

Giới thiệu Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp

Editor: Thảo Vũ

Thể loại: Hiện đại, hoan hỉ oan gia, HE

Ai nói thanh mai trúc mã là sẽ thành đôi với nhau?

Thâm mến một người mười mấy năm, kết quả cuối cùng là gì? Anh ta cùng tôi và cả tình địch của tôi - người anh ta yêu cùng ngồi một bàn ăn, tôi đường đường từ nữ chính xuống thành nữ phụ, một hồi sau chú của tình địch đến, bắt nger hôn cô ta, thế là tôi lại từ nữ phụ biến thành người qua đường.

Dù sao chuyện đấy qua lâu rồi tôi cũng chẳng để ý nữa. Ai ngờ tôi vô tình cứu phải một tiểu thụ, không ngờ rằng anh trai tên tiểu thụ đó cũng từng chứng kiến bữa ăn đó, thế là tôi và anh ta dây dưa không dứt...

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ta bị mùi hương cấp tỉnh lại.

Cừ thật, nếu tính cánh cửa quan trọng kia hương vị cũng có thể lọt qua khe hở đem người tỉnh lại, ấn loại độ dày này, có thể tưởng tượng được bên ngoài chường khí mùi mật như thế nào.

Hai mắt nửa nhắm nửa mở trong ổ chăn cuộn mấy lần, vẫn vô pháp ngủ được. Không có biện pháp, tai lấp đầy âm thanh ‘Nam mô a di đà Phật ma ha Bồ Tát’, chỉ cần là người có lỗi tai, đều sẽ bị quấy rầy đứng ngồi không yên.

Hôm nay là ngày đầu? Mười lăm? Quan Âm đàn? Bồ Tát đàn?

Miệng ta chứa đầy bọt kem đánh răng cùng người trong gương mắt to tròn mắt nhỏ, người trong gương đôi mắt quàng thâm, ấn đường biến vàng tóc trắng bệch... Dựa vào, bọt kem đánh răng có thể dính lên đầu? Lúc lau tóc cửa phòng bị đẩy ra — lão mẹ. Tổng cũng dường tông cửa phòng nữ nhi mình thành thói quen.

“Sớm một chút ăn cơm, ăn xong cùng nhau rửa bát.”

Ta hướng về phía để bàn chải đánh răng, hỏi “Hôm nay ngày mấy a, lại bái bái thấp hương?”

Lão mẹ không trả lời ta, không biết là không nghe hay vẫn là khinh thường trả lời vấn đề ta hỏi. Nhưng là ta mơ hồ thấy nàng hừ hừ theo âm cuối cảm thấy được một tia không ổn, lão mẹ hôm nay tâm tình rất không tốt. Cơ hồ là phản xạ có điều kiện, ta nhớ tới nửa đêm ta mộng, nhất thời lạnh sống lưng.

Trong mộng, chỉ ta một người xuyên qua Thủy Nê đại lâu. Liên y váy hoa, cổ sớm bị xích, một tổ hợp quý dị lạnh lẽo ở tiếp theo, đáng sợ nhất là phía sau cơ nhiên có đại lão hồ da lông sáng bóng sắc hoa sặc sỡ đi theo, hơn nữa đuôi lão hồ, vẫn là dựng đứng thẳng lên!

Người nằm mơ thời điểm hơn phân nửa biết bản thân đang nằm mơ, chỉ cần không phải làm việc đui lý hơn là không có phản ứng quá mạnh mẽ hoặc sợ hãi, sờ đi chỉ lên mặt lão hồ ta cả đêm không khóc không nháo không sợ tới mức chân nhuyển đá dầm (hự...).

Nhưng hiện tại ta có một tia dự cảm không rõ — quả thật ta không phải người mê tín, nhưng ta tin tưởng hệ thống cảnh báo nguy cơ, kia có thể sánh bằng vận trình chòm sao a thước đậu hủ (chòm sao này tớ chịu, bạn nào biết bảo tớ) tới đáng tin.

Hôm nay không yên ổn.

Nhà họ Hách bữa sáng phải có cháo, phải có bốn món ăn sáng, đồ ngọt gì phải thường xuyên. Nếu gặp phải Hách mẹ tâm tình tốt, thời điểm đi chợ sáng còn có thể tiện thể mua thêm bánh quẩy hoặc mấy khối khô đậu (ta chịu không biết món gì, đành để nguyên).

Trên bàn chỉ có Hách mẹ và tiểu Hách, cho nên...

“Lão mẹ, mẹ có chuyện gì đi.” Ta đem cá sốt đổ vào trong bát, lại run lên có chút vị tanh, “Có việc nói thẳng thôi.” Loại ân cần này, cũng thật là dọa người.

Hách mẹ banh cái mặt, thoát nhìn tương đối cảm xúc hóa. Trải qua việc so đo ánh mắt, nàng rốt cục mở miệng, “Ta nhờ người cho người tìm công tác, an bài buổi chiều phỏng vấn.”

Quả nhiên, bánh quẩy khô dầu ngẫu nhiên cùng nhau xuất hiện không phải chuyện tốt!

“Không đi được không?” Ta chán ghét người khác tự chủ trương, càng chán ghét tự chủ trương còn đem ta tính kế vào.

“Người dám!” Hách mẹ tức giận bộ dáng giống như muốn ăn thịt người, “Hiện tại bao nhiêu người không công tác, tốt nghiệp liền thất nghiệp, cùng người ở nhà gần hơn nửa năm, ta cho người đọc sách không phải để người nhàn rỗi ở nhà dưỡng bụi! Ăn no liền chuẩn bị cho ta, quần áo giày đều chuẩn bị tốt.” Khóe mắt nàng lấp đầy một dòng nước, quả thật cùng Lão đại sư dưới ngòi bút đậu hũ Tây Thi một loại không tốt, “Nếu không có Tiểu Di lão đồng học làm trường phòng, làm gì có cơ hội cho người? Đầu vô dụng cuộc thi, qua phỏng vấn là được. Người liền cho ta một người há mồm ra, muốn như thế nào là việc của người, hừ hừ.”

Ta nhìn một vị trí trống rỗng khác, cái ót phát đau. Hách cha tám phần là biết có chuyện này, sớm đi ra ngoài tản bộ, lỗi tai chịu tội không nói, cũng có thể bảo toàn phái trung lập, lão bà nữ nhi đều không đắc tội. Bất quá, liền tính lão cha hỗ trợ nói chuyện, phỏng chừng phân trách móc ai (Lão Hách + tiểu Hách) sức chiến đấu luôn vĩnh viễn nhỏ hơn Hách mẹ, sớm đi không có Hách cha, tiểu Hách luôn đầu hàng đầu tiên.

“Đi, con đi.” Chỉ cần lão mẹ đình chỉ làm nhảm cùng oán giận, chẳng sợ núi đao phía trước ta sẽ không chết. Hách mẹ nói đúng, công tác bây giờ thực không dễ tìm. Lần này bất quá một bên thông báo tuyển dụng còn có nhiều người như vậy đến nhận lời mời, còn có không ít người tốt nghiệp trường học nổi danh. Trong tay ta cầm nhũ lưu viện giáo văn bằng, quả thật tinh hoa cùng cận bã bản chất khác nhau.

Ngồi trong một đám tình anh xã hội, nghe chung quanh thỉnh thoảng phát ra Anh văn Pháp văn Nhật ngữ Hàn văn còn có hòa bình văn, ta chỉ cảm thấy bản thân như vào trong vườn địa đàng khoai tây, vẫn là phát ra cái loại này nha. Nhưng, ta khoai tây độc này mầm lại không hề bị áp lực. Ta định liệu trước, ta chắc chắn sẽ trúng tuyển, bởi vì hôm nay thông báo tuyển dụng bất quá chỉ là hình thức — tỷ, là bị điều động nội bộ!

Ôm nhận thức như vậy, ta lạnh nhạt ngồi xem giờ, mắt thấy người bên cạnh từng người từng người một ít dần không chút tâm hoảng ý loạn.

“Số ba mươi tám.” Người phụ trách đứng ở cửa tiểu mỹ nữ đang trang điểm lộ liễu cảm nâng lên, dùng khóe mắt dư quang đảo qua mọi người, cuối cùng dừng trên danh sách. “Số ba mươi tám, Hách Quỳnh.”

Cơ hồ là cùng thời khắc đó, ta nghe được người chung quanh đều thật không tu dưỡng đạo đức cười ra tiếng, bọn họ xem ánh mắt ta, dường như cùng đã điều không sai biệt lắm. Ta thông dong đứng lên, mỉm cười đem nhân ngôn toái ngữ phía sau phui trên mặt đất.

Tên bất quá là ký hiệu, cũng không có nghĩa là nhân phẩm. Lại nói, trên đời này đầy người tên quái hơn. Thật muốn đứng lên so đo, họ Sử tên Tam Bát* chẳng phải càng bi thương?

*Tam bát: 八 -: ngu ngốc

Quá trình phỏng vấn không giống như trên tivi ba năm người phỏng vấn một, khí thế tra tấn bức bách. Ít nhất ta trải qua phỏng vấn nhẹ nhàng, hỏi vấn đề cũng tương đối khuôn sáo cũ, tỷ như vì sao người lại nhận lời mời chức vị này? Người đã có kinh nghiệm chưa? Có tin tưởng hay không?... Chẳng sợ sách không đọc qua vài năm, xem kịch diễn trên tivi cũng có thể ứng phó tám chín phần mười.

Trường phòng nhân sự ở gần ta nhất khi ta tiến vào không chút để ý quét qua người ta liếc mắt một cái, liền cúi đầu xuống vẽ loạn trên giấy. Nhưng nam tử trẻ tuổi ngồi bên cạnh hẳn nghiêm cẩn nhìn lý lịch hồ sơ trên bìa, trên mặt ý cười đảo đạt “Người kêu Hách Quỳnh.”

Muốn chức vụ tốt phải làm cho người ta có ấn tượng sâu về tên thật là có lợi, cho dù tên này làm người quẫn bách. Vì lợi thế này nắm chắc công tác có thể càng thêm vững chắc, ta không tiếc một cái tươi cười mười phần hàm xúc ý tứ lấy lòng, thuyết minh nói “Là, là sáng ngời hữu thần quỳnh!” (Quỳnh trong tiếng Trung có nghĩa là ánh sáng, sáng ngời, soi tỏ)

“Xem qua khó quên a.” Hắn đem lý lịch hồ sơ đặt trên bàn, ngón trỏ nhẹ gảy trên mặt bàn “Hách tiểu thư đối với phía tiếp tân tiếp đãi công tác này có ý tưởng gì?”

Có thể có cái ý tưởng gì, tiếp tân nói trắng ra chính là bùng trà đổ nước kiếm sao chép đánh chữ làm linh tinh, còn có thể có bao nhiêu ý tưởng? Cũng không phải tiểu bạch trước mặt các vị có thể thông đồng với tổng giám đốc tổng giám đốc mở lòng, liền thành tiểu muội cao cấp nhất, còn muốn có bao nhiêu giác ngộ? Bất quá là vì cuộc sống, vì kiếm tiền, vì không bị Hách mẹ đuổi ra nhà!

Ngay cả trong lòng một mảnh ba đào mãnh liệt, ta ngoài mặt vẫn là một mặt như mộc xuân phong cõi lòng đầy chờ mong, như người tiêu chuẩn mới vào bộ dáng tươi non thanh thuần, trả lời cũng là tiêu chuẩn giọt nước không rỉ. Nam nhân trẻ tuổi sau lại hỏi thêm mấy vấn đề cảm giác coi như là tương đối vừa lòng, chỉ thấy hắn nghiêng đầu về phía trường phòng nhân sự đang ngồi vẽ nguệch ngoạc ghé tai vài câu liền hướng ta hơi hơi vuốt cằm, công thức hóa nói vừa thông suốt người không có việc gì có thể về nhà chờ kết quả.

Ta bụng mặt cười đến phát cương mặt, cẩn thận đi ra khỏi phòng. Tiểu mỹ nữ đứng trang điểm ở cửa có thể cảm thấy tên của ta có thể tán gẫu lúc cơm trưa cùng đồng sự, lúc này thoạt nhiên nhìn hiền lành rất nhiều. Ta hỏi nàng vị trí toilet, nàng nâng lông mi tinh xảo lên, “Hướng bên phải, chính là đến đó.” Nói thật, ta thật hoài nghi nàng nói dối, bởi vì lông mi nàng bên trái vừa nâng, nhưng căn cứ tôn chỉ dùng người thì không nghĩ của ta thì đi theo về phía phải nàng chỉ.

Đến toilet việc làm đầu tiên của ta là bỏ nhào vào bồn rửa mặt tẩy trang, làn da ta tương đối mẫn cảm, dùng một chút phấn hay trang điểm linh tinh lập tức sẽ có hiện tượng mẫn cảm, không phải là nổi đầu nổi đỏ trên mặt hay cổ, mà là miệng sẽ nổi bọ mụ, đau chết đau chết. Lần này nhận lời nói muốn trang điểm, ta nửa đường cao thấp vốn muốn đến quầy Channel mua hộp phấn, còn thỉnh tiểu thư đứng ở quầy hỗ trợ trang điểm nhẹ. Nhưng làn da hiền lành là không chấp nhận, mặc kệ mấy chục đồng bạc hay là Channel trăm khối, dùng xong vẫn giống nhau mẫn cảm.

Quả nhiên trên mặt sau khi tẩy trang thái dương hiện lên nốt mẩn đỏ, ta khẽ nhếch miệng nhe răng cười với người trong gương. Trong lòng nghĩ nếu lời mời nhận thành công, ngồi trước quầy tiếp tân mỗi ngày phải trang điểm. Đến lúc đó tích tụ dần, một tháng tích lũy thật đúng là đủ đồ sộ. Ngay tại lúc ta dùng tay ấn nốt đỏ, cửa toilet bị đẩy ra, một nữ nhân rất xinh đẹp đầy khí chất bước ra.

Ta trong gương liếc mắt nàng một cái, tiếp tục ấn nốt đỏ. Ai, dùng tay chính là không có biện pháp, không ấn không thoải mái ách. Qua mười phút, nữ nhân kia từ tiểu phân cách bước ra. Nàng nhìn ta vẫn như cũ duy trì mười phần như tư thế đứng trước gương, biểu tình kinh ngạc, sau lại nỗ lực cố gắng trấn định.

Nói thực ra, ta kỳ thực không nghĩ nhận ra nàng đến. Thật sự, có một khoảng thời gian rất dài ta nhớ tới nàng liền trong ngực một trận nhói đau. Nói đau đi qua sau đó là một trận phẫn nộ, tiếp theo liền tưởng muốn đánh người. Ước gì đánh nàng giật một nắm tóc bẻ mỗi móng tay nàng... (OMG, nhẹ thế, tỷ phải thêm giật áo xé rách mới đúng Hách Quýnh*gật* cũng đúng, tỷ với muội làm thử nha... tiểu Thảo*quăng dép chạy*)

Nước ào ào chảy, ngón tay thon dài luân phiên xoa nắn. Nước chảy hết xuống ống thoát nước, nàng rút cuộc thờ dài, một bên cầm giấy vệ sinh một bên thấp giọng hỏi “Hắn còn tốt lắm?” Móng tay dùng sức ấn nốt đỏ, lưu lại một hình trắng non. Ta hít một hơi lạnh, nhưng cũng không quên hừ lạnh, “A, ngài cùng ta nói chuyện à. Ngượng ngừng a, nài nói cái gì vậy? Ta không có nghe qua đâu.”

Mặt nàng cứng đờ, bộ dáng rất là xấu hổ. Trong lòng ta có chút thống khoái, một nữ cường nhân xinh đẹp khôn khéo như vậy, mặc kệ công tác hay là cuộc sống đều thuận buồm xuôi gió như ý như ý, liền ngay cả vấn đề nữ cường nhân đau đầu về tình yêu nàng đều tận hưởng lợi ích trở về — nha, loại nhân sinh này chính là nhường người đồ kỵ nguyên rùa!

“Ta thật xin lỗi...”

“Đừng thật có lỗi a, đối tượng người nên thật có lỗi không ở chỗ này.” Nàng vẫn là mở miệng tương đối không tốt, vừa nói ra liền chọc ta muốn cắn chết nàng, “Tuồng nói xin lỗi, vẫn là thành khẩn tìm bản nhân nói đi, cũng không phải không biết hắn ở đâu. Bất quá thỉnh ngài thương xót, thời gian này trước đừng đi, tốt xấu cho hắn chậm rãi lưu khẩu khí.”

Trên mặt nàng huyết sắc như bị rút hết, thoát nhìn có chút tái nhợt.

Ta lười xem nàng, cùng loại voi dẫm chết kiến nói lời xin lỗi nào người không cùng trình độ, “Phiền toái người giờ cao đánh khê, nếu đã lựa chọn vậy, thỉnh người tiếp tục tình yêu loạn luân kia, rất có tiền đồ đi xuống. Đừng quên muốn ngược tâm thêm ngược thân, hiện tại đều lưu hành. Dịch đại tiểu thư!”

“Tiểu Hách, người có phải không phải...”

“Mẹ hắn ta thăm mền hắn mười mấy năm, mà người bắt quả nhận thức hắn mấy tháng.” Ta xả ra giấy vệ sinh, bắt nó thành mặt Dịch đại tiểu thư đem ra chà xát, “Kia như thế nào?”

Chắc là ánh mắt của ta rất hung ác, Dịch tiểu thư môi giật giật, cuối cùng không nói được ra lời. Sau ta ngẫm lại, Dịch tiểu thư không nói lời nào là đúng, mặc kệ nàng nói ‘Ta cho phép người thừa dịp mà tranh thủ’ hoặc là ‘Người có thể không cần đại ý’ ta sẽ đánh cho nàng răng rơi đầy đất.

Dịch tiểu thư là người thông minh, người thông minh biết xem xét thời thế, sở dĩ nàng một bộ dạng chật vật là chính tề. Mê hoặc, Dịch Tổ cùng Diệp Khanh ôn hòa giống nhau cao quý lãnh diễm, hết thấy là thứ không tốt.

Theo toilet đi ra ta mới phát hiện theo bên trái không đến năm thước chính là đường vòng đến nơi phòng vấn ban đầu, nghĩ đến tiểu mỹ nữ trang điểm vẫn là đùa giỡn tâm nhân. Kỳ thực loại tâm nhân này không xem như thật, theo ý nghĩa nào đó có loại hài kịch hiệu quả dị thường, nhưng hiện tại đã biết công ty này do nhà Dịch tiểu thư lập, ta khó tránh khỏi ghét bỏ, hiện tại ngay cả một tập A4 đóng dấu ta đều ngại nó bộ dạng không đủ tiêu chuẩn.

Ta hạ quyết tâm lý lịch hồ sơ của ta, tuyệt đối không tiến công ty nhà này, chẳng sợ tiếp tục thất nghiệp ở nhà, chẳng sợ ở nhà mặt dày làm lão tặc ăn bám, chẳng sợ Hách mẹ lấy áo lông chằm đánh ta thành ngựa vằn. Ta chắc nịch, đánh không được thì chạy. Thân thể ta chính là tiểu Cường đánh không chết, nhưng ở phương diện tình cảm, ta giống như lô cuốn trứng xóp giòn giòn nhau. Càng giáp mặt với Dịch Tổ đã từng là tình địch, thân thể càng cường hãn bao nhiêu thì tinh thần càng đối lập yếu ớt bị thương.

Cùng kiên cường với yếu ớt bên cạnh một lần lại một lần tư vị chết đi sống lại, con mẹ hắn không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Thật lâu trước kia, có vị mỹ nữ mắt to cùng suất khí lão hồ ca từng bắt qua một cái lừa đảo, kêu duyên tuyệt không thể tả. Lừa đảo ở hiện thực hay hư ảo xem kẻ biện chứng cùng thời không trao đổi đủ loại thủ pháp, lợi dụng Mộng Thái Kì (chịu chả biết cái gì) – chờ điện ảnh dựng phim thủ đoạn lấy các loại góc độ thuyết minh duyên phận loại này này nọ huyền diệu.

Tóm lại cho cùng chính là, phú ông yêu con nhóc là vì duyên phận, thư sinh không tiền yêu tiểu thư có tiền cũng vì duyên phận, dù sao trên đời sở hữu tình yêu bất bình đẳng không tầm thường bất khả tư nghị đều có thể dùng duyên phận quy thuận kết nguyên nhân. Loại phương pháp quy kết đơn giản thô bạo, lại được quần chúng nhân dân hoan nghênh cùng phổ biến đón nhận.

Ta cũng tin tưởng, duyên là không chỗ không ở.

Duyên phận nhường ta ở tuổi cần kẹo que liền thích người kia, từ thích đến yêu là quá trình dài dòng, quá trình này rất khó khăn, nhưng tốt xấu là ta sống được đến, hơn nữa tính toán thời điểm thông báo tốt nghiệp đại học.

Ta thật hối hận, vì sao ta tìm thời điểm làm việc này đúng giờ cần cầu ti chộc tức sự (đoạn này khó hiểu a). Trên đời này tôi bị kịch chuyện đừng quá mức khi người tính toán bày tỏ, người ta lại kéo bạn gái đến chúc mừng người tốt nghiệp đại học.

Bất đắc dĩ a, vì thể diện vẫn là cô, cố cười, cố hàn huyên. Trong khi gãy chết khi hàn huyên đối phương nói, “Chúng ta bất quá nhận thức hai tháng, cảm giác như hai năm.” Lời vừa nói ra, ta tựa như con ếch giương miệng, mưu toan lấy biểu đạt khiếp sợ hoặc là cực kỳ hâm mộ. Ông trời có mắt, ta kỳ thực muốn phun một búng máu. Nhưng ta từ nhỏ thân thể rất tốt, trừ bỏ đi cả (đến ngày của con gái) cùng ngẫu nhiên có chút chảy máu mũi trên cơ bản không có trải qua phun huyết. Nhưng thật là không cam lòng a, về nhà liền tìm một chai rượu để mưu toan uống ra vị xuất huyết. Không có biện pháp, ta đã một đầu lạc, theo nữ nhất thành nữ nhị (ý tỷ ấy tức là từ nữ chính thành nữ xứng), hiện tại nữ nhị muốn xuất vị, cũng chỉ có thể bất cứ giá nào. Kết quả uống không xuất huyết, ngày hôm qua mờ mịt đứng lên đầu đụng phải bồn rửa mặt, cái này thật ra có học máu, phun ra còn mang theo một cái răng (=)).

Sở dĩ, cả đời này ta đều không làm được cắn răng đi hận một người.

Ta ngồi ở một quán ven đường bàn ghế nhỏ điều đến che mặt.

Hơn nữa hôm nay, ta liên tục sáu ngày ở bên ngoài ăn cơm ba bữa, bóp tiền cùng mặt ta thông thả gầy yếu. Thật không có biện pháp, Hách mẹ còn đang nổi nóng, cả người thoát nhìn giống Transformers (người biến hình). Như cương thần ở nhà, chuyên môn tìm cơ hội đối phó người, chịu thế nào được? Sở dĩ một ngày hai mươi tư giờ, ta chỉ dám dùng tám giờ ở nhà ngủ một giấc, thời gian khác bên ngoài dạo chơi. Đường cái, công viên, thư viện, chỉ cần miễn phí đều đi. Thật không tiền đồ thật mất tinh thần trạng thái cuộc sống, quả thực chính là quá chinh chậm rãi hư thối bị vậy.

Dưa chua lên đây, ta theo thường lệ hướng bên trong rắc hạt tiêu, sau trong túi lấy trứng luộc chậm rãi ăn. Trứng này là lúc ta ra cửa Hách cha nhét vào trong túi của ta, hẳn cực thương ta, cực quen ta. Chính là lần này hẳn cũng cảm thấy ta cự tuyệt công tác nắm chắc này thật không sáng suốt, cho nên đối với lão bà làm cũng không đưa ra phản đối.

Mà đối với ta mà nói, mười quả trứng luộc đủ để cho ta tiếp tục sợ lão bà của lão cha.

“Tiểu Hách, thế nào lại ở bên ngoài ăn.” Đối diện một người ngồi xuống, đồng phục màu đen thêm màu bạc sáng long lanh, quả thực là đồng phục này tố cáo từ huyết ta. “Lại cùng mẹ muội cãi nhau?”

Mỹ sại nóng bốc hơi ở trước mắt, trên mặt có chút lơ đãng, “Không đâu, nghĩ đổi khẩu vị.”

“Thiết, muội lừa ca ca đi. Đem mặt này để sang bên, ca ca mời muội đi ăn.”

Ta đem trứng luộc thả vào trong bát, đầu cũng không nâng, “Thôi đi, Phạm ca, huynh so với muội còn nghèo.”

“Xem thường ca ca không đúng, vừa phát tiền thưởng.” Phạm Táp thân thủ đem dưa chua đặt sang một bên, “Mời muội ăn lẩu.”

Ánh mắt ta đình một chút liền sáng, cắn dưa nuốt nước miếng, thanh âm đều mềm mại hẳn đi, “Phạm ca, huynh muốn mời muội ăn gì? Nấu cá sống vẫn là phao tiêu ếch trâu?”

“Muốn thỉnh thích nhất xin mời muội, lão bản, một bát gân bò kho tàu, cực cay cực chua, gân bò muốn hai phần.”

Ta ha ha cười, bên trong dự kiến. Đây là kỳ sĩ ta yêu, liền tính là thất tình thất ý, như vậy cũng có quyết đoán nha.

“Nhanh đều đến lễ mừng năm mới còn ép buộc như vậy, mẹ muội cũng thật sự đủ nhẫn tâm.”

“Thiết, huynh ngày đầu tiên nhận thức Hách mẹ nha?” Ta không e dè lấy trong bát hẳn một miếng thịt bò, “Lão bản này càng ngày càng ăn bớt, miếng thịt bò này mỏng, không đủ nhét kẽ răng.”

Phạm Táp không để ý, “Có thể nói, mọi thứ bây giờ đều tăng, hiện tại này nợ quý như vậy, chỉ có thể tỉnh giảm tỉnh giảm.” Ta bĩu môi, trong túi lại lấy ra hai quả trứng luộc, “Thật khó nhìn thấy huynh ăn cơm ở ngoài, Phạm thức đâu?”

“Vội về chịu tang, bà bác huynh mất,” Phạm Táp hắc hắc cười, “Thế nào, xem ra muội muốn đi đến nhà huynh ăn cơm nha.” Ta vỗ vỗ mặt, lại vỗ vỗ thất lung, thừa nhận nói, “Là, muội không có tiền.”

“A, đáng thương. Như vậy đi, huynh cung cấp nguyên vật liệu, muội phụ trách nấu. Huynh cũng không yêu cầu nhiều, một chút có bốn mặn một canh là được.”

“Hai người có thể ăn bốn mặn một canh? Ba món một canh là được.” Ta vẫy tay đem trứng gà phóng vào bát của hắn, “Còn có, huynh cho muội mượn

máy tính.”

“Thì làm ba món một canh, nhưng nguyên liệu không thể lặp lại.” Phạm Táp biểu tình thật nghiêm cần, “Đừng tìm ca tính toán thiệt hơn.” Hấn nói vậy là có lý do, có một năm nghỉ hè Hách mẹ về nhà mẹ đẻ, bắt đắ đi đem ta ở nhà lão Phạm. Lão Hách cũng Lão Phạm là lão đồng học, quan hệ vừa tốt lên. Phạm mẫu sớm đã mất, Lão Phạm vừa là mẹ hiền lành vừa là kiên cường cha, đem một đứa con anh tuấn tiêu sái người gặp người thích. Nhưng được cảnh giáo cực có tiền đồ, nhìn bộ trang phục trắng đứng kia mặc trên người quả thực che chắn được một mảng thiếu nữ hàng xóm (ý nói bộ đồng phục này chắc là cắt đuôi được mấy nàng).

Hách Phạm hai nhà giao tình rất sâu, tại bối cảnh như vậy ta thật tự nhiên cảm thấy ta đứng trên đỉnh ở đám thiếu nữ hàng xóm kia. Mà hiện tại có năng lực có cơ hội đến nhà hấn ở một thời gian, tức thời đắc ý đi đường cũng không quên ngoe nguẩy cái đuôi. Nhưng ngày lành không quá hai ngày, Lão Phạm liền nhận được thông báo muốn đi công tác, mà đi phải hai tuần. Lão Phạm xem xét ta đại a đầu cùng tên đây tởm dầy râu ria (chỉ Phạm Táp) lo lắng trùng trùng, nếu để một người ở nhà không tính, nam hải từ hồ lộng hồ lộng là được, kết quả có thêm ta sự tình liên phức tạp. Nhà Lão Hách cũng Lão Phạm không có người thân ở cùng, Lão Phạm lại thực sự lo lắng sẽ đem ta qua tay người khác chiếu cố, vì thế đồng chí Lão Phạm đưa ra một quyết định cực gian nan. Lấy rèn luyện năng lực cuộc sống trên danh nghĩa đem ta cùng con hấn cùng nhau ném ở nhà. Dù sao trong nhà có gạo có thịt có đồ ăn, hai đứa nhỏ coi như là quả tiện nghi đi.

Rất nhiều năm sau ta nhớ tới Lão Phạm đồng chí dụng tâm lương khổ, không khỏi lệ rơi đầy mặt. Nếu không phải Lão Phạm rối loạn, phạm là hấn cho ta một câu ‘Ám chỉ ta tưởng ngươi làm con dâu ta’, ta ăn con của hấn lá gan đều có. Kết quả ta chỉ có thể như cũ trước bắt dạ dày nam nhân trong nam nhân tâm chiêu số, nhưng ta thế nào không nghĩ tới, bất quá là một chút cái trắng xào cái trắng chung rau trộn cái trắng cùng canh cái trắng bắc thảo, tươi sống đem tiêu Phạm sợ tới mức dầy lưng đều không mang chạy một mạch hai mươi dặm. .

“Tiểu Hách tay nghề hiện tại tiến bộ a, nhớ năm đó tư vị ma quỷ trên bàn a.” Phạm Táp vỗ cái bụng thờ dài, “Ca bây giờ đều có thể nhớ lại vị trứng bắc thảo cái trắng kia, quả thực chính là vũ khí sinh học... Ai ai đừng nóng vội dọn a, ca ca còn không có ăn xong đâu.”

Ta cười âm hiểm, “Nếu không, muối lại làm một lần cho huynh hiểu ra?” Đồng chí tiểu Phạm cười hí mắt, “Đi, dùng làm tra tấn cũng tốt. Này muốn gặp thăm người bị tình nghi, gặp đứa cứng đầu huynh liền nhét vào miệng hấn, lại vừa bảo vệ môi trường hài hòa.”

Ta nhìn lại nhìn, rốt cục nhẫn xúc động đem khăn lau trên mặt hấn. Có nam nhân từ nhỏ chính là từ huyết của người, hấn chẳng sợ trêu chọc người thế nào, người đều không tức giận. Lúc rửa bát thì nghe bên ngoài rào rào một mảnh, Phạm Táp thò đầu tiến vào, “Cô nhóc, mưa to hắc. Mau rửa nhanh, huynh đưa muối về nhà.” Nghe động tĩnh rất là lớn, “Trời lạnh mưa lớn, thật là có đủ bệnh thần kinh.” Có phải hay không thừa dịp 2012 nhanh đến sẽ đem theo hiện tượng dị thường? Quả thực là rất hồ nháo.

(2012 là bộ phim nói về ngày tận thế, chắc bạn phải ra rạp tâm sự xem nó như thế nào á.)

Đi về phía Vương Tài đem theo cái bát đầy đủ đồ ăn cho chó lại thêm nước, tiểu súc sinh mừng rỡ hưởng ta quấy quấy đuôi. Vương Tài là chó hoang ta nhặt bên đường, bởi vì trong nhà không cho nuôi, ta kẻ ăn xin lại gửi đến nhà Lão Phạm nuôi. Gởi nuôi thành công sau ta nghĩ đến cửa nhà Lão Phạm treo biển: trong có nữ nam, cũng có chó dữ, bụng dạ khó lường cần thận đề phòng.

Ngay cả ta ôm mục đích không đơn thuần gửi nuôi Vương Tài, nhưng Lão Phạm cùng tiểu Phạm lại rất thương nó, tiểu Phạm thường thường mang nó đến nơi làm việc chơi. Chính là ta ngàn vạn tính, chỉ có khả năng tiến dần từng bước đến bụng dạ khó lường. Ta đã quên một điểm căn bản, thức ăn bánh trái loại này này nọ, rất nhanh nó cũng thân quen người.

Nhà Lão Phạm cùng Lão Hách thời gian phá bỏ và rời đi nơi khác đều ở một tiểu khu, chẳng qua trung gian cách bốn tầng. Nhà của ta ở lầu ba, một trăm hai mươi bình phương không đi thang máy. Nhà Phạm Táp ở tầng bảy, bảy mươi chín bình phương có thang máy. Ta hồi nhỏ không có việc gì liền thường chạy tới nhà Lão Phạm, chính vì muốn đi thang máy.

Trời mưa thực sự lớn, ta chống một phen bán kem que dùng ô che nắng ở trong nước bốn ba. Phạm Táp buổi tối phải ở sở trực ban, hiện tại chính khoác áo tơi cô, ánh mắt dùng hai bánh xe chao đảo theo ta ở phía sau. Đến nhà ta dưới lầu, hấn kéo áo tơi thở ra, “Tiểu Hách, sinh khí (tức giận) nhiều ngày rồi. Không phải một công việc sao, đừng tìm mẹ muối phạm quật (ta nghe từ này ở đầu không nhớ rõ =.=), nắng cũng vì tốt cho muối. Ngày mai huynh đến hỏi đồng học bằng hữu, xem bọn hấn nơi đó có thiếu người không. Nghe ca, đừng tức giận mẹ muối.”

Ta nghe hấn nói, nghe như thế nào Lão hách sẽ nói, này tám phần là một lớn một bé không coi ta vào đầu thông đồng xã giao. Tuy rằng ta hiện tại không muốn cùng lão mẹ bắt tay giảng hòa, nhưng nhìn người ướt đầm mặt trước mắt, ta gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Buổi sáng 6h30, ta rón ra rón rén rời khỏi giường, rửa mặt đánh răng. Đang thay quần áo thì lão mẹ đẩy cửa vào. Ta thật trấn định ôm gấu bông ngồi xuống che trước ngực, khẩu khí thật bình thản, “Lâm chi.” Hách mẹ chớp lấy tay, trên cao liếc nhìn xuống, “Tối hôm qua từ chỗ nào trở về?”

“Nhà Lão Phạm.”

“Ăn qua?”

“Ăn.”

“Cùng tiểu Phạm?”

Ta không nói chuyện, từ lúc Phạm Táp ôn hòa sáng tỏ, Hách mẹ liền coi hần như con rể mỗi ngày ăn ba bữa thêm bữa khuya số lần quở trách hần. Không vượt ngoài môn làm hộ sẽ đối (ý nói môn đăng hộ đối), phú quý thể linh tinh luận điệu cũ rích, sau lại có một ngày nàng cư nhiên nói ra luận điệu phú bà, làm ta cùng nàng tranh cãi âm ỹ một trận. Ta thừa thừa nhận Phạm Táp cùng Dịch Tổ thật tâm yêu nhau, nhưng không cho phép có người hướng trên người hần lợi dụng danh vị phú bà, cho dù người đó là mẹ ta!

“Hần có phải hay không trước kia có chuyện gì?” Hách mẹ cuối cùng ngồi xuống giường, “Lần này là chia tay thật.”

Ta thật không kiên nhẫn nhắc tới nàng kia có tiền, nhưng vẫn hừ hừ đáp. Hai người kia cùng một chỗ lúc mọi người không xem trọng điểm, nữ thái tử cùng cảnh sát, mặc kệ công tác hay là bối cảnh cuộc sống hay chí hướng, tình thú còn có thường thức đều kém nhiều, khả năng cùng một chỗ cực kỳ nhỏ bé. Ta lần đầu tiên nhìn thấy Dịch Tổ liền cảm thấy nàng người này không đơn giản, kết quả thật sự chứng minh cuộc sống hiện thực khác xa so với tiểu thuyết cùng phán đoán phản kích, cho tới bây giờ nhớ lại, ta còn không nhận được nhiệt huyết sôi trào.

Khi đó ta thuần túy một nữ dân đoàn phối hợp diễn, mượn cơ hội cùng nhau ăn cơm trước mặt bạn gái chính quy, đem rượu giả say nhân cơ hội sò loạn người a, còn có hồ ngôn loạn ngữ để phỉ sàm việc ấy, phòng chừng lúc ấy Phạm Táp hận không thể nhét ta vào bồn cầu đi. Thời điểm cơm ăn được một nửa, một người thân thích đến, cậu của Dịch đại tiểu thư. Nói là cậu, bộ dạng so với yêu tinh còn hơn, một điểm cũng không già. Cậu yêu tinh này, ta có thể so sánh bằng cầm thú hơn — nha vừa mới tới chưa nói được mấy câu liền đem chất nữ (cháu gái) nhà mình làm ghế tựa.

Ta khi đó đang cúi đầu uống rượu ăn, thỉnh thoảng nghe được tiếng bát đĩa rơi xuống đất. Chỉ thấy lúc ngẩng đầu lên, miệng ta giống như máy bắn đậu phụ, phun phun hết ra ngoài.

Cường, là cường hôn, mà lại là tiêu chuẩn nộ hôn dài.

Tiêu chuẩn nộ hôn dài kinh thiên động địa này hoàn toàn đem Phạm Táp từ nam chủ xuống nam xứng, ta đẩy từ nữ xứng cấp xuống thành người qua đường Giáp.

Này kẻ tàn ác có tiền a! Bọn họ có phải hay không cho rằng chỉ cần có tiền liền ngay cả đứa trẻ dị dạng bẩm sinh đều không sao?

Ta khi đó còn không kịp phun nước miếng mắng bọn họ vài câu không biết xấu hổ đã bị Phạm Táp đen ánh mắt tha đi. Đêm đó Phạm Táp ở trong công viên mưa hai bao thuốc, ta bồi bên người hần, hần hút thuốc, ta liền đập muỗi. Đợi cho đến khi tay đầy máu (+ xác) muỗi, không còn một con muỗi nào dám bay gần đến chúng ta, ta lại nổi hứng nhặt đầu lọc hần vứt. Ta cũng không biết vì sao phải làm việc này, chính là nghĩ ở bên cạnh hần làm chút gì đó.

Đến sáng, chúng ta đều mệt mỏi không chịu nổi. Hần đưa ta về nhà dưới tầng, nói khẽ, “Muội muội, cảm ơn.”

Ta lúc ấy liền khóc.

“Chia tay là tốt rồi, ta xem chúng nó không được lâu dài, tiểu Phạm có khả năng cảm thấy mới mẻ, nhất thời hồ đồ, nam nhân tuổi trẻ đều như vậy... Các người như thế nào đều cùng nhau lớn lên, hai nhà lại hiểu rõ, rốt cuộc...” Hách mẹ vẫn lải nhải như cũ.

“Đừng quan tâm, chúng con không diễn.”

Hách mẹ trừng mắt, “Không diễn cái gì? Các người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, không diễn thế nào? Tối hôm qua hần còn đưa con trở về, trời còn mưa lớn.”

Ta không chút lưu tình phá hỏng ảo tưởng tốt đẹp của nàng, “Đó là tiện đường, hần tối hôm qua trực ban.”

Hách mẹ vẫn chưa từ bỏ ý định, “Vậy Phạm thúc còn nói con...”

“Phạm ca từ lúc tốt nghiệp tiểu học chưa từng nghe lời nói Phạm thúc.” Ta miễn cưỡng ách xì một cái. Âm thanh mất hứng của lão mẹ truyền tới, “Ta còn muốn con không công tác tốt xấu có thể tìm một phiếu ăn nộp thuế, các người từ nhỏ cùng nhau một chỗ, đều nhiều năm như vậy... Con thực sự rất là không tốt, công tác tìm không thấy, người cũng đã đánh mất, con còn không có bản sự khác?”

Ta biết lão mẹ tức giận nói rất khó nghe, nghĩ gì nói đấy, nhưng lúc cảm xúc ta sa sút nhưng lời này thật sự rất là kích thích người. Đặc biệt nghe nàng nói người ta đều đã đánh mất, ta liền đem bản thân biến thành Vương Tài, phe phẩy cái đuôi đi theo sau Phạm Táp Dịch Tổ, ngậm lại đều tức giận đến nổi muốn phun ra nửa thùng máu. Tức thời bất chấp tất cả giờ chân cùng lão mẹ tranh cãi âm ỹ một trận, âm ỹ hai người đều nước mắt lưng tròng. Cuối cùng Hách mẹ đem cả hai rống im miệng, ta sụt sịt cái mũi tung cửa mà đi.

Ta thật không rõ, trên đời nhiều mẹ như vậy. Sao ta lại có bà mẹ nhiều miệng không tốt?

Ta lau nước mắt trốn vào một cửa hàng Mc Donalds, tìm vị trí ngồi xuống.

Sáng sớm người rất ít, ta nghịch nghịch di động, vô nghĩa lại chán nản xem người đi qua đi lại. Đến giữa trưa người đông lên, bị mùi đồ ăn quyến rũ, ta rớt

cục tiêu một trăm tệ mua một phần Big Mac. Chạng vạng, đã là lúc cơm tối, ta lại đi xuống dưới mua đồ ăn, cách đó không xa là quán nhỏ bán thịt nướng, dùng giấy gói hamburger, đường cũ trở lại Mc Donalds ngồi trong góc ăn.

Sau khi no bụng ta bắt đầu lo lắng đêm nay ta ngủ ở đâu, ta tức giận còn không tiêu, Hách mẹ tức giận cũng chưa tiêu, sở dĩ đêm nay ta không nghĩ về nhà. Trong túi tiền còn chưa đến tám mươi đồng, nghỉ nhà nghỉ sao nổi? Tìm được chỗ nghỉ, ngày mai làm sao bây giờ? Ta lấy đi động ra đánh vài số, mặc kệ bằng hữu nào cũng đều nói ngủ nhờ một đêm.

Sự tình ngoài này, ta thật đúng là không có kinh nghiệm. Vẫn là... tại cửa hàng Mc Donalds 24h ngủ lại một buổi tối? Như thế không sai. Ta lăm lăm tìm một góc ấm áp nằm, đi động liên rung, trên màn hình sáng lóa kia hiện lên bộ dáng thùng com vừa mở nắp đáng mừng.

Ta lau ánh mắt, nở nụ cười.

“Vừa nghe Hách thúc nói, hán điện thoại muội cũng không tiếp, làm hán tức giận.” Phạm tạp chống chân, nâng cằm hếch ta, “Lên xe.”

“Không lên.” Ta cho rằng hán đưa ta về nhà, tức thời cự tuyệt.

“Chắc, tính tình lớn, ngại ca ca ngồi xe đạp?”

“...” Ta nghĩ thầm cho dù ngồi xe bò ta cũng không ghét bỏ, lại sợ hán đưa ta về nhà, lén hừ hừ, “Muội ngồi phía sau sợ mộng đầu.”

Phạm Tạp nhảy xuống xe, trái phải đem tạp báo cột phía sau, “Ngồi đi.” Ta không chịu nổi bộ dáng sẵn sàng của hán, đành ngồi lên, tay còn nắm chặt áo gần thắt lưng hán, “Nói trước, muội không muốn về nhà.”

“Đêm nay không về thì không về, kia cùng ca ca cùng nhau đến sở trực ban.” Người phía trước tiếng theo gió nhẹ nhàng lại đây, “Nhưng muội cũng nên gọi về nhà, lớn như vậy rồi còn để cha mẹ lo, thật sự là không được.”

Ta quệt miệng, nếu không phải vì người một thân trong sạch, đáng giá ta cùng Hách mẹ tích cực ăm ỹ hăng say như vậy sao? Vì thế giật nhẹ áo hán reo lên, “Không đề cập tới chuyện này. Phạm ca, mua muội ổ bánh mì, đã đói bụng.”

Phạm Tạp phanh dừng xe, quay đầu nhìn ta, thờ, “Tiểu Hách, huynh đều cố sức rồi, muội còn muốn ăn bánh? Hiện tại muội chẳng sợ ăn một chút khả năng lốp xe không chịu nổi... Ngoan, nhẫn nhẫn đi.”

Ta phát điên, cúi véo lưng hán một trận, “Hỗn đản, huynh rõ ràng không muốn mua bánh mì cho muội còn lấy cớ! Muội nói cho huynh, bánh mì này muội phải ăn, muội còn phải ăn bánh mì cửa hàng 99 độ!”

Phạm Tạp bị một trận đất rung núi chuyển tàn phá rất nhanh liền không chịu được, chịu thua. Hán đưa ta đến cửa hàng bánh ngọt 99 độ, ta lấy tiền trong túi hán đi vào. Cửa hàng 99 độ làm ăn phát đạt, hiện tại là hơn tám giờ, người bên trong phi thường nhiều. Lúc này đây ta khẳng định sẽ không mua bánh ngọt hay caramel, ta chỉ muốn mua bánh mì thật lớn lấp đầy bụng. Cửa hàng 99 độ có loại bánh có bơ thì có trứng to, đậu đỏ thì có trứng nhỏ, ta tính toán một chút, hai ổ cũng đủ ta cùng Phạm Tạp làm điểm tâm ngọt ăn khuya, ăn xong rồi bánh ngọt lại chia làm bữa sáng.

Bởi vì ta xác định mục đích, sở dĩ nhanh chóng chọn rồi chờ xếp hàng tính tiền. Ngay tại lúc tính tiền bả vai ta đột nhiên hẫng vài cái, ta quay đầu, là một nam nhân cao lớn (yô yô nam chính lên sân *ngây mộng*). Tại đây thời tiết lạnh đến người người mặc áo lông, hán chỉ mặc một chiếc áo lông màu lam, mà ở cổ áo màu lam lộ ra sơ mi màu hồng nhạt, thoạt nhìn thanh nhã lại ngả ngớn.

Ta thấy hán cầm một túi bánh nhỏ, nghĩ rằng hán tám phần muốn cùng ta tính tiền rút gọn thời gian, việc này ta trải qua không thiếu, cũng chủ động, “Muốn cùng nhau tính tiền sao?”

Hán yên lặng nhìn ta vài giây, chậm rì rì mở miệng hỏi, “Cô là D viên sao?”

“Sá?” Ta theo bản năng sờ sờ mặt, trên mặt ta dán “Tôi là D viên sao?”

Người này vừa nhắc mi, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười).

Nếu nhìn không ta người này đến châm chọc ta chính là chết người, nhất thời phần nộ, “Ta sát, người mới lớn lên giống chúng đâu! Không ngờ người lại vũ nhục người như vậy!”

Mặt sau vừa truyền đến tiếng cười thông suốt.

Buổi tối đi mua bánh mì cũng có thể gặp bệnh thần kinh, đây là cái loại vận khí gì a? Ta đem bánh mì hương quýt tính tiền, hai tay vừa xoa xoa thắt lưng đi động liên quang quác quác vang.

Phạm Tạp suốt ruột chờ.

Ta ngánh sinh sinh nghẹn một hơi, ôm bánh mì đi ra ngoài.

Phạm Tạp sớm không kiên nhẫn, thẳng phía ta quang quác quác kêu. Ta cũng thờ phỉ phỉ, “Buổi tối khuya mua bánh mì đều có thể gặp được một cái não tàn, suy khi!” Đem bánh mì ném vào lồng xe, ta vòng qua hán chuẩn bị lên xe. Đột nhiên Phạm Tạp còn đang quang quác quác liên im bất, giống như lửa gặp phải nước, cả người cứ im bất động.

“Phạm ca, huynh sao vậy?” Phía sau không có tiếng, ta xoay người, xem Phạm Táp nhìn lằng lằng vào mông ta. Sau lưng ta chột lạnh, mặt lại sung huyết. Tình huống này không phải đi cà đến đi? Mà khi ta dừng lại xem xét, lại phát hiện không vấn đề gì. Lại nhìn Phạm Táp, người này đã đem nửa nắm tay nhét vào miệng, toàn bộ mặt đến mức đỏ bừng.

Ta dứt khoát cởi áo lông xuống vừa thấy, kém chút không chảy máu não — áo lông trắng in vài chữ đen “Tăng mạnh D viên tiên tiến tính giáo dục”, vị trí kia lại chính ở trên mông ta sao? Vẫn là đại đại tiêu đề trang phục vào đạo cụ, thêm đen thêm thô.

Ta đang cảm áo hung tợn quay đầu xem Phạm Táp, hần phục hồi chút tinh thần, chính rào rào hướng quần áo che, một bên che một bên còn nói, “Muội cũng là, sao lại thích màu trắng đi? Quần áo trắng mặc dễ bẩn, lần sau mặc đồ đen, hắc ha.”

Ta hét lên một tiếng, nắm ngón tay chộp tập báo hần che ra xem. Mặt trên trang phục và đạo cụ lại càng bắt mắt, bộ dạng cùng mông ta ẩn một cái khuôn mẫu khác, “Về tăng mạnh giáo dục tiên tiến đẳng viên cũng XXXX kết hợp.”

Ta vừa tưởng vừa rồi trên mông in tiên tiến xã luận như vậy đi vào mua bánh mì, kém chút khí suyễn đến không thở được. Hiện tại lại cho hần bản thủ như vậy, ta giận dữ công tâm, sao tự dung lấy bánh mì gói to liền không đầu không đuôi vừa thông suốt, “Còn nói, còn nói, sớm bảo huynh làm cái đệm, mà huynh lại lười, lười!”

“Ai ai, đủ a. Nay may mắn in hết, biết là D viên tiên tiến tính giáo dục. Muốn nhìn rõ bốn chữ tính giáo dục, muội có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng tẩy không rõ.” Phạm Táp còn cười hi hi, “Tiểu Hách, chắc chắn, nhìn không ra muội có tính giác ngộ, đến viết đơn xin vào D đi?”

Ta ngao một tiếng muốn nhào lên, đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng cười nhạt, thật quen tai, “Tiểu đồng chí tiên tiến tính bảo trì không sai.” Ta phần nộ hoàn toàn vượt ra ngoài rồi, nhưng định quay người tưởng năng tưởng cần chết tên ăn nói lỗ mắng kia, người ta đã vào xe đi thật xa.

Ta cảm áo lông tay dùng không được phát run, bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng cười đậm J đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Thăng đến trước tết Nguyên đán, ta cùng Hách mẹ bắt tay giảng hòa.

Ta cùng Hách mẹ quen biết hiểu nhau làm bạn hai mươi tư năm có thừa, rất rõ ràng nàng lần này tức giận không có hoàn toàn tiêu tán, bất quá là do Hách cha nói không muốn giữ thù hận trong lúc này, nàng mới trước tiên đình chiến tạm thời. Ta cũng cấp chiếc thang đi xuống cùng phụ xướng.

Qua năm nay ta vẫn như cũ đi vòng vòng không tin tức, nói thật ra ta không phải không nghĩ công tác, cũng nỗ lực đi tìm, nhưng không biết vì sao mỗi một phân công tác đều không thể duy trì lâu dài. Từ lúc tốt nghiệp đến giờ công việc ta làm lâu nhất không vượt quá nửa năm, ngắn nhất một tuần. Nguyên nhân đủ loại, ta có công tác sai lầm, cũng có công ty kinh tế đình trệ giảm biên chế. Nhân tài ở trên mạng đầu tư hơn trăm phong lý lịch hồ sơ như đá chìm dưới biển sâu, ta hoàn toàn ở nhà. Từng thử liên tiếp bốn ngày không ra cửa phòng, ở bên trong lên mạng xem phim ăn cái gì, Hách mẹ thậm chí muốn lấy can phá cửa, tuyên bố muốn đốt phòng ở. Bị bạo lực liên tiếp bức hạ, ta đành buông tha việc năm ngày đờ ban ngày, cho đến một ngày.

Ngày nào đó, nhiều mây.

Sáng sớm ta đã bị lão mẹ đuổi ra cửa. Bởi vì nàng phát hiện ta cả đêm chơi trò chơi, còn thừa dịp đêm đem móng giò hầm của nàng ăn hết hơn nửa. Ta tội nghiệp ngồi ở sân tập thể hình của tiểu khu, ánh mắt lơ đãng, muốn khóc mà không khóc được. Xa xa thấy Phạm Táp đi xe đạp đến gần, trên người ta còn mặc áo ngủ hoa, nhất thời chật vật không biết nên trốn chỗ nào. Rốt cục vẫn bị hần nhìn thấy, ta đành phải mặt dày nói dối, “Muội ra ngoài mua bánh quẩy.”

Hần yên lặng nhìn ta một lúc lâu, tay đập ót ta, “Tiểu tử, nếu không muội mở cửa hàng đi.”

Ta là người tục tũn, trong giấc mơ của người tục tũn khẳng định có nhà giàu hạng nhất mới nổi. Nhưng ta cũng ý thức thanh tỉnh được là ta không dám đương nổi loại kim lão bản này, nhiều lắm có thể tương đương lão bản kiêm chân tính tiền.

Phạm Táp nói ở gần khu trục thuộc có một hiệu sách, sở dĩ lão bản vì muốn ra nước ngoài nên chuẩn bị chuyển nhượng. Cửa hàng không lớn, lão bản lại vừa vội nên giá không cao. Quan trọng là cửa hàng này vị trí rất tốt, sinh ý rất hảo. Hần cười tủm tỉm, “Muội lại không nghĩ kiếm nhiều tiền, liền làm sinh ý nhỏ cũng tốt. Doanh thu hàng tháng cũng xấp xỉ trên một nghìn cũng không phải rất tốt đi?” Ta vừa nghe nói là hiệu sách tâm liền động, lại cẩn thận hỏi thăm là cửa hàng truyện tranh thì ánh mắt phát sáng [wow, siu nhưm điện quang *khắc khắc khắc*], lại nghe nói cửa hàng kia ở ngã ba, ta hoàn toàn hưng phấn. Ngã ba là chỗ nào? Là nơi gần trường tiểu học, gần khu chung cư, không thể thiếu chính là Loli (bé gái) cùng chính thái (bé trai), còn có các cô gái xinh đẹp trần ngập áo tường cùng tiểu bạch mòng xinh tươi. Hiện tại bọn nhỏ vật chất đều phong phú, có một ít đứa nhỏ nhà so với thành phần tri thức đều dư dả, bỏ vậy dính dáng nơi nào cuộc sống phóng túng sinh ý đều tốt.

Ta là phái xúc động, một khi hạ quyết tâm phải làm cho bằng được. Hôm đó phải đi nhìn cửa hàng, lại cùng chủ tiệm nói chuyện một phen. Chủ tiệm mở cửa hàng số lượng nhỏ, nhưng bên trong đều hợp lý. Tiền làm công và tiền mừng tuổi tích cóp bao năm qua thiếu đến đáng thương. Nếu muốn chuyển nhượng cửa hiệu, Lý quân gia kia há mồm là phải. Chỉ khi nào Lý quân gia nói lên, ý nghĩa sinh ý cửa hàng hưng bại không phải chuyện mình ta, ta được hai lão nhân trong nhà phụ trách đầu tư.

Nguyên chủ tiệm vội vàng xuất ngoại, ta ở nhà đàm phán đề bạt mấy người nói chuyện sinh ý, cũng chưa bàn bạc thống nhất. Sở dĩ ta trù tính đem tiền tới cửa bàn chuyện chuyển nhượng với hắn như mọi khi, đối phương chủ động ra giá, vừa tiết kiệm tiền lại vừa vận đem tiệm nhỏ trang trí một phen. Phạm Táp giúp đỡ chạy lên chạy xuống, hẳn nhiên bằng hữu, nhân duyên tốt, công thương thuế vụ quan hệ nhiều. Ở Trung Quốc, mặc kệ làm chuyện gì, chỉ cần dính chút tới nhà nước, có người quen làm luôn đặc biệt nhanh.

Ba tháng, Quần Nhiên Tiểu Mạn chính thức khai trương.

Hách ba lúc ta mở tiệm nói, không cần vọng tưởng ăn to kiếm lớn, mặc kệ học tập hay kiếm tiền, cũng không thể nóng vội. Mặc kệ mở cửa hàng gì, đều phải làm tốt mấy tháng đầu giác ngộ. Hắn còn đặc biệt nói tiền đầu tư chẳng khác nào của đồ cưới của ta, dù sao đều là của ta.

Ta vừa nghe liền nóng nảy, không ngờ muốn bồi tiền ta như thế, về sau liền không có của đồ cưới oa! Tức thời khóc một phen nước mắt nước mũi la hét ba ba a, ta không có đồ cưới thì gả ra ngoài thế nào. Hách mẹ một trận đem ta quật sang một bên, nói gả không ra ta liền đem ngươi thành củ từ, tiếp tục móc meo ở nhà.

Ta một bên ngao ngao kêu, một bên cầm máy tính toán các khoản buôn bán.

Không ngờ hai tháng đầu tiền thuê nhà tiền điện nước lấy đi của ta hơn hai ngàn bảy trăm đồng, sang tháng thứ ba thì bắt đầu chậm rãi khởi sắc, thế nhưng lợi nhuận có hơn trăm khối. Ta vẫn đề nguyên như lúc chủ cũ trang trí, lại thêm vài thanh trượt giá sách. Tuy rằng nói thư điện tử cùng sách online thịnh hành, rất nhiều người vẫn như cũ duy trì thói quen đọc sách. Mặt khác, ở mặt hàng truyện tranh, phản ứng phổ biến nói lên mạng xem không bằng trực tiếp xem. Nguyên chủ tiệm ở đường bên có quan hệ, cơ hồ hàng tháng luôn đổi mới một đồng truyện tranh chính bản. Chủ tiệm trước khi xuất ngoại đưa một phong thư nói với ta, nói đã cùng đối phương tiếp đón, ta chính là thân thích gì gì của hắn, chiết khấu không thay đổi. Ở trên trình độ rất lớn này, truyện tranh chính bản giúp ta bảo trụ cũng duy trì tuyệt đại đa số khách hàng cũ, hơn nữa nâng cao tiền thuê.

Ta thật thỏa mãn, ta chính là tiểu bản sinh ý. Muốn, bắt quá là bản thân chủ động com no áo ấm

Đến tháng sáu có kỳ thi, trừ bỏ mấy quán bán đồ ăn bên ngoài, thương gia làm sinh ý phụ cận trường học đều thật thanh nhàn. Đương nhiên, hiệu sách sinh ý thật sự càng ảm đạm. Tỷ như hôm nay, trên phố chỉ có Lâm tỷ cũng có cửa hàng đến ngồi chơi (cái gọi là ngồi chơi giống tiệm Fastfood, trực tiếp ở trong cửa hàng nhìn, không mang ngoài) ta đối với Lâm tỷ luôn luôn là loại cảm xúc vừa yêu vừa hận, bởi vì mỗi lần nàng vừa tới, ta cảm thấy cả sách cửa hiệu của ta cũng không đủ cho nàng xem—

“Chắc, không đủ, rất không đủ vị!” Lâm tỷ lần này chỉ đến xem giới thiệu sách rồi đem sách cất trở về, “Ta nói Quỳnh a, người lúc lấy sách cũng phải xem một chút ha. Loại canh suông nhạt nhẽo này người cũng không biết xấu hổ đặt ở đây một loạt!”

Ta đối với soi mói của nàng đã tập mãi thành thói quen, “Vốn là tiểu Quý tỷ ngày hôm qua, nàng nói nàng nhìn xem phun máu mũi.”

“Loại tiêu chuẩn này cũng phun máu mũi? Nàng là huyết ngưu đầu thai sao?” Lâm tỷ chắc chắn miệng, “Ai, đây là nàng cho tới bây giờ còn không có thăm ta.”

“Người ta còn chưa có lập gia đình, thế nào đến thăm người?”

“Vì chưa lập gia đình cho nên mới đến thăm a!” Lâm tỷ trừng mắt lớn, “Người xem nàng đọc sách YY, YY đình cái gì, đao thật thương thực mới có lực a!”

[YY mạng nghĩa “thâm du” *khắc khắc*, nhưng ở đây lại là tự sướng]

Ta chọc một tiếng, “Đao thật thương thực? Người không bán đều là plastic sao?” [chắc là ảnh]

Lâm tỷ ghen một chút, nhưng rất nhanh phản bác một câu, “Liền tính là plastic, nha cũng là tỉ lệ 100% chân nhân!”

Ta nhìn chăm chăm nàng tự cho là đúng lý hợp tình một lúc lâu, rốt cục cúi đầu nhận thua. Ngẫm lại, cửa hàng nhỏ của ta chỉ cho thuê hạn chế độ tuổi 16+, vẫn là đánh bản Mosaic, chống đỡ không nổi mấy thể loại tân thời đại nữ sắc lang hay đam mê hủ nữ lang. Cùng người ta bán đồ dùng chân nhân 100%, căn bản không cùng cấp bậc.

[Mosaic là “tranh khảm”, là một trường phái nghệ thuật trang trí, thường gặp trong kiến trúc nhà thờ.]

“Ta nói, nhà người như thế nào không đánh số mấy cái đĩa trong hòm, hẳn là thậm mỹ có vấn đề, thế nào còn bảo ta chui nơi này?”

“Người biết Ha Mi a, xem vận động nhiều cũng chán, chuyển sang xem văn tự có tâm tình.” Nàng tự nhiên chuyển tới khu truyện tranh, “Ai, có truyện tranh nào hay sao?”

Ta cũng không ngẩng đầu lên, “Khu truyện tranh thiếu nữ không có, đam mê có, xem không?”

“Không xem!” Nàng ác thanh ác khí bắn trở về, “Hai đứa chuột đánh nhau có Ha Mi xem, thật sự là ghê tởm!” [Thảo: ta phản đối ta phản đối, hủ nữ lên

ngôi, đam mê đế vương!!!! Lâm tỷ *cười tà*: Hử? Thảo*ôm đồng đưa chuột lủi dầm*] Nàng đem mấy quyển tiểu thuyết về quây, “Ta trước mang một chút liền trở về.”

“Giới thiệu văn tắt cũng không xem a,” ta một bên ghi mã số một bên xem số tiền thuê trong tài khoản của nàng. “Trước nên đọc đã, khó xem hoặc không hay. Không liên quan tới ta.”

Lâm tỷ hếch lỗ mũi lên, “tỷ mười một tuổi đã bắt đầu xem loại này, hay hay không liếc mắt một cái là biết.” Nàng vươn tay vuốt gáy sách, rất có khuôn cách run lấy bấy. Sách này lấy phiếu tên sách bỏ vào, “Nha, có thể được quần chúng tán thành, trên cơ bản đều tương đối đáng tin.”

Dây thần kinh huyết thái dương ta đột nhiên nhảy lên một chút, “động tác của ngươi khá thuần phục a, giống nghĩa quý phụ trong nhóm cô bé kia.”

“Ta phi, chiều này là lão tử dạy các nàng!” Nàng vỗ cái bàn, “Đây chính là chiều ta tự nghĩ ra — lật thư lưng” (nói, có phải hay không có hương vị cổ ma lật sườn.)

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Nghỉ hè là mùa thịnh vượng của rạp chiếu phim và KTV, vẫn là mùa ế hàng của các cửa hàng nhỏ quanh trường học. May mà phụ cận ngã ba có không ít tiểu khu, thường thường có người trẻ tuổi đến thuê sách. Còn có một ít trạch nhân nghỉ hè thích đọc tiểu thuyết, thuê sách chẳng những nhiều, hơn nữa thời gian thuê cũng dài.

Bởi vì thời tiết nóng bức, rất nhiều người chọn thời điểm chạng vạng hoặc tối muộn, sờ dĩ ta tận lực kéo dài thời gian buôn bán. Nhưng mặc kệ đóng cửa trễ thế nào, Hách cha hoặc Hách mẹ đều sẽ vì ta chờ cửa. Có khi đụng tới lúc Phạm Táp trực đêm, hẳn cũng tới tiệm ta chờ, đưa ta về nhà.

Một ngày cuối tháng tám, trời nóng kỳ quái.

Ta sớm đóng cửa hàng ngồi ô tô đến cửa hàng bánh ngọt lấy bánh, nửa đường nhận được điện thoại Phạm Táp, gào to, “Tiểu Hách, muốn đưa tiền hay bị phạt? Hôm nay là sinh nhật Hách thúc, mọi người như thế nào phải đóng cửa sớm về.”

Tâm ta lúc này treo trên đầu xe đem hộp bánh ngọt đồng loạt lắc lư, đáp có lẽ vài câu rồi tắt điện thoại. Còn một đoạn mới về đến nhà, hơn nữa tình hình giao thông không tốt lắm. Ta cẩn cẩn dục dục, chỉ sợ bánh ngọt sẽ đụng vào đóa hoa. Nhưng mặc ta cẩn thận thế nào, vẫn có một cây gậy tre ngoài ý muốn chặn ngang hòng, đem kế hoạch mỹ mãn phá hư hầu như không còn.

Ngay lúc ta chờ đèn xanh đèn đỏ, đằng sau vang lên trận nổ. Đúng vậy, kia chính là âm thanh trái luật giao thông trong cửa xe độ phi pháp thành động cơ đại mã lực phát ra tiếng trong clip. Không chỉ mành nhĩ chấn động, ngay cả tim cũng bị chấn động đến khó chịu. Từ lúc trên đường xảy ra sự kiện bảy mươi mốt [... ta không biết a], tin tưởng quần chúng nhân dân quảng đại đều đối với xe độ phi pháp căm thù đến tận xương tủy, ta lại càng vui lòng quay đầu vứt một cái xem thường.

Nhắc tới xe độ thật sự là không cấp bậc không thương thức, nó độ từ xe việt dã, so với loại xe độ thông thường có vẻ công kênh rất nhiều. Về ngoài phun ngụy màu sắc, trên đỉnh xe cổ tình dán thêm mấy khẩu hiệu. Xa xa là thấy xấu rồi, xe giờ lại dừng bên cạnh, càng xem càng thấy giống quái thú.

[e hèm, giải thích thêm, xe “độ” nói chung là các loại xe mà người thay đổi một hay nhiều tính năng hay kiểu dáng không theo chuẩn mực của nhà sản xuất. Ta thường gặp hai loại xe độ là:

_ Thay đổi về tính năng: Như thay đổi giới hạn tốc độ xe theo chiều hướng tăng

_ Thay đổi về kiểu dáng: bằng cách có thể dán đè can...

Có chương trình độ xe trên MTV châu Á là Pimp my ride]

Có xe quái thú như thế này chắc chắn nhân phẩm tự nhiên là kém, lúc mở cửa kính trong xem vang lên tiếng DJ bản ánh trắng, ta nghe được tường xóc bánh ngọt lên trực tiếp đâm đầu vào chết trong sữa tươi và kem cho đỡ tiêu tốn. Người trong xe cổ tình tự cho mình cách điều xuất chúng, lại mở xe độ ra rất là ngu X, thế nhưng tâm tình còn phi thường tốt xem lại nửa thân mình, quả đầu đầy màu sắc rực rỡ còn lắc lư theo tiết tấu âm nhạc, quả thật rất giống đầu con tắc kè bị kẹt cửa.

Hai tay ta nắm chặt vô lăng, nỗ lực nhường bản thân tập trung chú ý đèn xanh đèn đỏ. Nhưng vũ khúc DJ đáng sợ lại giống ma âm quanh quẩn bên tai, đem cả lời nói của đầu tắc kè chui vào trong lỗ tai ta. Nguyên lai tắc kè đêm nay cùng người hẹn đưa xe, muốn đi quán bar tìm công chúa HIGH [khụ khụ, lên đỉnh] một chút, lại phải tìm hàng tốt BLABLABLA...

Ta lương dân thuần lương, nghe được tìm công chúa H một chút cũng đã khinh thường, sau khi nghe tiếp muốn tìm hàng tốt, lòng bàn chân như lép tên lửa bắn ra xa. Dám cần thuốc trên cơ bản tương lai sẽ chết, đối với loại đã đăng ký lịch với tử thần chuẩn bị thăng thiên, vẫn là cách xa chút tốt hơn.

Sự thật chứng minh ý nghĩ của ta là chính xác, lúc ta chuyển tay lái chuẩn bị đi, đèn đỏ phía trước chuyển xanh, xe quái thú bên cạnh nã lực rít gào xông lên. Xe đi còn tặng kèm khói đen làm sặc, kém chút làm ta quay cuồng. Kém may mắn chút, cũng không đến nỗi gây tai nạn, chẳng qua bánh ngọt dính luôn vào hoa.

Ta yên lặng nhìn xe quái thú xa dần, cảm giận giờ ngón giữa lên.

Về đến nhà ta tốc độ vọt tắm rửa, thay sạch sẽ T-shirt cùng quần soóc liền vọt tới phòng bếp cùng Hách mẹ giúp sắp đồ ăn.

Sinh nhật hàng năm lão Hách nhà lão Phạm luôn đến, năm nay cũng không ngoại lệ. Hai nhà quan hệ rất là thân hậu, loại này sản sinh ra tình thân, tình bạn, còn có năm tháng lãng động và cùng chung hoạn nạn tình cảm đặc thù, so với nhân tình đậm bạc như tờ giấy trước mắt, vô cùng trân quý.

Lão Hách cùng lão Phạm đang ngồi uống chút rượu khản năm đó, Hách mẹ còn chậm rì rì làm trứng tôm, thường thường quan tâm vài câu công tác người trẻ tuổi cùng cuộc sống. Ta ngồi bên cạnh Phạm Táp, thật không hình tượng chop lấy thịt xiên cần hăng hái, thỉnh thoảng nghe Hách mẹ phun mật vàng, “tiểu Quỳnh nhà ta nga, thật sự không là có một điểm tác dụng. Lần này vẫn là nhờ có công của cháu, cho nàng mở cửa hàng, ta thật đúng là cho nàng sâu khổ.”

Hách mẹ nói chuyện với giọng điệu ai oán làm ta cả người huyết can tể bào đều dựng cảnh báo, ta mãnh liệt hoài nghi nàng chỉ cần lôi kéo vài câu là có thể đề cập tới nội dung chính.

Quả nhiên...

“Đào mắt đều lớn như vậy aiz... Tiểu Phạm ăn tôm,” Hách mẹ đem tôm gấp vào bát Phạm Táp, lại tiếp tục nói, “Tôm này thật tươi non, lại to... Ai, cháu nói nàng lớn vậy rồi mà vẫn như đứa nhỏ, không hiểu chuyện... Tiểu Phạm, ăn con cua, cua này tốt. Khụ, muốn nói cháu cùng tiểu Quỳnh cùng nhau lớn lên, cháu cũng biết tính nó. Nó thoát nhìn rất có chủ ý, nhưng lại không có tâm nhân gì... Nhạ, rất giống đầu tôm này, bên ngoài có não, kỳ thực bên trong—”

“Mẹ, cho con cây tăm!” Ta bỏ đĩa xuống, thành công ngăn nàng vọng tưởng muốn lấy đầu tôm ý đồ tà ác thuyết minh.

Hách mẹ liếc trắng ta một cái, đưa hộp tăm.

Ta một bên dùng tăm chọn xếp đồng thịt một bên cảnh cáo hàm xúc ý tứ mùi phần trứng nàng, chắc là ánh mắt ta rất hung ác, sau nàng không nói gì đến đầu tôm ngọc ngà ghê gớm nữa.

Lão Hách cùng lão Phạm đem đó hưng trí rất cao, uống vào không ít rượu, còn Hách mẹ, ta, Phạm Táp đều nhấp môi một chút.

Ta không uống được nhiều rượu, chỉ uống mấy chén là tai nóng. Lão mẹ thì càng trông giống tôm luộc, ngay cả ngón tay đều đỏ. Từ lượng Phạm Táp giống lão Phạm, vô cùng tốt. Nhưng bình thường hẳn uống ít rượu, nếu không phải lúc không phải không uống hẳn đều có khắc chế, ít nhất ta nhận thức, hẳn chưa bao giờ say quá. Nhưng hôm nay hẳn lại uống không phân biệt già trẻ, hiện tại cả người nửa nằm trên mặt bàn, mặt lại quay sang về phía ta, tràn đầy men say cười cười.

Trên bàn bát đĩa hỗn độn, nhưng hai lão già hứng trí lại rất cao. Ta xem Hách mẹ đã ngã vào sofa, cảm thấy nhẩn tâm đem hẳn chôn trên đồng xương thành núi trên bàn rượu thật không phúc hậu, liền đỡ hẳn đến thư phòng. Thư phòng là kết cấu xây thêm, ở trên cao làm thành khoang nhỏ, có thể cho khách nghỉ ngơi dùng.

Phạm Táp thật sự say, trước nay chưa từng say đến vậy. Bình thường hẳn không ngốc như vậy cười hồ hồ, cũng vẫn không hội không nặng không nhẹ đề tay gác lên vai người khác ngăn kéo dài kéo, lại càng không giống đứa nhỏ một lần một lần kêu rõ tên người, kêu Tổ Tổ, đừng đi.

Nhiệt ở vành tai lập tức chuyển dời sang đôi mắt, thật đau muốn chết. Ta trong bóng đêm đứng giữa trời, thẳng đến khi nghe thấy tiếng lão Hách ở bên ngoài mới lấy lại tinh thần xoay người đi ra ngoài. Thuận tay lau mặt, trong lòng bàn tay nửa là nước mắt, nửa là nước mũi.

Lão Hách cùng lão Phạm uống đến nông nổi kẻ đối phương kêu ‘Thân ái’, ta xem trên bàn thức ăn đã không còn, liền đoán được lão Hách bảo ta làm gì. Hai lão nhân này uống rượu thì phi muốn đồ nhắm, mà ta hiện tại không có tâm tình nấu ăn, sợ dĩ chỉ có thể ra ngoài mua. Lão Hách uống nhiều, uống vào nói to muốn ăn món kho nhà Đại Khẩu, càng nhiều càng tốt. Ta gật gật đầu, tay cầm chìa khóa đi.

Thật sự ta muốn trốn một người trong chốc lát.

Đồ ăn cửa hàng Đại Khẩu sinh ý đều phát đạt đến cuối năm, đồ ăn tốt, lão bản cũng vậy. Lão Hách thích nhất ăn dạ dày lợn ở đây, hiện tại nhân gia chuẩn bị đóng cửa, món kho cũng không kịp làm. Ta mỗi thứ đều đóng gói một ít, gói lại thành từng túi, lại đem áo khoác bọc lại thành túi to.

Lúc đi xe về nhà, trong đầu ta loạn thành một đoàn ma. Theo lý trí mà nói, ta rất rõ ràng bản thân cùng Phạm Táp là không có khả năng. Thứ nhất, hẳn có người trong lòng. Thứ hai, ngay cả khi hẳn không có người trong lòng, cũng chỉ coi người là muối muối. Một hai đều là từ huyết, không có khả năng. Muốn người như vậy, biết rõ là bị kịch, thế nhưng vẫn muốn nhanh vội vàng đi xem thành đứa ngốc. Ta giống như đầu tôm to, ngay cả có chuyện thực cường đại như vậy làm loạn cứ, sâu trong nội tâm vẫn hy vọng, trông cậy thủ vãn khai gặp mình nguyệt (thoát mây gặp được trăng). Loại may mắn này thật đáng thương, kỳ thực nó chính là lừa dối mình.

Đêm đã khuya, đường vắng tanh. Đèn đường sáng rọi, chiếu lên cành cây in rõ lên mặt đất đen. Cuối tháng tám, trong không khí tràn ngập mùi hoa quế ngọt ngào, một hương vị làm say lòng người. Ta hít cái mũi, nỗ lực tròn mắt nhìn đường phía trước. Nhưng tâm thần không yên vẫn ảnh hưởng đến

cảm xúc, nhất thời không chú ý xem nhẹ một chiếc xe đến gần.

Xe kia đèn cực kì sáng, cực chói mắt. Đầu xe rất cao, thanh chắn xe đen tuyền nhìn giống như miệng cự thú chỉ chờ nuốt người. Ta đột nhiên nhớ đã từng gặp cự thú này, kia không phải đầu tắc kè sao? Chỉ tiếc khi nhớ đến thì ta cùng xe đã ngã trên đường, hơn nữa còn dán trên mặt đường trượt một đoạn, giò xe cùng đồ trong đó cũng tan tác.

Đầu ta trong quá trình trượt trông rỗng một mảnh, đợi đến khi dừng lại bắt đầu ông ông tác hưởng. Tự hiểu là ý thức vẫn thanh tỉnh, nhưng nâng tay sờ trước ngực, một mảnh ấm nóng trắng mịn...

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Vài chục phút sau xe ghé vào phần đường mới nghe thấy tiếng mở cửa xe, tiếng bước chân hỗn độn từ xa lại gần. Nghe theo tiếng nói hai người đối thoại, ta ước chừng biết hai người đang nói tới cái gì, uống rượu tiêu ca lặc H cần thuốc, càng nghe càng cảm thấy không có đạo đức. Cũng bởi vì cồn cùng tác dụng thuốc, bọn chúng mới đâm vào người dường như không có việc gì dừng xe, nói xong không nghe thấy gì nữa. Đây hai người hiện tại đã hoàn toàn trong trạng thái phê phê, nhìn cái gì cũng đều một mảnh mông lung.

Ta rốt cục cũng cố gắng đứng lên, bả vai đau nhức suy sụp, ngũ quan có chút chập vập. Nhưng ý thức ta thanh tỉnh, cánh tay và trên đùi đều truyền đến cảm giác nóng bừng đau đớn, trầy da là nhiều. Kỳ thực đâm ngã không nghiêm trọng, xe đạp giảm sóc là một nguyên nhân, một nguyên nhân trọng yếu khác là xe kia chạy xiêu vẹo sút sọc tốc độ không ổn định, cũng không trực tiếp va chạm với ta.

Chính là ta trước mắt thật phần nộ, không chỉ vì đau đớn, còn bởi vì cú đụng này vừa đúng lúc đem ta hỗn độn tưởng niệm hấn nghiền nát, nhường ta bộc phát cảm xúc đè nén đã lâu.

Ta ngũ quan vận vẹo, bắt đầu dùng thanh âm sắc nhọn biến điệu chửi ầm lên, cái gì dơ bẩn dơ bẩn phổ phurong lời nói què mùa ta đem ra dùng hết. Mà hai người kia giống như ngọn nến cắm trên đất, lẳng lặng nhìn thẳng ta, hoàn toàn không có phản ứng.

Làm người mắng chửi người mà không có phản ứng lại, sẽ có một cảm giác thất bại sâu sắc. Ta lửa giận công tâm, một phen tay lau tòi hạt tiêu tương cùng nước chấm còn có bùn đất bụi hồ trên mặt, rít gào đến phá âm, “Các người nói, muốn làm sao bây giờ!”

Hai tên kia nhìn, trên mặt kính hoàng song song phát ra tiếng lộn kêu, quay đầu té chạy mất. Bọn chúng hiện tại phòng chừng thanh tỉnh chút, cho nên nói cũng có logic, ít nhất nghe cũng thấy rõ ràng.

“A a, không cần tìm ta a, không cần tìm ta a — ta không lái xe —”

“Ta không phải cố ý, ta không phải cố ý muốn đâm người oa a a —”

“Ruột đều nôn ra ngoài...”

“Đáng ghét nôn...”

Ta đi về phía trước vài bước, đèn đường chiếu mới phát hiện dạ dày lộn mura cho lão Hách lúc này điềm nhiên bắn lên người ta, phòng chừng là vừa mới lăn lộn một vòng. Vừa rồi ta bí mật đứng gần đó, nhìn không rõ ràng, hơn nữa một thân bừa bãi, nguyên bản hai tên kia không rõ lắm bị kích thích tỉnh lại lập tức cho ta là xác chết vùng đây [=)), thế này mới sợ tới mức tè ra quần chạy trốn.

Xa xa tiếng gào thảm thiết, người nghe được tưởng bật cười. Mà ta ngo ngác dưới đèn đường đứng một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy ỳ khuất buồn bực, cực kỳ buồn bã rất muốn tìm cây anh đào ngồi anh anh ni non. Nhưng ngẫm lại cảnh tượng kia, lại cảm thấy hoang đường buồn cười.

Bất quá là một hồi thăm mền vô tật mà chết, bất quá là mười mấy năm ảo tưởng thành tro, này có là gì? Nhắm mắt mở mắt ra, ngày vẫn như thường. Người sống kiên cường, luôn đi về phía trước, nhân sinh trên đời không phải đều sống qua sao?

Cái gì gọi là lúc đầu khóc, về sau cười.

Ta sốc lại tinh thần, nâng xe nằm đổ một bên, bánh xe đều biến dạng đi về phía trước. Cầm dạ dày lộn làm sạch lại còn có thể cho Vượng Tài ăn, ta chỉ có thể trở về rán trứng làm đồ nhắm cho lão nhân.

Đi ngang qua chiếc xe bị bỏ lại đột nhiên ta nghe được một âm thanh cực kỳ mỏng manh.

Lòng hiếu kỳ khiến ta mở cốp xe, bên trong có một người đang mấp máy. Cùng chủ xe quái thú ở một chỗ nhất định không phải là người tốt, phòng chừng là cần thuốc vẫn còn đang HIGH đầu. Lúc này lá gan ta lớn hơn nhiều, nghĩ rằng dù sao các người là người một đường, ta không nghĩ phải giải thích đến bồi thường, rõ ràng liên đánh người chút cho hết giận. Dù sao đoạn đường này không có GPS theo dõi, hiện tại bốn bề vắng lặng, ngu mới

không đánh!

Bất chấp tất cả, ta nâng chân đá người nọ một cước, ngó, cảm giác thật tốt, lại đạp tiếp một cước. Ta kéo tư thế chuẩn bị hữu tả khai cung (chuẩn bị oánh nhau), lại nghe thấy người nọ đột nhiên rên rĩ.

Cái loại rên rĩ này không phải là rên rĩ thống khổ, cũng không phải rên rĩ làm nũng, mà là tiêu chuẩn rên rĩ trong truyện tranh cùng trong sách viết [Thảo: Ngó... trong sách có tiếng động??? Hách Quỳnh: hử, người chả biết cái gì là trường tượng cả, GV đề làm cái gì?]. Nếu tìm người tham chiếu trong lời nói, thật giống lần trước cùng Lâm tỷ nhìn lên ở phòng tập thể hình — chẳng qua lúc ấy là xem đĩa, hiện tại nghe ngay hiện trường, lại là hiện trường sau tai nạn xe cộ, nghĩ thật là, đúng là quý dị.

Chân ta vừa mới nâng một nửa cũng tạm dừng, trong lỗ tai đều là tiếng kêu yêu kiều, ngẫu nhiên còn có lời nói mơ hồ không rõ. Hắn chậm rãi hoạt động thân mình đến gần ta, thoạt nhìn gian nan lại cấp thiết. Đợi hắn chuyển đến nơi có ánh đèn chiếu, ta nhìn hắn hung hãn hít một ngụm nhiệt khí.

Tuyệt thế tiểu thụ!

Làm khó ta người không hay xem đam mê truyện tranh lại đột nhiên hình dung từ này trong đầu, thật sự tiểu tử này bộ dáng rất đẹp, ngũ quan tinh xảo không thể soi mói, lông mi cong vút, cánh môi đều đỏ búng khéo léo. Lúc này hắn đang dùng một loại ánh mắt nóng rực bá khí bá can nhìn chăm chăm ta, âm thanh thờ dốc nghe qua càng vội vàng, hồng hộc hỗn hển...

Ta nghe được cũng thờ dốc, “hỗn hển... hỗn hển...”

“Nóng quá... Ân... Cứu mạng... Nóng quá...” Tuyệt thế tiểu thụ vươn ngón tay trắng run run hướng ta, “Cứu mạng... A ân... Cứu...” [Thảo: ra đây với muội... *giờ hai tay* chào mừng đến với động đam mê *khắc* Hách Quỳnh*tung cước* này thì vui hoa dập liêu, Thảo *ôm mặt nếu máu*]

Ta là người, ta là nữ nhân bình thường, mà ta nữ nhân bình thường như vậy nghe âm thanh “A ân” như thế toàn thân đều cảm thấy mềm nhũn, có thể thấy thanh âm tiểu tử này có bao nhiêu mê người. Ta nuốt nuốt nước miếng [xì, tiềm ẩn bản chất sắc nữ], nỗ lực kéo lại lý trí, Nhìn quần áo hắn tựa hồ gia cảnh thật là không sai hơn nữa hiển nhiên là đứa nhỏ được chiều có rất khá, mà điểm quan trọng nhất — tiểu tử này thoạt nhìn... như là vị thành niên...

Ta dù có tính là ngốc, cũng vẫn là lão bản có mấy bộ sách bất lương, ta rõ ràng nhìn biết người trước mắt này không phải cần thuốc, hắn bị người kê đơn. Ước chừng là bị hai tắc kè kia coi trọng liền chạy trốn từ quán bar hoặc KTV bất hợp pháp, kê đơn chuẩn bị mang về hưởng thụ.

Nếu đặt trong đam mê tiểu thuyết, ta xuất hiện hắn là tội ác tày trời, bởi vì nhóm hủ nữ hận nhất là trong tình tiết H chuẩn bị đến lại có người chạy đến ngăn cản. Nhưng dù sao này vốn là BG tiểu thuyết, sờ dẫm ta đối mặt với tuyệt thế tiểu thụ hàm xúc uyển chuyển nhu nhược bất lực, ta chỉ có thể... Lấy điện thoại ra chuẩn bị báo nguy.

Đừng có trùng ta, chẳng lẽ muốn ta mang hắn về nhà? Đừng có giỡn đi!

Ngay lúc ta chuẩn bị gọi 110, tay áo đột nhiên bị tuyệt thế tiểu thụ bắt lấy, ta hét lên một tiếng, theo bản năng lấy tay vỗ, tiểu thụ bị ta đập lập tức lại lăn vào xe, nức nở cầu xin, “... Không cần, không cần báo nguy... Van cầu người, không cần...” Tiếng hắn nghe như gãy tiếp theo dường như sẽ gào khóc, mà hiện tại hắn cuộn tròn thân mình, hình dáng đáng thương kia quả thật không có cách nào nói, “Ta van cầu người... Mang... Mang ta... Rồi đi nơi này... Ta van cầu người... Không cần báo nguy...”

Ta nhìn hắn bộ dáng tội nghiệp, dây số chuẩn bị ấn tạm dừng vài giây, nhưng — “Này, 110 sao...” Nếu không báo nguy, ta chẳng hẳn một người trong này, hoặc là đem hắn đi. Hai loại này ta đều không làm được, dạng thứ nhất với hắn không phúc hậu, dạng thứ hai với ta thì không phúc hậu. Người này bị hạ được còn đem về nhà, không phải ta tìm chết sao?

Nhưng tuyệt thế tiểu thụ vừa nghe ta định gọi 110, lập tức tỉnh lại, yêu kiều đứng lên muốn đoạt đi động của ta. Trong lúc hỗn loạn di động của ta rơi trên mặt đất, tuyệt thế tiểu thụ còn ngay trên người ta, gắt gao bám trụ. Ông trời có mắt, ta lớn như vậy trừ bỏ Hách lão cha ra, ngay cả Phạm Tập còn chưa tiếp xúc thân mật quá. Ta vừa tức vừa vội vừa đau, dùng toàn sức kéo hắn ra, một cước đá đến sau xe.

Phòng chừng thuốc tiến vào giai đoạn cường hóa, ánh mắt tiểu thụ lúc này bắt đầu nổi lên một dòng yêu đã hồng quang, trong bóng đêm quả thực sẽ bốc cháy lên. Hắn anh anh khóc nức nở cũng chậm rãi chuyển thành rên rĩ khó chịu, thanh âm kia quả thật tựa như kẹo đường, lại mềm lại ngọt.

Ta gắt gao nhìn hắn, hắn cũng gắt gao nhìn ta, trong con ngươi đen ánh lên hơi nước trong suốt, hai gó má đỏ ửng ta nhìn đến miệng khô lưỡi khô. Cũng phải, bị loại này hạ, báo nguy cũng quá khó coi, huống chi vẫn là nam hài tử, lại là vị thành niên...

Ta lòng trắc ẩn không khởi động là lúc không khởi phân thân, tiểu thụ thừa dịp bắt lấy thân thủ ta áp ra sau xe. Một bên mang, một bên miệng còn hừ hừ, “Muốn... Muốn... Nóng quá...” Ta bất ngờ không kịp đề phòng chỉ có thể gãy dựa. Xe đạp xiêu vẹo sứt sẹo bị ta đạp đổ, linh kiện xe rơi lung tung, càng bừa bãi.

Người là động vật, thời điểm chịu dục vọng chi phối sẽ sinh ra lực lượng bất khả tư nghị. Mới vừa rồi còn nhu nhược đáng thương như nai con Bambi tiểu thụ lúc này đã tiến vào giai đoạn hóa thú, đôi mắt đen trong suốt kia giờ phút này bắt đầu phóng lực quang, ta cũng không biết hắn có khí lực như vậy, cuối cùng cả hai song song ngã vào cốp xe.

“Muốn... Muốn...” Miệng tiểu thụ càng không ngừng lầu bầu, không quên giờ trò, “Cho ta... Ta muốn... Muốn...” Ngón tay hắn thon dài cùng chính lực vô cùng lớn làm mờ T—shirt cùng bên trong quần ta, bộ dáng ngượng ngùng lúc trước với bây giờ hoàn toàn không liên quan.

Ta há có thể nhường hắn được, tức thời lấy tay đánh đồ xuống. Tiểu thụ tuy rằng bị thuốc kích thích, nhưng ta Hách Quỳnh nắm tay cũng không phải

ngồi không. Tiểu thụ bị ta đánh cho thông suốt, trời nam đất bắc giáp ất bính đỉnh đều phân không rõ lắm, theo bản năng ôm thân mình trần trọc vô cùng lo lắng rên rĩ, “Ta muốn... Muốn... Nóng quá a... Ta muốn...”

Ta quả thực là chán nản, nam nhân quả nhiên là động vật mười phần thú tính, đều bị đánh cho đủ màu đủ dạng còn không quên muốn muốn muốn. Muốn đi, muốn phạt! Ta xuống xe sờ soạn một lúc sau lại thò người tiến ra cốp xe, nhìn tiểu thụ anh anh khóc nức nở hỏi, “Người muốn đi.”

Tiểu thụ nâng mặt, nước mắt rơi, gật đầu, “Ta muốn...”

Ta tận lực đè thấp âm thanh, để ta ra trước người, “Kia... Người... Muốn... Dạ... Dày... Sao?”

Tiểu thụ nhìn trên tay ta một dây dạ dày, nhìn nhìn tay ta ôm bụng, cũng không biết hẳn liên tưởng thông suốt thế nào, dù sao hẳn liên tục phát ra vài tiếng thét chói tai lên tận quảng tám luân phiên rồi ngất đi. (——!)

Cơ hồ là ngay lúc tiểu thụ ngất đi, tiếng di động vang lên. Ta nguyên bản không tính toán để ý tới trực tiếp báo nguy xong việc chạy lấy người, nhưng ngừng lại tiểu thụ vừa rồi khóc cầu, rốt cục cũng lụy đi động trên người hẳn, tiếp.

“Thế nào còn không về nhà?” Tiếng đầu bên kia nghe qua rất uy nghiêm, mang theo ý tứ hàm xúc không thể tha kháng cự mệnh lệnh, “Ở nơi nào?”

Ta nỗ lực vờ vét ngôn ngữ muốn đem tình trạng hỗn loạn này cùng đối phương báo rõ ràng chặn chỗ hiểm yếu, “Ách... Đây sao... Kỳ thực...”

“Người là ai?” Đầu bên kia điện thoại thanh âm nháy mắt lạnh vài phần, “Đưa Tiểu Hủ nghe điện thoại!”

Ta quay đầu nhìn tiểu thụ, nhìn nhìn lại trên màn hình biểu hiện dãy số là ‘Ca ca’, hơi chút khoan giải sầu, “Ta, ách...” Ta nghĩ nghĩ, vẫn là đem sự tình tóm tắt đơn giản nói cho đối phương, “Là như vậy, đệ đệ người ra tai nạn xe cộ, hiện tại ở đường XXX khu XXX, người mau tới đem hẳn mang đi đi.”

Đối phương trầm mặc vài giây, “Người là ai?”

“Ta là người cùng đường.”

“Tên.”

Ta sừng sốt một chút, tình huống bình thường hẳn là muốn hỏi đệ đệ nhà mình như thế nào, hỏi tên ta người cùng đường làm gì? Hay là hẳn muốn tạ ơn ta? Nhưng nghe khẩu khí nghiêm khắc kia, hiển nhiên là điển hình đại gia trưởng phương pháp hỏi vặn cẩn thận. Ta rất rõ ràng loại tình huống hiện tại này, liền tính là giáp mặt giải thích cũng phải phí một phen vỗ mồm, vạn nhất người ta muốn tính sổ...

“Tên.” Đối phương lặp lại nói.

“Ta gọi là người qua đường Giáp. Hoặc là... người cũng có thể gọi ta khăn quàng đỏ.” Nói đoạn hội thoại này sau, bản thân đều bị cà giạt không nhẹ. Chỉ nhanh chóng nhất phẩm kết thúc cuộc trò chuyện này, lại đem đi động cất vào trong người tiểu thụ.

Thoắt thoáng linh bát lạc xe chậm rãi đi về, xa xa nghe được di động trên người tiểu thụ lại vang lên, một lần lại một lần...

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Rốt cục thì đến thời điểm khai giảng, Quần Nhiên Tiểu Mạn sinh ý bắt đầu tốt lên. Ta phê sách mới còn có chút phần khởi, lại đem một ít bộ sách tương đối cũ lấy ra bán phá giá. Vì thế thời gian tan học trong điểm trở nên chật trội, có người xem sách, có người thuê sách, cũng có người mua sách, trong lúc nhất thời nhân khí đỉnh vượng (phát đạt, phát cao).

Ta cười đến khoe mắt đều nở hoa, nhưng đến buổi tối thời điểm bàn trưởng lại chọc tức. Buồn bán đi lên là vậy, nhưng quán nhỏ của ta cũng gặp độc thủ, có hai bộ truyện tranh chính bản bị người trộm đi. Hai bộ truyện tranh kia là lúc làm lại giá sách chuyển qua giá sách phổ thông, phẩm tướng cũng là mới chín phần, hôm đó vừa khéo bị trộm tồn thất.

Ta tức giận đến vên vên hai ngày chưa ăn cơm tốt, Hách cha nói muốn ta thỉnh một tiểu muội đến hỗ trợ trông quán, hàng tháng trả tám trăm một ngàn. Ta lắc đầu cười khổ, tiền lương trình độ hiện tại, tám trăm một ngàn mà muốn thuê người thì phải là nói nhảm thôi, huống chi lợi nhuận của cửa hàng cũng không tốt đến mức ta có thể thuê người. Hách mẹ tiền tiến hơn, nói ta mua camera theo dõi, duy có tốn chút tiền. Ta nghĩ cũng phải, camere theo dõi chính là đầu nhập duy nhất, mỗi tháng lại tốn chút điện phí uy uy, bớt lo so với người sống.

Ta vài ngày đóng cửa hàng, chạy tới hàng điện tử mua bộ theo dõi tiện nghi nhất tục xưng khát cái (ăn mày? !?) bản thiết bị theo dõi người tốt, lại đem bộ cục trong cửa hàng thay đổi, đem nơi đọc sách ở vị trí tập trung. Lại ngăn cách rõ ràng khu sách mới khu sách cũ, thanh lí sạch sẽ, đổi thành tiểu bồn phát tài phát lộc. Nguyên lai cửa hàng bộ cục cũng rất hợp lý, hiện tại lại sửa sang quy hoạch lại một chút càng sạch sẽ sáng ngời.

Lúc Lâm tỷ đến cửa hàng chơi chặc chặc thán, “Vài ngày không thấy, người khả năng thay đổi hoàn toàn, còn thêm theo dõi,”

“Cái gì thay đổi hoàn toàn, không tri thức, nói thay đổi hình dạng.” Ta đùa nghịch màn hình, “nhìn xem, rõ ràng không?”

Lâm tỷ gật đầu, “Ài, phỏng chừng quán ta vĩnh viễn là phong cách nguyệt mộng lung điều mộng lung.”

“Vô nghĩa, vào trong quán của người, người nợ hận không thể đem mặt vui vào trong cổ.” Ta không cho là đúng, “Người hôm nay không đến quán à?”

“Biểu muội ta đến, trông quán họ,” Lâm tỷ không cho là đúng nhún vai, “Nói thật, này có gì thẹn thùng a. Không tiền sinh đều nói cũng tính thực sắc (ăn và tính dục), thuyết minh tính loại này này nợ cùng ăn cơm giống nhau tự nhiên bình thường, có gì cần phải kiêng dè.”

“Là, lý là lý như thế, nhưng những thứ này chính là không có biện pháp đứng đắn trên bàn sao.” Ta nhanh nhẹn đem phân loại sách, “Thời gian trước trên internet, ta khẩu khẩu ký tên đều bị khẩu khẩu. Còn có, người hiểu được, có hủ nữ bị hình phạt. Còn công khai chiếu trên tivi, nhiều vô nhân đạo a. Người cũng phải cẩn thận đồ của người, mấy cái hòm kia...”

“Đó là cầu giấu riêng của ta, cung cấp cho khách quen.” Lâm tỷ lơ đãng, “Đúng rồi, nói đến hủ nữ a. Người có biết hay không tháng trước ở chỗ chúng ta nơi này xảy ra một chuyện lớn?”

Thời gian này ta thật sự vội, dường như mỗi ngày mệt hơn cả cầu, làm gì có tâm tình nghe bát quái, “Chuyện gì?”

“Chắc, chính là tiểu nhi tử tập đoàn Lâm thị thiếu chút bị người bắt cóc, ồn ào huyền ảo.” Khóe mắt nàng mi giác đều ẩn ẩn hình chữ bát to, “Người biết không, trên báo đăng lớn như vậy, quả thật chính là cực phẩm đi! Quả thực không có cách nào nói, ánh mắt kia cái miệng nhỏ nhắn kia, còn có thân thể tuyệt vời, thật sự là rất mất hồn. Ai, người không biết diễn đàn của hủ nữ đều bạo, đoán đủ loại về lần bắt cóc này, các loại phiên bản, thật sự là vô cùng cấp lực a! Bất quá ta có tương đối có khuynh hướng phiên bản cướp sắc, không từ mà biệt, xem chiếc xe độ của bọn cướp kia cũng đáng mấy trăm vạn, rõ ràng không phải vì tiền. Không phải vì tiền, kia vì yêu! Không phải vì yêu, kia vì làm!”

Lúc nàng nói nhiệt huyết sôi trào ta lại làm mấy sinh ý, tiền mặt trắng bóng so với bát quái hấp dẫn hơn, cho nên ta chính là phối hợp nàng âm điệu trầm bổng pháp phong tùy ý ừ vài tiếng. Hiện nhiên loại có lệ này xem ra nàng thập phần không hợp nói, “Quýnh, người hoàn toàn không ở trạng thái a uy, lãng phí biểu tình động tác của ta.”

“Bát quái thôi, chính là nghe một chút, ta cũng không phải đương sự, kích động cái gì?” Ta gõ gõ bàn phím, “Kiếm tiền mới là thật.”

“Nga, đúng rồi, nói đến kiếm tiền. Lần này Lâm tiểu công tử được cứu sau Lâm Thị phát ra thông cáo, nói lúc Lâm tiểu công tử bị trói có một người đường ít nhiều nhiệt tâm hỗ trợ vây thoát, bọn họ chuẩn bị tiền tạ ơn, mười lăm vạn a.” Lâm tỷ lại kích động tiếp, “Ước chừng mười lăm vạn a.”

Trong đầu ta đột nhiên vang lên tiếng đinh đông, tiểu thụ, xe độ, mười lăm vạn! Cơ hồ ta nhanh chóng mở baidu đánh ‘Án bán cóc tập đoàn Lâm Thị’, lập tức nhảy ra N kết quả tìm tòi, ta nhấn vài trang xem cao nhất. Bất quá ngắn ngủn mấy dòng, quá trình viết kia thật sự có lệ, diễn hình quan phương làm ra vẽ ta đây, tùy tiện viết giao cho xong việc, thật không xứng.

“Baidu cũng không có a.” Ta cơ hồ khẳng định Lâm tiểu công tử chính là tiểu tử tối hôm qua gặp, nhưng hẳn không phải bị người kẻ đơn sao, thế nào lại biến thành bắt cóc? Ngó, khẳng định là cảm thấy kẻ đơn không xuôi tai, truyền ra ngoài rất mất mặt liền đổi thành bắt cóc.

“Lạc hậu!” Móng vuốt Lâm tỷ đẩy tay ta, “Hiện tại nào có người như người tra như vậy, lỗi thời đời mạng. Muốn xem chân tướng không cần tra baidu, google cũng không tốt. Nếu muốn bản chính còn nguyên, muốn chọn chân trời vòng!” (ta cũng không biết trang nào) Nàng bùm bùm đánh bàn phím, “Xem, nơi này đây bát quái bản khối điểm, nhạ, chính là bài post ‘Lâm Thị tiểu công tử bị trói từ đầu đến cuối kiếm 8 Lâm Thị đại công tử cùng nhị công tử...’, bên trong viết kỹ càng, cái gì cần đều có!”

Ta di chuột, xem từ cao xuống rốt cục tìm được một tấm ảnh chụp Lâm tiểu công tử, tuy rằng chụp mờ hồ hồ nhưng ta liếc mắt một cái nhận ra hẳn chính là tuyệt thế tiểu thụ đêm đó.

Ta đập bàn một cái, “Mười lăm vạn!”

Lâm tỷ hoảng sợ, “Quýnh, người làm sao vậy?”

Ta nhìn nàng một cái, nhếch môi xả ra một nụ cười cực kỳ không bình thường, “Không có gì. Ta, ta chỉ cảm thấy mười lăm vạn mua được thật nhiều sách a.” Ta tuy rằng thích bát quái, không nghĩ tới bản thân lại thành người trong cuộc. Chuyện đêm đó ta chưa từng nhắc đến với bất luận kẻ nào, ngày hôm đó về nhà Hách cha hỏi ta sao trầy da, ta cũng chỉ nói đi xe không cẩn thận ngã.

Thật là tốt a, ta mua xổ số cho tới bây giờ còn chưa trúng lần nào, lần này bất quá hỗ trợ tiếp một cú điện thoại liền cứu một mạng người. Mà mệnh này, còn đáng giá đổi.

Tiến bước Lâm tỷ, hai mắt ta tỏa ánh sáng xoa xoa tay ở trong quán đi tới đi lui, mười lăm vạn nha, mười lăm cũng không phải số lượng nhỏ a. Lâm Thị nếu đã thông cáo, số tiền này khẳng định sẽ không chạy. Nhưng ta có cảm giác, nghĩ lấy tiền chi sự cũng không dễ dàng. Ta bình tĩnh tâm lại, trở về chỗ tiếp tục xem bài post kia, lần này nghiêm cẩn xem một lần, đối với tập đoàn Lâm Thị tổng cơ cấu đại khái có hiểu biết.

Tựa như bài post LZ nói, tập đoàn Lâm Thị thật sự rất bề bộn. Lâm Thị lập nghiệp kinh doanh khách sạn, Lâm gia một thế hệ đem một quán trọ nho nhỏ thành chuỗi khách sạn trên cả nước là thành công rất lớn, đến đời thứ hai thành tích càng văn hoa. Lâm Thị đời thứ hai không chỉ đem cơ nghiệp khách

sạn vốn có khuếch đại, còn đề cập tài chính đầu tư cùng bất động sản ngành nghề kiến trúc, tài sản cơ hồ cứ thế mà tăng. Mà Lâm Thị đòi thứ hai có ba vị Lâm công tử, trưởng tử Lâm Trầm, thứ tử Lâm Tiễn, ấu tử Lâm Hù (đoán xem sẽ là ai trong số ba người *hắc hắc*). Lâm Hù cùng hai ca ca tuổi kém khá lớn, cũng được sủng ái nhất. Bài post LZ còn rất nhiều thông tin ba huynh đệ này, chẳng qua ảnh chụp, cũng rất mơ hồ.

Ta nhìn chăm chăm bài kia một lần lại một lần, tiểu thụ a, người cứ nhiên trị giá mười lăm vạn a uy! Ta một lần nữa lại kích động, sớm biết rằng ngày đó ta sẽ không đi, chờ người đến, trực tiếp nhận luôn mười lăm vạn a!

Càng xem càng hưng phấn, ta tùy tay đăng ký tên “Quýnh làm chuyện tốt”, nhấn lại: oa ha ha, ta phát tài phát tài! Lâm tiểu công tử chính là ta cứu oa ha ha!!!

Bảo nói ta không đầu óc, thế giới trên mạng thật thật giả giả ai biết được? Lại nói dưới bài này không dưới hai trăm người nói Lâm tiểu công tử là hắc (nàng) cứu, ta thuần túy đục nước béo cò khoe ra một chút. Viết xong ta lại lấy số điện thoại tập đoàn Sorin, nhưng gọi đến vẫn trong trạng thái đường dây bận, gọi vài máy nội bộ đều như thế. Ta dứt khoát lưu lại địa chỉ tổng bộ Lâm Thị, ghi nhớ. Hôm nay quá muộn, sáng mai tới cửa đi lấy tạ lễ.

Ta tiếp tục xem phản hồi dưới bài viết, xem gần hết trang đột nhiên nhìn thấy tên ‘Lâm viên ngoại’ phản hồi nói: cứu Lâm tiểu công tử vị người qua đường kia, đem đó người đánh quỷ sao?

Tại đây một tràng bài phản hồi như nước tràn qua phản hồi ngắn ngủi này thật dễ dàng bị bỏ qua, mà ta phát hiện cũng may xui quỷ khiến phản hồi: huynh đài, lời này giải thích thế nào? Phản hồi xong ta dùng sức xoát lại, ở trong bài thủy chung tìm ID tên ‘Lâm viên ngoại’ gửi bài phản hồi.

Xoát đến buổi tối hơn chín giờ, ánh mắt ta chưa xót đau đón đòi mạng, vẫn như cũ không thấy ‘Lâm viên ngoại’ trả lời. Ngược lại xuất hiện không ít bài post mới, nỗ lực sách tiếng người xưng Lâm tiểu công tử sau bị bắt cóc bị kích thích nặng, một lần xuất hiện qua bệnh trạng tinh thần thất thường, hiện tại đã đưa ra nước ngoài trị liệu. Lại có yêu sách tiếng người gọi Lâm tiểu công tử bị bắt cóc hoàn toàn chính là do đại Lâm & nhị Lâm công tử liên thủ làm, vì vậy tiểu đệ rất được sủng ái, hai ca ca sợ phân chia tài sản không đều sợ đi đau thương sát thủ. Thậm chí có người còn nói Lâm Thị lần này chỉ ra số tiền đáp tạ lớn chính là mỗi câu, mục đích vì dẫn bọn cướp hoặc là cảm kích người... .

Ta càng xem càng hoảng, đến mặt sau quả thực là có chút mao cốt tung thiên (rợn tóc gáy). Xoát đến trang cuối cùng, ta đột nhiên nhìn thấy ‘Lâm viên ngoại’ trả lời: ...

Hiển nhiên là hết chỗ nói rồi.

Đổi mặt ba động này, ta cũng thật không nói gì, nhưng còn càng nhiều mà chất vất cùng lo sợ không yên. Ta thừa nhận mười lăm vạn lực dụ hoặc rất lớn, nhưng tham lam cùng nguy hiểm luôn song hành mà đến. Quả thật ta được xem như cứu Lâm tiểu công tử, nhưng trước đó ta đem hắn đánh chết khiếp, lại còn dọa ngất hắn, cuối cùng nghiêm trọng đến độ đưa đi trị liệu. Còn có, theo chỗ ta đã thấy, biết được Lâm tiểu công tử trải qua kỳ thực không phải bắt cóc mà là kẻ đơn mê X, xem như gièm pha đi. Sau nếu chỉ có người Lâm gia trình diện mà hoàn toàn không đề cập cảnh sát, ta đây chẳng phải người duy nhất biết chân tướng? Ta nghĩ vậy đột nhiên đầu óc tỉnh táo lại, Lâm Thị vô cùng có khả năng là sợ người cảm kích để lộ sự tình chân tướng đem đó, cho nên muốn thỉnh ra chiều này nghĩ dẫn người đến cắn câu.

Nghĩ tới một tầng sự tình này, ta không thể không nghiêm cẩn lo lắng Lâm Thị đáp tạ mười lăm vạn có bao nhiêu thành ý bao nhiêu quỷ kế thậm chí là bao nhiêu âm mưu ở bên trong.

Nếu không phải đáp tạ tiền, chính là dẫn người cắn câu đâu?

Ta không phải đờn ngu ngốc, cũng không nghĩ bị người làm ngu ngốc. Lý trí nói cho ta mười lăm vạn này không cần cũng thế, vì tiền gặp phải một thân tình tao không đáng giá, nói không chừng còn cùng mỡ cò nương phản ứng chất lượng sản phẩm vấn đề dường như cuối cùng bị lừa dối cấp khảo.

Mười lăm vạn rất mê người, ta thật sự không nghĩ dễ dàng liền buông tha cho.

Ở trên giường lăn lộn giống cá một đêm, ngày hôm sau mang đôi mắt thâm quầng đi tìm người thương lượng.

“Phạm ca, muội hỏi huynh chuyện này.” Ta giọng đầu, âm thanh nhỏ nhẹ.

Phạm Táp đang điền bảng, nhưng vẫn ngẩng đầu lên nhìn ta liếc mắt một cái, cười, “Tiểu Hách, khi nào thì nói chuyện khách sáo vậy, không thích ứng. Nói đi, chuyện gì?”

Ta liếm liếm môi, “Cái kia, vụ bắt cóc người tập đoàn Lâm Thị huynh có biết đi.”

Bút trong tay hần ngừng, ngẩng đầu lên quét ta vài lần, “Muội biết cái gì?”

Ta bị hần nhìn chột dạ, lại còn phải giả bộ đáng tò mò, “Hi, muội có thể biết cái gì? Muội chính là tới hỏi huynh, huynh, huynh cũng biết còn người ta tương đối bát quái, không phải phát sinh từ muội, tin tức thôi!”

“Thiết, không có việc gì hỏi thăm việc này,” Phạm Táp đuổi thất lưng, “Gần nhất đến sở dường như hỏi tới chuyện này tiểu báo phóng viên đều hỏi thăm Tiểu Vương ngày đó tuần tra bị hỏi nhiều nhất, hần phiền những người này, mấy ngày nay xin phép rõ ràng.”

“Kia rốt cuộc là thế nào.” Ta lắc lắc hần, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng (ultraman tái xuất).

“Tiểu Vương hần cái gì cũng không biết, ngày đó đi qua cũng là lúc người Lâm Thị đã đến. Hiện trường đều bị phá hư không sai biệt lắm, từ đầu tới cuối

chúng ta đều không gặp Lâm tiểu công tử.” Bút của Phạm Táp ở không khí khoan khoái một vòng. “Sau trên cục lí lên tiếng nói không nhường sở lí quán chuyện này, còn chưa tính.”

“Phạm ca, hiện tại Lâm Thị có tạ lễ mười lăm vạn, huynh nói Vương ca có thể lĩnh tiền thưởng này không?” Ta thật sự giả trang bộ dáng chân chó, tìm tòi hỏi.

Phạm Táp cười ha ha, “Tiểu Hách muội rất đơn thuần, mười lăm vạn người ta làm sao có thể đưa không công đưa cho muội aha ha.”

Hắn lại cười oa ha ha, tâm ta liền lạnh một nửa, “Không phải tạ lễ sao, thế nào còn không thể lấy?”

“Ngu ngốc, muội không hiểu.” Hắn cười hi hi, “Tập đoàn Lâm Thị có bao nhiêu lớn, mà Lâm đại ca Lâm lão nhị lại là người khôn khéo. Loại sự tình này hẳn không che che ngược lại giống trống khua chiêng muốn tìm ân nhân báo đáp tiền, theo ý ta thì không bình thường.”

“Chịu nhân giọt thủy ân, làm dừng tuyên báo oa” (đại khái là chịu ơn của người ta thì phải báo đáp).

“Ân, nếu là người bình thường thì là đạo lý này, nhưng nếu trên người Lâm Tiểu cùng Lâm Trạ, vậy không bình thường.” Phạm Táp tựa hồ cao hứng nhấp chút trà, “Hai người này huynh đã gặp qua, cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Với kinh nghiệm cẩn thận lo lắng, ta hoàn toàn buông thả cho ý niệm linh thiêng này. Tuy rằng thật luyện tiếu mười lăm vạn, nhưng ta càng sợ hãi số tiền kia mà lấy sẽ càng nguy hiểm hơn. Người nhất định sau một trận mừng rỡ sẽ nhanh chóng nản lòng, bởi vậy ta có một thời gian dài không vực dậy tinh thần được. Đến Quốc khánh (quốc khánh của Trung Quốc vào ngày 1/10) ta cũng nghỉ bán, vừa đúng lúc hai lão nhân trong nhà đi du lịch Khẩu Bắc, ta phải ở nhà phòng trộm. Thứ hai cũng vì bản thân muốn nghỉ ngơi thư giãn. Bất quá, trước ngày quốc khánh ta nhận được tin nhắn của lớp trưởng trung học (cấp 3), nói là chuẩn bị đến Hoàng Ngọc đường tham gia họp lớp. Ta cân nhắc Hoàng Ngọc đường nơi sang như vậy, cũng chỉ có bọn làm nhà nước khoản chủ mới dám đi, đồng học thế nào cũng tổ chức ở đây? Nghi hoặc chưa xong đã nhận tiếp một tin nhắn: mỗi người mang năm trăm kim đi.

Ta kém chút nữa không thổ huyết, thần mã a, mỗi người năm trăm, còn hơn cả cướp tiền oa! Tức thời viết một tin chuẩn bị từ chối, còn chưa kịp gửi đã nhận được tin đến: haha, lừa thôi. Có người bao, người đến là được.

Ta nhẹ nhàng thở ra, một bên may mắn chưa gửi tin một bên lại bắt đầu âu sầu, tiền cũng thật nhiều đi, ai lại coi tiền như rác đâu? Ngẫm lại đồng học thời trung học giờ cũng thành đạt không ít, có người làm trong công ty nổi tiếng, có người làm nhân viên công vụ, có người lập công ty, đến lúc đó không tránh được ân cần hỏi thăm một phen. Kỳ thật hàng năm họp lớp đều đi ăn cơm ca hát bên ngoài, đề tài nói chuyện trọng tâm đều là đại đồng tiểu dị, vài năm bắt đầu công tác, tiếp theo là bạn trai với lão công, qua vài năm thì so đũa nhỏ.

Ta không dám nói ta trong lớp là đứa kém cỏi nhất khi ra ngoài xã hội, nhưng ta biết ta vĩnh viễn không lên được cái đám tốt nhất kia trong lớp. Ở hiện thực có rất nhiều xác minh có người ở trong trường học học tập kém cỏi nhất, đến khi ra ngoài xã hội lại kiếm được rất khá. Thật giống như đồng học Triệu Tiểu Đình bị thanh toán hôm nay, lúc trước kém chút nữa bị cưỡng chế đuổi học.

Chút rượu và thức ăn ăn xong, mọi người đều hỏi han lẫn nhau. Vì thế nên thân thiện thân thiện, nên mây bay mây bay. Xu thế này cho tới bây giờ vẫn trực tiếp như thế.

Như thường lệ, ăn uống xong phải đi hát Karaoke. Triệu Tiểu Đình đã sớm bao thêm một phòng KTV xa hoa, ăn xong trực tiếp lên lầu ca hát. Nguyên lai ta tưởng thừa dịp loạn sẽ trốn đi, nhưng không biết tên nào uống nhiều vô si lại tàn khốc rống ta, “Không được đi! Hắc hắc, Hách Quýnh, người không có bạn trai lần lão công, về sớm làm gì? Độc thân cũng không cần như vậy đi!”

Ta lại rơi đầy mặt ngồi trên ghế lô nghe nhóm nam đồng học lại một lần lại một lần hát tình ca độc thân, nữ đồng học thì tương đối hàm xúc, liền điểm một chút ca khúc phong cách nhẹ nhàng. Sau lại uống thêm bia, người cũng đều uống say, ngay sau đó thần khúc cái gì đều văng ra hết.

Bên này nam đồng học rống một khúc ‘Bá Vương biệt Cơ’, bên kia nữ đồng học hát một khúc ‘Phu thê song song quản gia còn’. Ngay sau đó cái gì nghĩa dũng quân khúc quân hành rồi đại đao hướng quý khảm trên đầu thậm chí liên địa đạo chiến (đều chỉ các ca khúc cách mạng) đều xuất ra, ta cũng uống nhiều, vừa định hát bè hai câu thì người bên cạnh đưa microphone đến đây, “Hách Quýnh, bài này tới ngươi!” Ta hào khí vạn tượng tiếp nhận microphone, vừa nghe xong nhạc dạo liền quần.

Kao, đây không phải đội ca đội thiếu niên tiền phong sao? (Kao đọc gần giống từ f*ck)

Nhưng người phía dưới đã ồn ào, ta cũng kiên trì hát. Muốn nói việc ca hát này có người ồn ào mới tốt, càng về sau càng hăng. Ta hát đến đoạn điệp khúc dứt khoát buông cổ họng ra rống, dù sao uống say không sợ luống cuống — vừa rồi Triệu Tiểu Đình còn đem giày thủ sẵn để trên đầu a. Hát xong ta hoa hoa lệ lệ chào cảm tạ, nghe người bên dưới kêu hát lại một lần. Ta không khỏi có chút lảng lảng, nhưng bài tiếp theo đã vang lên, ta từ nhỏ sẽ không phải là Mạch Bá Liêu*, chỉ phải đem mic đưa cho người khác.

*Mạch Bá Liêu: thực ra là Công Bá Liêu, đệ tử của Không Tử, tự Tử Châu, người nước Lỗ, thế nhưng một số sách cho rằng Công Bá Liêu không phải đệ tử của Không Tử. Công Bá Liêu lúc sinh thời muốn ly gián Không Tử.

Đến hơn một giờ đêm, đa số đồng học đều tan tác. Ta sức cùng lực kiệt từ toilet đi ra, hành lang vẫn như cũ tràn ngập phòng thuê truyền đến tiếng ca cùng tiếng vui đùa âm ỉ, biến mường nhĩ đều phát đau. Rung đùi đặc ý dựa vào vách tường đi về phía trước, sát bên người là kỳ quái hay phù thể phồn hoa đều không liên quan tới ta.

“525, 525...” Ta lầm nhảm dãy số phòng, nỗ lực dưới ánh đèn mờ ảo tìm ra ba chữ số kia, “Đây là 521 ha... Kia tiếp qua một phòng.”

Một nam nhân đứng trước cửa, vóc dáng rất cao, loáng thoáng không thấy rõ mặt.

“Xin cho qua chút.” Ta nói xong liền nhắm mắt lại, qua vài giây lại mở. Người, vẫn đứng ở đó, liền chắn trước mặt ta. Không phải ta đi nhầm chứ? Ta ngẩng đầu lên xác nhận dãy số, đúng là 525.

“Ách... Thỉnh cho qua một chút.” Tay ta gạt hấn ra, “Anh chắn đường tôi.”

Nam nhân kia rốt cục mở miệng, thanh âm dễ nghe, giọng điệu cũng được cho là ôn hòa, “Cô khăn quàng đỏ hát rất hay.”

“Cám ơn ha!” (Thảo *thờ dài*: tỷ không đánh mà khai) Ta khờ hồ hồ cười, say không phát giác ra chút không thích hợp, thậm chí còn khoe khoang, “Đây chính là khúc tôi tâm đắc nhất.”

Nam nhân kia lại một lần nữa mở miệng, lần này hấn khẩu khí không những càng thêm ôn hòa, còn mang theo chút tươi cười, “Thật cao hứng nhìn thấy cô, người qua đường Giáp tiểu thư. Tôi là ca ca Lâm Hủ, Lâm Tiễn.”

“Tên thật quái... Đúng rồi! Cùng tên kia tên một chữ.” Ta cười rộ lên, “Bất quá hấn tên Dương Kích, anh kêu Lâm Tiễn... Tiễn... Lâm... Tiễn...” Ta lặp lại tên của hấn vài lần, càng lải nhải càng cảm thấy tâm thần không yên, đợi cho đầu óc dây thần kinh chỗ sâu nhất giống như bị người điểm tốc độ mờ, một tay chỉ chớp mũi hấn, ngao ngao lên tiếng kêu,

“Lâm Tiễn —”

Trong lúc ta liên tục thét chói tai phía sau hấn cùng phía sau ta mấy phòng đều mở cửa ra, mấy người chen chúc ra thoát nhìn không giống người tốt, xô đẩy nhau còn không quên chửi bậy:

“Năm tào, lâm kiểm đến lúc này, cảnh sát nhàn hoàng!”

“Lỗi Trọng Chương thích lâm kiểm, lâm kiểm cái vô nghĩa!”

“Lâm kiểm nguoi muối, nguoi muối của đồng oa!” (từ “Nguoi muối” là từ lóng trên mạng TQ, dùng để chửi bậy, của đồng mang nghĩa giấu diếm, bạn cũng không nhớ rõ nghĩa của nó.)

(Từ Tiễn – 箭, phiên âm jiàn, đọc gần giống âm Kiểm – 检, phiên âm jiǎn)

Đám phạm pháp kia sợ lâm kiểm một bên chửi bậy một bên chạy ra ngoài, ta thừa dịp loạn định thừa lúc đục nước béo cò chạy trốn. Nhưng Lâm Tiễn lại một phen túm trụ cánh tay ta, giọng điệu rất điềm đạm, “Đừng đi vội vã a, người qua đường Giáp.”

Hấn một tay liền túm, bản thân ta cảm thấy cánh tay kia đều nhanh bị chặt đứt. Vì thế càng thêm xác định hấn không phải thứ tốt, ý đồ cũng bất lương. Một cánh tay ở trên tay hấn thì thế nào? Ta còn có tay kia cùng một đôi chân tốt, vẫn có thể thoát thân như thường. Nương theo dòng người, ta một bên dựa tường một bên dùng sức đá, mỗi một chân đều đá trúng, rốt cục đá hấn buông lỏng tay ra.

Ta ôm cánh tay mặc kệ nước mũi đang xì ra liền hướng ra bên ngoài, còn không quên rống gào thét, “Ta không phải là người qua đường Giáp, ta không phải là khăn quàng đỏ, ta cái gì cũng không biết oa a a a...”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Đem bánh quẩy cắt thành đoạn nhỏ thả vào trong sữa đậu nành, ta khò khè húp ăn. Bên tai Hách mẹ ong ong lải nhải không ngừng, chỉ đơn giản là oán giận, “... Nguoi nói nguoi vận khí này, hảo hảo đi học lớp cũng sẽ chân thật trở về, thế nào còn khéo thành ra không nổi này? ...” Liên tiếp vài ngày sáng sớm đều nghe những lời oán giận này, con tức của ta có xu hướng dần dần bốc lên. Lại nghĩ nghĩ mình ăn cơm là nhân gia làm, quần áo mặc trên người cũng là nhân gia giặt, con giận liền lập tức xẹp xuống. Ta cúi đầu ăn xong bánh quẩy với sữa đậu nành, cầm bát tới bồn rửa. (chắc, cái món bánh quẩy sữa đậu nành phổ biến trong nhiều truyện nga ~) Lại nói tiếp ta thật sự oan uổng.

Ngày đó tam nhân ca (kêu ca của muội có ba mắt =.) Lâm gia kia thật giống thiên hàng thần binh đột nhiên liền chắn trước mặt ta, biểu tình thần thái kia, căn bản chính là đến tính sổ ta. Xem như ta nhanh trí, coi tam nhân ca đại danh sấm nhân, có quan hệ ít nhiều với hội lâm kiểm nắm quyền ta mới có thể thừa dịp loạn chạy trốn.

Lúc ấy hỗn loạn đều vô pháp nói, ta vừa mới thoát khỏi tay Lâm Tiễn thì cả người đã bị cuốn mãnh liệt vào trong đám người, mặt mũi đều biến hình hết. Sinh trong thái bình thịnh thế khéo dân chúng bình thường trải qua thời điểm nguy hiểm đến tính mạng loại này đều hăng lên, cuối cùng liều mạng đến khi lực cuối cùng ra cửa, còn chưa kịp thuận khí đã bị người đằng sau đẩy ra giữa đường. Mà giữa đường cái có cái gì? Đương nhiên là xe tới xe lui, ta cố gắng tránh xe, nhưng không hay ho ở chỗ lúc ta đặt chân xuống, gót giày vướng vào lưới cống thoát nước, dùng sức làm gãy gót, qua.

Sau ta đã từng trăm ngàn thứ hồi tưởng, đêm đó rốt cuộc có phải hay không ta đang nằm mơ. Nếu không nhớ tới chân, ta tuyệt đối sẽ đem kỳ ngộ đêm đó trở thành cảnh trong mơ, cứ như vậy mà quên đi. Nhưng đau đớn chân thật như vậy, chân thật đến độ muốn đánh lừa bản thân đều không có khả năng. Sau ngày đó, mỗi ngày trong lòng ta đều run sợ, vừa đến buổi tối là gặp ác mộng. Trong mộng cái gì cũng không có, chỉ có ba bóng đèn như mắt to, nhìn chằm chằm, nhưng sau đó hóa thành hồng hoàng lam xanh (đỏ vàng xanh lam).

Ở nhà ngày người vài ngày, người chẳng những gây đi, ngay cả thần sắc cũng tiêu tụy không ít. Chờ ta có thể khắp khiêng đi đường, ta lập tức chạy tới mở cửa hàng, Quần Nhiêu Tiêu Mạn là kinh tế sở hữu của ta, một ngày đóng cửa liền tổn thất một ngày, không có cái gì thu vào ta lấy cái gì đối phó với tiền thuê nhà tiền điện nước tiền vệ sinh tiền quản lý?

Xem ta vài ngày không mở cửa, vừa mới đến, mấy người ở tiệm bên cạnh ào ào đến quan tâm. Ta nhất nhất bởi khuôn mặt tươi cười, nói đêm đi đường không cẩn thận, một cước té ngã. Mọi người tỏ vẻ đồng tình còn tặng không ít này nọ, quán trà sữa đưa trà sữa, quán thịt nướng đưa thịt nướng, quán hamburger sẽ đưa gà chiên, thậm chí có tiểu muội quán văn án đưa nải chuối, về phẩm tiệm bán đồ chơi tình thú (sex toy...) ... Liên miến đi, nằng đảm đưa nhưng ta không dám thu a.

Thời điểm nhân nhĩ ta không khỏi nhớ tới nam nhân tên Lâm Tiễn kia, nói đêm đó ta với hắn khoảng cách rất gần, mà lúc này lại hoàn toàn không nhớ nổi mặt hắn. Trừ bỏ cảnh ánh đèn mờ ảo bên ngoài hành lang, cũng bởi vì ta uống say đầu óc không rõ lắm. Ta từng một lần vào mạng nhìn bài post kia, ý đồ tìm tấm ảnh chụp tam huynh đệ Lâm gia nhìn Lâm Tiễn. Nhưng tại thế giới bất quá này, mỗi ngày đều không ngừng phát sinh kích tình cùng 嘛, tỷ như hai ngày nay một đôi nam ngôi sao kết giao bị bạn gái cùng lão bà phát hiện, sao loạn xì bát nháo. Về bài post này trước dẫn đầu đến hơn ba trăm trang, nguyên lai bài post về Lâm Thị tập đoàn đã trôi xuống trang thứ ba, hẳn là cũng không có người tiếp tục yêu sách.

Ta cắn chuỗi lên mạng xem bát quái, thỉnh linh trước mặt một bóng đen áp chế, không ngờ có một mùi cam bay qua. Là một nam nhân tri thức trẻ tuổi, hẳn mặc tây trang áo somi trắng, đeo gọng kính viền vàng, bộ dáng phi thường nhã nhặn.

Ta đại ra không đến nửa giây, tay cầm quả chuối bị cắn quả nửa chỉ về phía bên trái, “Tu chân cùng vô hiệp ở giả sách thứ ba bên kia.” Loại tiểu thành phần tri thức bình thường đều ưa loại tiểu thuyết huyền huyền khiêu thoát, Lâm tỷ đã từng cùng ta thảo luận qua tâm tính những người này, tổng kết lại chính là bị lão bản đối với hiện thực cuộc sống mất đi hy vọng, đem phi thăng trở thành một loại giải thoát.

“Tôi không đến mượn sách.” Người trẻ tuổi rõ ràng, nghe giọng nói chắc không phải là người địa phương. Hắn nói chuyện giọng điệu vững vàng mà thông thả, rất là bình tĩnh, “Xin hỏi ngài là Hách Quýnh Hách tiểu thư sao?”

Xem bộ dáng này không giống quản lý thuế công thương ngầm của khu, chẳng lẽ là đến đẩy mạnh tiêu thụ? Một bụng nghi hoặc, nhưng ta vẫn gật đầu, “Là tôi. Ngài là...?”

Người trẻ tuổi dùng một loại ánh mắt phi thường khách khí đánh giá cao thấp một lần, “Hách tiểu thư ngài hảo, tôi là trợ lý tổng giám đốc tập đoàn Lâm Thị, họ Diêu.” Đang nghe đến khi hắn nói tập đoàn Lâm Thị, trên lưng ta lông tơ đã dựng thẳng đứng lên. Đến đến, rốt cục thì tìm đến! Ta khản trương đứng lên, ánh mắt không dùng được hướng ra ngoài cửa nhìn. Trong TV đều diễn như vậy, ngoài cửa sẽ có một chiếc sê, sau trợ lý chỉ cần vung tay lên, từ trong xe sẽ có vài nam nhân đeo kính râm đem ta cuốn đi cuốn lại nhét vào trong xe. “Anh, anh có chuyện gì?” Ta nỗ lực để tiếng nói có vẻ cứng cáp, nhưng âm cuối vẫn là xấu hổ phát run.

Diêu trợ lý mỉm cười một chút, biểu tình thật thành khẩn, “Tôi chịu Lâm tổng nhờ vả, đặc biệt hướng ngài biểu đạt lòng biết ơn. Cảm tạ ngài lúc Lâm tiểu công tử nguy nan thời khắc kịp thời động thân giúp, rút đao tương trợ. Ở hiện tại đây, giống ngài nhiệt tâm thấy việc nghĩa hăng hái giúp thật sự là đáng quý.” Tuy rằng hắn một pha nói thái độ thật sự quan phương, nhưng trong lời nói cũng không thiếu khẩn thiết. Ta chậm rãi buông cánh gác xuống, dè dặt cẩn trọng đáp lại, tự nhiên không tránh được hồi hắn thế nào tìm được ta. Diêu trợ lý không giấu diếm, phi thường thành thực, “Lại nói tiếp thật thất lễ, địa chỉ ngài cùng danh tính là người văn phòng luật sư cung cấp. Quả thật nếu có mạo phạm, thỉnh lượng giải.”

Ta thà tin tưởng hắn nói thật, nhưng trẻ này mà gặp tam nhân ca Lâm gia kia nói chuyện như thế nào? Là không cẩn thận gặp phải, hay là người ta sớm mai phục tốt ở nơi nào chờ ta? Ta ngầm lại, bản thân sẽ chết vì dân chúng. Phóng điểm đặc thù nói, là cứu đệ đệ của người ta, cảm tạ cảm tạ có thể nói sao, nhưng không đến mức lão tổng người ta còn đặc biệt vì ta mà mai phục, không thể thành thật. Tám phần chính là không cẩn thận đụng phải, TMD ta xem giữa chốn đông người xem người ta thế nào bắt được ta???

Sau một trận hàn huyên, ta áp a áp ứng, “Ách... Nghe nói chuyện lần này, có phải hay không có tiền cảm tạ...” Ta coi như người da mặt dày, nhưng cứ như vậy chủ động hỏi tiền của người ta, cũng sẽ cảm thấy rất ngượng ngùng. Tuy rằng thầy giáo nói giúp người là niềm vui, thấy việc nghĩa hăng hái làm việc yêu cái gì, nhưng hiện giờ thấy việc nghĩa hăng hái làm cùng vật chất khen ngợi, hưởng chi là số tiền lớn như vậy, không hỏi thì chẳng phải người bình thường.

Diêu trợ lý hiển nhiên là có chuẩn bị, hắn phi thường chắc chắn miệng nói cho ta số tiền này nguyên lai là có, nhưng hiện tại có thay đổi, “Là như vậy, thông báo phát ra mấy ngày nhưng chưa có người đến lĩnh, văn phòng luật bên kia cũng không có tin tức. Cho nên Lâm tổng đề nghị đem số tiền này cho quỹ hội thấy việc nghĩa hăng hái làm.”

“Quyên rót a...” Thần mã a, vung tay một cái liền quyên mười lăm vạn?! Quyên vào quỹ hội thấy việc nghĩa hăng hái làm, tiền này đến khi nào trở về? Tâm can ta vỡ vụn đau đớn một trận, nhưng tố chất tâm lý lại cường đại, cư nhiên còn có thể chống đỡ rất tốt tươi cười, nghĩ một đằng nói một nẻo, “Hắn là, hắn là, sự nghiệp công ích thôi, tài trợ này tương đương... Tất yếu!”

Điều trợ lý gật gù đầu, “Đúng vậy, Lâm tổng ước nguyện ban đầu cũng là vì cổ vũ thấy việc nghĩa hăng hái làm, phát huy mạnh chính khí xã hội. Đương nhiên, đây là trước khi tìm được ngài nói chuyện. Nhưng sau thông qua tin tức văn phòng luật sư tìm được ngài, Lâm tổng lại thêm rút ra một số tiền làm quà tạ lễ. Trước lúc quyên tiền, chúng ta cũng sẽ cấp tin cho quỹ hội, đem người quyên tiền đổi thành tên ngài.”

“Kia, kia thật ngượng ngùng a...” Một người có năng lực thế nào một tháng cũng không thể thay thế hai lần mao mị (bạn không biết nghĩa này), nhưng... Người ta phải có một đám người lời nói liên khác làm biệt luận.

Điều trợ lý sửa lại gọng kính viền vàng, một luồng ánh sáng chiếu xạ lợi hại đâm đến đáy mắt, “Chính là số tiền này, Lâm tổng hy vọng có thể tự mình giao cho Hách tiểu thư.”

“Tự mình sẽ không cần phải như vậy thôi.” Ta ha ha cái, nhớ tới lực tay cường mà hữu lực, còn có khuôn mặt mơ hồ không rõ cùng với bóng đèn lớn như tam nhãn trong mộng, “Đưa tôi luôn hoặc cấp chi phiếu là được. Lâm tổng đại nghiệp lớn, nhiều việc gấp nha, tự mình gấp mặt cái gì thật không cần phiền toái.”

Điều trợ lý cũng mặc kệ, lấy điện thoại vừa nhấn thông suốt, thật có nề nếp nói tiếp, “Lâm tổng nói muốn kiên trì phải gấp mặt nói lời cảm tạ, thời gian đều đã định. Vào ba giờ chiều ngày 13, đến lúc đó tôi sẽ đón ngài.”

Rốt cuộc là nhà đại tư bản, nói lời cảm tạ cũng chuyên quyền độc đoán như vậy. Ta từ chối hồi lâu, “Nếu Lâm tổng kiên trì như vậy... Vậy được rồi.” Quyên đến mười lăm vạn, tính ra cũng không thể so nhiều, cũng sẽ không thiếu nơi nào, coi như xem trước vậy.

Khi Điều trợ lý rời đi ta thật khách khí tiễn hân tới cửa, đương nhiên là đưa chân qua. Điều trợ lý xem bộ dáng ta đi đường không tránh khỏi ân cần hỏi thăm hai câu, chính là khi hân nghe được ta đi đường không cần thận ngã xuống, ta nhìn thấy khóe miệng của hân lơ đãng nhếch một chút.

Hân đây là, cười nhạo ta đi đường không mang theo mắt sao?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Thời gian tới lần đầu tiên trị liệu đến rất nhanh.

Án theo yêu cầu của ta, Điều trợ lý dừng xe cách quán ta hơi xa ngã tư. Hôm nay hân mặc bộ đồ thể thao, giống golf đại chúng. Ta nhìn không được trêu ghẹo hân, “Điều trợ lý, hôm nay thay đổi hình tượng, thoát nhìn rất tuần tú nha.” Điều trợ lý đại danh Điều Chính, tốt nghiệp ở Anh quốc rửa biển chính thống, tập đoàn Lâm Thị mời đến với số tiền lớn, có thể nói là tiền đồ vô lượng. Đối với người mười mấy tuổi phải dựa vào học bổng du học toàn phần, ta có một loại kính sợ thật sâu — này rõ ràng không phải sinh vật địa cầu.

Nhưng vài lần tiếp xúc ngoài ý muốn phát hiện Điều Chính cư nhiên là trạch nam thuần khiết một quả, trừ bỏ công tác ra, chỉ thích nằm ở nhà đánh quái thăng cấp cùng đọc truyện tranh. Người thích đọc truyện tranh tính cách đều không kém chỗ nào, nhìn đến giá sách của hân chứa truyện tranh thật nhiều chủng loại. Từ thánh đầu sỹ đến HxH (Hunter x Hunter), thất long châu cùng hải tặc vương thì có thể lý giải, chính là còn có cô gái sông Nile cùng Dòng sông huyền bí cũng có nguyên bộ, tương đối làm người ta thấy khó hiểu.

“Nhờ phúc của cô, về sau mỗi thứ ba tôi đều được nghỉ ngơi, giữa trưa vừa đi đánh tennis.” Hân quay đầu nhìn ta liếc mắt một cái, cười nói, “Hôm nay lần đầu tiên đến Lâm gia, khản trương sao?”

“Khản trương,” ta ăn ngay nói thật, “Lâm tổng các anh khí tràng quá cường đại, còn có Lâm phó tổng kia...”

Điều Chính cười cười, “Vậy cô có thể yên tâm, Lâm tổng đi công tác, nửa tháng sau mới trở về. Về phần Lâm phó tổng, anh ta ở tại tư dinh của mình, rất ít khi về bên này. Kỳ thật Lâm phó tổng, làm người cũng là có thể.”

“Chính huynh, nói chuyện phải chịu trách nhiệm”

“Lâm phó tương đối trẻ tuổi chút.”

“Sở dĩ mang thù.”

“... Cũng không thể nói như vậy.”

“Ồ chung không tốt.”

“Dù sao Lâm tổng nói qua, anh ấy sẽ không xuất hiện trước mặt cô.” Hấn ý vị thâm trường nhìn ta, “Lại nói, liên tính anh ấy nghĩ xuất hiện, thời gian này cũng không có khả năng.”

“Vì sao?”

“Anh ta lần trước chịu thương còn không có tốt lên.”

“Hấn bị thương?”

Ánh mắt Điều Chính cùng cái miệng hấn đồng loạt cong lên, “Bị người đá thương.”

Ta theo ánh mắt hấn nhìn về phía chân mình, cái buổi tối hỗn loạn kia ta đập Lâm Tiểu không dưới mười cú, nhất định có mấy cú đá đá không đúng nơi, làm hấn bị thương. Hiện tại ta có thể lý giải Điều Chính lần trước bấu môi trong lòng: đá người có thể đá đến đem chân mình đều cấp đá quá, thối ngoạn!

(thối: ác ngầm, ngoạn: ngoạn độc)

Nhà Lâm gia ở thành Đông, khu tụ cư người giàu có tiếng. Lâm gia làm giàu sớm, mua được vị trí tốt, diện tích cũng lớn. Tuy không khoa trương đến độ lái xe vòng quanh một ngày, nhưng thâm cô được bảo dưỡng vô cùng tốt còn có bể phun nước thanh lịch làm ta chấn động thật sâu. Điều Chính còn nói tòa nhà này còn có sân tennis tiêu chuẩn cùng bể bơi, người ta cũng không nói quá, “Lâm tổng và Lâm phó tổng rất ít khi ở nơi này, mà Lâm tiểu công tử không thích bơi lội, không thích vận động ra quá nhiều mồ hôi.”

Nhìn một cái, đây là điển hình chiếm hằm cầu không nhà, lại còn chiếm không chỉ một cái.

Lâm gia chủ trạch có ba tầng, lầu một là phòng khách cùng nhà ăn, lầu hai là của Lâm gia lão đại và lão nhị, lầu ba chỉ độc Lâm tiểu công tử. Xem ra theo Điều Chính giới thiệu, Lâm Hù thật là ấu tử ngàn vạn sủng ái. Lâm gia tam huynh đệ đều đồng bào đồng mẫu (cùng một mẹ), tình cảm phi thường thâm hậu. Ta nhớ tới bài viết trên trang chân trời, lại so lý do thoái thác của Điều Chính, không thể không thừa nhận quân chúng nhân dân đã YY đến trình độ điên cuồng.

Bác sỹ tâm lý trị liệu đã ở phòng khách đợi một hồi lâu, là một vị mỹ nữ đầy khí chất. Điều Chính đưa ta trước mặt nàng giới thiệu đơn giản, liền nhường quân gia đưa chúng ta lên lầu ba. Quân gia gõ phòng Lâm Hù hơn mười phút lại nhẫn nại mười phần nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ giải thích vài lần. Người bên trong như cũ vẫn thờ ơ, cửa không hề sứt mẻ tí nào.

Nửa giờ trôi qua, ta đứng đau chân, nhin không được nói, “Nếu không trực tiếp lấy chìa khóa mở cửa, đứng này đợi đến bao lâu.”

Quân gia hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt thật hiền lành. Nghe ta nói vậy, hấn cúi kính giải thích, “Nếu dùng chìa khóa mở ra đi vào, tiểu thiếu sẽ tức giận, chính cậu chủ mở ra. Cậu chủ đồng ý, các cô mới được đi vào.” Tiếp lại khuyên hơn hai mươi phút, vẫn như cũ không hiệu quả. Chân ta thật đau đớn chua xót, đặc biệt chân bị thương kia, đứng lâu đã chết lặng. Bác sỹ khí chất bên cạnh không thấy nửa phần nôn nóng, xem ra đã có thói quen chịu trận. Người ta lúc này lại mở điện thoại ra ấn điên cuồng, cũng không biết là lên mạng hay đang nhắn tin.

Một phần một giây trôi qua tính nhẫn nại của ta chậm rãi tiêu hao hầu như không còn, đến 4 giờ 30 ta nhin không được nói với quân gia đưa ta trở về, đứa nhỏ này thật sự là tùy hứng không giới hạn. Quân gia quay đầu lại khuyên ta, tính nhẫn nại của hấn cùng cúi kính thật sự là tốt không nói lên lời, không đến 3 phút ta liền mềm lòng, trái lại lại an ủi quân gia. Bác sỹ cũng nhân nhậ nói một câu, “Lại chờ thêm nửa giờ đi, lần trước cũng nói hơn hai giờ mới mở cửa.”

“Còn phải đứng nửa giờ?” Ta nhượng dậy, “Bất thành, tôi đi xuống dưới ngồi, chân chịu không nổi.”

Quân gia vội vàng nói, “Là tôi không lo lắng chu toàn. Hách tiểu thư, cô cùng Triệu bác sỹ trước xuống lầu nghỉ ngơi, chờ tiểu thiếu mở cửa, tôi sẽ gọi các cô đi lên. Ài, tiểu thiếu hai ngày nay ngủ rất kém, tinh thần không tốt, khẩu vị cũng không được, sợ dĩ có chút giận dữ.”

Đến dưới lầu ngồi khô queo hơn nửa giờ, mắt thấy sẽ 5 giờ 30, điểm tâm mỹ vị đồ uống tinh xảo cũng không thể dập tan cảm xúc táo bạo của ta. Điều Chính thấy thế liền hạ giọng cùng ta giải thích, “Lâm tiểu công tử từ lần trước gặp nạn sau cảm xúc luôn luôn không ổn định, bác sỹ tâm lý tham gia trị liệu sau mới có chút tốt lên, thời gian gần đây lại có chút khác thường.”

“Thực nghiêm trọng phải đưa đi bệnh viện, hảo hảo mà trị thương vài đợt trị liệu, lặp lại như vậy sẽ chỉ làm cho tình huống tệ hơn.” Ta tuy rằng không phải là chuyên nghiệp, nhưng cũng biết đạo lý sinh bệnh tìm đến bệnh viện, giấu bệnh sợ thầy a.

Điều Chính nhẹ nhàng lắc đầu, “Hách Quýnh, cô không hiểu.”

Ta trầm mặc.

Đích xác, quả thật ta một người không thể lý giải cũng không thể dung nhập giai tầng này.

Lại một khoảng thời trôi qua, Triệu bác sỹ ngồi đối diện cũng có một tia không kiên nhẫn, trong 10 phút nhìn đồng hồ hai lần.

Nhìn quân gia vội vàng xuống lầu ta theo bản năng đứng lên, hỏi, “Có thể sao?”

Quân gia trên mặt hiện lên thần sắc thật có lỗi, “Thực xin lỗi a, thỉnh xin chờ một chút.” Nói xong liền đi đến phòng bếp, mơ hồ nghe được ông cùng đầu

bếp nói muốn làm chút đồ ăn đưa lên tiểu thiếu. Ta nghe được một ngọn lửa vô danh bùng lên, một bụng nước trà đều biến thành đá, nặng nề ở trong bụng. Triệu bác sỹ ngồi đối diện cũng nhũn nhũn, nhưng người ta tu dưỡng tốt, trên mặt vẫn là nhàn nhạt không biểu tình. Không giống ta, người khác liếc mắt một cái cũng có thể bạo phát.

Lại qua nửa giờ, quần gia bùng bàn ăn lên. Quần gia đi lên không bao lâu, Triệu bác sỹ liền đứng lên, sửa sang lại quần áo túi trong tay lại xuất ra chìa khóa, tiếp theo thật thông dong đi ra cửa chính. Từ đầu tới cuối người ta cũng không nói với ta nửa câu, cũng không để lại tờ giấy nhắn gì, đi thật lưu loát.

Ta cũng rất muốn học cá tính như nàng, phất ống tay áo chỉ để lại bóng dáng liền rời đi. Nhưng ta không lo lắng, bởi vì ta không có chìa khóa xe. Nếu dùng chân đi theo lời nói, đi đến nửa đêm ta còn chưa ra khỏi biệt thự.

Khi quần gia xuống dưới bàn ăn trên tay đã không thấy, ông nhìn về phía ta ánh mắt mang theo xin lỗi, so với lúc trước cũng thả lỏng hơn, “Tiểu thiếu hiện tại chịu bớt chút tâm, chờ hân ăn xong là có thể bắt đầu trị —” nhìn đối diện với ta rỗng tuếch, lời nói của quần gia có chút khản trương, “Triệu bác sỹ đâu?”

Ta mặt không chút thay đổi hồi đáp, “Nàng đi ra ngoài, có thể là đến giờ dùng cơm đi ra ngoài ăn một bữa cơm.” Quần gia đương nhiên sẽ không đem lời ta nói thành thật, mông như bị đốt chạy tới gọi điện thoại. Trong lòng ta ghen cổ khí, bắt đầu đập đá đập đá trong phòng khách thông thả bước. Đột nhiên chợt nghe trên lầu có tiếng động, ta lại nhìn không được chạy lên.

Lâm Hủ ngoài cửa phòng phóng bàn ăn màu bạc, đồ ăn trên bàn ngã trái ngã phải, đồ ăn nhưng đều ăn sạch sẽ. Ta hòa đại vọt tới trước cửa vừa giờ tay muốn mở cửa, thỉnh thoảng cửa tự mở. Tuyệt thế tiểu thụ trương cái khuôn mặt tinh xảo liền như vậy xông ra. Ta mắt phản ứng, tay nắm cách khuôn mặt xinh đẹp kia của hân không đến 5cm khoảng cách liền ngừng lại.

Ta nhìn chằm chằm trừng mắt hân, cảm giận bất bình. Hân cũng lẳng lẳng nhìn chằm chằm ta, trong mắt to ngập nước một mảng mờ mịt. Hai giây sau Lâm Hủ rốt cục phục hồi tinh thần, vung tay, ván cửa rần rần liền đóng lại. Nắm tay ta còn treo ở giữa không trung còn chưa kịp thu lại, xương cốt cùng gỗ chạm vào nhau, đau đến độ chảy nước mắt. Trong lòng ta giận dữ, vượt qua giới hạn chịu đựng. Nàng một chân không bị thương, một cước liền đá trên cửa. Cửa không khóa, ầm một tiếng cửa lập tức mở ra.

Tình huống kế tiếp tương đối hỗn loạn, bởi vì lúc ta đá văng cửa Lâm Hủ còn tránh ở phía sau cửa, cửa này liền đụng hân đem thân mình té trên mặt đất. Mà ta cũng bởi vì một cước đá hư mà trọng tâm bất ổn, liền như vậy té xuống mặt đất, đứng díp áp lên người Lâm Hủ.

Xem mỹ nam ở khoảng cách gần gũi như thế này là một loại hưởng thụ, nhưng lúc ta nhào lên người Lâm Hủ lại cảm thấy dày vò. Vì vậy không hay ho đưa nhỏ thật sự nhất gan, một cái tiếp xúc gần gũi đơn giản như vậy cũng có thể sợ tới mức hân thét lên chói tai, âm thanh kia còn thể lương kỳ quái.

Ta gãy giữa muốn đứng lên, nhưng chân đột nhiên bị chuột rút, hơn nữa chuột rút chết từ tế không xong là ngay chân đá cửa. Tin tưởng người từng bị qua đều hiểu được tư vị này, lúc thời điểm chuột rút thật muốn sống muốn chết. Dưới tình huống chuột rút lúc lâu ta nỗ lực cũng không đứng lên nổi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống, ngũ quan vật vờ.

Thân thể ở trên bị tra tấn không là gì, tiểu thụ dưới thân thét chói tai mới là nguyên nhân ta táo bạo.

“Lâm tiểu. . . tiểu công tử, cậu đừng kêu. Tôi. . . Tôi không phải người xấu!” Ta cố nén đau đớn, nỗ lực dùng tiếng ôn nhu nhất giải thích, “Tôi là ca ca cậu thử ~~~ mời đến giúp cậu trị liệu ngao ~~~ đau a!” Thật là làm khó ta lúc một chân bị thương một chân chuột rút còn có thể nhẫn nại ôn nhu giải thích, mà người ta căn bản lại không thèm nghe.

Ta giải thích đến cả người đầy mồ hôi, nhưng Lâm Hủ vẫn dùng không được thét chói tai. Loại tạp âm này rốt cục kích phát thú tính của ta, bộ mặt nhìn không được dữ tợn, thân thủ tát cho hân một cái, “Câm miệng!” Mà đưa nhỏ này bản thân cũng không nghe tiếng mình phát ra, cứ như có người muốn đem hân trước O sau X giống nhau.

Lâm Hủ trừng một cái tát rốt cục không kêu nữa, hân bùm mặt cuộn tròn thân mình thối lui vào góc, bắt đầu khóc ô ô.

Dưới lầu vang lên tiếng bước chân dồn dập, ta bình tĩnh lại, hướng hân gầm nhẹ, “Đừng khóc nữa!”

Lâm Hủ bị ta rống lên tạm dừng một chút, chờ ta rống xong lại ô ô khóc tiếp. Đầu ta to thành hai cái lớn, hân cái dạng này mặc cho ai nhìn đều cho rằng ta khi dễ hân. Nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, hơn nữa còn ba bốn người, ta thật sự nóng nảy, nắm tay chỉ hân gầm nhẹ, “Ngươi lại khóc, dám khóc nữa ta liền đem ngươi trước O sau X!” Lời vừa nói ra, tiểu thụ kia tiếng khóc ô ô liền lập tức tiêu thất.

Ta nhẹ nhàng thờ ra, đang định đến gần trấn an hân một chút. Lại giương mắt nhìn thấy Lâm Hủ chậm rãi té lên mặt đất — này rốt cuộc có phải nam nhân không? Thế nào lại hôn mê rồi!

Ta đến bên hân đỡ hân dậy, lay động vài cái, đối phương không hề phản ứng. Lúc này trên đầu ta có mảng bóng đen, lập tức phủ khắp người ta.

Ánh mắt ta dọc theo quần tây trước mặt ngẩng lên, lướt ngang qua thấy hai tay xoa thắt lưng, lại lướt lên trên thấy caravat thoát nhìn thật sang quý, tiếp theo lưu lại trên ngũ quan một chút. Ngó, ánh mắt không to như tiểu thụ, nhưng so với tiểu thụ hữu thần hơn, dùng ánh mắt sáng ngời để hình dung một điểm không đủ.

Chính là ánh mắt này, mặt này, thật sự rất là quen thuộc.

Người tới bạc thân mỏng manh nhẹ nhàng hấp, tiếng nói hùng hậu mà lười nhác, “Khăn quàng đỏ, cô đã tới.”

Ta cả người đều lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Quản gia liên hợp cùng đầu bếp, người làm vườn cùng lái xem bốn người đồng thời xuất động cũng không đuổi kịp Triệu bác sĩ, về mặt thất bại trở về. Nhìn đến ta cư nhiên còn giữ vững trận địa, ông một mặt cảm động. Nhưng nhìn ta cầm túi phía sau Lâm Tiễn, mặt lại trắng bệch. Ta một giây cũng không nghĩ ở trong này ngày người, năm ba lô lên nói, “Nếu Triệu bác sĩ đi trước một bước, tôi đây cũng nên về nhà.”

Quản gia vừa nghe liền kích động, không đợi ông nói gì, Lâm Tiễn đứng cách ta chậm rãi mở miệng, “Đã đến giờ này, nào có để khách nhân bụng rỗng đi, trước ăn cơm đi.”

“Không cần, tôi còn phải về nhà ăn, trong nhà tôi đã nấu cơm.” Ta vội vàng giải thích, nhưng người ta không thềm để ý, tự mình hạ lệnh, “Lão Khương, kêu phòng bếp nhanh chút, tôi đói bụng.” Vừa nói một bên thùng thùng đi lên lầu.

Ta nhìn về phía Điều Chính xin giúp đỡ, “Mẹ tôi thật sự nấu cơm, đưa tôi trở về.” Điều Chính còn chưa kịp mở miệng, tiếng Lâm Tiễn liền từ phía trên đè ép xuống, “Điều trợ, thay tôi tiếp đón Hách tiểu thư, đừng chậm trễ.” Điều Chính nhạ nhạ lên tiếng, thật đồng tình nhìn ta, “Cô xem...”

Ta xem như đã nhìn ra, Lâm Tiễn người này chính là lợi dụng việc tư trả đũa, tuyệt đối không thể có việc khinh địch như vậy thả ta đi. Nếu đều đụng phải, lại né tránh càng khó nhìn. Dù sao trước Lâm Trạ cam đoan, ta cũng không sợ hắn cùng ta khó xử. Lại nói như thế nào, Lâm gia vẫn là lão đại làm chủ.

Lúc Lâm Tiễn xuống lầu, đã là 7 giờ 30. Người này đối một bộ quần áo trắng huu nhàn, thoát nhìn thật ở nhà. Lâm gia tam huynh đệ diện mạo không giống nhau lắm, Lâm Trạ uy nghiêm lạnh lùng, Lâm Hù tinh xảo xinh đẹp, Lâm Tiễn diện mạo có chút tây hóa, da hắn ở thành phố có màu đồng cổ hiếm thấy. Lông mi đen đặc luôn hơi hơi nhướn lên, như là đối với cái gì đều xem không vừa mắt, khóe miệng lại ẩn ẩn cất giấu nụ cười gian. Được ta thừa nhận, so sánh với Lâm Trạ thành thực tao nhã, Lâm Tiễn tồn tại cảm giác càng mãnh liệt.

Lâm Tiễn xuống lầu, ta đặc biệt chú ý tư thái hắn đi, rất bình thường, hoàn toàn không có bộ dáng chỗ yếu hại bị thương nặng. Ta nhẹ nhàng thở ra, Điều Chính thật là người thích khuếch đại.

Lâm Tiễn liền ngồi xuống trước mặt ta, một cổ bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái đập vào mũi, xoang mũi ta bị nghẹn lạnh cả người. Ta cúi đầu uống trà, làm bộ như không nhìn thấy hắn. Ngược lại ánh mắt hắn cứ dán chặt trên người ta, không che giấu độ lượng. Ta khóe mắt dư quang nhìn Điều Chính đang từ hoa viên tiến vào, thấy ta cùng Lâm Tiễn ngồi đối diện nhau, hỗn đản này cư nhiên còn giả vờ như không thấy, quay đầu bước đi.

Đang nghiêng răng nghiêng lợi, nam nhân ngồi đối diện mở miệng, “Hách tiểu thư vất vả.”

Ta uống một ngụm trà, cười mỉa, “Không vất vả, không vất vả.”

“Tôi hôm nay mới biết cô đến hỗ trợ Tiểu Hù trị liệu, sơ dĩ qua đây xem.” Lâm Tiễn rót thêm trà vào tách của ta, “Đứa nhỏ này thật sự làm cô thêm phiền toái.”

“Không phiền toái không phiền toái, tiểu thụ... tiểu Hù rất đáng yêu.” Đầu lưỡi có chút cứng, nói chuyện cũng không chịu khống chế.

“Hách tiểu thư làm gì?” Lâm Tiễn đột nhiên vòng vo đề tài, khẩu khí tràn ngập hứng thú.

“Ta nghĩ kĩ nghĩ kĩ mới cẩn thận nói, “Trong nhà làm tiểu sinh ý.”

“Nga. Dạng tiểu sinh ý gì?”

“Mở cửa hàng.”

“Kinh doanh cái gì?”

“Loại văn hóa.” Ta lập lòe, “Tiểu bản sinh ý.”

“Ngày khác bãi phòng chút, tôi rất thích giao tiếp cùng người làm công tác văn hóa.”

Lâm Tiễn lời này rất ứng nhân, ta nhin không được nói, “Tôi không phải người làm công tác văn hóa, tôi chính là người làm ăn rất tục.”

Lâm Tiễn trong tay thả ấm trà xuống, tựa tiểu phi tiểu, “Chúng ta đây vẫn là đồng hành.”

“Sao có thể nói vậy? Tôi bắt quá tiểu đánh tiểu nhào, kiến tiềm mua đồ ăn thôi. Sao có thể so cùng ngài, Lâm Thị một ngày buồn bán đủ để tôi ăn tam bỏi từ có thừa.” Ta đánh ha ha, “Không đồng dạng như vậy.”

“Tục khí giống nhau thôi.” Lâm Tiễn đáp lại thật tự nhiên, không giống tự giễu hay châm chọc, hoàn toàn nghiêm cẩn. Ta cười cạn vài tiếng, không nói tiếp tâm sự. Cũng vừa đúng lúc quản gia phía sau đến thông tri, có thể ăn cơm. Lâm Tiễn đứng lên, nghiêng người làm thủ thế ‘thỉnh’.

Thân ảnh hần cao lớn đè ép lại đây, trước mặt ta bỗng tối sầm, biết vậy nên hít thở không thông.

Lâm gia nguyên quán vùng Chiết Giang, Sính đầu bếp cũng là người địa phương, món ăn Chiết Giang khẩu vị thiên về nhẹ, nguyên liệu nấu ăn rất lạ trông cũng ngon lành. Ta tuy rằng cũng là người phía nam, nhưng mấy năm gần đây đắm mình trong món ăn Tứ Xuyên, tuy rằng không đến nỗi nội không cây không vui, khẩu vị cũng nặng rất nhiều. Hơn nữa ngồi đối mặt với Lâm Tiễn, thường thường cùng ánh mắt hần chạm nhau, tuy rằng người ta cười, nhưng luôn luôn có cảm giác là lạ.

Ăn một chút cơm ta bị đau dạ dày, thăm nghĩ chấm rút sớm rời đi nơi này. Thật vất vả dùng xong, ăn hết đồ ăn xong lại thấy Lâm Tiễn đứng dậy lấy bàn. Chủ nhân không đứng dậy, ta khách nhân đương nhiên cũng không thể động. Điều Chính ngồi cạnh Lâm Tiễn, hần hướng ta nháy mắt mấy cái, môi mấp máy ‘Món điểm tâm ngọt’. Ta quần một chút, ăn cơm Trung sao còn có món điểm tâm ngọt, chẳng ra cái gì cả.

Quả nhiên, một thoáng chốc món điểm tâm ngọt liền bùng lên. Là món đậu đỏ điểm chút ở giữa, đặt trên đĩa nhỏ, xếp thành nột đoàn. Hương vị lại hấp dẫn, ta ăn ngon không nhận được kinh hô xuất ra.

“Hách tiểu thư thật thích món điểm tâm ngọt.” Lâm Tiễn dùng khăn tiểu độc lau tay.

“Àn, đặc biệt đậu đỏ.” Mỹ thực làm tâm tình ta cực tốt, cũng thả lỏng rất nhiều, “Mỗi lần đều có thể ăn nhiều.”

Lâm Tiễn gật đầu, tán dương nói, “Vài đường muội biểu muội đều không thích ăn đồ ngọt, nói là sợ béo phì.” Hần quay đầu dặn quản gia, “Kêu phòng bếp chuẩn bị thêm mấy phần Hách tiểu thư mang về.” Ta không từ chối, bắt quá vài cái điểm tâm, từ chối là làm kiêu.

Kết thúc dùng cơm chính thức, Lâm Tiễn để ta ngồi phòng khách trong chốc lát, lại tự mình pha một bình trà. Tâm ta giống như tên, hơn nữa Lâm Tiễn kỳ quái nhiệt tình làm ta lòng có lưu luyến, thăm nghĩ tìm cơ sớm rời đi, vì thế liều mạng nháy mắt ra dấu Điều Chính. Nhưng Điều Chính thủy chung ngồi ngay ngắn ở một bên, lưng thẳng tắp, nhìn không chớp mắt bộ dáng giống cục cưng.

Đến hơn chín giờ, Lâm Tiễn rốt cục nói thời gian không còn sớm, ta chỉ kém không lẽ nóng doanh tròng. Bất quá ngay sau đó người ta bồi thêm một câu, “Vừa vặn tôi cùng vào nội thành, tiện đường, tôi đưa cô đi.”

Ta thật sự lệ nóng doanh tròng.

Lâm Tiễn lái một chiếc xe màu trắng trên đường, kiểu dáng phi thường bắt mắt. Thân xe thấp bé cùng đường cong xe cực lực dụ hoặc, khi xe khởi động, máu không hiểu tự nhiên sôi trào.

Buổi chiều Điều Chính đưa ta đến Lâm trạch mất một giờ, Lâm Tiễn đưa ta trở về không đến 30 phút. Người này xe chạy thật sự nhanh, nhưng cũng vững chắc, ngừng nên ngừng, nhường nên nhường. Ngẫu nhiên dừng ngày hay đột nhiên thay đổi gì cũng vung tay lái rõ ràng lưu loát, vượt qua hành lang người ta sắc mặt nửa điểm không thay đổi. Ta so sánh còn kém hơn, người ta bắt quá lúc của đôi tuyến đường, ta kêu như giết heo.

Lớn như vậy, ngồi xe ngồi vào chân nhũn chỉ sợ là lần đầu tiên. Ta bước xuống xe hai chân run run, chống vào cửa xe mới đứng vững. Giương mắt nhìn Lâm Tiễn ở trước mặt, trên mặt không có biểu tình gì hỏi, “Cô có khỏe không.”

Ta hoàn hồi sức, gật đầu, “Không có việc gì. Cám ơn anh, Lâm tiên sinh.” Nói xong thấy tay hần chống vào cửa xe trước mặt ta không có ý từ ê dịch, ta nghĩ kĩ, vẫn là làm rõ, “Lần trước ở Hoàng Ngọc đường, cái kia... Tôi thật xin lỗi.”

Ngón tay Lâm Tiễn khẽ gõ có tiết tấu ở cửa sổ xe, “Tôi còn tưởng rằng cô còn giả vờ đầu. Bất quá, ngày đó cô chạy cái gì?”

Chạy cái gì? Đương nhiên là chột dạ mới chạy! Trong lòng ta nghĩ vậy, trên miệng lại nói, “Khi đó tình huống tương đối hỗn loạn, tôi cũng uống nhiều, đầu óc có điểm mơ hồ. Tôi không nghĩ tới đá anh bị thương, thực xin lỗi.”

Lâm Tiễn nhìn ta một lúc lâu, “Đá thương? Ai nói? Tôi chỉ là bị người đụng vào chân, có vài ngày đi đường không tiện.” Ánh mắt hần dừng trên đùi ta, “Nghe nói chân cô cũng bị thương.”

“Đều là không cẩn thận, hiện tại không có việc gì.” Ta rầu rĩ đáp, xem ra cái buổi tối kia ta cùng Lâm Tiễn đều thật không có gì hay ho.

“Hách tiểu thư, tôi có thể hỏi cô một vấn đề không?”

Ta gật đầu.

“Tối hôm đó, cô đã làm gì để tôi?” Lâm Tiễn ngữ khí thật bình thản, nhưng ánh mắt hần đảo qua một mảng lạnh lùng.

Ta thế nào không nghĩ tới hần gọn gàng dứt khoát như vậy, xem ra hần đoán được chút gì. Cũng phải, đêm đó điện thoại của hần là ta tiếp, nói vậy lúc ấy hần liền cảm thấy không thích hợp. Ta nghĩ đến tình trạng Lâm Hủ hiện tại, nếu Lâm Tiễn thực muốn cùng ta tính làm rõ, ta đẩy vô luận như thế nào cũng

không bồi nổi.

Ta chính trực thẳng người, rốt cục giả chết, “Tôi cứu cậu ấy.”

“Trừ cái đó ra?”

“Tôi tiếp điện thoại của anh.”

“Còn có đâu?” Hấn khí thế bức người.

“... Không có.”

Ánh mắt Lâm Tiễn mang theo hàm xúc ý tứ xem kĩ, “Kia tiểu Hủ luôn luôn nói đất đầy ruột là chuyện gì xảy ra?”

Ta không tự giác run lên một chút, miệng thật cứng, “Cái gì ruột? Tôi không biết.”

Lâm Tiễn nhẹ nhàng nở nụ cười, tay nắm thật chặt trên cửa xe, khẩu khí cũng trở nên mềm nhẹ, “Hách tiểu thư, làm người phải thành thực.”

“...”

“Hách nha đầu.”

Lúc ta bị Lâm Tiễn ép hỏi cấp đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Phạm Táp xuất hiện hợp thời, người này một tay xách một túi nước quả, một tay cầm hai cuộn giấy gió.

“Muội hôm nay buổi chiều đi đâu vậy? Hào hào thế nào trông quán?” Phạm Táp chậm rãi đến gần, miệng càng không ngừng BLABLa, “Một huynh còn mang vịt nướng qua, kết quả ăn bết môn (trông cửa) canh.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, tận lực đem Lâm Tiễn gạt sang một bên, “Buổi chiều có chút việc nhỏ, đi ra ngoài một chuyến.” Nói xong liền tiếp tay, tiếp nhận giấy vệ sinh cùng ánh mắt dừng lại. Phạm Táp thế này mới chú ý tới Lâm Tiễn, “Nha đầu, vị này là...”

“Một bằng hữu, tiện đường đưa muội trở về.” Ta nói được thật có thứ tự, cũng cười cười với Lâm Tiễn, “Lâm tiên sinh, hôm nay thật sự là phiền toái anh.” Người nha thức thời liền lẩn nhanh!

Lâm Tiễn nâng cằm, trong mắt hiện lên chế cười, phảng phất đang nói người không cần nói sang chuyện khác, kỹ xảo của người ta đã biết.

Ta cùng Lâm Tiễn ánh mắt đối chọi nhau, dùng rung động, sát khí bốn phía. Phạm Táp cũng cảm thấy không thích hợp, tìm cớ đem ta cấp tha đi.

Ta buồn bực ngập đầy, nghe tiếng xe phía sau, càng phiền chán.

Xe Lâm Tiễn chạy qua bên cạnh ta, bỏ lại một câu, “Ngủ ngon, Hách tiểu thư. Nhớ thời gian ngày kia, không bị muộn.”

Nói xong thẳng nhãi này liền đạp ga đi thật xa, bụi đất cuộn cuộn nổi lên làm ta bị nghẹn hắt xì một cái. Đột nhiên ta linh quang chợt lóe, đột nhiên phản ứng. Mao cái mèo, ta nói Lâm Tiễn mặt thế nào nhìn quen mắt vậy, người này không phải ở 99 độ nhả bỉ nam khinh bỉ ta sao?

Da hấn thế nào lại thành màu đồng cổ? Là bị nướng qua sao?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Ta thành thật nói tiền căn hậu quả giao đãi với Lâm gia, Phạm Táp sau khi nghe xong ôm bụng cười lăn trên mặt đất, “Không... Không ngờ tới.” Hấn phe phẩy đầu thỏ, “Muội cứ nhiên thấy việc nghĩa hăng hái làm, còn giấu diếm kín như vậy. Khó trách lần trước cứ hỏi huynh, miệng này đủ nhanh a.”

“Không phải cảm thấy dọa người sao, muội cũng không xem như thấy việc nghĩa hăng hái làm. Bất quá là đi ngang qua, thuận tay hỗ trợ một chút.” Ta về mặt đau khổ, “Hơn nữa tiểu tử kia bị muội làm cho sợ hãi, đều thần kinh hề hề.” Nghĩ đến ngày mai còn phải đi Lâm gia, ta một đầu muốn to thành hai cái.

Phạm Táp lại cười ha ha, “Cho muội thiếu đạo đức, cứ nhiên phần quý, thật sự đủ làm bậy. Lúc muội giờ trò xấu, đừng nói người ta chỉ là tiểu hài nhi, kể cả đại nhân cũng bị muội dọa cho.”

Ta thật ủy khuất, ta cũng không phải cố ý a. Lâm Hủ kia bị được X phát tác tính ăn ta còn không tha, còn động tay động chân, ta không làm hấn hôn mê,

hắn sớm hay muộn cũng làm ta hôn mê.

“Phạm ca, muội thật không nghĩ đi. Lần này đi, Lâm Hủ bị dọa ngất. Lần sau kích thích hắn thành bệnh thần kinh, đến lúc đó đều bị dao nhỏ khảm vào người thì nguy rồi. Huynh cũng nói Lâm gia huynh đệ đều không dễ chọc, tối hôm qua huynh cũng thấy, Lâm Tiễn kia cao như vậy, trắng như vậy, hắn chỉ cần một cái tát có thể đem muội dán lên trên tường. Nếu cho hắn biết muội phần quý dọa đệ đệ hắn, muội chỉ còn đường chết oa.”

Hắn nở nụ cười, chỉ chỉ trên đầu ta, “Không thích cũng đừng đi, nói trong nhà có việc hay không có phương tiện, hoặc là chân đau gì gì đó. Muội còn nhỏ tìm có giới lắm a, trưởng thành liền quên hết sao?”

Ta nghĩ thâm này cũng là một biện pháp, tuy rằng nói đáp ứng Lâm Trạh hỗ trợ trị liệu, nhưng không phải là quy định cứng nhắc mà là tính chất nghĩa vụ, có quyền lợi cự tuyệt. Đương nhiên, tuyên chuyển cự tuyệt, lấy cớ rất trọng yếu. Sau quyết định chủ ý, ngày hôm sau Điều Chính gọi điện tới xác định tiếp thời gian đón, ta liền thoải mái nói chân đau, người không thoải mái. Điều Chính cũng không miễn cưỡng, còn hỏi muốn hay không đưa ta đến bệnh viện. Ta đương nhiên là cự tuyệt, để chứng minh ta còn đóng cửa hàng nửa ngày.

Rất nhiều việc có lần một, sẽ có lần hai, lần ba. Ta liên tiếp từ chối vài ngày, Lâm gia tựa hồ cũng cảm thấy cái gì đó không đúng. Một ngày, Lâm Trạh tự mình gọi điện cho ta, thật khách khí hỏi chân ta thế nào. Ta áp ứng đối phó xong, sau lại không biết làm thế nào, lại bị Lâm Trạh nói mấy câu đầu liền hôn mê. Nào lại nống lên, lại đáp ứng hắn ngày hôm sau đi Lâm gia.

Buông điện thoại xuống, ta hồi hận ruột muốn bay ra ngoài. Chớ trách người ta nói không thể giao tiếp cùng gian thương, một câu hai câu có thể nắm cái mũi của người dốt đi. Nhưng nước đổ khó hốt, đã đáp ứng người ta còn có biện pháp nào?

Ta trưng một bộ mặt khổ đi tìm Phạm Táp, cầu hắn ngày mai đưa ta đi, miễn giống ngày đầu tiên trở về còn phải xem người ta không vừa ý đưa. Hắn vừa nghe liền vui vẻ, nói ta thế nào đột nhiên động kinh, trước còn tránh không kịp nói không đi. Ta chỉ có thể nói bản thân không nghĩ muốn lập lờ với gian thương. Phạm Táp nói tiếp có thể đưa ta đi, nhưng nơi ấy quá xa, ngồi xe hai bánh của hắn tiêu tốn ít nhất ba bốn giờ, mà đó là lúc không đeo ta đi đấy.

Trông mặt ta vừa chuyển, “Không có việc gì, huynh không có bằng lái sao. Muội tìm người cho mượn xe, nửa ngày là được.” Thời gian trước mẹ Lâm tỷ mua cho nàng F0, nói là xe nhập nguyên chiếc, không cần phải chen chúc xe bus, vừa vặn cho mượn.

Đến thứ năm, Điều Chính đúng giờ xuất hiện tại địa điểm ước định, nhìn ta cư nhiên có xe cùng lái xe, hắn rất kinh ngạc. Ta hàm hồ nói đây là bằng hữu ta, tiện đường đưa ta đi. Điều Chính gật gật đầu, không nói lời nào. Hắn lái xe phía trước dẫn đường, Phạm Táp và ta ở phía sau đi theo. Trên đường cao tốc Điều chính bắt đầu tăng tốc, nhìn xe phía trước cách chúng ta ngày càng xa, ta bắt đầu kê huyết (máu gà?), “Phạm ca, chạy nhanh chút. Đều bị dẫn trước nhiều như vậy, chạy nhanh chút!”

Hắn một mặt bất khoái, “Giấy BYD muội còn muốn nhanh đến chỗ nào a? Người ta là A6, 3.0. muội chỉ là F0, so ra tiền kém xa, có thể nhìn đuôi xe người ta đã tốt lắm rồi. Muội xem muội xem, tăng tốc cũng tốc độ thế này, mở ra thực không thoải mái! Muội a, chẳng sợ mượn nhất phú khang (chắc là một loại xe) cũng tốt hơn cái xe này!”

“BYD như thế nào? Build yours Dream, ngụ ý thật tốt a!” Ta cắn giận, “Lại nói bây giờ đang chủ trương tiết kiệm năng lượng, xe tiêu tốn ít nhiên liệu càng tốt, bảo vệ môi trường.”

Nói chuyện đến khi đến khu biệt thự, Điều Chính bắt đầu chạy chậm, rốt cục có thể gắt gao đuôi kịp. Phạm Táp một bên nhớ kĩ đường một bên chặc chặc thờ dài, “Xem hoàn cảnh khu này, có tiền thật tốt a.”

Ta cơ hồ phản xạ không dùng đầu óc nói, “Phạm ca, rõ ràng người lấy phú bà cũng được, cho ta hưởng ít hào quang.” Nói xong mới cảm thấy không đúng, ta hồi hận không thể cấp bản thân một bạt tai, thật sự là không mở bình sao biết trong bình có gì. Ta vụng trộm liếc mắt hắn một cái, phát giác sắc mặt hắn chưa biến, thậm chí còn quay đầu nháy mắt với ta, “Đi, nếu ngày nào đó cưới được phú bà, không thể thiếu muội đi theo uống rượu ăn thịt.” Tuy rằng hắn cười, nhưng ta lại cảm thấy xót xa. Có khi xem đậm nhạt không có nghĩa là quên, có vài thứ tuy rằng cực lực áp chế, lại vẫn sẽ lơ đãng toát ra. Trùng hợp như vậy, rơi vào đáy mắt.

Đây là lần thứ hai ta đến Lâm gia, áo lực so với lần trước chỉ có tăng không giảm. Bởi vì người bạn rợn Lậm Trạh cư nhiên ngồi tại phòng khách chờ ta, thấy ta đến còn mỉm cười nghênh đón. Thiên sát, xem gian thương này tươi cười, chân ta đều nhũn ra.

Làm ta ngạc nhiên là Lâm Trạh cư nhiên nhận thức Phạm Táp, hai người thậm chí còn hàn huyên vài câu. Bất quá đều nói chút chuyện lông gà vò tỏi, khẩu khí cũng gần như nhàn nhạt. Thừa dịp Lâm Trạh rời đi, ta lôi kéo ống tay áo người bên cạnh, “Phạm ca, huynh cũng thật đáng giận nga, nhận thức người Lâm gia cũng không nói cho muội!” Hắn nhún nhún vai, “Bản thân huynh sao nhớ được, hắn cùng hắn ăn qua một hai bữa cơm, bất quá sơ giao mà thôi.”

Ta trầm mặc, Phạm Táp cùng người như thế cùng ăn cơm, dùng mông cũng biết là vì ai. Không dự đoán được bóng dáng Dịch Tổ sẽ như ảnh đi theo, thường thường liền xuất hiện đột ngột làm cho người ta ngột ngạt. Ta có chút ừ ừ, mặt dài ra tràn đầy mất hứng.

Đã đến giờ trị liệu, quản gia dẫn ta cùng bác sỹ tâm lý trị liệu lên lầu ba. Bác sỹ trị liệu đã đổi thành một người họ Bạch, mặt mũi hiền lành. Đến ngoài phòng Lâm Hủ, đầu tiên quản gia gõ cửa, trong phòng không có người đáp lại. Ta trợn trừng mắt, nghĩ rằng lần này không biết chờ đến bao lâu. Nhưng là ta kinh ngạc là, không đợi một lúc lâu, quản gia liền tự mình lấy chìa khóa mở cửa. Thấy ánh mắt ta ngạc nhiên, quản gia mỉm cười làm cái thủ thế ‘thỉnh’, lão bá vào phòng đầu tiên, ta cũng kiên trì vào theo.

Phòng Lâm Hủ rất lớn, trang hoàng theo phong cách lâu đài phương tây. Nghĩ đến người nhà này quen được sủng, từ nhỏ nuôi hắn như tiểu vương tử, thế này mới dưỡng ra bộ dáng nũng nịu, chân nhuyễn, nhất gan, rất sợ dọa. Ta bĩu môi, tìm một chiếc ghế dựa ngồi xuống.

Bạch bác sĩ vào liền bắt đầu đông sờ tây sờ, cũng không biết đang tìm cái gì. Ta nhìn ông trong trong ngoài ngoài đi mấy lần, bộ dáng hoang mang, nhìn không được mở miệng, “Ngài đang tìm cái gì?”

“Đổi trọng trị liệu a.” Bạch bác sĩ lấy khăn ra lau kính, một bên tới phòng ngủ một bên lầu lầu, “Người lớn như vậy rồi, hấn trốn chỗ nào vậy?”

Ta nhìn khắp nơi, phát hiện gần ban công một góc rèm cửa có một khối, tức thời liền chạy qua mở. Quả nhiên, Lâm Hù lui một góc trốn ở góc phòng, đột nhiên bị người phát hiện, hất rần hoảng sợ, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi, mắt thấy hấn muốn kêu lên, ta một phen nắm rèm cửa nhét đầy miệng hấn thuận tiện giơ nắm tay lên, “Dám lên tiếng thử xem!”

Đáng thương Lâm Hù thoát nhìn tùy thời sẽ ngắt đi, nước mắt rơi là chảy. Ta cực kì phiền loại nước mắt nam hài tử, một điểm cũng không để ý. Đem hấn ném lên sofa, “Cho ta ngồi xuống.” Lệ vẫn rơi đầy mặt, Lâm Hù vẫn ngoan ngoãn ngồi thẳng người, một cử động cũng không dám. Lâu không thấy, Lâm Hù thoát nhìn so với lần trước có tinh thần hơn, sắc mặt cũng có chút hồng nhuận.

Bạch bác sĩ vào trong phòng, ta chạy nhanh buông tay, thối lui sang một bên, rất chân chó cười, “Bạch bác sĩ, tôi đã tìm được cậu ấy, có thể bắt đầu trị liệu.” Trị liệu sớm xong việc sớm, sớm một chút phóng ta về nhà ăn cơm.

Thời điểm Bạch bác sĩ cùng Lâm Hù trao đổi ta an vị cách bọn họ không xa nghịch đi động, nghe một già một trẻ nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Lâm Hù chậm rãi bắt đầu nói nhiều hơn, âm thanh cũng từ từ to hơn, hơn nữa hấn thường thường quay đầu ngắm ta. Ta ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt hấn, hấn giống như bị người cho một cái tát mạnh đến độ đem đầu xoay sang một bên, lực đạo mạnh đến nỗi ta lo lắng hấn sẽ sái cổ.

Bạch bác sĩ cùng hấn hàn huyên hơn một giờ sau vẫy vẫy tay muốn ta tham gia, “Hách tiểu thư, cô tới một chút.” Ta đem di động bỏ vào trong túi rồi bước qua, “Chuyện gì vậy?” Bạch bác sĩ cười tùm tùm người ta ngồi, nói với Lâm Hù, “Tiểu Hù, trên đời này không có quý. Đêm đó Hách tiểu thư cứu cậu, tình huống cái gì đều rõ ràng. Có phải hay không. Hách tiểu thư?”

Ta thẳng người, đáp rõ ràng, “Phải! Trên thế giới này không thể có giờ trò quý! Không, trên thế giới này tuyệt đối không có quý! Trước mặt giai cấp vô sản, đầu trâu mặt ngựa hết thấy đều là mây bay! Trước mặt người lao động đại biểu giai cấp vô sản, nhà tư bản vạn ác đem làm vật hi sinh!” Ta tà liếc mắt một cái Lâm Hù bị vây trong trạng thái khủng hoảng, “Cậu, biết không?”

Răng nanh Lâm Hù đánh vào nhau, nhưng hấn không ngại liều mạng gật đầu với ta. Ta quay đầu cười cười với Bạch bác sĩ, “Ngài xem, cậu ta biết.”

“Nhưng... Mà thật sự tôi, thật sự nhìn thấy ruột.” Tiếng Lâm Hù lí nhí vang lên, nhưng vẫn có thể rõ ràng nghe thấy, “Tôi thật sự nhìn thấy...”

Mặt ta thiêu đỏ, trong lòng cũng có chút áy náy, liền ngồi xổm trước mặt hấn, “Lâm Hù, trên thế giới này không có quý. Nếu có, cũng ở trong lòng người. Buổi tối kia... Ân, thần trí không thanh tỉnh lắm, có thể đem nhánh cây hoặc dây điện nghĩ thành?”

Lâm Hù môi run lên nửa ngày, “Thật, Thật tôi rõ ràng nhớ được...”

Ta nhẫn nại giải thích, “Ngày đó cậu cảm xúc không tốt, tinh thần không tốt, sờ đi đầu óc có điểm không thanh tỉnh, sờ đi nghe lầm.”

Lâm Hù mắt to đen thẳng tắp nhìn ta nửa ngày, hơi chần chừ mở miệng, “Tôi, tôi nhớ lầm?”

Ta nằng nệ mà gật đầu, “Cậu khẳng định là nhớ lầm!”

Lâm Hù cắn môi cúi đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo tràn ngập lo sợ nghi hoặc, cũng có bất lực cùng ủy khuất. Nhìn thật làm cho người ta đau lòng, ta nhìn không được lại an ủi hấn vài câu. Bạch bác sĩ ở một bên gãi gãi cổ, ông cũng không nói, liền như vậy mà nghe, bộ dáng có vẻ rất xấu hổ.

Thời gian trị liệu chấm dứt, đã là hơn bảy giờ tối. Tâm ta giống như tên, cơ hồ là chạy chậm xuống lầu. Kết quả Phạm Tạt không còn ở phòng khách, mà ngồi ở phòng ăn chờ ăn cơm.

Này Phạm Tạt, về nhà ăn đều chờ không kịp! Trong lòng ta thầm mắng, ngay sau đó cầu nguyện Lâm lão đại cùng Lâm lão nhị không ở trên bàn cơm. Nhưng nhân sinh sờ đi tràn ngập bi kịch, chính là người không nghĩ muốn cái gì, hấn liền cố tình cho người cái đó. Trên bàn ăn Lâm Trạ ngồi đầu, bên phải Lâm Trạ là Lâm Tiễn, Lâm Tiễn ngồi bên cạnh Bạch bác sĩ. Phạm Tạt ngồi bên trái Lâm Trạ, ta gắt gao ngồi kề bên hấn, mặc dù cách Lâm Trạ rất xa, nhưng phi thường thống khổ mặt đối mặt với Lâm Tiễn.

Thật vất vả đợi ăn cơm, ghé bên cạnh ta đột nhiên bị kéo ra. Ta vừa quay đầu thấy, không khỏi sợ hãi.

Lâm Hù?!

Hiển nhiên sự xuất hiện của tiểu tử này là rất quan trọng, ngay cả Lâm Trạ đều hơi hơi thay đổi sắc mặt hạ xuống. Lâm Tiễn càng không cần nói, “Đệ như thế nào xuống dưới?”

Lâm Hù cúi đầu, rất giống bộ dáng tiểu tức phụ, “Đệ, đệ đã đói bụng.”

Rõ ràng nghe được người đối diện nhẹ nhàng thở ra, “Đã đói bụng thì bảo người đưa đồ ăn lên cho, đồ ăn tối nay khẩu vị có chút nặng, bảo phòng bếp làm đồ ăn vị nhẹ cho đệ.”

Lâm Hù nhẹ giọng nói, “Không cần, đệ có thể ăn. Đệ muốn ở đây ăn.” Khi nói chuyện hấn còn ngẩng đầu cười cười, chẳng qua là hướng cười rất quý dị

— tiểu tử này cư nhiên còn hướng về phía ta cười.

Ngô

Đây là cái tình huống gì?

Làm người đối mặt với bàn ăn cùng một đồng nam nhân tốt, người sẽ lựa chọn dạng gì?

Nếu là trước kia, ta nhất định sẽ nói miệng có thể dùng bữa, ánh mắt ăn kem. Nhìn xem, một bàn nam nhân này, khí chất có lớn tuổi, hơi hột có trẻ tuổi. Có phúc hắc, có MAN, có ôn nhu, còn có thể hệ mỹ thiếu niên [Ồi ời ước gì ta cũng được tham dự vào *nhỏ nước miếng*]

Nhưng lúc này ta lại muốn chạy khỏi đây. Bất đắc dĩ, lần này ta không phải đan thương thất mã đến, ta còn dẫn theo một cái phàm ăn theo. Ở trên bàn ăn, trông không khỏi khó coi. Ta chỉ phải một vẻ hướng miệng ăn này nọ, sớm ăn xong sớm đi. Phạm Tật nhìn tướng ăn của ta có chút xấu hổ, nhưng e ngại người trước khó mà nói, chỉ đá đá chân ta dưới bàn, thuận tiện trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái.

Ta lơ đãng nhếch môi cười với hắn, tiếp tục vui đầu khổ ăn. Lâm gia đồ ăn lần này thật tốt, không biết có phải đầu bếp hay không, cư nhiên chính là món cay Tứ Xuyên. Chẳng qua lúc ăn có chút cố kỵ, vì ngồi bên cạnh ta Lâm Hủ thuận tay trái, hắn cách ta rất gần, ta động tác lại lớn, thường thường động vào.

Ta liếc mắt Lâm hủ một cái, đứa nhỏ này thật giống như bị điện giật, đem bản thân ghé dựa kéo ra, lại ngồi xuống, quên không lấy một nụ cười lấy lòng. Mà nụ cười này trong mắt ta, tổng cảm thấy có không phải tư vị. Mà lúc Lâm Hủ đứng lên, Lâm Tiễn ngồi đối diện ta ánh mắt sáng quắc trừng ta, phảng phất như ta làm chuyện đại nghịch bất đạo.

“Hách tiểu thư, tối nay khẩu vị có ngon miệng không?” Lâm Trạ đột nhiên mở miệng, trên mặt ý cười trong suốt. Ta tin tưởng bộ dạng hắn cấp dưới lần đầu tiên nhìn thấy, bởi vì Điều Chính hai mắt đã đăm đăm. Ta cũng mỉm cười đáp lại, “Thật không sai a, là đã thay đổi.”

Lâm Trạ có chút vừa lòng gật gật đầu, không quên giới thiệu đồ ăn mới, “Thử xem món gà hấp này, hương vị cũng được.”

Ta còn chưa kịp phụ họa một tiếng, chân gà đã bị gấp xuống vào trong bát của ta. Ta theo tập tính muốn quay đầu sang bên Phạm Tật nói lời cảm tạ, không nghĩ tới hắn lại cắn một miếng cánh gà ngờ ngác nhìn ta, chuẩn xác mà nói hắn là nhìn về phía sau ta.

Chân gà kia, là Lâm Hủ gấp.

Đứa nhỏ này, hắn muốn làm gì?

Một chân gà Lâm Hủ này xem chừng ánh mắt, một bàn nam nhân mặt đều biến sắc. Tuy rằng không biết tiểu tử này đánh chủ ý gì, còn ta thật lạnh nhạt hướng hắn gật đầu mỉm cười, nhưng mặt sau không đổi sắc ăn luôn chân gà.

Sớm một chút ăn xong, sớm một chút chạy lấy người a.

Nhưng, mọi việc không như nguyện ý. Ta mới ăn chân gà còn lại xương, Lâm Hủ một bên lại gấp tiếp chân gà bỏ vào bát ta. Lần này chân là còn liền một khối thịt, rất to vĩ đại. Ta thật ăn đã no rồi, vừa rồi nhận chân gà kia cũng là miễn cưỡng ăn. Hiện tại miếng gà này, thật sự bất lực. Vì thế không chút do dự đem nó qua tay, “Phạm ca, cho huynh.”

Ta động tác này thật có thứ tự, thật tự nhiên. Lâm Trạ ngồi chủ vị hơi hơi nhíu mi, về sau lại khôi phục bộ dáng bình thường. Lâm Tiễn ngồi đối diện sắc mặt cũng rất thoải, ánh mắt kia hung ác, giống như ta đào mộ tổ tiên hắn lên. Miếng ta còn ăn một viên cá, không chút yếu thế trừng mắt trở lại. Ánh mắt trên bàn com đối chạm nhau, bùm bùm một trận ánh lửa văng khắp nơi.

Dưới bàn Phạm Tật lại đá đá chân, nhẹ nhàng nặng nề mà đè nặng, ta biết hắn muốn cho ta điểm yên tĩnh, nhưng ta thật sự là bất quá tức thôi.

Ngay tại lúc ánh mắt ta giao với Lâm Tiễn cùng chân Phạm Tật đá đá ta, Lâm Hủ đột nhiên liền đứng dậy, thanh âm ảm ảm, “Ta ăn no, lên lầu trước.”

Ta nhẹ nhàng thờ ra, nghĩ rằng tiểu tử người đã đi rồi. Nhưng, ngay trước khi hắn đi, hắn chuyển hướng ta, mặt đột nhiên đỏ, âm thanh ngọt có thể đến độ chảy nước, “Hách tỷ tỷ, vậy tỷ từ từ ăn.”

Hách... Hách tỷ tỷ...

Tiểu tử này, hắn là bảo đệ đệ gửi hồn người sống sao...

Chiếc đĩa của ta rơi trên bàn, leng keng thùng thùng.

Lâm Hủ thật ngượng ngùng mặt thật đỏ không áp lực ly khai, đáng giận là hắn rời đi thì liền rời đi, trực tiếp khuất mắt, cư nhiên còn dám cẩn thận mỗi bước đi. Từ nhà ăn lên lầu còn không dưới hai mươi lần ngoái cổ lại, hắn như thế nào còn bị thêm bệnh sỏi cổ?

Nhìn nhìn lại bàn đầy người, phòng chừng đều bị cà giật không nhẹ. Ngay cả Lâm Tranh đều xoay người ho nhẹ quá mức, Lâm Tiễn vẻ mặt xanh đen, quả thật phải tỏa sáng. Điều chính hai mắt trừng mở to đến độ lòi cả ra, Bạch bác sĩ lớn tuổi nhất, cũng đã từng gặp qua trường hợp này, phía sau còn có thể tương đối thông dong gấp đồ ăn, bất quá đồ ăn trong bát, ông còn đem hải sâm gấp ra, đem hành ăn [Bạch bác sĩ hò đồ đến độ ăn nhầm đồ ăn ==)]. Phạm Tật không hình tượng nhất, người này cư nhiên còn ngâm cánh gà, nửa ngày không nhúc nhích. [Bức tranh mỹ nam đồ biến dạng ==)]]

Toàn bộ trên bàn cơm lâm vào một trạng thái trầm mặc làm người ta khủng hoảng.

Cuối cùng vẫn là Lâm lão đại mở miệng trước, lặp lại hỏi đồ ăn còn ngon miệng hay không. Lời này tuy rằng cũ kỹ lại không mới, nhưng mọi người cũng không nghĩ trầm mặc trong không khí xấu hổ này, cứ nhiên đều ở phía sau trả lời trước. Sau bữa ăn không có món điểm tâm ngọt, ta có chút thất vọng, có phải hay không Lâm Tiền cố ý trả thù. Bởi vì khi đem toàn bộ đồ ăn đi ta gạt mình, Lâm Tiền đổi diện hướng về phía ta hí nị mắt.

Theo lệ thường, ở Lâm gia cơm nước xong đều uống trà. Cùng Lâm gia tam huynh đệ bắt luận người nào ở cùng một chỗ đều đem ta trào tâng công phở. Bất đắc dĩ, ta ra tiện chiều (chiều sách hạ tiện) — lúc Lâm Trạ bắt đầu pha trà ta lén lén lút lút đem nhạc chuông điện thoại mở to, giả như có cuộc gọi đến, sau mở ra cố ý nói to, “Thật vậy chẳng? Hào, hào, tôi đã biết, tôi lập tức trở về.”

Ngắt điện thoại, ta có chút nói năng lộn xộn nói trong nhà có tình huống khẩn cấp, ta muốn lập tức trở về. Ngay lúc đó nước mắt thiếu chút nước rơi, kĩ thuật diễn đạt như vậy, khán giả cũng kích động hẳn lên. Kích động nhất chính là Phạm Táp, mừng hân như bị hóa thiêu, “Xảy ra chuyện gì? Ta lập tức về xem ba ta.” Nói xong định gọi điện, ta một phen đề tay hẳn lại. Anh mắt bao hàm nhìn hân, âm thanh đều run run, “Đừng, Phạm thúc thúc thân thể cũng không tốt. . . Việc này, việc này vẫn để mọi người trở về xử lý đi.” Ta vừa nói một bên ấn móng tay cắm vào mu bàn tay hân, giao tình từ lúc còi trường lớn lên, ăn ý cùng giác ngộ vẫn phải có điểm ấy. Phạm Táp lệ nóng hằm chứa chịu đau, âm thanh phát run, “Đã biết, mọi người cùng huynh trở về.”

Ha người lệ nóng kiếm chừng một đồng người đồng tình, chỉ có Lâm Trạ cùng Lâm Tiền là ngoại lệ. Một người quá mức khôn khéo, minh bạch giả bộ hồ đồ. Một người khác tâm không đồng tình, ước gì ta không hay ho. Đương nhiên, trừ bỏ bọn họ không tính, chân tình nhân gian vẫn có. Tỷ như Bạch bác sĩ, thật quan tâm hỏi có cần ông trợ giúp hay không, ta đây cõi lòng cảm kích cực tuyệt. Mà điều Chính thật thân thiết hỏi muốn hay không hẳn lái xe đưa chúng ta trở về, hân nói quan tâm sẽ bị loạn, hơn nữa giấy BYD mở nhanh dễ dàng bay mất.

Điều Chính đúng là người tốt, tâm hân tốt lắm. Bất quá có khi, thật sự hảo tâm cũng làm hỏng việc. Ngay lúc ta dùng hết võ mồm giải thích, Phạm Táp cũng nhận một cuộc gọi. Đôi lần này hân sắc mặt đại biến, ta nhìn hân biểu tình nghiêm túc hướng ta vẫy tay, một loại dự cảm bất hảo dưới đáy lòng lan tỏa.

Quả nhiên, bị kích đến.

Thành Nam có án trù giới dả thương người, nghi phạm đang lẫn trốn trong hiện trường, chỉ sợ toàn bộ cảnh sát thành phố đều chạy đến. Vừa rồi tại Sở gọi điện đến, muốn phân công người đến các tuyến đường kiểm tra, mặc kệ người nào đều phải đến, hơn nữa phải lập tức. Ta liền tính đi tính lại dù diễn xiếc thế nào cũng phải bận tâm đến công tác sứ mệnh của hân, vì thế cắn răng chứa lệ nóng nhìn theo hân lái BYD, giống như gió thổi đi.

Không quan hệ, Phạm ca đi rồi, còn có Chính ca. Nhưng khi ta quay đầu tìm Chính ca, quản gia lấy một loại biểu tình đáng tiếc nói cho ta, Điều trợ lý đột nhiên có chút việc, chỉ sợ là không có biện pháp đưa ta. Ta lại không kinh ngạc, trải qua tình huống đột phát vừa rồi, hiện tại mà có một vị ở bên ngoài khiêu vũ ta cũng sẽ không kinh ngạc.

Nhưng là — chú ý, rất nhiều chuyện xuất hiện cùng một lúc mới thành một vở hài kịch — quản gia lại dùng một giọng cực nhẹ nhàng nói Lâm nhị công tử phải về nội thành, có thể đưa ta trở về. Hơn nữa vì mau chóng đưa ta về nhà, hân còn đem xe bảo bối của hân ra.

Đứng bên ngoài gara Lâm gia, ta nhìn Lâm Tiền ngồi trong chiếc xe như con gián bị giẫm lên cười với ta.

Thằng nhãi này mặt đen trắng nha, rất là dữ tợn. . .

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Ta lên xe, tay cài dây an toàn. Lâm Tiền liếc tà, “Cô thật là to gan.” Đến bước này, ta ngược lại không khẩn trương. Dù sao đều ngồi xe hân, còn giả vờ gì nữa? Ta ngẩng đầu lên, dùng cằm hất hân, “Phiền toái anh, tôi đang vội.”

Lâm Tiền cười xuy một tiếng, rõ ràng không đem ta để vào mắt. Người này khinh bỉ người khác thật đáng giận, đáng giận đến nỗi ta không muốn cùng hân trong một xe, “Nếu Lâm tiên sinh không tính toán đi nhanh như vậy, tôi đây chỉ có thể phiền toái lệnh huynh an bày lái xe đưa tôi trở về.”

Lâm Tiền một phen đề tay ta đang muốn cởi bỏ dây an toàn, tựa tiểu phi tiểu, “Lái xe là chuyên chức của anh tôi, cũng không đưa đón người ngoài.” Đối mặt với loại khiêu khích này, ta cũng phản kích không chút lưu tình nào, “Nga, kia ngài chính là công cộng oa. Chắc chắn, đúng là nhìn không ra.”

Lâm Tiền tà liếc ta, tươi cười thật âm hiểm, “Hách tiểu thư, ngồi chắc.”

Xét thấy lần trước đã trải qua thảm họa, ta sớm cài dây an toàn, hai tay gắt gao bám trụ đệm bên người. Chính là lần này ta lại tính sai — ta đã quên người này thay đổi xe, xe này thật sự rất cấp lực, vừa mới mở ga liền phóng đi. Ta gắt gao cắn môi, dùng hết sở hữu tự tôn mới đem miệng ngậm lại, đem tiếng thét chói tai toàn bộ nuốt vào trong bụng. Ta chỉ biết hỗn đản này đưa ta về chính là lấy cớ, hân muốn chinh ta mới là thật.

Lần này hấn chỉ tốn 20 phút đã đưa ta về đến nhà dưới lầu, ta cũng gần 10 phút mới từ xe hấn xuống được, chân dẫm lên đất vẫn còn nhuyễn, chỉ có thể chống vào cửa xe mới miễn cưỡng đứng được. Lâm Tiễn tựa hồ thấy ta suy yếu biểu hiện phi thường vừa lòng, hấn xuống xe qua gần đây, cầm lấy tay đứng trước mặt ta, chậm rì rì hỏi, “Hách tiểu thư, cô có khỏe không?”

Ta môi run run kỳ quái, vừa rồi trong đầu lướt qua, một trận mắt hoa choáng váng. Nhưng một điểm tôn nghiêm cuối cùng chống đỡ ta đứng, không vì nguyên nhân kinh hách quá độ mà xụi lơ. Muốn nhuyễn, cũng phải chờ tam chi nhần đi rồi về sau lại nhuyễn.

Nhưng hấn vẫn như cũ không từ bỏ ý đồ, tâm trạng như thật quan tâm tiến lên, không phiền hà hỏi, “Cô sắc mặt không tốt lắm, muốn tôi đưa cô lên không?”

Hấn lại gần, mùi nước hoa trong xe còn trên người, vừa lên xe người còn cảm thấy sáng khoái, hiện tại người rất không tự tại. Ta hơi nhếch môi, dùng sức xua tay ý bảo hấn tránh ra. Ngay cả hai chân đều run rẩy, ta cũng tuyệt không cần hấn giúp đỡ ta một chút! Mà ta đã quên, Lâm Tiễn người này lấy chính ta làm vui vẻ, xem ta thống khổ mà vui vẻ. Ta càng không nghĩ muốn cái gì, hấn lại càng muốn cấp cái đó. Ngay lúc ta vẫy tay hấn đuổi đi, hấn lại cười tiện tiện nắm cánh tay của ta đi về phía trước, miệng còn nói cái gì đưa phật đưa đến tây thiên, đưa người đưa đến triệt để. Chân ta nhuyễn như bông vải, vốn cũng chỉ dựa vào cửa xe chống đỡ. Bị hấn tha như vậy, trọng tâm vừa di chuyển, ta cả người liền bỏ nhào vào người hấn. Khoảng cách tiếp xúc càng làm ta hoa mắt choáng váng đầu, hít thở đều là mùi nước hoa nhàn nhạt trên người hấn.

Như vậy... Như vậy như vậy ghê tởm đi?

Nước chua đã ợ lên cổ họng ta cố ý tránh đi, nhưng phản ứng sinh lý còn nhanh hơn phản ứng đầu óc. Ngay khi nhìn thấy hấn hoảng sợ lại mang theo ánh mắt sát ý, ta không khác chế được há mồm, ‘Oa’ một tiếng phun trên người hấn.

Cho người bị coi thường, cái này rất là vui vẻ...

Phun phun quả nhiên là thoải mái hơn, ta tự giác lau miệng, hướm Lâm Tiễn mặt đã không có chút máu cười cười, “Lâm tiên sinh, anh còn tốt lắm?”

Mặt hấn trắng bệch như tượng thềm nhiều huỳnh quanh lẫn giấy vệ sinh, ánh mắt kia còn hung dữ trừng ta.

Ta lấy ta che miệng ho nhẹ một tiếng, thân thiết nói, “Lâm tiên sinh, anh có khỏe không?”

“...” Người này hiển nhiên là phần nộ không nói ra lời.

Mùi vị chua thoắt từng đợt trên người hấn thoảng qua, ta từng bước lui về phía sau, mu bàn tay bịt mũi, “Thực ngượng ngùng, ân, tôi vào trong nhà lấy khăn mặt cho anh lau. Hoặc là, anh muốn khăn giấy?” Ta thuần túy xuất phát từ khách khí, hoàn toàn không phải từ áy náy. Rõ ràng chính hấn tăng tốc độ chính ta phiên giang hải đảo, cuối cùng nhân quả báo ứng đổ trên đầu hấn, ông trời có mắt a.

Hấn tuyệt không cảm kích, hung tợn chỉ trích, “Hách Quýnh, cô cố ý.”

“Tôi hiện tại nói không cố ý anh khẳng định không tin, nhưng quả thật là ngoài ý muốn.” Ta lại lui về sang từng bước, lặp lại nói, “Anh muốn khăn mặt hay là khăn giấy?”

Hấn cúi người tay mạnh tay thả lỏng vài thứ, ánh mắt lưu lại trên giấy cùng áo sơ mi mấy lần. Ta đoán hấn rất muốn vứt quần áo xuống dưới, thà rằng cời trần mặc nội y về nhà. Nhưng dù sao cũng là trường hợp ở công cộng, hấn không dám quăng mặt này. Sắc mặt trắng xanh đỏ đen biến hóa vài lần, hấn rốt cục trả lời ta, “Hai cái đều lấy.”

“Đi, chờ tôi.” Chỉ có thể chờ. Ta tâm tình cực tốt quay đầu bước đi, nhưng là — chú ý, lại là nhưng là, nhưng là lần này không phải chuyện tốt nghênh diện ta là một nữ nhân nhìn thật quen mắt.

“Hách Quýnh, người buổi chiều hôm nay đi đâu vậy?” Hách mẹ khẩu khí trước sau như một khí mui phần, “Quán cũng không mở, đi nơi nào đã —”

Nghĩ ngăn trở Lâm Tiễn đã không còn kịp rồi, trong lòng ta không hiểu khủng hoảng. Loại khủng hoảng này lúc Hách mẹ mở miệng hóa thành một cổ bi thương, “Quýnh a, vị này là?”

Cái loại câu ‘Quýnh a, XXX’ xuất ra, tỏ vẻ rất nhanh ta sẽ gặp bi kịch.

“Con hôm nay cùng Phạm ca đi ra ngoài bàn bạc chuyện này.” Ta hết sức đơn giản hóa mơ hồ giới thiệu, “Đây là bằng hữu Phạm ca, tiện đường đưa con trở về.”

Hách mẹ vừa nghe bằng hữu Phạm ca, tức thời liền ném cho ánh mắt yên tâm, rất chân thành cảm tạ. “Thật sự là phiền toái cậu... Chắc, đây là mùi gì? Nhà ai rác lại vứt lung tung vậy?”

Ta phốc bật cười, Hách mẹ thế này mới chú ý đến Lâm Tiễn tình cảnh xấu hổ. Nàng thật không hổ là mẹ sinh và dưỡng ta, một chút liền đoán được đây là việc tốt của ta. Lúc ấy ánh mắt dao nhỏ liền găm tới đây, nếu không phải Lâm Tiễn ở đây, nàng tám phần đào hố đem chôn sống ta mất.

Vì muốn bù lại sai lầm của ta, Hách mẹ thịnh tình mời Lâm Tiễn vào nhà, tốt nhất là tắm rửa thay quần áo luôn. Tất nhiên thấy Lâm Tiễn tương đương không đồng ý, nhưng hấn không có biện pháp mặc một thân quần áo bắn lên xe đi về, nếu phong bế trong không gian chật hẹp kia, mùi kia chắc chắn là độc chết người.

Ta vạn phần không tình nguyện đưa hấn vào nhà.

Hách cha đang đánh răng, vừa thấy ta dẫn một xú nam nhân xa lạ trở về, trực tiếp phun cả kem lẫn bọt ra. Khi cha biết chân tướng sự tình, nói thật xin lỗi rồi rồi tắm thấy vòi sen bị hỏng, tạm thời không thể sử dụng.

Ta trước mặt bỗng tối sầm, không phải người này sẽ đến phòng ta tắm rửa đấy chứ?

Lâm Tiễn vào phòng ta, kéo cửa phòng tắm đi vào. Một khắc trước lúc cửa khép lại, ta rõ ràng nhìn thấy trong mắt hấn khiêu khích còn khóe miệng thì cười lạnh. Tâm ta đồ mồ hôi lạnh, kém chút nữa khô hô hấp luôn. Hách mẹ vừa vặn đứng sau ta, chỉ vào cửa phòng vừa mở gầm nhẹ, “Con đứa nhỏ này, buổi sáng dậy sao không dọn giường? Không khác gì ô chó, chỉ biết bày ra thôi! Mau dọn dẹp sạch gổ gọn gàng cho mẹ!”

Ta cắn chặt răng, vội vàng gấp chăn lại. Dọn đến một lúc, đột nhiên ta lấy lại tinh thần, nhất thời nhảy lên giống điện giật.

Ta sát, trong phòng tắm còn có đồ nội y ta chuẩn bị để tắm xong thay!!!

Không biết kẻ có tiền tắm rửa đều tắm kỹ hay không, hơn một giờ sau Lâm Tiễn mới từ trong phòng tắm đi ra. Bộ quần áo dính mùi lên men kia đã yên vị trong thùng rác, hấn hiện tại đang mặc quần áo Hách mẹ đưa cho.

Bộ quần áo này là Hách cha mấy năm trước mua, lúc ấy lão cha đáng người còn chưa mập như bây giờ. Hách cha đáng người vừa vừa, mà bộ quần áo này Lâm Tiễn mặc trên người rõ ràng nhỏ đi nhiều, tay a chân a đều có chút bó, nếu cử động đều dễ dàng thấy. Cũng may là buổi tối, mặc như vậy đi xuống phòng chừng cũng không có người chú ý tới. Nhưng hấn lại không nghĩ như vậy, bất quá vài chưa đến vài phút ta lại thấy hấn kéo cổ áo không dưới hai mươi lần.

Ngại ngần? Ngại ngần thì cởi luôn quần áo ra khỏi mặc!

Ta ác độc nghĩ, thỉnh linh gặp phải ánh mắt hấn, bùm bùm một trận lửa văng tung tóe khắp nơi, cho đến khi Hách mẹ bùng điểm tâm đến mới yên tĩnh.

Lâm Tiễn vô cùng khách khí với Hách mẹ, loại khách khí này kỳ thật là khách sáo. Nhìn mẹ ta nhiệt tình với Tâm Tiễn, trong lòng ta có chút khó chịu. Bữa ăn khuya nhà họ Hách rất đa dạng, đêm nay là trân châu bánh trôi nhỏ, theo góc độ sức khỏe ẩm thực mà nói thì không phải sự lựa chọn tốt. Nhưng, ăn rất là ngon a!

Ta oán hận nhìn Lâm Tiễn ăn bánh trôi, nghiêng đầu cả răng. Nhất định là hấn có chú ý, chậm rãi ngừng lại, quấy quấy vài cục bánh trôi trong thìa, sau ngẩng đầu nhìn ta, lại cúi đầu nhìn bánh trôi, lại ngẩng đầu nhìn ta, tiếp lại một tiếng cười vang lên.

Thuần khiết như ta, thật lâu sau mới phản ứng người này đang so lớn nhỏ.

Vô sỉ!

Một chén bánh trôi nhỏ kia hấn ăn hơn nửa giờ, tận đến 11h đêm hấn mới đứng dậy cáo từ. Ta âm thầm nhẹ nhàng thở ra, ôn dịch này cuối cùng cũng đã chịu đi. Nhưng là — lại là nhưng là, một buổi tối này xảy ra lăm lăm mạng — nhưng là ngay lúc Lâm Tiễn một cước bước ra ngưỡng cửa, lại xoay người hỏi, “Hách tiểu thư, nhà cô có việc gấp đã xử lý tốt sao.”

Da đầu ta rơi từng mảng, Hách mẹ một bên đã mở miệng hỏi, “Việc gấp gì?”

“Hách tiểu thư nói trong nhà có việc gấp muốn trở về gấp, cháu mới dùng tốc độ nhanh nhất đưa cô ấy về nhà.” Hấn có ý cường điệu ‘Nhanh nhất’, “Ngượng ngùng, cháu thật không biết cô ấy say xe choáng váng lợi hại như vậy, là cháu hão tâm làm chuyện xấu.”

Tam nhân ca, người còn có thể thôi phòng ta kiêm cho ta mấy cước...

Hách mẹ dùng ánh mắt sắc bén quét qua đây, muốn đem mặt ta ra đâm thủng. “Hách Quýnh, trong nhà có việc gì gấp? Con để người ta phi về gấp, còn có lên người ta như vậy.”

Ta gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nếu nói ta gạt người, ta sẽ bị lão mẹ đánh cho tàn phế, bị Lâm Tiễn khinh bỉ. Nếu nói có việc, nhưng có chuyện gì đâu?

Tục ngữ nói người có nhanh trí, làm cho ta nóng nảy một chút liền thốt ra, “Đã đến giờ, tôi về gấp thu đồ ăn a!”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Thu đồ ăn là chuyện vô cùng thái quá, rốt cục thì ta chọc lão mẹ giận dữ. Cũng may nàng còn nhớ kỷ tình mẹ con, Lâm Tiễn đi rồi mới bắt đầu phát uy. Ta tự biết đuối lý, chỉ đành nghe nàng quở trách, nửa câu cũng không dám cãi. Phạm Tập biến mất vài ngày sau xuất hiện về mặt mũi một trong quán ta,

cũng không nói nhiều, đặt mông an vị lên sofa cạnh tường ngủ. Ta biết ngày đó án mạng rất nghiêm trọng, nghe nói đã định ngày phá án. Nhưng cảnh sát thành thị nhiều như vậy, chẳng lẽ mỗi người đều giống như hân đều một mỗi như vậy?

Buổi sáng khách hàng trong quán không nhiều lắm, nhưng mặc kệ khách lạ hay khách quen cũng đều đi qua đi lại sofa góc tường ngấm vài lần. Tiểu Quý tỷ trên lầu càng trắng trợn, “Quýnh, đây là bạn trai người oa.” Nàng là cái đại cận thị, mang lòng hiếu kỳ lại càng nặng hơn. Thừa dịp ta xem sổ sách nhìn chăm chăm Phạm Táp đang ngủ say, “Thật là soái ca tuần tú rạng rỡ a.”

Ta cười cười, không lắc đầu cũng không gật đầu.

“Tuổi trẻ thật tốt a... Thật hâm mộ...” Tiểu Quý tỷ ôm đồng sách dày cộp trước khi rời đi không quên than thở.

Quay đầu nhìn Phạm Táp đang ngủ say, ta cười khò. Tuổi trẻ sẽ già đi, lại chấp nhất kiên trì nếu không chiếm được hay đáp lại, cũng sẽ có một ngày, năng lượng tình yêu tình nguyện sẽ kiên trì được bao lâu? Ngay cả bản thân ta còn không biết.

Phạm Táp ngủ thẳng đến giữa trưa, ta gọi hai suất đậu hủ ma bà đến. Hân thật vừa lòng, một bên miệng nhét cơm một bên mơ hồ không nói rõ cảm ơn. Ta tránh không được hỏi hân sự kiện oanh động non nửa cái giới thành thị này, hân húp canh, “Muội thật đúng là thích hỏi thăm, chính là hai bang phái nhỏ tranh nhau địa bàn. Đều là người trẻ tuổi, huyết khí sôi trào không chịu nổi tức giận. Chết một người, trọng thương mười người. Gần đây an ninh không tốt, muội không có việc gì thì sớm đóng cửa nhanh về nhà.” Ta yên lặng sờ đầu, mỗi khi sự kiện phát sinh thì không khí xã hội cũng bắt đầu đổi, mà vấn đề an ninh xã hội cũng không thoát khỏi quan hệ. Nhưng nếu quá nổi bật, lại buông lỏng ra. Chả trách có người nói, làm tốt một chuyện không khó, khó là muốn bắt nó luôn luôn chìm xuống.

“Hách nha đầu, quán gần đây thế nào, còn duy trì được không?”

“Còn được, nhà của muội đem phòng dưới lầu bán, gần nhất đều trang hoàng lại, ẩm ỉ chết.” Hân theo thói quen muốn giơ tay lên chọc trán ta, nhưng đột nhiên động tác liền dừng lại, ánh mắt ngưng tụ lại phía sau ta, “Kia có phải hay không...”

Ta xoay người lại, nhất thời sợ hãi.

Lâm Hủ!

Lâm Hủ so với mấy ngày hôm trước gặp trông thần thái tinh ranh hơn. Hân mặc một bộ thể thao màu lam, áo khóa kéo đến đỉnh, nửa gương mặt lập sau cổ áo chỉ để lộ ra một đôi mắt to đen sáng. Nhìn thấy ta xoay người lại đầu của hân liền giơ lên, lộ ra một nụ cười tươi ngượng ngùng. Lúc này đứng giữa trưa, ánh mặt trời chiếu lên người hân lại sáng tạo ra màu vàng hiệu quả xạ tuyến, quả thực muốn chọc mù mắt cầu người đứng chờ qua đường.

“Sao cậu lại tới đây?” Ta vẫn còn bị vây trong trạng thái khiếp sợ, ngay cả đứng dậy cũng quên.

Lâm Hủ nói rất nhẹ, “Đệ đến xem tỷ, còn có quán của tỷ.” Hân tuy bộ dáng ngượng ngùng, nhưng ánh mắt tò mò xem đông xem tây, “Quán này thật... Thật là tốt.”

Ta gật gật đầu, tiểu tử này từ nhỏ được nuông chiều không nói quán ta nhỏ cũng đã tốt lắm rồi, “Cậu làm sao biết nơi này?”

Lâm Hủ chậm rãi đi đến, “Vài ngày nay tỷ chưa đến, đệ có điểm lo lắng, thế nên đến chỗ Diêu thư kí hỏi thăm chút.” Cậu đi đến khu truyện tranh, chỉ một quyển trong đó, “Đệ xem có được không?”

Ta liếc mắt một cái, kém chút nữa cắn phải đầu lưỡi. Nhìn tiểu tử này, thật sự là người không thể kể về ngoài, ánh mắt độc ác này, chỉ đúng một quyển truyện tranh đam mỹ kinh điển, tuyệt yêu. Theo tâm mà nói, ta rất muốn gật đầu. Nhưng ngẫm lại vạn nhất tiểu tử này bị ta đầu độc, Lâm Trạ thì không cần phải nói, Lâm Tiền khẳng định sẽ muốn tính mạng của ta.

“Truyện này không thích hợp với cậu, xem bên này đi.” Ta kéo hân đến khu võ hiệp tu chân, rút ra một quyển, “Quyển này cũng không tệ.”

Phạm Táp nuốt nốt phần ma bà đậu hủ trộn lẫn cơm, sau đó bắt đầu dọn hộp cơm. Ta biết người này chuẩn bị chạy, chạy nhanh giữ chặt hân, gằm nhẹ, “Huynh đi đâu vậy? Không được đi!” Hân bắt đắc dĩ bỏ tay, “Đã đến giờ, huynh đi giao ban.” Hân nhìn Lâm Hủ ở cách đó không xa, hạ giọng, “Đứa nhỏ này trông giống tiểu bạch thỏ, thích yên tĩnh, để hân ngồi ở trong này.” Nói xong không lưu tình bỏ tay ra, chạy xe nhanh như chớp mất hút.

Ta tức giận giương mắt lên nhìn.

Lâm Hủ là tiểu bạch thỏ chính thống, nhưng vấn đề là ở chỗ đứng sau tiểu bạch thỏ này còn có lão hổ với sư tử!

“Hách tỷ —”

“Đình chỉ, kêu Hách Quýnh là được!” Ta cố nén ghê tởm, “Gọi tôi Hách Quýnh.”

“Hách Quýnh.” Lâm Hủ gọi thử một tiếng. Giọng nói cậu thật hay, nghe qua thật thoải mái. Nhưng ta lòng tràn đầy buồn bực, chỉ cảm thấy Lâm Hủ như ngồi nỏ, mặt sau kéo một đồng ngồi nỏ với thuốc nỏ, không biết khi nào thì bạo phát.

Lâm Hủ chọn mấy quyển sách ngồi vào sofa giữa quán, “Đệ có thể ngồi chỗ này được không?” Tuy rằng cậu hỏi cẩn thận, nhưng tư thái làm việc thông dong mà tiêu sái, không có nửa điểm dong dài dây dưa.

Ta ngay cả mười phần không đồng ý, cũng chỉ gật đầu, không tránh được tò mò, “Cậu một người tự đến sao?” Lâm Hù nhẹ nhàng ừ một tiếng.

“Trong nhà cậu biết cậu đến nơi này?”

Lâm Hù trầm mặc một chút, “Đệ nói với quản gia muốn ra ngoài.”

Nếu gà mẹ quản gia kia đã biết, người nhà của cậu hẳn cũng rõ ràng. Bất quá tiểu thiếu gia tính xảo một người ra ngoài mà không ai đi theo cũng thật khác thường, ta lưu tâm, gọi điện cho Điều Chính. Không biết người này chạy đi đâu, gọi mấy cuộc đều thuê bao ở ngoài vùng phủ sóng.

Lâm Hù ngồi trong quán ta cả buổi chiều, mà buổi chiều này lại náo nhiệt chưa từng có. Người ngồi đọc sách trong quán vô cùng nhiều, đến chạng vạng lại thêm mấy trường học phụ cận tan học, quả thật là không có chỗ chen chân.

Ta không ngạc nhiên, dùng mộng nghĩ cũng biết loại tình huống khác thường này do đâu mà có. Mất thấy Lâm Hù bị bao phủ bởi một đồng ong bướm, không khỏi có chút bất an. Điều Chính nói Lâm Hù tính cách hướng nội, hơn nữa từ nhỏ quen nuông chiều, lớn như vậy chưa bao giờ tự một mình ra ngoài. Đương nhiên, lần trước bị người kẻ đơn là ngoại lệ, sau sự kiện kia tính cách cậu càng quái gở, trước lúc ta phối hợp trị liệu tâm lý, cậu căn bản cửa phòng cũng không ra. Một đứa nhỏ như vậy, lại ngồi tại một nơi không quen cả một buổi chiều, có thể thấy được cậu có bao nhiêu dũng khí.

Ta nhìn nhìn thời gian không còn sớm, gọi điện thoại kêu hamburger cùng trà sữa. Kéo Lâm Hù từ trong đám người ra, có thể bởi vì nhiều người không khí không lưu thông được, sắc mặt cậu có chút hồng hồng. Bên cạnh có nữ hài tử lớn mật kêu, “Quỳnh, không mang theo người như vậy, chỉ chiều đãi tiểu soái ca không thể được nga.”

“Các người ăn thoáng kem buổi trưa cũng đủ rồi,” ta cười tủm tỉm, “Đứa nhỏ này là thân thích nhà ta, đến bữa cơm cũng không thể bị đói phải không?” Nói xong đem Lâm Hù ở một bên, lấy hamburger cùng trà sữa đưa cho cậu, “Ăn đi, ăn xong gọi lái xe nhà cậu đến đón.”

Lâm Hù nhìn nhìn trà sữa cùng hamburger, mi phong thanh tú nhú lên. Ta biết cậu khẳng định là từ nhỏ chưa nếm qua loại đồ ăn này, bất quá đều đã mua, chỉ cần cậu không ý kiến, ta liền làm như không thấy. Hiện tại giá hàng tăng cao, dân sinh như vậy, có ăn là tốt rồi.

Ở Lâm gia ăn cơm chỉ biết Lâm gia nhiều quy củ, cơm phải ăn chậm rãi, một miếng một miếng nhỏ nuốt vào, thế này mới có hương vị. Ăn một miếng cần mấy chục phút mới nuốt xuống, chế thức đã đạt cảnh giới biến thái. Hiện tại xem Lâm Hù ăn hamburger cùng trà sữa cũng mất 40 phút, ta đều sốt ruột thay cậu.

“Tôi gọi điện thoại cho Điều trị lý, anh ấy rất nhanh sẽ tới đón cậu.” Cuối cùng Điều Chính cũng nghe máy, biết Lâm Hù chạy đến chỗ ta sợ tới mức tiếng đều thay đổi, “Cậu nói dối tôi, cậu căn bản không nói với quản gia, ngay cả tờ giấy cũng không lưu lại. Hiện tại nhà cậu đều rối loạn hết lên.”

Lâm Hù vò gói giấy thành một cục ném vào trong thùng rác, nhẹ nhàng ừ một tiếng, “Điều thư kí thật lắm miệng.”

Ta tức giận, “Anh ấy là phụ trách cậu. Đúng rồi, Điều Chính là trợ lý, không phải thư kí.”

Ngón tay thon dài của Lâm hù lật trang sách, làm như không chút để ý, “Trước khi ca ca đệ giảng chức anh ta, anh ta đúng là trợ lý tổng giám đốc.”

“Vì sao lại giảng chức anh ấy? Anh ấy công tác sai lầm sao?” Ta rất ngạc nhiên, năng lực công tác của Điều Chính rất mạnh, nếu không sẽ không mất một số tiền lớn mời đến.

Lâm Hù âm thành vẫn nhẹ nhàng như cũ, “Àn, ca ca khẳng định nói anh ta thái độ không tốt, gọi điện đến tỷ cũng không chịu tiếp.”

Ta ngây ngẩn cả người. Lần trước từ Lâm gia trở về, ta lại tìm cơ không đi Lâm gia. Chẳng lẽ bởi vì thế nên hắn bị giảng chức? Bất quá hai lần ta không đi mà thôi, hắn liền từ trợ lý tổng giám đốc giảng xuống thành thư kí, cứ như vậy hắn có thể hay không bị sung quân đi tây bồn cầu? Nhớ tới trạch nam rùa biển thích xem truyện tranh, quả thật tâm ta không đành lòng. Nhưng, càng làm ta sợ hãi chính là Lâm Hù trước mắt.

Hắn nhắc tới Điều Chính khi nói chuyện tư thái cực kỳ giống Lâm Trâm, có loại kiêu căng ngạo mạn, loại ngạo mạn này đúng là từ trong khuôn đúc ra, mang theo một loại lạnh nhạt xa cách. Nhưng cảm giác này cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, bởi vì rất nhanh Lâm Hù liền ngẩng đầu lên cười với ta, “Tỷ còn có thể tới nhà của đệ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15

Trong lịch sử máu chảy đầm đìa giáo huấn chúng ta biết, trong thế giới tàn khốc này, thánh mẫu tuyệt đối là chức nghiệp tự chịu diệt vong. Ta đã nhìn thấy nữ nhi sông Nile lớn lên, ấn tượng về thánh mẫu gốc khai ngày càng ác liệt. Không có việc gì yêu tim việc, hại bản thân không nói còn hại người khác. Nói nói, làm nhiều chuyện như vậy có ích lợi gì? Trên trời sẽ vì người làm chuyện tốt mà đặc biệt ban ân quang quyền cho người sao?

Nhưng lúc này đây, ta lại không có biện pháp khoanh tay đứng nhìn mặc cho Điều Chính đi tây bồn cầu.

Nhân sinh trên đời, dù sao cũng phải làm thánh mẫu vài lần.

Ngồi xe bus đến điểm cuối, ta vẫy tay ngăn một chiếc xe, đọc địa chỉ. Lái xe há mồm ra, “Một trăm, không mặc cả.”

“Từ nơi này đi qua nơi nào mà đòi một trăm? Còn không thể mặc cả? Dựa vào cái gì nha?”

“Nơi đó là khu biệt thự, không có lãi, trả lại tiền cho cô.”

“VẬY anh còn phụ trách chở tôi về oa.”

“Kia thế nào thành? Cô ngồi một ngày tôi cũng chỉ làm cô chút ít tiền, tôi không bồi tử.”

Ta thật bất bình, nhưng người điều đã ngồi trên xe lại đi một đoàn rồi cũng không thể quay lại nữa. Lại nói, lái xe kia cũng nói sự thật, biệt thự kia ở vị trí cao, hơn nữa người ở đó đều có xe, quả thật là không sinh ý. Ngẫm lại đều là giai cấp vô sản, ta cũng nhận thức.

Đến cửa khu biệt thự, bảo an nói thế nào cũng không để lái xe chạy xe vào. Từ cửa biệt thự đến Lâm gia, đi ít nhất nửa giờ. Ta không cam tâm tình nguyện đến, lại vừa bị bóp ngoa năm mươi đồng, con tức cũng xông lên, đương trường liền cùng bảo an âm ỉ một trận. Cuối cùng chủ quán bảo an thông qua bộ đàm gọi quản gia Lâm gia, xác định ta là khách thế này mới cho xe đi vào, nhưng hạn định xe trong vòng một giờ phải đi ra. Lái xe vì thế nhân lúc cháy nhà mà đi hồi cửa, lấy thêm của ta hai mươi đồng. Kỳ thực ta có thể cho lái xe Lâm gia đến đón, nhưng lúc trước vài lần ta tìm có không đi làm cho người ta xe trống trở về, chẳng lẽ lần này lại không biết xấu hổ để người ta đến đâu.

Mang theo tâm tình khó chịu, ta lại bước vào đại môn Lâm gia. Quản gia đưa ta đến phòng trà, nói Lâm Hủ đang chơi bóng, vừa nghe được đang gấp rút trở về. Ta nghĩ thâm hắc có thể đi ra ngoài đánh golf, hẳn là đã khôi phục tám chín phần. Lại nghĩ tới Điều Chính, ta thuận miệng hỏi, “Lâm tổng có ở đây không?”

Quản gia nói đáng tiếc ngày hôm qua Lâm Trạ đã đi Châu Âu khảo sát, tuần sau mới về. Nhìn biểu tình ta thất vọng, ông quan tâm nói, Hách tiểu thư có chuyện gì muốn tìm Lâm tổng sao? Nếu rất trọng yếu, có thể nhắn lại, tôi sẽ chuyển cáo cho.”

“Cũng không có việc gì.” Ta nắm tay vào làm, trong lòng có chút không yên. Luôn luôn cảm thấy Lâm Trạ là người ổn trọng, không giống như người can quan báo tư thù này, nếu là Lâm Tiển thì rất có khả năng.

Lâm Hủ cùng Lâm Tiển cùng nhau trở về.

Phòng chừng là không quên được thâm cừu bị ta ới lên người, Lâm Tiển nhìn ta mặt lập tức trở nên thối thối. Còn lại Lâm Hủ cao hứng phấn chấn chào đón, “Đợi thật lâu.” Ta cứng nhắc xả ra một nụ cười, “Hoàn hảo.” Trà uống đến hai bình, điểm tâm đã ăn ba đĩa. Thật không biết khu biệt thự này rộng lớn đến thế nào, từ hội sở trở về cư nhiên gần một giờ.

“Đệ vừa làm một thứ tốt, mang tỳ đi xem.” Cậu hưng trí rất cao, lôi kéo ta đi lên lầu. Không nghĩ tới tiểu tử này thoát nhìn văn nhược, khí lực thật ra rất lớn.

“Tiểu Hủ, em đi trước tắm rửa đi.” Tiếng Lâm Tiển truyền tới, “Một thân đầy mồ hôi, dễ cảm mạo.”

Lâm Hủ chân mày thanh tú cau lại, tựa hồ có chút không tình nguyện. Gặp Lâm Tiển kiên trì, cậu đành phải nói tay ra, không quên nói với ta, “Tỳ ngồi trước đi, đệ rất nhanh trở lại.” Nhìn cậu chạy lên lầu, Lâm Tiển mới xoay người đối mặt với ta. Người này ở thời Ngụy tuyệt đối làm Hán gian, vừa rồi mặt còn đầy tươi cười, hiện tại sắc mặt một bộ đôi nợ, “Nghe quản gia nói cô tìm tôi.”

Ta sùng sốt một chút, có chút ngờ ngác đáp lại, “Tôi tìm anh? Anh nghe lầm rồi. Tôi tìm Lâm tổng, không phải Lâm phó tổng.”

Lâm Tiển mặt càng thối, “Cô tìm anh ấy có chuyện gì? Nghĩ đem mô hình du thuyền đổi thành tiền mặt?”

Dựa vào, người này là con giun trong bụng ta sao? Ta cố nén xúc động muốn ném trứng thối vào đầu hắn, “Đúng vậy, mô hình du thuyền loại này loại nọ không dùng làm gì, vẫn là tiền là tốt. Không biết Lâm phó tổng có quyền lực hay không giúp tôi đổi tiền mặt? Hay chỉ có thể tìm Lâm tổng?” Ta cố ý đem từ ‘Phó’ nói đặc biệt rõ ràng. Ta thực không nghĩ hắn làm chỉ mà toàn chinh ta, là vì ta đá hắn mấy cước hay là vì ta ới lên người hắn? Ngay từ đầu ta cảm giác được rõ ràng hắn đối ta có địch ý cùng bài xích, coi ta như vu bà (phù thủy) không có ý tốt, tùy thời sẽ ăn luôn đệ đệ bảo bối của hắn.

“Quà tạ lễ đã đưa thì không đổi và hoàn trả lại nữa.” Lâm Tiển lộ ra hàm răng trắng bóng nhe răng nanh ra, “Tìm anh tôi cũng như nhau.”

Thiên tài mới tin hần!

Ta lười tranh cãi với hắn, tiếp tục ăn đĩa bánh thứ tư. Hách cha từng nói với ta rồi, nếu gặp một người có ý chọc giận mình, phương pháp tốt nhất là làm như không thấy, mắt điếc tai ngơ.

Giả chết với Lâm Tiển vẫn hữu hiệu như thế, thấy ta không để ý tới hắn, hắn cũng tự giác thấy không thú vị trở về phòng tắm rửa. Hắn không có ở đây, ta cả thấy không khí tươi mát lên rất nhiều. Nhưng không đợi ta thở phào được mấy hơi, Lâm Hủ liền xuất hiện. Ta thở dài, hai anh em này đang đánh xa luân chiến với ta đi, một cái đi tiếp theo một cái lại xuất hiện.

Tiểu tử này xem ra chiến đấu với tắm rửa, tóc cũng không lau khô, trên tóc còn có bọt nước chảy xuống. Cậu mặc bộ quần áo vàng nhạt, thoát nhìn cực

kì thoải mái. Hắn mang theo một loại cảm xúc hưng phấn kéo ta lên phòng hắn, dè dặt cẩn trọng lấy trong ngăn kéo ra một hộp, “Tỷ xem này.”

Trong hộp là một bộ cờ tỷ phú, phi thường tinh xảo chói mắt. Ngô, kỳ thực không thể nói là chói mắt, chính xác ra là có thể hợp kim chọc mù mắt cầu của ta — cứ nhiên còn mạ vàng! Quân mạ vàng cùng trên mặt xúc xắc còn được gắn các hạt đá quý nhỏ, thoát nhìn phi thường xa hoa. Ta mơ hồ nhớ được đã từng xem qua tạp chí xa xỉ phẩm đăng bộ trò chơi mạ vàng này, chẳng những có thể chơi, còn có thể đem linh kiện làm thành vòng cổ hoặc vòng tay, cực kỳ giá trị.

“Hồi nhỏ đệ có một bộ cùng kiểu, không nhớ rõ đánh mất lúc nào. Đây là đệ nhờ đại ca tìm, đệ thật lâu không chơi.” Lâm Hù hưng trí rất cao nâng máy bay lên, “Tỷ có thể chơi với ta không?”

Nói thật ta không thích quá cái loại trò chơi trí tuệ này, đặc biệt là đối thủ thoát nhìn chỉ số thông minh so với ta cao hơn lại càng không đồng ý. Nhưng xem Lâm Hù cao hứng như vậy, ta cũng không nỡ trực tiếp cự tuyệt. Nói cũng lạ, không biết là ta vận khí tốt hay là Lâm Hù cố ý nhường ta, ta liên tục thắng vài trận.

“Thật lâu không chơi, tôi còn nghĩ sẽ thua hoa rơi nước chảy.” Thắng cuộc tâm tình luôn tốt, ta thường thức chiếc máy bay nhỏ, tán thưởng từ đáy lòng, “Này thật xinh đẹp.”

Lâm Hù chậm rãi lại gần, nhẹ giọng nói, “Nếu tỷ thích, liền mang về đi.” Ta bất động thanh sắc đem chiếc máy bay đặt xuống, “Lại nói đùa, thứ này rất quý trọng.”

Lâm Hù ngồi kế bên ta, “Đây chính là món đồ chơi.”

“Là đồ chơi hoàng kim!” Tiểu hài tử của kẻ có tiền đều không chịu để tâm, vung tay một cái liền tặng loạn đồ, thật sự là phá gia chi tử.

“Bản chất của nó chính là đồ chơi.” Cậu kiên trì cho rằng như vậy, “Giải trí mới là giá trị của nó.”

Đứa nhỏ đơn thuần đều thành linh bất ngờ cố chấp, tuy rằng ta biểu lộ thái độ kiên quyết không nhận, nhưng Lâm Hù vẫn kiên trì muốn tặng. Đôi mắt tối đen nhìn bộ đồ chơi trở nên lợi hại, trong nháy mắt ta cho rằng hắn sẽ lập tức đánh đổ.

“Tiểu Hù, bữa tối đã xong, cùng nhau đi xuống ăn đi.” Tầm mắt hắn dời khỏi bộ đồ chơi, lạnh lùng liếc ta một cái rồi nhìn Lâm Hù, “Đều là đồ đệ thích ăn.”

E sợ Lâm Hù đem bộ đồ chơi đem lại đây, ta chạy nhanh phụ họa nói, “Vừa vặn, tôi cũng đói bụng, chúng ta đi ăn cơm trước đi.” Lâm Hù thế này mới không cam nguyện đứng đây, lúc xuống lầu cậu gắt gao kéo ta, như thể ta đột nhiên sẽ chạy trốn.

Bữa tối vẫn như cũ bị đau dạ dày.

Lâm Hù lần này không có minh mục trương đảm* gấp đồ ăn cho ta, mà là đem đồ ăn cậu cho rằng ta thích ăn đem đến trước mặt ta. Rất nhanh, trước mặt ta là bàn đồ ăn cơ hồ chồng chất thành núi. Hình thành liên minh đối lập là trước mặt Lâm Tiễn, đồ ăn sạch sẽ đến xương gà cũng không thừa lại. Bất quá Lâm Tiễn tựa hồ tuyệt không để ý đệ đệ lấy đồ ăn trước mặt hắn, sắc mặt bình tĩnh ăn xong bát cơm trắng.

*Minh mục trương đảm: liêu lĩnh

Bộ đồ chơi kia cuối cùng vẫn để lại tại Lâm trạch, bởi vì ta hứa hẹn lần sau còn có thể đến chơi, quân cờ mang đến mang đi cũng không tiện. Lâm Hù tiếp nhận ý kiến này, thật hưng phấn hỏi ta khi nào thì đến.

Nhìn mặt cậu tràn đầy chờ mong, đầu ta rất đau. Trước kia cậu cần trị liệu, ta một tuần đến hai lần. Hiện tại tình trạng của cậu đã ổn định, hẳn là không cần phải một tuần hai lần, vậy để thứ hai đi. Không kịp chờ ta nói, tiếng Lâm Tiễn liền vang lên, “Cuối tuần, ngày cuối tuần sẽ lại đến.”

Ta giống như điện giật quay đầu trừng hắn, ai đáp ứng hắn cuối tuần? Cuối tuần này có chuyện vô cùng trọng yếu! Mà Lâm Hù lại cao hứng hòng rồi, vẻ mặt đỏ bừng hai mắt lóe sáng nhìn ta, miến bàn có bao nhiêu vui vẻ. Thấy nữ thiếu niên thủy nộn xanh tươi nhìn chăm chú như vậy, muốn nói ra lời cự tuyệt thật là khó khăn. Nhưng với ta mà nói, cuối tuần này quá trọng yếu, chỉ có thể nhẫn tâm cự tuyệt.

Quả nhiên Lâm Hù nghe ta nói cuối tuần này không rảnh, khuôn mặt nhỏ nhắn liền suy sụp, đầu cúi gằm ngang hàng với mặt bàn. Lâm Tiễn nhìn ta với ánh mắt tràn ngập sát khí, vừa vặn ta nhìn chống lại, giữa không trung ánh lửa bùng bùng nổ vang.

Loại ánh mắt này, chẳng lẽ ta nợ hắn sao?

Lâm Tiễn vẫn lái xe đưa ta trở về, bất quá lần này hắn đi xe hơi, tốc độ cũng không nhanh. Dọc đường đi hắn đều trầm mặc, chính là ngẫu nhiên sẽ nhìn ta với ánh mắt đầy ý vị ý đồ không rõ. Loại biểu hiện cổ quái này ta tự nhiên cảnh giác, cũng may xe vào nội thành, người đến người đi cũng không sợ.

Xe dừng cách tiểu khu ở một góc không xa, xe chưa dừng hẳn ta đã khẩn cấp mở cửa xe nhảy xuống.

“Hách Quýnh, cô chạy cái gì?” Bên kia cửa xe nặng nề mở ra, Lâm Tiễn từ đầu xe sang lại đây, chính chính chắn trước mặt ta. Hắn lông mày khẽ nhíu, nói lặp lại, “Cô chạy cái gì.”

“Đã đến giờ, tôi phải về nhà thu đồ ăn.” Ta tron mắt nói dối, “Lâm tiên sinh còn có chuyện gì?”

Lâm Tiễn yên lặng nhìn ta một hồi lâu, đột nhiên bật cười. Nói thật, nhìn hắn quen mặt thôi, lập tức xuất ra nụ cười xán lạn đúng là làm người ta không quen. Bất quá hắn cười lộ lên bộ dáng rất dễ nhìn, không giống Lâm Trạ đây thâm ý sẽ cảm thấy tùy thời sẽ bị ám toán, cũng không giống như Lâm Hủ thuần khiết như vậy làm cho người ta nghĩ gặp trở ngại. Nếu trước kia chúng ta không có ân oán nhỏ mấy chuyện vụn vặt này, ta rất vui lòng khen hắn một tiếng mỹ nam.

“Cuối tuần này, cô thật sự không thể tới?”

Ta hít sâu một ngụm, trình trọng hồi đáp, “Không thể.”

“Lý do.”

“Cuối tuần làm ăn tốt, tôi phải trông quán.”

Hắn tới gần từng bước, “Nói thật.”

“Tôi đến trông quán, tôi kiếm được tiền.”

“Cô cuối tuần buôn bán được là bao nhiêu? Năm trăm? Một ngàn? Hai ngàn? Chỉ cần có thể đến, cô tổn thất tôi có thể đền gấp ba năm lần đưa cho cô, cô sẽ nhận sao?”

Đây đúng là dùng tiền dè người.

Không thể không nói, dè ta quá đau. Hiện tại ra có thể chân chính nghĩ tới lời Phạm Táp, bị người dùng tiền vũ nhục là loại cảm giác gì — thật TMD đúng là tư vị yêu hận xen kẽ nhau! Ta hận hốc mắt đều đỏ, răng cắn lộn cộc đập vào nhau, thậm chí muốn nhảy lên cắn người.

“Hách Quỳnh, nói như thế nào chúng ta cũng có vài lần qua lại, tuy rằng đều không khoái trá, mà tôi biết cô là người như thế nào.” Tay Lâm Tiễn đặt lên đầu xe, “Tôi cũng hy vọng cô rõ ràng, vừa rồi nếu không phải cô nói dối, tôi sẽ không nói như vậy.”

Nguy lý là, sở dĩ vì ta nói dối lừa hắn nên hắn mới không thể không nói ra nhưng lời khó nghe vậy? Ngẫm lại cũng phải, bất quá lời nói của hắn thật sự quá xúc phạm ta. Ta nói muốn kiếm tiền, hắn liền trả thù lao ta kiếm, hơn nữa còn cho rất nhiều tiền. Ta lo lắng vài giây, quyết định nói thật, “Cuối tuần này là sinh nhật tôi, tôi muốn cùng bạn bè người nhà tổ chức.” Ta tạm dừng một chút, lại không cam nguyện bổ sung, “Nếu anh không tin, có thể đi tra. Dù sao gốc gác tôi các anh đều biết được nhất thanh nhị sở (rõ ràng) ...”

“Tôi không biết.”

“Lừa quỷ, anh không biết sẽ chạy tới Hoàng Ngọc đường tìm tôi?” Hồn đản này thật sự là nói dối cũng không đồ mặt.

“Đó là đúng dịp.”

“Đúng vậy, thật sự là đúng dịp a, nhiều phòng như vậy, nhiều người như vậy, anh cũng không thể đúng dịp bắt được tôi đi? Anh không biết? Hừ, không cần nói đánh chết tôi cũng không tin, đánh chết anh tôi cũng không tin!”

Lâm Tiễn khoe miệng đột nhiên căng thẳng, giống như dè nén ý cười, “Chính xác, nếu không phải tôi tự mình trải qua, tôi cũng không tin loại trùng hợp này. Nhiều phòng như vậy, nhiều người như vậy, nhiều ca khúc lựa chọn như vậy, cô cố tình thế nào muốn hát bài Đội ca? Lại thật khéo, tôi vừa khéo đi qua.”

Mặt ta bỗng đỏ lên, “Tôi, tôi không tin.”

“Tin hay không tùy cô,” hắn nhún nhún vai. “Tôi giải thích với cô nhiều như vậy làm gì? Nếu cô cuối tuần này không rảnh vậy để cuối tuần sau, tuần sau cô nên có thời gian.”

“Tôi nói Lâm tiên sinh, anh quyết định thời điểm đều trước đó không hỏi một chút ý kiến người khác? Ôn tồn hỏi tôi một câu ‘Cô tuần sau có rảnh sao?’ cũng không được sao?” Tuy rằng Lâm Trạ cũng thật cường thế không cho cự tuyệt, nhưng ít ra cũng đều sử dụng tình lý, vừa đầm vừa xoa, không giống như hắn trực tiếp bá đạo.

Hắn hơi hơi chần chờ một chút, hỏi, “Hách Quỳnh, cô cuối tuần sao có thời gian không?”

“Không có.”

Hắn trừng mắt ta, ta cũng không chút yếu thế trừng trở lại. Ánh mắt hắn sáng ngời hữu thần, ánh mắt ta quẩn quẩn tỏa sáng, lực công kích cùng tiêu đốt đều tương xứng. Ta tuy rằng quẫn, nhưng cứng rắn cầu kinh, Lâm Tiễn càng không cần phải nói, ai tại đây đều không đồng ánh trăng ánh mắt trong khi giao chiến đến khi bại trận. Nếu không phải xa xa truyền đến một trận chó hoang sủa loạn, nói không chừng chúng ta liền giằng co đến hừng đông.

Nhìn cái bản mặt hắn vòng qua đầu xe chuẩn bị lên xe, ta cố ý tăng thêm giọng điệu lớn tiếng nói, “Lâm tiên sinh đi thông thả, Lâm tiên sinh tái kiến.”

Hắn dừng bước quay đầu nhìn nhìn ta, nhưng lại xoay người trở lại.

Ta vừa sợ lại e ngại lại hối hận, thẳng muốn lấy băng dính dán miệng lại. Cho mày nói nhiều, cho mày nói nhiều, thật vất vả người phải đi lại cho một chiêu

liền trở lại.

“Hách Quýnh.” Hấn mở miệng nói, “Tuy rằng cô ngẫu nhiên không thành thật với thích đùa giỡn người, nhưng không phải trở ngại tôi chúc cô sinh nhật khoái hoạt.” Hấn tạm dừng một chút, “Nguyên cô có cuối tuần khoái trá.”

Đột nhiên trong lúc đó, ta đối diện trước nam nhân này thân nhiên sinh ra một cỗ thâm thiết mạnh cảm — không hề dấu hiệu cũng không hề lý do. Loại mạnh cảm mạc danh kỳ diệu (kỳ lạ) thúc dục, ta bắt đầu lắp bắp, “Ách, ách, cảm ơn, cảm ơn a.” Sau ta ngẫm lại, cảm thấy chịu thiệt. Tuy rằng người này chúc ta sinh nhật khoái hoạt, làm khó ta còn cảm ơn hấn.

“Bất quá, tôi sau khi trở về sẽ nghiêm cẩn xem xét tư liệu về cô,” hấn hờ chiếc răng nanh trắng ớn đầy hàn khí cắn người, “Lấy đảm bảo cô cuối tuần này sẽ chân chính khoái trá.”

Cái gì, hấn vẫn là hoài nghi!

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Thứ bảy thời tiết thật đẹp, Hách cha cùng Hách mẹ dậy sớm ra siêu thị mua đồ. Ta ngủ thẳng bảy giờ mới rời giường, đơn giản rửa mặt sau ra ngoài. Sáng sớm cuối tuần người không nhiều lắm, ta vừa đi vừa cắn bánh quẩy, thường thường uống thêm mấy ngụm sữa đậu nành. Nhanh đến khi đến hiệu sách, ta đột nhiên ngừng lại.

Trên thế giới này có rất nhiều rất nhiều người, tuyệt đại đa số người giống ta như người qua đường, chẳng sợ xem xét buổi sáng cũng không thấy ấn tượng. Mà hình thành đối lập chính là phổ người kia, tuy rằng không suất đến độ làm người ta phạm tội, nhưng nhân gia (chỉ người ta, bạn để thế này hay hơn nhá) có cái loại khí thế này — đi đến đâu đều dẫn theo ánh mắt người miên man bất định.

Ngay cả khi cực kì không đồng ý nhìn đối phương, đồng thời cũng không đồng ý đối phương nhìn ta, nhưng chúng ta chỉ cách nhau không đến năm thước trên đường, tránh đi hoặc làm như không thấy hiển nhiên là không có khả năng. Ta chỉ phải kiên trì tiến lên chào hỏi, “Sớm, Lâm tiên sinh.”

Lâm Tiên ngừng đầu nhìn tám biển Quán Nhiên Tiểu Mạn, nhìn ta liêu liêu khóe miệng, “Đây là tiểu bản sinh ý của cô.” Hấn hai tay dứt túi, ngón út tay phải đeo chìa khóa lộ ra bên ngoài, Logo lóe sáng làm ta hoa mắt, ta ghen tị nhìn xe phía sau hấn có đủ chỗ có thể đem ta cùng quán của ta đóng gói đem vào trong xe.

“Lâm tiên sinh, có thể hay không phiền toái anh đem xe di chuyển ra chút? Đường này tương đối nhỏ, đợi lát nữa người sẽ nhiều làm tắc đường.”

Hấn không cho là đúng, “Không cần, tôi rất nhanh sẽ đi.”

Biểu tình kia, lão bá đạo!

Tay ta nắm thành quyền, bánh quẩy xốp giòn vỡ thành mảnh vụn run lên, “Không biết Lâm tiên sinh đại giá quang lâm, có chuyện gì sao?”

Lâm Tiên từ trong xe lấy ra một hộp đại hồng đưa cho ta, trên mặt còn ghi chữ màu bạc, thoạt nhìn thật sang trọng. Ta theo bản năng lau tay tiếp nhận, “Đây là cái gì?”

“Lễ vật.”

“Àn?”

“Quà sinh nhật.”

“Hả?”

“Sinh nhật khoái hoạt.”

“Ách...” Ta có chút không biết làm sao, hai tay đang cầm hộp lòng bàn tay bắt đầu đỏ mề hôi, “Này, điều này sao không biết xấu hổ.”

“Không cần khách khí, đây là Tiểu Hủ đưa cho cô, chúc phúc cũng là thay hấn chuyển đạt.” Khóe mắt hấn quét lại đây, “Muốn cảm ơn thì cảm ơn hấn.”

Ta đang cầm hộp cười đến không chịu để tâm, “Kia phiền toái Lâm phó tổng thay tôi chuyển đạt đến Lâm tiểu công tử, cảm ơn lễ vật của cậu, tôi rất thích.”

“Còn không mở ra đã nói thích, cô xác định?”

“Nếu là lẽ vật, mặc kệ là cái gì tôi đều thích. Bản chất không quan hệ, chỉ tại tâm ý mà thôi.” Ta thật sự không dự đoán được Lâm Hù sẽ nhờ người đưa quà sinh nhật, tuy rằng cảm thấy đứa nhỏ chịu sắc thái mười phần lại có chút mặc danh kỳ diệu, nhưng hành vi hần hôm nay quả thật làm ta cảm giác áy náy, “Cám ơn.”

Cảm nhận được chân thành của ta, miệng Lâm Tiễn dần dần mềm hẳn, chính ta bắt đầu tán gẫu có chút hay không đều được, bất tri bất giác cũng hàn huyên đến chục phút. Nếu không phải xe hần chắn đường bị hàng xóm kháng nghị, ta nghĩ chúng ta còn có thể tán gẫu nhiều hơn trong chốc lát.

Đưa hần đến bên cạnh xe, hần nhìn phía sau ta, hỏi, “Cô nơi này muốn phá bỏ và rời đi nơi khác?”

Hần xem mặt tiền cửa hàng ta bên cạnh có bức tường, mặt trên dùng bút lông màu đen viết chữ ‘Phá’. Chỗ tường kia bị dầm mưa dãi nắng sớm loang lổ không chịu nổi, cái chữ kia sau lại viết đè lên, bên cạnh có làm nhạt đi.

“Sách cái quý nga,” ta cười ha ha, “Chữ này viết sau mười năm, hàng năm nói sách hàng năm cũng chưa động. Lại nói, ai sẽ có sách thứ hai như nơi này. Đây một thời đi qua, nhà cũ mới đều có, sách cũ lâu nhỏ, sách mới bọn họ sẽ không có lỗi. Huống chi nơi này còn có nhiều cửa hàng như vậy, cũng không phải là số lượng nhỏ. Tóm lại, trừ phi là đầu bị lừa đá qua đá lại, bằng không không có cái nào phá hủy hiệu sách này.”

Lâm Tiễn mặt không chút thay đổi gật gù đầu, “Tài kiến.”

Cayenne (một dòng xe của Porsche) màu sâm banh tuyệt trần mà đi, một mảnh bụi che khuất thái dương, trước mắt ta nhất thời một mảnh ánh mặt trời xán lạn.

Buổi chiều trước hai tiếng nữa là đóng cửa, ta vòng qua siêu thị mua mấy bình rượu đỏ cùng đồ uống khác về nhà. Hách cha đang ở phòng bếp chiên xào lung tung, mùi thức ăn tràn đầy khắp phòng. Ta nhìn thấy trên bàn ăn bánh mỳ với tôm, nhất thời nước miếng chảy ròng. Thuận tay lấy một miếng ném thử, thật thơm thật nỉ vị. Ham muốn một khi đã đẩy lên là rất khó dập, ta ăn liên tiếp, hai bàn đồ ăn mất hơn phân nửa.

Hách mẹ vừa thu quần áo tiến vào, nhìn ta nửa nằm nửa sấp trên bàn ăn hét lên một tiếng, ta sợ tới mức kém chút nữa thất khiếu* đổ máu, “Mẹ, làm con sợ muốn chết.”

*Thất khiếu: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng.

Nàng tiến lên véo lỗ tai ta, “Ăn ăn ăn, suốt ngày chỉ biết ăn thôi. Người đồ ham ăn, bao nhiêu thứ cũng không đủ cho miệng người! Người cũng không nhìn vào gương xem, người đều biến thành quả bóng!”

Ta ghen về mặt đồ bùng, áp ứng biện giải nói, “Con vừa mới trở về, thấy đói bụng thôi. Lại nói, bất quá gần đây con bộ dáng thon mượt chút, khoảng cách với hình dạng quả bóng còn rất xa.”

Hách mẹ hung hãn tron tròng mắt liếc nhìn ta một cái, “Ta xem không kém! Đi, đem quần áo cất vào.”

Ta một bên anh anh khóc nức nở một bên gấp quần áo, không quên ai oán co rúm khịt khịt mũi ngửi mùi thức ăn. Đem quần áo gấp gọn gàng cất vào trong tủ, ta quý quý sùng sùng chạy đến phòng bếp, làm nũng với Hách cha, “Lão ba, có nem rán không?” “Ba ba, lại xào thịt bò.” “Lão Đậu, lại có thêm tôm chiên sao.” “Cha a, chúng ta mở quán bán đồ ăn đi.”

Hách cha rất thương ta, tuyệt đại đa số đối với ta là hữu cầu tất ứng. Bởi vậy vừa nấu ăn xong cho vào bát cho ta, chính trương lại bàn ăn. Hách mẹ tức giận thẳng đến tròng mắt, “Người ăn nhiều đồ ăn nhiều như vậy, người người đều phá sản!”

Hách cha một bên rửa mặt vừa nói, “Ba còn gọi Lão Phạm đến, Tiểu Phạm nói tan tằm cũng qua đây. Ba tính thế này, bao nhiêu đồ ăn đều vừa vặn. Tiểu Phạm còn nói, muốn đem bánh ngọt đến.”

Từ sau vụ án kia, Phạm Tập càng ngày càng vội, tăng ca sớm như bình thường ăn cơm. Từ lần trước trong quán ta nghỉ ngơi đến giờ, ta cũng chưa gặp lại hần. Ta chạy nhanh về phòng chiến đấu với tắm rửa, thay đổi một chiếc váy tím nhạt, lại lục tìm một vòng tay thủy tinh. Cuối cùng bôi kem dưỡng da, trang điểm, người nhất thời tinh thần lên rất nhiều.

Trang điểm trước gương quẹo trái quẹo phải, ta nhìn không được mặt dày ghê: tuy rằng là bộ mặt người qua đường, nếu được đầu tư, trông cũng rất thanh tú.

Lão Phạm cùng Tiểu Phạm một trước một sau đến, vừa vào cửa liền la hét chúc thọ tinh công khoái hạt. Ta tự nhiên là mặt mày hớn hở nhất nhất ứng theo, tiếp nhận hoa quả cùng bánh ngọt, tiếp đón bọn họ vào ngồi. Lão Hách và Lão Phạm cho tới bây giờ đều ngồi gần nhau, làm bạn rượu. Hách mẹ tự nhiên ngồi cạnh Hách cha, Phạm Tập cũng kê bên cha hần, mà ta lại ở giữa Hách mẹ và Phạm Tập.

“Hách nha đầu, gần nhất trong quán còn tới đi.” Phạm Tập bóc tôm hỏi, “Thời gian này ca bận rộn, cũng không lo lắng muội, không có chuyện gì đi.” Ta đã uống hai chén nhỏ rượu đế, mặt hồng tai nóng, “Còn không liền loại này, hắc hắc hắc...”

Hai người châu đầu ghé tai, Lão Phạm một bên đột nhiên vỗ bàn kêu la, “Nhìn xem, nhìn xem, hai tiểu tử nha đầu này, đảo mắt cũng lớn như vậy ha ha... Lúc này thời gian cũng trôi qua nhanh, anh nói chúng ta có thể không già đi?” Ta chỉ cần nhìn kĩ liếc mắt một cái cũng biết Lão Phạm uống nhiều, cái vẻ kia say rượu mười phần.

“Đúng vậy, ngắm lạ chúng nó hồi còn nhỏ còn tay trong tay cùng nhau rời nhà trốn đi,” Hách cha cũng uống nhiều, ắn mắt đều mị thành một đường.

Một tia hơi thở không tầm thường đập mặt mà đến, đến nay hai lão nhân này say nói lời tựa hồ thoải lý hữu thoải. Nhìn nhìn lại Hách mẹ một bên, rõ ràng là uống nước trái cây, hẳn là nghe được ra ý tại ngôn ngoại (ý ngay trong lời nói). Nhưng xem biểu tình thái độ nàng, cư nhiên cũng ngẫm đồng ý.

Ta đột nhiên giật mình, thật không tự nhiên nhìn về phía Phạm Táp. Hắn đại khái cũng nghe được ra chút ý tứ, nhưng so với ta lạnh nhạt. Vẫn mỉm cười ăn uống. Hai lão nhân hỏi hắn chút gì, hắn cũng tiếp lời, nhưng luôn trả lời đơn giản.

Vẫn là Hách cha thiếu kiên nhẫn, “Tiểu Phạm a, con thành thật nói cho Hách thúc, hiện tại con có bạn gái không. Thầm mến cũng không tính nga.”

Lão Phạm thường thức một bước rống lên, “Ai, tiểu tử này thật sự đơn giản, không cần nói bạn gái, ngay cả Quỷ ảnh tử cũng không thấy.”

“Lão Phạm, không có chuyện gì. Tiểu Phạm điều kiện tốt như vậy, muốn đáng có đáng, muốn tiền đồ có tiền đồ, không quan tâm. Ngược lại Hách Quỳnh nhà chúng ta, chút việc nhỏ sẽ không bỏ lo.” Hách mẹ càng ngày không ngừng nói ta, “Đến bây giờ cũng chỉ là không có lý tưởng.”

“Làm sao có thể, Hách Quỳnh có nhiều lý tưởng, hiện tại cũng làm tiểu lão bản!” Lão Phạm bàn tay to vung lên, rất có khí thế, “Đây là tự lực cánh sinh, tự chủ gây dựng sự nghiệp. Có phát triển, có phát triển...”

Ba lão nhân đồng thời kẻ xướng người họa, cũng hoàn toàn quán triệt tất xấu phụ mẫu Trung Quốc thân quen: khen đứa nhỏ nhà người khác đồng thời chê đứa nhỏ nhà mình.

Nói thật, ta không biết là ta có kém cỏi như lời bọn họ nói hay không, ta cũng không biết là Phạm Táp có kém cỏi như lời Phạm thúc hay không. Bọn họ bất quá chỉ là khách khí khiêm nhượng thôi, tuy rằng quá mức khách khí khiêm nhượng thật đối trá, nhưng trường hợp nỗ ta đây, đối trá này đó không thể nghi ngờ sẽ chuyển hóa thành một cố động lực. Đương nhiên, trường này đó khẳng định cũng bao gồm loại hiện tại này — đây mạnh tiêu thụ thứ phẩm cùng bất lương phẩm cho nhau.

Dùng lời nói bọn họ tổng kết lại: Các con từ nhỏ nhận thức cùng nhau lớn lên đều biết nói đối phương câu kinh, lại hiểu rõ bối cảnh hai nhà cũng không khác biệt lắm quả thật là điển hình môn đẳng hộ đối, tuy rằng Phạm Táp mất mẹ nhưng chiếu theo Hách Quỳnh hay câu kinh thì không bà bà (mẹ chồng) là tốt nhất, mà Phạm Táp mạch kệ là làm con trai hay con rể đều được mẹ vợ đặc biệt thương, sở dĩ các con cùng một chỗ là thiên thời địa lợi hay nhân hòa hoặc là cứng mềm hoặc là điều kiện trong ngoài đều tương đương nhau!

Đình đầu như bị treo lên cây, ta hận không thể ngay tại chỗ đào một cái hố đem bản thân chui vào. Nói mày một chút, bọn họ liền tính có tâm ghép đôi, lại còn muốn an bài ngay sinh nhật ta phát lực hay sao? Tốt xấu gì cũng lo lắng tâm tình ta một chút a, này chính ta giáp mặt người ta giống như cầu hôn, nhiều thẹn thùng a! Nhóm lão nhân không hiểu chuyện còn chưa tính, lão thái thái nào dường như cũng xem kịch vui?

Ta gấp đến độ vò đầu bứt tai, tức không dám đập bàn rống ‘Các ngươi im miệng’, cũng không dám nghênh ngang mà đi. Ngay tại thời khắc ta nhân sinh trong độ cực quần, người cùng một chiến hào với ta rốt cục phát huy.

“Ba, Hách thúc Hách di, mọi người từ từ ăn,” hắn cười tủm tỉm đứng dậy, tay dứt khoát đặt lên bờ vai ta, “Con cùng Hách Quỳnh đi ra bên ngoài một chút.”

Lão nhân lão thái sừng sốt một chút, rất nhanh vẫy tay giống như đuổi ruồi bọ, “Đi thôi đi thôi.” Ta đều hoài nghi nếu Hách mẹ không bịt miệng Hách cha, tám phần cha sẽ nói câu tiếp theo, “Bắt người rồi cũng đừng trở lại sớm.”

Nhìn một cái, ta hỗn loạn thật thảm.

Nói là đi ra ngoài một chút, kỳ thực cũng chỉ loanh quanh trong sân tiểu khu. Hai người từ lúc ra đến giờ đều trầm mặc, dưới tình huống như vậy ai cũng không biết nên nói gì. Đi một vòng tiểu khu sau, ta rốt cục không chống cự được mem say tràn lên, ngồi xuống chỗ tập thể hình. Phạm Táp cách ta không xa, ngồi lên dây đu. Ta nhận thức hắn vài thập niên, xem tư thế ngồi của hắn là biết hắn có tâm sự. Quả nhiên, rất nhanh hắn lấy ra trong túi bao hút.

“Phạm ca, thiếu đầu lọc.” Lời ta nói bây giờ chỉ là nói mà thôi, hẳn sẽ không nghe. Nhiều lắm là không hút điếu này thì lúc khác hút, này cũng chính là nề tình. Trên thực tế trừ bỏ chúng ta là trúc mã thanh mai ra, không có quan hệ sâu nhập nào khác, cho dù có, cũng chỉ là ta nhất sương tình nguyện. “Vừa rồi ba muội có điểm uống say, hẳn nói cái gì huynh cũng đừng để trong lòng.” Tiếng ta gần như ngáp ngừng, một điểm lo lắng cũng không có, “Muội không biết bọn họ hôm nay lại như thế.”

Hắn hút điếu thuốc, “Lão nhân gia đến tuổi, nghĩ đến chuyện này đều không sai biệt lắm. Đừng nói Hách thúc, ba huynh hôm nay cũng hồ ngôn loạn ngữ.” Hắn nhìn ta, cười phớt, “Hách nha đầu, đừng như vậy. Biết không, theo huynh góc độ này nhìn muội, trông giống như con chim cút.”

Nhìn hắn ba hoa dường như không có việc gì, ta đột nhiên cảm thấy thật phiền chán, trong lòng như có lửa đốt, đốt cháy lục phủ ngũ tạng đều đau đớn. Đầu óc đột nhiên trước nay chưa có rõ ràng như vậy, ta tính tưởng ý thức được có một số việc tranh thủ chưa hẳn thành công, nhưng nếu không tranh thủ, kia tuyệt đối một chút cơ hội cũng không có.

Ta luôn luôn tiếc nuối, tiếc nuối chưa từng có chính miệng nói với hắn muội thích huynh. Ta thích hắn, hắn chắc là biết, luôn luôn đều biết nói. Mà lập trường hắn cho tới bây giờ đều thật minh xác, hắn nói, muội muội, cảm ơn. Từ thời điểm kia bắt đầu ta chỉ biết bản thân nhất định sẽ bị kịch, nhưng ta thế nào có thể chết tâm? Không dễ dàng a, mười mấy năm, kiên trì thật không dễ dàng, càng không dễ dàng buông tha cho. Ta làm không được mặt dày mày dạn cần kè hắn, giằng co hắn, buộc hắn. Ta cũng không làm được đem hắn quên đi sạch sẽ, tưởng quên giang hồ.

Một người ở trong lòng ẩn dấu rất nhiều năm, đã sớm nhập vào huyết nhục, muốn quên người chỉ có thể oan xuất ra. Không thể dùng đao, chỉ có thể

dùng móng tay, một điểm một điểm, chậm rãi chậm rãi đem ra ngoài. Kia có bao nhiêu đau, người có biết? Ta đem ra một chút, đau không chịu nổi. Ta sợ đau, sợ đi tồn may mắn, tồn kia có lẽ có tí xui khả năng. Thật giống như mưa xỏ số mười mấy năm, chờ mong hai mươi triệu rơi xuống lên đầu. Cho dù biết đây là tỷ lệ một phần vạn, mỗi ngày vẫn ôm hy vọng ôm mộng mưa xỏ số.

Hai chữ số tuy rằng lạnh như băng, nhưng nó tuân theo tỷ lệ, có lẽ nói không chính xác thật sự có thể rơi xuống lên đầu. Nhưng đôi thành người nóng hầm hập, hết thấy sờ hữu đều thay đổi. Người có thể tính ra tỷ lệ, đoán trúng dãy số, nhưng người vĩnh viễn cũng không tính ra tình cảm, đoán không ra nhân tâm.

Nếu tính không được đoán không ra, kia chỉ có thể mở miệng hỏi. Canh bạc này cần da mặt dày, bác hạ một chút liêm sỉ, ta nghe thấy tiếng của mình từ lồng ngực phát ra, ông ông tác hưởng.

“Phạm ca, muội thích huynh.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Một câu nói sẽ sinh ra lực ảnh hưởng gì? Tổng thống Mĩ câu nói đầu tiên đem tiểu Nhật Bản ép buộc để hướng lên trời, Soros* câu nói đầu tiên làm mạch đập kinh tế thế giới khẽ nhúc nhích, Micheal Jackson một câu ca từ có thể để fan mê nhạc hưng phấn hết chói tai đến ngất. ... Ta không phải ngôi sao ca nhạc hay chính khách tài chính đại ngàn, ta chỉ là người dân nhỏ bé trong hơn sáu tỷ người, nói cũng bất quá là một câu khuôn sáo cũ không thể cũ hơn thổ lộ.

*George Soros: Nhà tỷ phú người Mĩ gốc Hungary, ông chủ tập đoàn Hungary. Ông có phương châm khá đặc biệt: trong kinh doanh, việc đúng hay sai không quan trọng, cái quan trọng là nếu đúng sẽ có được bao nhiêu tiền, và nếu sai sẽ mất bao nhiêu tiền. (Chắc ý chỉ câu này.)

Câu thổ lộ này có thể có hai dạng tiêu chuẩn trả lời: ‘Huynh cũng thích muội’ hoặc ‘Thực xin lỗi’. Về phần phi tiêu chuẩn khác tin tưởng thu được từ bọn tỷ muội tốt có thể thay ta bổ sung, rất đa dạng, ta không rành để liệt kê ra.

Nhưng mà, ngay tại lúc ta quyết tâm đập nồi đim thuyền* thổ lộ sau, người bị thổ lộ trầm mặc không đến nửa phút liền cấp ra đáp án, “Đưa ngốc...”

*Đập nồi đim thuyền: Dựa trên tích của Hạng Vũ trong trận đại chiến Cự Lộc. Vì để quân sĩ dũng mãnh xung trận, Hạng vũ đã ra lệnh phá hủy tất cả thuyền, chỉ để lại lương thực trong 3 ngày. Nhờ thế quân sĩ có dũng khí quyết tâm đánh thắng.

Tốt lắm, cảm ơn, không cần nói lại.

Tâm lý tổ chất của mỡ ta đây tại lúc này thật yếu ớt, như là thời khắc này tâm linh đã bị thương nặng, ta rất khó ở trong khoảng thời gian ngắn không chế tốt biểu tình bộ mặt, thân thể phối hợp liên quan cũng bị ảnh hưởng. Ta khuôn mặt cứng ngắc, cả ánh mắt bắt đầu nóng lên chuẩn bị phóng. Không có biện pháp ta xoay qua mức đi tránh ánh mắt hần, cũng không có biện pháp không chế sục sục mũi cùng âm thanh run run.

Thật sự là mất mặt nha.

Hần có chút lương ý tay phủ lên mắt ta, che kín, cúi đầu thờ dài ở bên ta quanh quẩn không tiêu, “Xin lỗi...”

Ta dưới đáy lòng khàn giọng gào thét: xin lỗi người muội a, thế nào cũng phải bảo ta đưa ngốc sao? Khá vậy không gọi sai, mẹ nó ta chính là ngốc, mẹ nó ta chính là không có biện pháp! Nước mắt, giáp bàn tay hần cùng khe hở gò má ta ào ào chảy xuống. Liền như vậy có thể nhẫn sao? Liền như vậy không bỏ xuống được? Thế nào cũng phải nói trắng ra như vậy, lại nói cho người cự tuyệt mới hết hy vọng?

Mười năm sau hoa cũng đã đi được đến đây, đi đến đầu mới phát hiện phía trước không có tường cũng không có vực sâu, tức không có biện pháp buồn đầu đâm vào cũng không có biện pháp nhắm mắt nhảy xuống. Đến cùng, chính là hần ở trong này, sẽ chờ ở trong này nói với ta một tiếng, dừng ở đây.

Nói thật, phàm là hần ích kỷ một điểm, có thể thừa dịp này cơ hội cho ta chút ngon ngọt, cho ta chút hy vọng, để ta tiếp tục chờ. Nhưng hần là một người rõ ràng như vậy, rõ ràng biết bản thân muốn cái gì, bản thân có thể cho cái gì. Ở trong lòng hần còn chưa đem một bóng dáng nữ nhân khác hoàn toàn quên hần, hần quyết không hứa hẹn gì với người khác.

Người xem, ta là đưa ngốc, hãy nhìn ánh mắt người lại không sai đi.

“Hách nha đầu,” tay hần trượt xuống, “Xem, có sao băng.”

Ta xoay đầu, hần hần nói sang chuyện khác, “Đi hần chó má sao băng.” Lúc bày tỏ bị cự tuyệt sau nhìn thành hoàng kim ta cũng không dậy nổi hưng phấn. càng đừng nói là tảng đá bị thiêu đốt này.

Hần đối với ta thô lỗ hoàn toàn lơ đãng, “Nha đầu, hôm nay là sinh muội, có mấy người ngày sinh nhật có thể trùng hợp gặp sao băng.” Hần vỗ vỗ bờ vai

ta, “Năm chặt thời gian, mau ước nguyện.”

Bày tỏ thất bại còn ước nguyện, ước cái lòng nguyện a!

Ta hung hấn lau mặt, “Không được!”

“Hách Quỳnh, đừng như vậy.” Hấn giống hời còn nhỏ vuốt đầu ta, sau lại gãi gãi cái ót, “Huỳnh cũng không có làm sai cái gì.”

Đúng vậy, người không có làm sai cái gì, là ta quá nhỏ nhen! Đã có thể tỉnh ta lại hào phóng, cũng không có khả năng bày tỏ bị cự tuyệt sau lập tức tại chỗ mãn huyết trạng thái sống lại thành công, nhưng sau lại HAPPY như tiểu nữ sinh mộng ảo đi quán cái chó má sao băng ước nguyện.

“... Sao băng gặp rất khó, Hách nha đầu, ước nguyện đi.” Hấn lại khấn cầu, “Ước một cái.”

Này cũng quá khó xử người, hấn tự cho hấn là nhũ mẫu, vừa nói nói có thể phát lực đem ta mãn huyết sống lại? Ta từng mắt nhìn hấn sau một lúc lâu, rốt cục bại trận. Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, quả nhiên có chút ánh sáng xẹt qua.

Cái gì sao băng thôi, rõ ràng chính là sao chổi! (Há há há há =]] Ta tức giận nghĩ, nhưng vẫn thành thành thật thật từ từ nhắm mắt lại ước cái nguyện vọng. Sau mờ mắt ra, ta phát hiện hấn lẳng lẳng nhìn trời ngẩn người. Rốt cuộc nhìn không được, hỏi, “Phạm ca, huỳnh có phải hay không còn nghĩ đến nàng.”

Hấn không hé răng.

“Huỳnh một câu nói đuổi muỗi đi rồi, muỗi cũng nhận thức.” Ta khề cán môi, một đạo bỏ xuống tâm lý hấn, “Nhưng huỳnh cũng phải minh bạch, trong lòng nàng không có huỳnh, hai người căn bản không có khả năng.”

“Huỳnh biết.” Hấn hơi có chút bất đắc dĩ cười, “Mà huỳnh không có biện pháp.”

Ta thích huỳnh, huỳnh nói xin lỗi, sở dĩ ta không có biện pháp cũng phải hạ nhãn tâm chặt đứt tương niệm. Huỳnh thích nàng, tất cả mọi người nói không có khả năng, huỳnh lại nói huỳnh có biện pháp đoạn.

Dựa vào cái gì?

Rất không công bằng!

Hốc mắt ta lại đỏ, không nghĩ rơi lệ, mà là hận nghĩ đánh người. Trên thực tế, ta thật sự đánh, dùng quyền đầu. Oành một chút nện trên mặt hấn, ta như vậy như vậy có chút sung sướng trên mặt. Bàn tay gắt gao nắm chặt, thời gian rất lâu không thả ra.

“Đi huỳnh cái thùng com thôi!” (từ Phạm gần giống từ Phạn, nghĩa là com)

Ta vừa rồi ước nguyện hấn ngày mai ngã xuống hầm cầu đi!

Ta oán hận quay đầu bước đi, cả đầu chỉ nghĩ đến một việc: Đánh, dùng sức đánh! Chẳng sợ đánh cho đầy máu cũng phải đem hỗn đản không thông suốt này cấp đánh cho!

Hầm hừ đẩy cửa ra, ta cảm xúc rất kém bắt đầu dùng chân cời giày, “Con đã trở về.”

“Quỳnh a, con đã trở lại, Tiểu Phạm đâu?” (Các nàng còn nhớ khung cái câu mami nữ chính nói ‘Quỳnh a, xxx’ sẽ ra cái hiện trạng gì rồi đấy:’>) Hách mẹ đốn đi lên, không quên nhìn xung quanh bên ngoài, “Người khác đâu?”

“Ngã vào hố rồi.” Con giận còn sót lại chưa tiêu, tự nhiên không có sắc mặt gì hay.

Hách mẹ không lưu tình chút nào đánh vào lưng ta một phen, trách mắng, “Nói bậy bạ gì đó! Có khách nhân tới.” Ta tâm tình vô cùng ác liệt, khẩu khí cũng kém đòi mạng, “Khách nhân? Ai a?” Khóe mắt dư quang đảo qua bóng dáng cao lớn phía sau Hách mẹ, nhất thời dưới chân vừa trượt, lại trực tiếp nửa quỳ trên mặt đất.

Lâm Tiến?! (Thảo: muội vừa thấy Quỳnh tỷ hồng hạnh xuất tường nha~~ Tiến ca: hử?? Thế mà không ngăn nàng trèo tường, tội gì? Thảo: ơ ơ, muội chưa nói xong, tường cao quá Quỳnh tỷ trèo không nổi)

Ta còn không kịp tiêu hóa sự xuất hiện đột nhiên của hấn mang đến rung động, nhân gia đã đi nhanh tiến lên nâng người ta dậy — trên trời làm chứng, có thể nói lời nói lại hoàn toàn không phải có chuyện như vậy,

“Đừng khách khí, quỳ an liền miễn.”

Hấn nói nhỏ, mà ta lại nghe rành mạch. Nổi giận rất nhiều, đầu óc cũng bắt đầu chuyển đứng lên: buổi tối khuya người này thế nào lại chạy đến nhà của ta? Chẳng lẽ tư liệu xác nhận hôm nay sinh nhật ta không được? Ta không đáng giá tín nhiệm như vậy? Còn có, dựa vào cái gì một người không tín nhiệm ta còn đến nhà ta được nhiệt tình khoản đãi, thậm chí còn có thể ăn bánh ngọt sinh nhật ta!

Ta khiếp sợ cùng kinh ngạc sau phục hồi tinh thần lại, hung tợn trừng mắt hấn, “Anh tới làm gì?”

Hắn tà nghệ nhìn lại, “Tôi đến trả quần áo lần trước.”

Ta thập phần hoài nghi hắn có tất yếu vì bộ quần áo cũ của đồng chí Hách cha mà phải đến đây một chuyến, “Lâm tiên sinh, làm người cần thành thực.”

“Ân.”

Ta rút cục nhìn không được một phen kéo hắn, trực tiếp túm xuống dưới lầu, hung dữ, “Anh rút cuộc tới làm gì? Chúc tôi sinh nhật khoái hoạt? Cảm ơn, buổi sáng hôm nay anh đã nói qua! Không có việc gì ngài có thể về trước, tôi đêm nay tâm tình không được tốt càng không có tâm trí chiêu đãi anh!”

Hắn yên lặng nhìn ta sau một lúc lâu, “Hách Quýnh, cô khóc cái gì.”

Ta lui về sau rất nhanh, trực tiếp đem bản thân nấp sau bóng đêm, người đột nhiên liền run run bất thành bộ dáng. Ta là người không chịu để nhân tâm, gặp cái gì khó khăn suy sụp đều có thể dùng tinh thần a Q* hồ lộng đi qua. Duy độc tình cảm không được, ở vấn đề tình cảm thể giới tinh thần ta thật yếu ớt, giống như cuốn trứng, nhẹ nhàng niết một chút liền nát.

a Q: nhân vật chính trong bộ truyện ‘A Quy chính chuyện’ của nhà văn Lỗ Tấn

Tối hôm nay thật sự chịu nhiều đã kích, bày tỏ bị cự tuyệt sau lại nhìn thấy oan gia đôi đầu thấy ta khóc như diễn viên hí khúc bộ dáng dọa người...

Vỡ vụn có thể giảm đi, trực tiếp phiêu tán như bột phấn mới là chính đạo.

“Cô khóc cái gì.”

“Anh không cần xen vào.” Ta không thể nhìn được nữa rống lên, “Quần áo đã trả rồi, diễn cũng xem xong rồi, anh có thể lăn!”

“Hách Quýnh, cô hung cái gì.”

Ta không chút suy nghĩ liền ngồi xổm xuống, nắm một vốc cát ném vào người hắn, “Anh không cần xen vào! Không cần xen vào!” Ta biết bản thân hiện tại khẳng định giống người đàn bà chanh chua, hơn nữa là người đàn bà chanh chua chặt vật đến tóc tai bù xù, không hề có đạo lý giận chó đánh mèo.

Bị ta ném cát vào người, Lâm Tiễn tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ. Ý vào vóng dáng cao, hắn một phen liền giữ tay ta, quát khê nói, “Đủ!”

Ta tránh hai lần không tránh ra, ngược lại bị hắn dùng sức nhéo một chút. Ăn một lần đau, hạt cát liền từ khe hở rơi xuống.

“Lâm Tiễn, ngươi không biết xấu hổ, ngươi khi dễ nữ nhân!” (Ày dà, Hách Quýnh đang tức giận nên gọi Lâm Tiễn là ngươi nhá.)

“Là cô động thủ trước.” Trên tay hắn thả lỏng chút, nhưng giọng điệu lại rất nghiêm khắc, “Chẳng lẽ bởi vì cô là nữ, tôi nên bị cô khi dễ?”

Đến lúc như thế này rồi hỗn đản này còn cùng ta giảng đạo lý, thậm chí còn thảo luận khởi nam quyền nữ. Ta tức giận đến trái tim đau, quát, “Ngươi, ngươi cút cho ta. Ta không muốn gặp lại ngươi! Lăn!” Ngược ánh sáng ta không thấy rõ về mặt của hắn, chỉ mơ hồ thấy quai hàm hắn cắn thật chặt, hắn đã tức giận.

“Giải thích.”

“Nói ngươi cái đầu!” Ta liều lĩnh thoát khỏi kiềm chế của hắn, phản thủ hung hăng đẩy hắn một phen sau không đã ghiền (==||), lại cảm dếp lê nắm vào người hắn. Hắn tính cái gì? Còn muốn xin lỗi? Nếu không chính hắn coi thường đến nhìn ta, lại làm sao có thể bị ta ném một thân đầy đất cát?

Dếp lê bay trên không, là tả hai tiếng sai một đôi dếp lê trụ cột liền uất ở trên người hắn, hoành thất thụ bát. Mặt hắn âm hàn, nếu ánh mắt có thể giết người, ta đã bị chém thành mấy chục khối. Ta chuyển hướng bản chân to trụ lui, thô thô thờ phi phò, cũng hận không thể ăn hắn giống như ánh mắt hắn trừng ta.

“Tôi lặp lại lần nữa, giải thích!”

“Ta cũng lặp lại lần nữa, ngươi cút cho ta!” Sau khi nói bốn chữ cuối ta khàn cả giọng.

Hắn rút cục cũng bạo phát, hung dữ muốn tiến liền nắm tay ta. Ta sớm ăn qua mệt, làm sao có thể để hắn đoạt lấy. Ta thân tiểu linh hoạt, đang lăn trốn trên điểm này vẫn rất có ưu thế. Nhưng ta đã quên một điểm, hoàn cảnh! Ta đứng trên khối kết cấu tương đối đặc thù, chẳng những có cát lại còn có cả hố lẫn vỏ chuối.

Cái ổ dù sao không sao, ta lui về phía sau liền dẫm lên vỏ chuối. Lâm Tiễn lúc đó đã nắm cổ tay ta, vì thế do trọng lực sức hút của trái đất cùng với trước sau nỗ lực hỗ trợ nhau ngã, một cái cảnh tượng cực kỳ cực kỳ cực kỳ ác tục xuất hiện.

Ta ngã sấp xuống.

Hắn cũng ngã sấp xuống theo.

Ta bị đè ép.

Hắn liền áp trên người ta.

Bốn mắt tương giao, bốn cánh môi dính vào nhau.

Kia một khắc, chúng ta đều lệ rơi đầy mặt.

Sau chuyện ta cũng không nhớ rõ lắm, có thể lý giải là vì khiếp sợ quá độ sinh ra mất trí nhớ một đoạn ngắn. Dù sao ta dấn dộn vào nhà, cũng không nhớ rõ cùng người trong nhà nói gì đó, cũng không biết đánh răng rửa mặt thế nào lại lên giường thế nào.

Đêm đó, ta ngủ thật sự kỹ.

Đêm đó, ta mơ một giấc mơ chân thật.

Trong mơ, ta kéo cái đuôi sao chổi kia rít gào: Chết tiết người cái sao chổi này, ta có thù oán gì với người? Người chính ta như vậy! Bày tỏ bất thành còn chưa tính, vì sao lại muốn tam chi nhãn kia chạy tới làm rối? Hắn tính cái gì hả?

Ta càng rít gào càng phần nộ, kéo đuôi sao chổi bắt đầy xoay quanh: Chết tiết, làm rối làm rối còn chưa tính, vì sao còn bắt ta bị kịch đem nộ hôn thiếu nữ cấp cho tam chi nhãn? Đặc sao, ta rõ ràng ước nguyện nói chúc bản thân có người yêu ta cùng người ta yêu thân thể khỏe mạnh gia đình hạnh phúc mỗi ngày phát đại tài, vì sao sẽ phát sinh loại chuyện này? Vì sao vì sao vì sao????

Ước chừng vòng vo bảy tám trăm vòng sau ta rốt cục nói lỏng tay, sao chổi huu một chút phi thật xa. Nhưng tiếng của nó lại truyền tới vô cùng rõ ràng:

Người muội, lão tử là vệ tinh nhân tạo, người quân ta hứa cái ước nguyện vô nghĩa a! Liên quan gì ta!

!!!

Ta oa một tiếng khóc tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Sở dĩ nhân sinh sẽ có lúc bi thương, là vì mặc kệ gặp lại chuyện thương tâm cùng thống khổ, chỉ cần người không còn cách trạch thẳng thiên (ở nhà đến chết ==). Ngày hôm sau mở mắt ra phải tiếp tục cuộc sống, tiếp tục nhìn sắc mặt sếp, tiếp tục ứng phó công tác rườm rà, tiếp tục vì tiền lương mà bôn ba. Từ lúc chào đời tới sau một sinh nhật đầy bi kịch, ta nảy sinh ý nghĩ tạm thời ngừng kinh doanh để nghỉ ngơi hồi phục thuận tiện đi du lịch thả lỏng. Cấp bản thân làm công tốt ở chỗ như vậy, muốn nghỉ lúc nào liền nghỉ lúc ấy. Nhưng nhìn trên màn hình máy thu tiền biểu hiện con số, ta run run buông tha cho ý tưởng xa xỉ này — chỉ còn lại một ít gửi trong ngân hàng, một ngày đi ra ngoại thành hái dâu tây còn không sai biệt lắm.

Buổi chiều ăn cơm Hách mẹ vô tình cố ý hít sâu mấy hơi, thường thường nhìn ta muốn nói lại thôi. Ta biết nàng là người thẳng tính, dứt khoát liền giả vờ câm điếc làm như không thấy, dù sao nàng muốn tự nhiên sẽ nói. Quả nhiên, thấy ta không hề phản ứng. Hách mẹ thờ dãi biến thành hừ lạnh, mắt dao nhỏ cũng bắn tới đây, Ta vẫn như cũ quán triệt chính sách mặc kệ, trái lại tự gấp đồ ăn mức canh. Hách mẹ rốt cục chống đỡ không được, chiếc đĩa hướng lên bàn không nặng không nhẹ phóng, “Hách Quýnh, con cãi nhau cùng Tiểu Phạm có phải hay không?”

Ta nghiệm mặt ăn đồ ăn, “Không có a.”

“Không có? Không có thì sao thời gian gần đây hắn không đến nhà chúng ta?” Hách mẹ ở phương diện này cảm giác đều thật sâu sắc cho tới bây giờ, “Rốt cuộc ngày đó hai người các con đi ra ngoài nói cái gì? Lúc con trở về mẹ liền cảm thấy là lạ... Các con rốt cuộc như thế nào?”

Ta lập lò, “Không có gì, liền như vậy.”

Hách mẹ cũng phải là hồ lộng tốt, càng đánh truy mãnh nàng càng cường đại. Cái này luôn tinh thông sử dụng trên người ta cùng Hách ba, nàng phá lệ có nhãn nại, “Liền như vậy là thế nào? Các con hiện tại rốt cuộc là tình trạng gì?”

“Cái gì cái gì tình trạng? Không phải giống như trước đây.” Vốn đã không muốn nghĩ đến chuyện ngày đó, hiện tại lại không thể không nghe nàng nhắc tới một lần lại một lần, ta bắt đầu không kiên nhẫn, “Mẹ muốn thế nào?”

Hách mẹ thả thìa vào trong bát, đinh đương rung động, “Cái gì bảo mẹ muốn thế nào? Mẹ quan tâm con có sai lầm sao?”

“Này cũng không phải mẹ nên quan tâm.” Ta cũng nhượng đứng lên, “Không có việc gì hỏi cái này làm gì?”

Hách mẹ xôn xao một chút đứng lên, tay trên bàn có chút đẩy mạnh, “Mẹ không quan tâm? Mẹ không quan tâm ai quan tâm? Con đến tuổi mẹ không

quan tâm thì mẹ nên quan tâm cái gì? Còn hỏi làm gì? Con là con gái mẹ, mẹ hỏi chút đều không được? Hách Quýnh, con thực không lương tâm!”

Ta buông xuống, nỗ lực loại bỏ Db quá cao của nàng, nhưng cho dù là thế, lời nói đã thương người vẫn phá màng nhĩ chui vào.

“Con nói một chút, con lớn như vậy có vài việc nhỏ làm mẹ hài lòng? Đọc sách thì không xong, công tác cũng không xong, cuối cùng cha mẹ cho tiền con mở tiệm. Tốt lắm, mẹ hỏi con, chính con mở tiệm đến bây giờ buôn bán lời bao nhiêu? Hàng tháng mẹ quản con muốn tiền sinh hoạt sao? Con kiểm tiền nuôi sống bản thân có đủ hay không?” Hách mẹ càng nói càng kích động, thanh âm có điểm khàn, “Hách Quýnh, chính con cần thận suy nghĩ. Nghĩ rõ ràng cho mẹ, con tính tương lai thế nào. Dù thế nào con không có khả năng dựa vào cửa hàng kia, bản thân một người đều được. Con dù sao cũng phải có bản kế hoạch, bước tiếp theo mình muốn làm gì, đến tuổi mình muốn tính toán cái gì. Con cũng không phiền não, còn liên như thế này sống qua ngày, từ nhỏ liền như thế này, được hay không, hồ một ngày lại một ngày. Mẹ mình bạch nói cho con, mẹ nhìn con loại trạng thái này thật không vừa mắt, phi thường chán ghét! Con nếu không phải con gái mẹ, mẹ phải nhìn cũng sẽ không thể nhìn con dù liếc mắt một cái.”

Ta cắn nhanh môi dưới, cổ nén nước mắt rớt cục cũng rớt xuống. Dù sao cũng là mẹ ta, nàng rất hiểu ta. Rất hiểu biết, cho nên mỗi lần cãi nhau lời nói đều có thể chọc thủng tâm ta.

“Hách Quýnh, mẹ và ba mỗi năm đều già đi, chờ chúng ta già đi, con còn có thể có cuộc sống như bây giờ sao? Con không biết nấu ăn, sẽ không giặt quần áo, sẽ không rửa bát. Con không thu dọn phòng ngủ, mấy ngày liền không thay quần áo, càng không cần nói thay đổi ga giường. Quần áo phải đi đôi một bộ, không phải xếp lung tung. Lớn như vậy còn phải để mẹ ở phía sau dọn dẹp, mẹ không muốn dọn dẹp cái phòng con ở lộn kia, hiểu không? Ở lộn! Con nào có bộ dáng nữ hài tử, chính con nhìn xem chính mình hiện tại. Đây vẫn là mẹ cùng ba đi theo con đằng sau dọn dẹp, khi ba mẹ mất, con làm sao bây giờ? Mẹ không tìm được ai trông con, hầu hạ con. Chính con không tính toán, mẹ không cho con tính toán? Con nếu không phải do mẹ sinh ra, mẹ cần như vậy? Mẹ xem mẹ lắm chuyện, thay con nghĩ nhiều việc chu toàn. Tốt lắm, con chê mẹ phiền, cho mẹ dong dài, chê mẹ hỏi này hỏi nọ. Hách Quýnh, con chẳng những không lương tâm, vẫn là cái đầu heo, đầu heo!”

[Haizz, đoạn này phải công nhận mami nàng nói rất đúng.]

Không thể nhịn được nữa, sớm vượt qua giới hạn vũ nhục, đã là gà trống nhân sâm!

Ta hung hãn lau mặt, oán hận nghĩ: chẳng sợ ta chính là heo, nhưng heo trong lỗ mũi thêm hai căn hành nó cũng có thể trở thành voi. Vì thế, ta thật sự làm một con voi cái kinh, ném bát trên mặt đất, quát,

“Ghét bỏ như vậy, tôi lăn là được!”

Phát giận xong, ta giống một đầu xe lửa lao ra cửa, tràn đầy thương tâm cùng uể oải, càng nhiều xót xa.

Ta là thần kinh đại điều nhân (ở đây là đà điều), ngay cả Hách mẹ oán giận thế nào, trách cứ ta cũng nhiều cũng chỉ vào tai nọ ra tai kia nghe một chút quên đi. Có người nói vô tình, thậm chí là vô tâm. Nhưng càng là như thế này, mới đã thương người càng sâu. Càng để ý, mới bị thương càng nặng.

Ta biết bản thân cho tới bây giờ không phải đứa nhỏ để ba mẹ kiêu ngạo, thành tích bình bình, diện mạo người qua đường, chưa từng gặp qua đại vận, nhưng cũng chưa trải qua đại mi. Là người có thể liếc mắt một cái có thể nhìn thấu nhân sinh quý tích nhân chủng bình thường, có lẽ có người có thể nghiệm giống ta, cha mẹ luôn chê người chỗ này không tốt chỗ kia không được, mặc kệ họ nỗ lực thế nào cũng bắt quá so với miệng bọn họ mồm mồm. Ở trong mắt bọn họ, luôn so người ngủ trẻ dậy sớm, mỗi lần thi đều được điểm tuyệt đối. Bọn họ tiếc rẻ lời khen, tiếc rẻ cho dù là một chút khẳng định cùng cổ vũ. Bọn họ cảm thấy quá khen ngợi là một loại độc dược mạn tính, đứa nhỏ sẽ ngạo mạn tự đại. Nhưng là bọn họ cho tới bây giờ đều không nghĩ, coi thường quá độ cũng không cho là đúng có bao nhiêu ác độc. Kia giống như thực vật sinh trưởng trong âm u, có gai độc mềm mại cùng dây mây, một điểm lại một điểm triển từ lòng tự tin còn sót lại.

Nhớ lại lúc học trung học, lớp bên cạnh trong đó có một học sinh, Hân tuy rằng nỗ lực, thậm chí là liều mạng, nhưng thành tích cũng chỉ là trung bình. Hân không có bạn bè, cũng không phải thầy cô đặc biệt muốn dạy. Mỗi một lớp đều có người như vậy, hân tồn tại giống như ma xó, yên tĩnh chịu người xem nhẹ. Ai cũng thật không ngờ, liền như vậy một người lựa chọn trước thi cuối kỳ thất cổ tự sát. Có người nói cha mẹ kỳ vọng quá cao bức tử hân, cũng có người nói chính hân bức tử bản thân. Nhưng mặc kệ nói thế nào, người cũng đã chết, không thể sống lại.

Cách nhiều năm như vậy, ta đến bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy cả người rét run. Là cái dạng tuyệt vọng đến mức nào để cao đứng khi, để hân đem bản thân treo lên dây thừng kia? Không biết vì sao, ta có chút mê muội nghĩ vấn đề này trái tim lại đột nhiên đập nhanh hơn. Rốt cục chống đỡ không nổi, ta ngồi xổm xuống, cuộn tròn ven đường giống như ốc sên, vẫn không nhúc nhích.

Đêm lạnh như nước.

Trên người quần áo mỏng manh không che nổi gió lạnh thấu xương, sau vài cái hắt xì ta rốt cục đành chỉ tự ngược, chống đầu gối chậm rãi đứng lên. Nhưng đầu lại trở nên vô cùng trầm trọng, người không có đứng thẳng tựa như cần đại đầu diêm bắt đầu hoảng, sau cự nhiên lại ngã trên mặt đất, Ta rốt cục ô ô khóc lên, có đau, có đau, có ủy khuất, có tâm tổn thương, còn có không biết làm sao.

Nói thật, thật mất mặt.

Nhưng, căn bản không chế không xong.

Ta khóc nước mắt giàn giụa, thẳng đến khi khóc huyết thái dương đều co rút đau đớn mới chậm rãi ngừng lại. Nước mắt bắt đầu khô ánh mắt dần dần rõ lên, mới phát hiện không biết từ khi nào trước mặt có một đôi giày hoàn mỹ, hai mũi giày hướng về chính ta.

Ánh sáng đèn đường từ trên cao chiếu xuống, làm nổi bật khuôn mặt đối phương mơ hồ không rõ. Ta theo bản năng xê dịch thân mình, ánh mắt sung đỏ

híp lại nỗ lực nhìn.

Đó là một nam nhân cực anh tuấn, đôi mắt lợi hại mà lối đời, môi bạc mà bạc tình. Trên mặt hắn tổng mang theo thần sắc ti khinh bỉ, phảng phất cái gì cũng không xem trong mắt, nhưng thật sự hắn đã tâm tham lam bùng bùng. Ngươi xem, hắn nút áo cài đến cúc cuối cùng, nửa phần sống cũng không lưu. Chợt thấy là cẩn thận chú ý, cẩn thận tỉ mỉ. Đáng khinh tường, thậm chí là mang theo một chút sắc thái căm dục. Nhưng, toàn thân hắn lại tản ra một lực dụ hoặc không thể thành lời, loại dụ hoặc này xen lẫn một dòng tà ác âm u, kiềm hãm diệt cùng tính chất phá hư, làm người ta không rét mà run.

Nam nhân như vậy, làm sao ta có thể quên?

Cái cách thức kinh thiên động địa tiêu chuẩn nụ hôn dài, người khởi xướng đề ta từ nữ xứng xuống thành người qua đường.

Hứa Thận Hành.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Từ Maya tiên đoán nói sau thế vận hội năm 2012 sẽ bị hủy diệt, thế gian liền thoát ra không ít yêu ma quỷ quái. Bọn họ chỉ cần khoát da người hoàn mỹ làm xương làm bầy tai họa nhân gian. Xa, có chân lý giáo chủ cùng bánh xe giáo chủ. Gần, chính là vị Hứa tiên sinh trước mặt ta. Lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân này ta kinh thần tạo hóa bất công, mọi người đều chờ thượng đế từ từ nhắm mắt vùng tay một cái chém là xong, mà người này thì được nhào nhận cẩn thận. Mà càng làm người ta khó chịu là, hắn đã anh tuấn như thế, cần gì phải để cho hắn có tiền? Nếu hắn đã có tiền như vậy, cần gì phải để hắn yêu nghiệt đến điên đảo chúng sinh? Nhưng chính như mọi người biết, rất nhiều người bên ngoài tô vàng nạm ngọc, phần lớn có chút tâm tư giấu bên trong — giống như vị trước mắt này, thoát nhìn là nam nhân cực đỉnh nha. Ta không nói, các ngươi khẳng định không biết hắn đã cùng bản thân mình chơi với nữ sinh.

Ân, đúng vậy, là chơi. Không phải đụng phải cũng không phải chống lại, mà là làm~ trên.

Tên thoắt tha không biết xấu hổ!

Ngay cả ta tận đáy lòng đem tên mặt người dạ thú này thóa mạ rồi tỉnh rồi mù, nhưng chân chính đối mặt hắn bản tôn một câu nói cũng không nói nên lời. Ta biết người đáng sợ như thế — ngay cả Dịch Tổ cũng bị hắn đùa giỡn như thế, biến thành thần hình câu thương, ta có thể trên tay hắn chiếm nửa phần ưu việt? Chính là, ta cùng người này bất quá chỉ gặp một lần. Ta sẽ nhớ được hắn nhưng bên trong tình huống này, hắn nhớ được ta thì rất không bình thường.

“Ngài, ngài có chuyện gì?” Theo bản năng lùi lại mấy bước, nghĩ muốn bảo trì khoảng cách, “Tôi, tôi không biết ngài.”

Nam nhân trước mặt hơi hơi mỉm cười, “Cô nhớ được.”

Ta X, có phải ở trong truyện này chỉ cần là cá nhân đều có thể nhìn ra ta nói dối? [không phải đâu, vì tỷ nói dối thì nói lấp bắp, mắt đảo liên lụy thôi] Lại không thể giả vờ nữa, suy sụp buông hai vai, “Được rồi, tôi nhớ được ngài. Bất quá Hứa tiên sinh, xin hỏi ngài tìm tôi có việc gì?”

Ánh mắt hắn dừng trên dép lê của ta, “Tôi tưởng cô có lẽ cần trợ giúp.”

“Cảm ơn, không cần!” Nhận hắn trợ giúp không khác gì bảo hồ lột da, người như thế ngươi chẳng sợ ăn của hắn một viên nho khô, hắn sẽ đem ngươi cả da lẫn xương nuốt vào trong bụng.

Hắn cũng không bởi vì ta cự tuyệt mà rời đi, vẫn như cũ hơi hơi mỉm cười nhìn ta nhưng ánh mắt lại lạnh thấu xương. Ta thật sự không cách nào hình dung nam nhân này nhìn chằm chằm ta trong lòng bốc lên cái cảm giác khủng bố gì, tựa như con ếch bị độc xà nhắm trúng, không thể động đậy.

Dịch Tổ nàng thế nào có thể nhẫn được?

Nàng làm sao có thể cùng nam nhân đáng sợ như vậy cùng một chỗ dưới mái hiên, thậm chí, cùng chỗ lâu như vậy.

Cả người cảm nhận nhận được hàn ý, ta lại lui về phía sau, đầu lưỡi phát run, “Thật sự, thật sự không cần.”

Hắn mở lòng bàn tay hướng về phía trước, “Trời rất nhanh sẽ mưa.”

Trời lạnh thế này mưa gì, sao trên trời còn lờ lờ tỏa sáng. Ta vừa muốn cười lạnh bác bỏ hắn, đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một trận lạnh — thực trời mưa, lại còn hạt mưa rất lớn, giống hạt đậu.

Hắn thu hồi bàn tay, cầm giờ lên.

Ta run lợi hại hơn, người này rốt cuộc có phải người không?

Hứa Thận Hành không trực tiếp đưa ta về nhà, mà đưa ta đến một tiệm cháo nhà hàng Quảng Đông. Quán này mở sau lưng khu tài chính, mặt tiền không lớn, tới gần đêm khuya vẫn còn đông khách. Loại này chính là tiệm ăn mở ở phố nhỏ trong ngõ là bí mật kiếm ăn, cũng nhiều khách quen thường đến.

Hứa Thận hành tìm một bàn ngồi xuống, ta cũng lão đại không khách khí ngồi xuống theo. Trong tiệm cháo bốc mùi bốn phía, người đến người đi rất là náo nhiệt. Ta muốn cháo khoai lang ăn sáng, còn có bánh quẩy khô dầu, có tư vị ăn. Tại ban đêm rét lạnh, ăn một bát cháo nóng hằm hập so cái gì đều làm người ta thỏa mãn. Hứa Thận Hành ngồi đối diện hai tay bèn khoát lên bàn, gật gật đầu, “Khẩu vị thật không sai.”

Cắn người miệng mềm, ta miễn cưỡng cười cười, “Tôi thực đói bụng. . . Ngài không ăn sao?”

Hắn lắc đầu, “Nếu ăn được, tôi đưa cô trở về.”

Ta liếm liếm môi, “Đêm nay cảm ơn a, lần này ngài mời, lần sau đổi tôi mời.”

Hắn hơi nhú mày, “Cô đây đây là lấy có hẹn tôi sao?” [Đồ tự kỷ, ta khinh bỉ]

Ta ghen một chút, rất nhanh phản ứng lại nói, “Ngài nghĩ nhiều, giống ngài loại sa hoa này sẽ không để ý.”

Hắn hơi hơi nheo mắt lại, “Cô còn nghèo.”

Ta bĩu môi, nghĩ rằng nếu không phải nói chuyện với người giống như đầu trâu lập tức đồn đến góc tường. Liền tính là vui đùa chút cũng không, một điểm chùng mực cũng không có. Ta quay đầu nhìn phía bên ngoài quán, phía sau mưa bắt đầu nhỏ dần, nhưng vẫn giọt giọt tí tách. Mưa mùa đông tổng mang theo một cỗ hàn khí tận xương, nhưng nửa bát cháo đã ăn, hiện tại thân thể đều nóng rùng rục.

“Phạm tiên sinh gần đây còn tốt?”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lại cúi đầu tiếp tục ăn cháo. Hắn cũng lơ đãng, chính là dùng thìa nhẹ nhàng khuấy bát cháo trắng trước mặt. Khói trắng lượn lờ bốc lên, mơ hồ biểu tình trên mặt hắn.

Ăn cháo khoai lang xong, ta lại gọi thêm cháo hải sản cùng cháo bát bảo còn không ít ăn sáng, bần bần bát bát chất đầy bàn. Hứa Thận Hành đối với ta loại SARS ăn hóa này tương đương dễ dàng tha thứ, nhân gia chẳng những hào phóng tự bản thân nhường bàn ra, thậm chí còn vẫy tay bảo chủ quán liều mạng đem thêm một bàn lại đây. Sau khi bần bần cháo đồ ăn tiêu diệt hơn phân nửa ta rốt cục thỏa mãn thở ra một hơi, vỗ cái bụng chực lười, “Thật không sai a.”

“Còn muốn sao?” Hứa Thận Hành hai tay gối trên bụng, phi thường nghiêm cẩn đề nghị nói, “Có thể mang về ăn, cách đêm cũng không quan hệ, hâm nóng là được.”

Vừa muốn há mồm nói cảm ơn, một cái ợ no nề liền vang lên. Ta thật ngượng ngùng, “Nhưng ăn không phải trả tiền ngài một chút cũng không phải, lại đi đâu dọa nhiều người nha.”

Hắn cười cười, “Tôi cũng không mời cô ăn miễn phí.”

Nghe thấy lời này ta lập tức đã khởi tinh thần mười phần, sớm biết rằng gian thương này vô sự hiền ân cần khẳng định là có ý đồ. Nhưng ta chỉ là tiểu dân chúng, hắn muốn lợi dụng ta làm gì? Chẳng lẽ là muốn từ ta hỏi thăm chuyện Phạm ca? Nhưng Phạm ca không phải chia tay Dịch Tô rồi sao? Chẳng lẽ bọn họ lại quay lại? Nghĩ đến loại khả năng này ta nhất thời như bị đâm một châm, đứng lên, “Ngượng ngùng, thời gian quá muộn. Cũng không thể đưa tôi về nhà?”

Hứa Thận Hành yên lặng nhìn ta đột nhiên lãnh hạ khuôn mặt sau một lúc lâu, vừa muốn mở miệng nói tốt liền bị tiếng chuông điện thoại đánh gãy. Hắn không kiên nhẫn ta tiếp điện thoại, ta mơ hồ nghe thấy đầu dây bên kia tiếng người âm thanh bén nhọn, nhìn không được nâng lỗ tai cẩn thận nghe. Người này đối với đối phương vô lễ tuyệt không để ý, thanh âm còn thập phần nóng. Ta chà xát da gà nổi trên cánh tay, lơ đãng liếc mắt hắn một cái. Không biết là nhận được tin tức tốt gì, về mặt hắn thập phần sung sướng thậm chí là vui mừng, sóng mắt lưu chuyển có đại phong tình.

Yêu nghiệt đẹp mắt như vậy ngồi cạnh tuyệt đại đa số người nhất định là cảm thấy cảnh đẹp ý vui, hận không thể đem tròn mắt dính trên nhân gia. Nhưng ta đứng là như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, thậm chí khi hắn mỉm cười hướng ta lại đảo mắt liếc một cái, một khắc kia ta giống như bị sét đánh vậy.

Sinh mệnh trân ái, rời xa nhân vật chính cùng yêu nghiệt. Đây là quy tắc sinh tồn của thế hệ người qua đường Giáp, ta thế nào lại quên?

“Hách tiểu thư —”

“Hách Quýnh?”

Âm thanh này. . .

Ta thật sự thật sự không muốn quay đầu.

Từ sau sự kiện ô long kia, không cần nói đến nhìn mặt Lâm Tiễn, cứ nghe được từ Lâm ta liền ngực buồn đản đau*... Được rồi, ta là nữ, không có đản loại này này nọ, nhưng là ta cùng loại đản đau có cùng loại cảm xúc. [Thảo *hóa đá* *vỡ vụn* *thành bụi phiêu tán*: Đản đau... = =|||]

*Đản đau: đản ý chỉ đồ vật nam tính nơi hạ phúc (theo tên trong y học gọi là thận tinh), đản đau (nghĩa đen + nghĩa bóng) = đau kịch liệt mà không dám nói ra.

“Lâm tổng” Hứa Thận Hành ngồi đối diện thật tự nhiên trên mặt thay đổi biểu tình đối phó, mỉm cười đứng lên, “Thật khéo.”

Hải cái đại nam nhân phi thường hải hòa có yêu ở trên đỉnh đầu ta bắt tay hàn huyền, ta ăn nốt bát cháo bát bảo đứng dậy. Nhưng lúc ta buông bát cháo xuống sau, phát hiện tình cảnh bản thân thật không ổn.

Lâm Tiễn ngồi xuống.

Đúng vậy, hắn ngồi xuống, hắn thật sự ngồi xuống. Trong quán này có rất nhiều bàn trống cùng nhiều chỗ trống, nhưng người này không biết xấu hổ dám ngồi cạnh bàn cạnh ta, nhưng lại có một loại biểu tình cực khiếp sợ nhìn một đồng bát trước mặt ta. Đợi hắn xem xong hai chông bát lại nhìn ta, ánh mắt kia hoàn toàn chính là đang nhìn một người bị đối chết.

“Khẩu vị cô thật tốt.” Hắn nhìn chằm chằm mặt ta sau một lúc lâu nói, “Cư nhiên ăn nhiều như vậy.”

Ta bĩu môi, “Không cần anh xen vào.”

Hứa Thận Hành thú vị xoa cằm nhìn, chậm rì rì hỏi, “Hai người nhận thức?” Lâm Tiễn hừ một tiếng xem như trả lời, ta cũng không khách khí, “Oan gia ngõ hẹp.”

Hứa Thận Hành cực nhẹ ‘Nga’ một tiếng, lập tức xem ta trong suốt cùng Lâm Tiễn nói chuyện. Ta nguyên tưởng rằng hai vị thượng nhân tràn đầy hơi tiền này sẽ tán gẫu cổ phiếu chứng khoán kỳ hạn giao hạn hoặc là đầu cơ đất phòng ở linh tinh đề tài nghiệp chương, kết quả bọn họ lại hưng trí bùng bùng nói đến đề tài trọng tâm vận động. Hai người cho tới đầu cơ còn có thể tâm cười, phi thường hữu ái.

Ta lại bắt đầu không thoải mái đứng lên, như là có đinh cắm dưới ghế, ngồi ghế dựa trái xoay phải néo được một lúc sau ta rốt cục kiềm chế không được nói, “Hứa tiên sinh, thời gian không còn sớm, tôi, tôi nghĩ tôi tự trở về.”

Hứa Thận Hành như lúc này mới nhớ tới, nhìn sau gật đầu nói tôi đưa cô trở về. Ta vui mừng quá đổi, vừa đứng lên liền nghe thấy mõ cá nhân bị ta tận lực xem nhẹ lên tiếng ngắt lời, “Tôi cùng nàng tiện đường, tôi đưa đi.”

Hứa Thận Hành cười nói, “Không quan hệ, vòng không xa.”

Ta liều mạng gật đầu, trong lòng lại đem hắn mắng nở hoa: Cái gì, còn giải thích gì nữa? Trực tiếp chạy lấy người, cùng Lâm Tiễn người như thế này không cần gắng vãn minh lễ nhượng!

“Nàng ở trong tiểu khu không dễ tìm, vẫn là tôi đưa đi.” Lâm Tiễn một dạng tôi rất quen thuộc anh không cần lo lắng, “Nàng vừa rồi là vui đùa cùng anh, có phải không, Hách Quýnh.” Thừa dịp ta bị hắn vô si đến trọn mắt há hốc mồm, người này đã tự động đến bên người ta. Chẳng những như thế, hắn cư nhiên còn chuẩn bị khiên cánh tay nhỏ bé của! Hắn ra tay, hắn ra tay, hắn thực sự khiến a a a!

“Đi thôi.”

Ta là bị tha đi!

Lâm lão nhị, người xuất thân thổ phi a!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Ngồi trên xe Lâm Tiễn ta tựa như ngồi trên bàn chông, đổi góc độ nào đều không thoải mái. Sau giống như sâu lông ngo ngoáy, rốt cục hắn cũng liếc mắt ta một cái, “Làm gì xoay tới xoay lui? Rút gân?”

Ta tâm đang phiền, thật cay sặc trả lời, “Đúng vậy, mong tôi rút gân. Làm sao!”

Xe chốc phanh lại, bởi vì do tác dụng lực quán tính hơn nữa lại không buộc dây an toàn, đầu ta giống như hỏa tiễn lao thẳng, ầm một tiếng đập lên kính, hồi âm lượn lờ.

“Lâm lão nhị, nguoi muru sát a!” Ta giận không thể xoa một cục u sưng trên trán rỗng giận, trước mắt các loại sao bay vòng vòng.

“Lâm lão nhị?” Hần cư nhiên còn một mặt khó hiểu, “Cô gọi ai vậy?”

“Anh thứ hai, đương nhiên là gọi anh!” Ta thô tục, “Loại thời điểm này nhanh dừng ngay, anh khôn khiếp có phải hay không muốn giết người nha!”

Mặt hần sừng một chút liền xanh đậm xanh đậm, khẩu khí cũng không tốt, “Ai bảo cô không buộc dây an toàn? An toàn bản thân còn không ý thức được còn đồ trên đầu người khác.”

“Xe của anh so với bây giờ còn tiên tiến, tôi ngay cả chiết khấu đều tìm không thấy thì buộc cái vô nghĩa a!” Ta rút cuộc hét lên, ánh mắt hồng giống cái trán.

Hần rút cục chịu thua, bỏ đi khuôn mặt nhả nhận nguy trang, “Sẽ không thất cô cũng không thể hỏi sao? Miệng để dùng làm chi?”

“Ăn com!” So vô si hần không hơn được ta, quả nhiên, mặt hần tốc độ từ xanh đậm chuyển thành xanh đen, trừng mắt ta nhìn sau một lúc lâu mới phun ra một câu, “Cô cái ăn hóa.”

Loại đánh giá này ta để nghe hơn, đặc biệt thông dong kinh bi hần, “Ăn hóa tổng so với muru sát còn tốt hơn.”

Quai hàm hần cắn thật chặt, hung hăng vứt cho ta một cái xem thường sau đi xuống xe. Ta cũng nghĩ xuống xe theo, nhưng cửa bên chỗ ta bị khóa cứng chỉ phải theo bên hần xuống. Vừa mới chuẩn bị ra hần đã trở lại, trong tay còn cầm lon coca. Thấy ta chuẩn bị xuống xe nhân gia liếc mắt một cái liền đem ta trừng trở về chỗ ngồi, nhưng không biết từ đâu lấy ra một chiếc khăn bọc lon coca đưa qua, “Uống một chút.”

Ta không chút khách khí tiếp nhận, bỏ khăn ra mở lon coca uống một ngụm, tay nắm chặt khăn mặt cao thấp đẩy đẩy, “Lại đến một quán.”

Lâm Tiễn rút cục bị ta hành vi ăn hóa làm cho kinh sợ, hần yên lặng xoay người lái xe đến chỗ vừa mua coca. Ta một bên đem khăn bọc lon coca đặt trên trán, một bên uống coca quán lại trên xe, lại bỏ thêm một câu trọng điểm, “Ai, có kem không?”

Ánh mắt hần giống như dao dao trên mặt ta một vòng, hận không thể bào một tầng da mặt ta, “Cô cho tôi là đinh đương miêu sao?”

“Đinh đương miêu?”

“Cái gì cần đều có thể lấy ra từ trong túi.”

“Doraemon a.” Ta gạt mình, chột khinh bỉ, “Anh cư nhiên xem truyện tranh lậu.”

Hần nhướn mi, “Hách Quýnh, cô hôm nay thế nào?”

“Cái gì như thế nào?”

Hần yên lặng nhìn ta, “Cô cảm xúc rất tệ.”

“Tôi cảm xúc đương nhiên rất tệ,” tuyệt đối không thể để người này biết chuyện ta rời nhà trốn đi, rất dọa người! “Đầu bị va thành cục u lớn như vậy, anh còn trông cậy tôi có thể cười sao?”

Hần ngồi trở lại trên vị trí, cũng không khởi động xe, “Cô cùng Hứa Thận Hành rất quen thuộc?”

Ta thật không nghĩ trả lời hần vấn đề này, nhưng cũng không biết thế nào lại nói blabla, “Không quen, hơn nữa lần này tôi chỉ thấy hần có hai lần mà thôi.”

Hần theo lỗ mũi hừ một tiếng, “Thật ngạc nhiên.”

“Có gì mà ngạc nhiên?”

Hần liếc ta một cái, “Hần sẽ đối với một người chỉ gặp qua một lần lại thân thiện như vậy, thật kì lạ.”

Nói thật, liền điểm này ta cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn mạnh miệng, “Nói không chừng hần cảm thấy tôi thuận mắt hần.”

Ngón tay Lâm Tiễn rất có tiết tấu gõ nhẹ trên vô lăng, “Cô nghĩ mình đẹp vậy sao?”

“Ai, tôi nói Lâm lão nhị, nói chuyện với tôi thế nào cũng phải ác độc vậy sao?” Ta căm giận, “Còn có, tôi cùng hần cùng chỗ ngại anh chuyện gì? Anh quản tôi nhiều như vậy!”

“Cô làm tôi nguyện ý quân,” Lâm Tiễn thật dùng sức cho ta một cái xem thường, biểu tình trên mặt kia đều không cách nào hình dung. “Nếu không —” hần đột nhiên đình chỉ không nói thêm lời nào nữa, càng như thế, trong lòng ta lại càng nặng. “Này, nói chuyện với tôi nói rõ ràng chút được không? Anh có phải hay không biết chút gì?”

Nhưng cái miệng hần giống như bị khâu, không nói được một lời. Xe đi tới ngoài tiểu khu, ta cực kì khó chịu xuống xe, mặt thối nói cảm ơn. Lâm Tiễn cũng xuống xe đòi đưa ta đi vào, ta đông cứng cự tuyệt. Tuy rằng nói từ cửa tiểu khu đến dưới lầu bất quá 2 phút đi bộ, nhưng hiện tại chỉ cần nhìn hần trương ra bộ mặt không hay ho vài giây ta sợ nhanh hơn.

Ta đẩy bụng tâm sự cúi đầu đi, đi tới đi lui liên gặp được người quen.

“Hứa Thận... Hứa tiên sinh?” Người này thế nào lại chạy đến đây?

Thật sự là... Âm hồn bất tán...

Hứa Thận Hành hơi hơi cười, “Có chút lo lắng, sờ đi đến nhìn.”

Sờ đi... Nói cách khác... Từ đầu tới cuối... Hần đều đi theo?!

Ta hồi hận ruột gan đứt từng khúc — sớm biết rằng như vậy, còn không bằng bảo tam chỉ nhãn đưa đi. Ta kiên trì nói, “Hứa tiên sinh, nhà của tôi ở phía trước. Tự tôi có thể trở về, ngài, ngài liền, liền dừng bước đi. Rất phiền toái ngài.”

“Không phiền toái.” Hần chấp tay sau lưng không nhanh không chậm cùng ta sóng vai mà đi.

Đêm này thật là khác thường, mặc kệ là người hay việc, đều quý dị thần kỳ. Ta tuyệt sẽ không cho rằng Hứa Thận Hành chủ động trợ giúp ta là nghĩ muốn tốt cho ta hoặc xuất phát từ hảo tâm — chê cười, loại tâm đen này đều chính từ người hần mà ra, người giống như hần chỉ biết làm chuyện có lợi đối với bản thân.

Đúng vậy, hần chỉ biết làm chuyện có lợi với bản thân.

Gần nửa phút sau, ta rốt cục đã biết nguyên nhân đêm nay Hứa Thận Hành có biểu hiện khác thường, hần thiện tâm hần mỉm cười, hần cháo nóng hần bánh quẩy hần sung sướng hần phong tình là vì chọc giận một người, không, chuẩn xác mà nói hần là hai đi.

Ta chưa bao giờ thấy qua Phạm Tạt tức giận lớn như vậy, nhìn thấy ta lúc đó mặt hần trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Không đợi ta lên tiếng, liền thấy hần rống giận như đầu tàu vọt lên. Một cú đâm hướng Hứa Thận Hành phía sau ta thật ngoan độc, Hứa Thận Hành thân thủ cũng không chậm, thân hình hần nhanh chóng tránh được cú đâm, ngay sau đó thân mình khom người khuỷu tay chọc tới hông bên phải đối phương. Không biết hần dùng bao nhiêu lực, mắt ta thấy người phía trước thân thể đổ xuống.

Ta hét lên một tiếng thân thủ tiếp được hần, kia một chỗ là vết thương cũ, mặt Phạm Tạt đau đến độ có chút vận vẹo. Ta càng đau lòng nước mắt đều chảy ra, hỗn hển hướng Hứa Thận Hành làm như không có việc gì quát, “Người làm gì, người đồ điên!”

“Tôi không đáp trả chẳng lẽ còn chờ bị đánh?” Hứa Thận Hành mặt mang mỉm cười nhưng trong mắt có một loại sắc bén làm cho người ta không rét mà run, ánh mắt hần dừng ở cách đó không xa, sóng mắt lưu chuyển như khí bức người, “Em nói đúng không, Tổ Tổ.”

Ta cảm giác được người trong lòng toàn thân đều run rẩy, ánh mắt không tự chủ được theo Hứa Thận Hành nhìn lại, Dịch Tổ tái nhợt đang đứng, nàng cắn chặt môi dưới, hai tay gắt gao nắm chặt góc áo. Ngay cả cách chút khoảng cách ta vẫn như cũ có thể cảm giác được trên người nàng phát ra sự sợ hãi, còn có một cổ cảm hận thật sâu. Sau nàng là chiếc xe Phạm Tạt quen đi, thân xe cũ nát cùng quần áo ngăn nắp và túi xách sang quý hoàn toàn tương phản.

Ta nắm chặt quần áo Phạm Tạt, móng tay đều cắm chặt vào lòng bàn tay, trong lòng truyền đến một trận đau nhức, như có một bàn tay vô hình liên xuyên qua ngực, bẻ gãy xương sườn, đem một thứ trong lòng ngực gắt gao nắm chặt. Trước mắt hiện ra một trận choáng váng, ta cảm thấy hít thở không thông, mở miệng lại cái gì cũng không thở nổi. Ta lơ đãng nhìn Dịch Tổ đến bên người Hứa Thận Hành, cúi đầu cùng hần nói gì đó.

Hứa Thận Hành mang theo tươi cười vừa lòng tay luồn qua tóc Dịch Tổ, lại gần sát gương mặt nàng, vô cùng thân thiết phủ xuống, phảng phất như tình nhân nức nở triền miên. Dịch Tổ sắc mặt đã không còn chút máu, cẩn thận nhìn nàng đã run run đứng không nổi. Trong mắt nàng lệ quang trong suốt, không được quay đầu nhìn về phía này. Phạm Tạt luôn luôn giãy giụa suy nghĩ muốn bỏ ta ra, mà ta quyết tâm kéo theo hần, giống như cối xay. Dịch Tổ rốt cuộc nhẫn không được muốn đi tới, Hứa Thận Hành nhanh hơn nàng một bước, không lưu tình nắm tóc nàng kéo về sau. [Đồ bệnh thần kinh, ta muốn tẩu hần một trận!!! Đối xử với con gái như thế!!!!] Nàng hét lên một tiếng, cả người giống như con rối bị hần xoay trong tay.

Hứa Thận Hành có chút thô bạo liếc mắt ta một cái, trên mặt hần vẫn như cũ giữ nụ cười, bất quá tươi cười sớm đã vận vẹo. Ta thấy hần dán bên tai nàng nói chút gì đó, nữ cường nhân hăng hái như vậy giống cá bị rút xương chống đỡ không được ngã xuống.

Phạm Tạt giãy giụa càng kịch liệt, nhưng hiện tại ta càng không thể buông hần ra. Hần rốt cục thô bạo đến cực điểm, quay đầu quát ta, “Hách Quýnh, buông ra!”

Ta mím môi, cắn chặt răng một câu cũng không nói nên lời, nước mắt không tiếng động rơi trên mặt. Tay vẫn gắt gao kéo, kiên quyết không tha.

“Buông ra!”

Ta lại nhin không được khóc thành tiếng, nhưng vẫn như cũ một câu không nói nên lời.

Đừng đi, Phạm ca, đừng đi.

Nàng không phải của huynh, vĩnh viễn sẽ không phải của huynh.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“Quýnh, ngày mai lễ Noel, người tính toán đi đến đâu chơi?”

Ta gõ bàn phím dừng một chút, “Ngày mai là lễ Noel!”

“Đúng vậy, khẳng định người cùng bạn trai hẹn nhau rồi ha ha.” Khách quen vỗ bờ vai ta, “Nếu ngày mai nghỉ ta liền lấy thêm mấy quyển.”

“Cái gì bạn trai? Người như thế nào mắt chỉ thấy ta có bạn trai,” ta hừ vài tiếng, “Đầu năm nay nam nhân không bằng sức hút của tiền, ngày mai cứ theo lễ thường buồn bán.”

Khách quen hoàn toàn không cảm thấy ta không thích hợp, “Ai, Quýnh, không cần như vậy. Tiền loại này này nọ không thiếu, nam nhân tốt cũng không phải như vậy. Đúng rồi, cảnh sát ca ca đâu, đã lâu không thấy hấn đến.”

Ta đem mấy quyển sách chinh nàng thành khối đầu hủ, “Vừa bị bạn gái đá, đại khái ngồi ở góc nào đó trông nảm.” Hứa Thận Hành kia thực sự là đủ độc, nếu ta không kéo lại, chỉ sợ Phạm Tạt hiện tại trông nảm cũng không có sức, trực tiếp đến bệnh viện đưa tin.

“Không thể nào! Kia cảnh sát ca ca cư nhiên bị đá? Rất không có thiên lý!” Khách quen MM đậm chân, “Mau, đem số điện thoại đưa ta! Ta muốn thừa dịp mà tranh thủ!”

“...” Nhìn các cô bé hiện tại, thật sự là tích cực hướng về phía trước a.

Thật vất vả đuổi khách nhân đi, ta rút điện thoại gọi cho Nấm nam [Nam nhân trông nảm=)]]. Nấm nam phỏng chừng là đang ăn cơm, âm thanh hàm hàm hồ hồ. Nghe ta quở trách hấn cũng thật ủy khuất, “Muội thật đúng làm huynh như tranh giành tình nhân a, lúc ấy nhìn muội đầu thùng giống đầu heo, huynh còn nghĩ muội bị hấn cấp như thế nào a, huynh có thể không tức giận sao? Đánh hấn đều ngại nhẹ.”

Vẫn là ta chọc họa.

“Họ Hứa kia nói hấn xấu xa còn tiện nghi cho hấn, hấn căn bản là không phải cái loại này nọ.” Phạm Tạt một bên ngáp một bên quang quác quang quác, “Muội cũng không biết người này có bao nhiêu âm hiểm, chuyên môn sau lưng người ta đâm một nhát. Muội cũng là, hảo hảo làm chi mà cùng hấn nói? Dem huynh dọa, muội có phải gạt huynh cùng Hách thúc bọn họ giao đãi?”

Ta nghen nghen, không dám nói cho hấn đêm đó ta còn ăn không phải trả tiền người ta một chút, chỉ phải hàm hồ qua loa vài câu rồi đập máy. Còn không kịp thờ, trên đầu lại áp chế một âm thanh đến,

“A, Quýnh, Mạch Thụy X—MAN~”

Ta đầu ‘ông’ một tiếng sừng lên, “Tiểu Mẫn, em tới” Tiểu Mẫn là biểu muội Lâm tỷ, nàng tuy rằng tuổi không lớn, nhưng làm người cùng xự sự giống Lâm tỷ một loại lão làng. Bất quá, tại chỗ phương diện mà nói nha đầu kia so với Lâm tỷ còn khó hầu hạ, giống như hiện tại lúc này nàng há mồm ra chính là, “A, Quýnh, có truyện tranh người lớn mới không? Không cần có Mosaic!”

Trong quán còn có những người khác, mấy người nghe được quay đầu nhìn nàng, lại quay đầu nhìn ta phản ứng. Ta một miệng ngậm trà phun ra không được nuốt vào cũng không xong, đến mức về mặt đỏ bừng. Nha đầu chết tiệt này cố tình còn gây thơ nói, “Quýnh, chị em nói chị nhập thiên sử tình ca cùng quan hệ vợ chồng, em tìm nửa ngày rồi không thấy, chị đặt ở đâu? Giấu rồi sao?”

Ta thật sự không nghĩ ra một tiểu nha đầu mới mười sáu tuổi làm sao có thể nhiệt tình tìm tòi như thế, đây là gia tộc di truyền hay di truyền gia tộc? [có khác gì nhau?] Biểu tỷ đã mở ra một cửa hàng đồ chơi tình thú rồi, biểu muội hỗ trợ trông quán rất nhiều lạc thú, lớn nhất chính là truyện tranh người lớn. Nàng hỏi ta có sao? Theo lương tâm mà nói, có, nhưng hiện tại không thể lấy ra, càng không thể bày ra. Nếu như bị bắt, ta phải ngồi vài ngày sau song sắt căn bánh ngô.

“Em đừng nói hươu nói vượn,” ta banh mặt, “Mosaic cái gì, nhà em chồng chất rồi còn đặt bên chị.”

“Chồng chất?” Tiểu Mẫn trừng mắt nhìn, rất là giáo hoạt cúi sát, nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, “Chị thiếu thành thực, chị em nói chị rõ ràng nhập vào.”

Ta mặt không đổi sắc, “Chị em cận thị khẳng định là thâm sâu, chị rõ ràng nhập thiên sứ hình người cùng người yêu ngọt ngào.”

Tiểu Mẫn cười hắc hắc, ánh mắt gian tặc, “Đừng như vậy, có thứ tốt mọi người cùng nhau chia xẻ. Lần trước chị đi chị em nơi đó cũng không nhìn ngó —”

“Chị em nhờ chị mua thánh đầu sĩ thiên minh vương thiên còn chưa tới, em cùng nàng còn phải chờ vài ngày,” ta một bên bịt miệng nàng một bên quản vài vị khách nhân bên giá sách mỉm cười, “Để tôi đưa nàng vào trong nhà.”

“Trang... Ba... Ba... Nê” Tiểu Mẫn bị ta kéo thẳng mắt tròn trắng, đợi cho khách lạ đi xa không sai biệt lắm mới dùng sức đánh một cái, “Quýnh, em khinh bỉ chị!”

Ta mặt xem mũi, mũi xem tâm, “Mặc kệ em khinh bỉ hay không khinh bỉ chị, chị liền ở trong này!”

“... Quýnh, đem thiên sứ tình ca cho em mượn đi.”

“Tiểu Mẫn, em còn nhỏ.” Ta nói thâm thía, “Loại sách này không thể đọc nhiều, sẽ chịu thiệt.” Tuy rằng nàng ở quán Lâm tử xem còn nhiều hơn, nhưng nhân gia là tỷ tỷ dạy muội muội vệ sinh trí thức. Đổi thành ta kẻ thứ ba này, chỉ cần một lời nói lầm liền độc hại thể hệ sau thanh thiếu niên trong kì trường thành, tội rất nặng.

Nhưng hiện tại hậu nhân đều dị thường hung mãnh, nhân gia hai tay chống nạnh, hất cằm, một trận vương bá khí bộc phát, “Ngày thường không chuẩn bị thời chiến thiết thời lớn. Em cũng chính là lúc chị cùng chị em nơi đó trước nói trên giấy, sau chính thức diễn tập chẳng những phát huy đường sống, còn có thể vì đối phương tiến hành chỉ đạo chính xác, tài năng như vậy cam đoan từng bước một trang bị đúng chỗ.”

“Trang bị đúng chỗ cái gì?”

“Linh bộ kiện hỗ trợ a.” [ừm ừm... "áo mưa" đấy]

“Phốc —”

Mao, sặc chết lão tử!

Thật vất vả đem truyện tranh người lớn đuổi nữ vương đi, ta đang định ngồi xuống thở phào, lại thấy một bóng dáng ở cửa một trận hoảng.

Lâm Hù!

Sau một thời gian không gặp bảo bối lão yêu, mắt cậu hồng vu vu, có vẻ phi thường đáng yêu. Không biết vì sao tiểu tử này hai tay dùng sau người, đầu liên tiếp nhìn đông nhìn tây. Theo ta xem góc độ này, lỗ tai cậu cùng cổ đều hồng thấu.

Không bình thường a!

“Lâm Hù.” Nghe ta gọi hần, cậu tựa hồ càng kích động, chính khuôn mặt hồng giống như thiêu cháy, “Cậu làm sao vậy?” Xem như vậy sau lưng giấu cái gì đó.

Cậu ấp a ấp úng, “Đệ, đệ, đệ vừa rồi, vừa rồi bị...” Đầu cậu cúi càng thấp, ánh mắt trở nên mờ lung ngập nước, thật sự là vừa thấy đã thương, “Bị bị...”

Nghe cậu nửa ngày sống chết bị không ra, ta nhìn không được trâu ghẹo nói, “Bị phi lễ!”

“Tỷ làm sao mà biết?”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Ta thật sự kinh hãi, vừa muốn đi nhanh tiến lên, nhưng chân trước không phối hợp với chân sau, cả người lập tức ngã nhào ra ngoài, oành một tiếng nằm sấp trên đất. Lâm Hù chạy nhanh đến, “Tỷ có khỏe không? A, trên đầu sưng một cái bao thật lớn nga.”

[Thảo: cục u là cái bao, ta không muốn đổi để cho hay]

Đương nhiên, bao trong bao tự nhiên thành vĩ đại bao.

Ta nén nước mắt, ôm đại bao hời, “Huyết áp thấp, chậm rãi là được. Đứng rồi, cậu vừa rồi nói cái gì? Cậu bị người phi lễ? Cậu bị ai phi lễ? Phi lễ ở đâu? Chỗ nào bị phi lễ?” Không thể trách ta khản trương như vậy, nếu như để Lâm Tiến biết bảo bối đệ đệ trong quá trình chạy tới tìm ta gặp chuyện không may, hán không thể không hủy quán của ta!

Khuôn mặt nhỏ nhắn Lâm Hù nhanh chín, “Chính là, chính là vừa rồi, nhanh đến quán tỷ có, có một nữ hài tử...” Mặt cậu loang loáng nước, “Nàng, nàng sờ đệ...”

Không cần nói, 99% là Tiểu Mẫn nữ vương công khải! Một tiêu chuẩn soái ca nàng sao không đùa giỡn vài câu, huống chi Lâm Hù thoát nhìn có chút ngây thơ tuyệt thế tiểu thụ, nàng không tranh thủ ăn đậu hủ thì ta cảm thấy không bình thường. Xem Lâm Hù bộ dáng nan kham, ta chỉ đành an ủi hán cũng may là bị nữ hài tử sờ, không bị đại thúc đáng khinh sờ.

Lâm Hù được dỗ dành, rất nhanh đem việc này ném sau đầu, bắt đầu quan tâm ta bị huyết áp thấp, “Ca ca đệ nói huyết áp thấp muốn ăn đồ ngọt,” hán cười rộ lên khoe miệng có một lúm đồng tiền, khuôn mặt trẻ con càng đáng yêu, “Đệ đi mua chút chocolate.”

“Không cần, tôi có rồi.” Ta nhanh lấy trong ngăn tủ thanh chocolate, “Cậu lần này trộm đi ra ngoài? Tôi sợ anh cậu chạy như bay đến chỗ này đòi người.”

“Lần này là lái xe đưa đệ đến, đệ cũng nói với quản gia rồi, đại ca nhị ca đều biết.” Hán ngượng ngừng cười cười, “Đệ sẽ không trộm ra ngoài.”

Ta đưa cho hán một viên chocolate, “Đứng rồi cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Lâm Hù ánh mắt sáng ngời không nháy mắt, “Ngày mai là lễ Noel, tỷ có bận gì không?”

Thế nào lại nói lễ Noel?

Ta tức giận, “Không có, ngày mai vẫn mở cửa hàng.”

Lâm Hù vô cùng thất vọng, “Ngày mai là ngày nghỉ, tỷ còn muốn trông quán sao?”

“Muốn, tôi muốn cuộc sống.” Trước mắt cuộc sống của ta có chút quẩn bách, bởi vì cùng mẹ cãi nhau từ tuần trước bắt đầu chuyển đến ở trong quán. Tháng 12 thật rét lạnh, ta ở tận cùng bên trong giá sách dọn ra một khoảng không gian thêm giường nhỏ đơn giản, đến muộn chỉ phải dựa vào hai túi chườm nóng. Hách cha từng tìm đến vài lần, mỗi lần đều bị ta kiên quyết không khí phách củi đầu trước Hách mẹ. Hách cha cuối cùng hỗn hển rống ta, nói hai mẹ con một người cầu kinh, chẳng sợ buồn chui trong chăn khóc đều không đồng ý củi đầu trước đối phương. Ta cười đến khó xem, bởi vì mỗi đêm ta thật sự đều buồn chui trong chăn khóc.

Lâm Hù tự nhiên không nhìn ra ta trong lòng có buồn khổ cùng rối rắm, phiền não lớn nhất của cậu bất quá là ngày mai không có người bồi cậu qua lễ Noel. Hai ca ca chỉ có thể dành thời gian buổi tối bồi cậu, ban ngày đều phải làm việc. Chính cậu cũng không có bạn bè, sờ đi nghĩ đến ta đầu tiên. Mục đích tiêu từ này thật cường, hơn nữa không đạt mục đích thì không bỏ qua, xem ta kiên quyết phục vụ vì nhân dân tệ, cậu thương lượng, “Kia, đệ ngày mai có thể đến quán tỷ cùng trông quán được không?”

Ta nhẫn nại giải thích, “Trông quán thật đơn điệu, cậu có thể ở nhà chơi trò chơi a xem tivi a, hoặc bố trí trò gì đó, hoàn toàn không cần tất yếu đến chỗ tôi lãng phí thời gian.”

“Đệ không biết là lãng phí thời gian,” cậu cười đến thật khoan khoái, “Trông quán có ý tứ, so với một người ở nhà ý tứ hơn.”

Tâm ta như bị đâm, nháy mắt liền đồng tình đối với người cô đơn, nắm lại bản thân cũng là chúng bạn xa lánh, hai người ở mỗi phương diện này giống nhau. Kết quả tâm liền mềm đi, “Được rồi, cậu nếu nguyện ý đến thì đến, dù sao nơi này còn nhiều ghế.”

Lâm Hù vừa lòng nhận được câu trả lời thuyết phục cười đến xán lạn, cũng do phúc của cậu, hết thấy buổi chiều khách đến quán giống như mây, hòa tan cảm xúc thâm đạm của ta. Buổi tối lúc tính tiền ta nhìn con số an ủi, mua chút đồ ăn về. Lúc mang đồ ăn về trong quán, đi động trên bàn rung.

Có năm sáu cuộc gọi nhờ, dãy số xa lạ.

Ta một bên ăn một bên ngồi chờ, dài dòng chờ đợi. Ta không gọi, nếu đối phương có việc gấp sẽ gọi lại. Uống ngụm canh cuối cùng, di động vang lên. Ta tiếp điện thoại, đối phương cảm xúc tương đối nôn nóng, nhưng âm thanh coi như là khắc chế,

“Hách Quýnh, cô xuống dưới cho tôi.”

Ta sùng sốt một chút, “Lâm Tiến?”

“Xuống dưới.”

Hán khẩu khí mệnh lệnh càng sâu, ta nghe cực kì khó chịu, Ta cũng không phải cấp dưới của hán, không tất yếu nhìn sắc mặt hán nghe giọng điệu hán qua ngày, vì thế cũng tức giận đáp trả, “Có chuyện gì thì nói trong điện thoại, trời lạnh tôi không muốn ra ngoài.” Hơn nữa, căn bản ta cũng không muốn gặp hán.

“Hách Quýnh, mở ra.”

Ta cúi kinh, quát, “Không cần.”

Hắn trầm mặc một chút, nói, “Đi, tôi đây đi lên.”

Ta phản ứng chậm nửa nhịp thì ra hắn muốn tới nhà của ta, đương trường liền thét chói tai. Có thể cái này gọi là quá chậm, người này đã tắt máy. Ta cấp rống rống gọi lại, kết quả hắn một người gọi một người tắt máy. Ta gấp đến độ vò đầu bứt tai, chỉ kém không đập được lửa lại còn bị thiếu trụ. Ngay lúc cảm xúc ta sắp hồng mắt, cái điện thoại đáng chết được kết nối.

“Hách Quýnh, tôi hiện tại đứng trước cửa nhà cô, cô muốn tự mình mở cửa hay là muốn tôi gõ cửa kinh động đến ba mẹ cô?”

Ta bị người này vô tình vô sỉ kiểm soát tình gây sự làm cho thể xác và tinh thần mệt mỏi, thanh âm chán nản, “Tôi đây, không cần ra mở cửa. Hơn nữa, tôi thật không đề nghị anh gõ cửa, bởi vì căn bản tôi không ở nhà.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lát, chợt âm thanh mắt thẳng bằng vang lên, “Hách Quýnh, cô dám đùa giỡn tôi.”

Ta thờ dãi một hồi, “Lão huynh, anh căn bản chưa cho tôi thời gian nói chuyện, hiện tại lại có thể hợp tình hợp lý chỉ trích tôi? Hơn nữa tôi vừa gọi cho anh nhiều cuộc như vậy anh cũng không tiếp, hiện tại nói như vậy đúng là không có quan điểm.”

“Vậy còn cô, lúc trước tôi gọi nhiều như vậy cô cũng không tiếp.”

Ta đặt mông ngồi xuống, lấy chút nhẫn nại cùng hắn giải thích, “Đó là tôi ra ngoài mua cơm, không mang di động. Sau gọi đến không phải tôi nhận sao, anh hẳn là có nhìn thấy.”

“... Cô hiện tại ở đâu?”

Ta chán chừ một chút, vẫn là báo cáo chi tiết. Từ nhà ta đến quán đi bộ đại khái hơn 20 phút, lái xe thì nhanh hơn, rất nhanh cửa cuốn trong quán truyền đến tiếng động ào ào. Ta mở cửa nhỏ ra, nhìn thấy Lâm Tiễn đứng ở bên ngoài. Hắn như là vừa đi từ bữa tiệc ra, âu phục màu trắng, anh tuấn như chụp trên trang bìa tạp chí. Lần đầu ta phát hiện nam nhân mặc tây trang màu trắng cư nhiên cũng uyên thâm như vậy, suất đến độ bỏ đi. Tay hắn khoanh trước ngực, nút thắt kim cương nhỏ vụn bên cổ tay áo, dưới ánh đèn đường mờ nhạt vẫn lờ lờ sáng.

Một trận gió theo mắt lạnh của hắn cùng nhau ở cửa nhỏ, ta bị gió thổi đánh cái rùng mình, răng không chịu nổi đánh cảm cập, “Đã trễ thế này, anh anh anh có chuyện gì?”

Hắn tiến gần ta, cùng ta bắt quả một khoảng cách ngắn, cúi đầu, “Hách Quýnh, cô sợ cái gì?”

Ta ngửi trên người hắn mùi rượu nhàn nhạt, không tự giác kéo quần áo lên, “Lão huynh, tôi không phải sợ phát run, là đông lạnh. Anh có chuyện nói mau, tôi muốn chuẩn bị ngủ.”

Hắn cau mày lại, “Ngủ trong quán?” Ánh mắt hắn nhìn ta mặc đồ ngủ đáng vẻ quê mùa tầm tòi, cuối cùng lưu lại trên cổ áo, biểu tình rất là hư ảo.

Ta gật gật đầu, “Anh rốt cuộc có chuyện gì?”

Hắn buông tay, “Đi vào nói.”

Thái độ hắn kiên quyết, ta cũng thật sự lạnh không chịu nổi nghiêng người để hắn tiến vào. Cửa nhỏ phía sau hắn ầm một tiếng, ta lui lui bả vai chạy nhanh tìm tấm chăn phủ thêm, sau lại ôm thêm hai túi chườm nóng trên gối, thế này mới có chút thư thái.

Lâm Tiễn đứng giữa quán cao thấp nhìn nhìn, “So với tôi nghĩ lớn hơn.”

Ta co thành một cuộn, “Anh có thể nói, tìm tôi chuyện gì?”

Hắn thế này mới cúi đầu nhìn ta, “Tiểu Hù nói lễ Noel hẹn với cô, có phải hay không?”

Ta gật gật đầu, “Cậu ấy nói muốn đến quán trông cùng tôi.”

“Vì sao muốn Tiểu Hù đến trông quán cùng?” Hắn khí thế bức người.

Ta bất đắc dĩ xoa tay, “Không phải tôi muốn cậu ấy bồi, là chính Lâm Hù yêu cầu.” Ta dùng khước mắt quăng một cái xem thường cho hắn, “Cùng anh giống nhau tự đưa lên cửa.”

Lâm Tiễn lổ tai thính, vừa nghe ta nói nhỏ liền như cột anten, “Cô nói cái gì?”

“Tôi nói anh có thể nhớ được nơi này, thật không dễ dàng.” Ta thu chân, “Anh từ xa chạy đến nơi này chính là hỏi tôi vấn đề này?”

“Ngày mai không có biện pháp ra sao?” Lâm Tiễn lui từng bước, tựa trên bàn, chân cẳng có vẻ thon dài.

Ta ách nhiên thất tiểu, “Lâm Tiễn, anh không biết anh hơi quá đáng sao? Tôi cũng không phải nợ anh em các anh, dựa vào cái gì coi tôi giống bảo mẫu

sai sử tôi? Các anh muốn tôi đi nhà các anh tôi phải đi, các anh muốn tôi dành thời gian bồi đệ đệ anh tôi phải bồi, dựa vào cái gì?” Ta càng nói càng tức giận, “Còn có, tôi cho tới bây giờ cũng không tùy tiện đến nhà anh, đúng không. Vậy anh dựa vào cái gì luôn tùy tiện, liên tiếp đến nhà tôi dù không đón chào? Anh hiểu lễ phép hay không, có biết cái gì kêu riêng tư hay không?”

Hắn yên lặng nhìn ta, cũng không nói. Ta tuy rằng khẩu khí hung hăng, nhưng bị hắn nhìn đến bất ổn, không khỏi nhớ tới nụ hôn ô long lần trước, tức thời đỏ mặt, “Không có việc gì anh đi đi, ngày mai tôi trừ bỏ trông quán không có cái gì khác. Nếu anh tính dùng tiền để chết tôi, tôi cũng sẽ không thể không tiếp tục kinh doanh bởi em trai anh vui đùa.”

Hắn rút cục đứng lên, khẩu khí thật đậm, “Làm phiền.” Xoay người đi được vài bước lại xoay người lại, “Đêm nay quả thật là tôi đường đột, thật có lỗi.”

Con người của ta quen ăn mềm không ăn cứng, vừa rồi nói có chút độc cũng có chút hối hận, “Cứ như vậy đi, vừa rồi thái độ tôi cũng không tốt. Muộn rồi, tôi thật sự muốn nghỉ ngơi.”

Ánh mắt Lâm Tiễn dừng trên chiếc giường nhỏ sau ta, im lặng gật đầu, xoay người rời đi.

Hắn vừa đi ta liền chạy nhanh chui vào ổ chăn, túi chườm nóng trong chăn hồng ấm hồ hồ, ta hít thở thoải mái mà trần trọc, “Thật là thoải mái.” Nhưng không đợi thân thể ấm hoàn toàn, tiếng cửa lại vang rạo rạo. Ta cảnh giác xoay người mặc thêm áo khoác, cầm lấy một cây gậy cùng dao gọt hoa quả đi ngó ra mặt mèo trên cửa.

Mặt mèo trên cửa là bản thân tự làm, hình vuông 3×3 cm. Mà đầu Lâm Tiễn vừa khéo vừa vặn, tứ tứ phương phương.

Người này sao lại trở lại?

Sắc mặt ta cực kém mở cửa, không đợi ta mở miệng hắn liền nhét túi nọ vào tay ta, “Để trong quán, sẽ ấm áp một chút.” Trong túi to kia là một thảm lông dê, kích cỡ không lớn hẳn là dùng trên xe gì đó.

Ta không biết làm sao.

Hắn thân thể đánh cái hắt xì lớn, đột nhiên ta liền thanh tỉnh, tốc độ rất nhanh đem túi to đưa vào tay hắn, “Anh trước cầm, chờ một chút, chờ đi.” Chạy từ trong quán lấy ra một túi 999, nóng hổi đem đưa hắn.

Hắn cũng không biết làm sao.

“Bị cảm mạo này nọ, dự phòng tốt hơn trị liệu.” Ta lại tiếp nhận túi to, đẩy đẩy, “Này tôi nhận đừng nói cảm ơn, lấy vật đổi vật.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Tuy rằng lấy thuốc đổi đệm lông dê của Lâm Tiễn, nhưng một buổi tối liên tục bị ép buộc mở cửa ta vẫn cảm lạnh. Ngủ đến nửa đêm bắt đầu phát sốt, trần trọc không yên không ngủ được. Đầu choáng váng hoa mắt nghẹt mũi họng đau, người có ý thức không chuyển động phảng phất như quý áp giường thật đáng sợ.

Không dám tiếp tục chịu đựng, bệnh nhỏ sẽ dễ thành bệnh nặng đòi luôn mạng người. Ta run run lấy điện thoại gọi về nhà, điện thoại vang hồi lâu rốt cục bị Hách cha tiếp. Nhưng bị kịch ở chỗ là cha không nghe được tiếng ta ‘Uy’ liền tưởng trò đùa dai, chẳng những dập máy lại còn được tặng kèm một câu trách móc — đứng ở góc độ tình cảm ta có thể lí giải tâm tình Hách cha, hơn nữa đêm nếu có người gọi điện cho ta ta sẽ trách móc khó nghe hơn. Nhưng ta bệnh tình hiện tại tiêu tán lý trí, ta cũng chỉ muốn sinh tồn a ngao ngao!

Dưới tình huống sắp chết giãy giụa ta chỉ có thể không ngừng ấn số, đầu dây bên kia vẫn không có người tiếp. Ngay lúc ta sắp ngất, điện thoại rốt cuộc cũng có người nghe. Lần này không đợi Hách cha mở miệng trước ta dùng chút khí lực cuối cùng rống một tiếng, “Ba, cứu mạng!” Rống xong hai mắt tối sầm, hoàn toàn mất đi tri giác.

Khi tỉnh lại, người đã ở bệnh viện. Vừa mở mắt ra liền thấy trần nhà màu trắng, nhìn xuống dưới kia chính là ga trải giường màu trắng còn có nhóm hộ lý hoặc gây hoặc béo hoặc trẻ hay già đang đi lại. Hách mẹ ngồi bên giường ta, sắc mặt của nàng thật khó nhìn, ánh mắt đỏ giống mắt thỏ. Nhìn thấy ta tỉnh, nàng nhẹ nhàng thở ra đồng thời nâng tay sờ trán ta.

Ta nhìn không được mắt đau mũi sụt sịt, chậm rãi quay mặt qua chỗ khác, nước mắt xôn xao một chút đã rơi xuống. Mặc kệ ta tức giận nằng, hay nằng tự giận mình, chúng ta dù sao cũng là người có huyết thống liên hệ tối chặt chẽ.

Sau ta mới biết được bản thân ngày hôm qua rạng sáng được đưa vào bệnh viện, lúc ấy phát sốt đến 40 độ lại có tình trạng mất nước, khi đó đã bất tỉnh nhân sự. Nói đến kích động, Hách ba khắc chế không được cảm xúc, chia vào mũi ta nỗi giận, “Mẹ con nói đúng vậy, con lớn như vậy có chút việc cũng không hiểu! Bất quá chỉ là việc nhỏ liền rời nhà, rời nhà cũng không tự chăm sóc tốt bản thân. Chính con nói, con lần này biến thành như vậy có phải tự làm tự chịu hay không? Mẹ con mạnh miệng mềm lòng, vừa nghe nói con phát sốt nằm viện lập tức đến, trên đường nôn nóng còn kém chút nữa bị xe đụng.” Ba thở dài, “Cứ như vậy, con tỉnh cũng không nói lời xin lỗi với mẹ. Hách Quýnh, con có phải hay không cháy hồng đầu óc?”

Ta không dám nhìn ba, chính là lắc đầu.

Hách ba vỗ cái ót ta, “Con đứa nhỏ này, chính là không chịu để tâm như vậy. Đúng rồi, ba cùng Tiểu Phạm nói, chờ con xuất viện liền mời bằng hữu của hấn ăn bữa cơm, cảm ơn người ta.”

“Gi? Cảm ơn ai?”

“Chính là bằng hữu tiểu Phạm kia a, lần trước con ói trên người ta đó.” Hách ba tức giận, “Con khi đó cháy thật lợi hại, cũng không biết thế nào liền đem điện thoại gọi cho người ta. Người ở xa lái xe đến, hơn nửa đêm phá cửa quán con —”

“Cái gì? Lâm Tiến đem cửa quán con phá?!” Mông ta như lửa thiêu bật lên, “Cánh cửa thật quý! Kia hiện tại đâu? Cửa hiện tại vẫn bị hư sao? Sách của con làm sao bây giờ? Có người trông quán sao? A a, ba ba thế nào hiện giờ mới nói cho con a! Quán của con a, sách của con a, tiền của con a!”

Hách ba tức giận đến mặt đều xanh, quất, “Con cái đồ không lương tâm, người ta là vì cứu con mới như vậy. Đến lúc người ta gọi cửa, con đều nóng đến độ mau chín, không phá cửa sao được? Cứ mạng của con, đem con đến bệnh viện, đem vào phòng khám gấp cùng tiền thuốc men, vội hơn nửa đêm. Buổi sáng hôm nay còn nhìn con, còn con đâu? Con còn nhớ rõ cánh cửa bị phá hư. Con, con đứa nhỏ này thật sự là thật sự là... Thật sự là vô lương tâm!”

Ta tự biết đuối lý, chỉ phải bồi khuôn mặt tươi cười, “Con cũng không phải, không phải đầu óc còn mơ hồ sao.” Nhưng thật kỳ quái, ta rõ ràng gọi điện về nhà, làm sao có thể gọi cho hấn đến đây? Nếu ta gọi đến cho hấn, hấn cũng không tắt tự mình đến, gọi điện cho 110 hay 120 đều có thể.”

Nhưng, hấn đến, còn thấy việc nghĩa hăng hái làm.

Bị hấn loại này làm cho biểu hiện như vậy, ta phản ứng đủ lang tâm cầu phước.

Ở bệnh viện hai ngày, ta không nhìn được niệm tượng nhân dân tệ, âm ỉ là hét xuất viện. Hách ba mượn đồng sự chiếc xe đến đón ta, Phạm Táp xưng phong làm lái xe. Vài ngày liền không gặp hấn gầy đi, nhưng tinh thần lại rất tốt.

Ngồi trên xe Hách mẹ liền miên quờ trách ta đại ý cùng may mắn, Phạm Táp lái xe thình thoảng đáp lại vài câu. Đề tài trò chuyện đột nhiên chuyển dời đến vấn đề phá bỏ và chuyển dời đi nơi khác, ta thế mới biết ở ngã ba đường kia khả năng cũng bị phá bỏ và rời đi nơi khác, Quần Nhiên Tiểu Mạn lại nằm trong phạm vi di rời. Ta không thể tiếp nhận sự thật này, quán kia không chỉ là nơi ta kiếm tiền, càng là tinh thần ta gửi gắm.

Phạm Táp giải thích chuyện này còn không có chính thức, cho dù thật sự hủy đi, đối với người thuê cũng có bồi thường. Có thể bồi thường thì thế nào? Lấy điều lệ hồ cha phá bỏ và rời đi nơi khác, ta khách thuê có thể thiếu đến đáng thương. Còn có, nếu là mở cửa hàng, ta muốn đi đâu tìm địa chỉ mới? Sinh ý về sau sẽ thế nào? Tương lai sẽ thế nào? Hết thấy đều không biết bao nhiêu.

Ta chán ghét không biết bao nhiêu, tin tưởng cũng không có vài người thích ứng được bao nhiêu. Đến lúc đến cửa hàng sửa sang lại nhìn thương gia phụ cận đều túm lại một chỗ nói chuyện, tường phía sau bọn họ đã bị viết chữ ‘Sách’ đỏ thẫm.

Chuyện tệ nhất quả nhiên đã xảy ra.

Ta nhanh đi đến, bọn họ cũng nhìn thấy ta, đều nhiệt tình vẫy tay, hoan nghênh ta phát sốt cũng đã nằm viện vài ngày đồng doanh chiến hữu. Tay Lâm tỷ nhỏ bé phát huy hết sức lực, tiếng cũng lớn nhất, “Quýnh, người thật sự là suy có thể, lần trước thương ở chân, lần này là cảm mạo nặng thêm phát sốt đến nằm viện. Tuổi còn trẻ thân thể không được a, muốn hay không thử chút trong điểm ta —”

“Ta cái gì cũng không cần!” Ta chạy nhanh ngắt lời nàng, sợ nàng nói cái gì sẽ bị gán ghép.

Lâm tỷ cười hắc hắc, một phen đem ta tha đi qua. Người nhiều chính là hữu lực lượng, tụ một chỗ nói chuyện đều đặc biệt đông đúc. Nguyên lai khu này đã bán cho Dịch Trúc trong quy mô kiến thiết, người Dịch Trúc đã đặt điều kiện tốt với tuyệt đại đa số thương nhân ở đây, nhưng đối với nhóm người thuê vẫn không tỏ thái độ. Các chủ quán cùng nghiệp chủ khu hợp đồng thuê đều vô cùng giống nhau, nhưng mà Dịch Trúc hiện tại đối với người thuê tuyệt không tích cực. Mọi người cũng chưa để trong lòng, vì thế càng thấp thỏm nôn nóng. Nhón chủ quán bảy miệng tám lời nghị luận, có mấy người tương đối cảm tính còn rơi lệ.

Ta nhớ lại một năm mở cửa hàng, trừ bỏ xót xa còn nhiều đau lòng. Quán kia là tâm huyết của ta, có mồ hôi và nước mắt của ta, còn có cha mẹ ta đầu tư. Ta tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, không thể để tiền cha mẹ vất vả bị máy ủi đất rầm rầm thành một đồng bụi đất.

Nói xong lời cuối cùng, nhóm chủ quán nhất trí quyết định thời gian cùng KFS đàm phán.

Đến giờ ăn cơm chiều, ta đem chuyện quán khả năng bị phá bỏ và rời đi nơi khác nói cho ba mẹ, “Qua hai ngày chúng ta hẹn thương lượng đàm phán,

mặc kệ nói thế nào cũng phải cấp cho công trang hoàng một khoản bồi thường. Bần... Bần cũng chưa trở về đâu.” Tiếng ta về sau càng ép thấp, từ trong cổ họng lí nhí không sai biệt lắm

Thật sự cảm thấy bản thân thật vô dụng.

Trên bàn cơm trăm mâm một trận, Hách mẹ than một tiếng, “Nói như thế nào liền hủy đi, lần trước Tiểu Phạm nói muốn phá ta còn tưởng rằng chỉ là nói mà thôi. Ai.”

Ta càng sa sút, “Mặc kệ thế nào, bọn họ hủy quán con, trang hoàng trong quán còn có mặt tiền cửa hàng lấy tiền bọn họ. Tuy rằng chúng ta không phải nghiệp chủ, nhưng tổng không thể cứ như vậy phá đi.” Nói lời này kỳ thực là tự mình dối người, bởi vì ta biết nếu có thể lấy được tiền, kia cũng ít đến đáng thương.

“Tốt lắm tốt lắm, sự tình phải đến mới biết. Mặc kệ như thế nào cũng phải có kết quả đúng không?” Hách cha thật lạc quan, “Bình đến tướng chặn nước đến đất ngăn, đoàn kết quần chúng cùng tranh thủ hiệu quả tốt hơn đơn thương thất mã nhiều. Đúng rồi, Quỳnh a, con cấp bằng hữu Tiểu Phạm gọi điện đến cảm ơn không?”

Miệng ta đang ăn một miếng cá, ngơ ngác hỏi đáp, “Ách, con đã quên.”

“Tuổi trẻ nhanh quên! Như vậy, ba xem rõ ràng thỉnh người ra ngoài ăn một bữa cơm, hảo hảo mà cảm ơn người ta. Còn có a, người ta lúc trước trả tiền thuốc men cũng phải tính rõ ràng.” Hách cha đối với hành vi của ta cực kì bất mãn, “Một điểm đạo lí đối nhân xử thế cũng không hiểu, về sau còn làm sao bây giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Trước lúc liên hệ Lâm Tiến ta vèn vèn một ngày củng cố tâm lý, vắt óc tìm mưu kế nghĩ ra lời nói cùng mấy lần diễn luyện, ta rốt cục gọi điện cho hắn. Sau vài giây ngắn ngủi, đầu dây bên kia truyền đến âm thanh khàn khàn.

Ta gặp hắn bắt đầu nói lấp vụn phần cảm tạ, blabla nói thông suốt cùng khen ngợi. Hắn chỉ lẳng lặng nghe, đối đáp một câu, “Vô luận bất luận người nào nhận điện thoại như vậy, đều không thể bỏ mặc.”

Cùng hắn quen lâu như vậy, lần đầu mới nghe qua lời có trình độ. Ta có chút giật mình, “Àn, nói là đúng như vậy, nhưng vẫn muốn cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí, lại nói cô cả ba ba đều kêu.”

“...” Ta thật muốn đánh hắn, nhưng e ngại mặt mũi chỉ phải cười ha ha, giả khách khí, “Tiếng anh nghe qua có chút lạ, thân thể không thoải mái sao?”

“999 mặc kệ dùng.”

“Gi?”

“Tôi bị cảm.”

“Dạ?”

“Bị lây bệnh.”

Ta một tay ôm ống nghe, một tay muốn cho mình một cái tát, cho mày rồi miệng cho mày nói nhiều cho mày dong dài cho mày không có việc gì tìm hỏi, cái này hỏi ra được nợ!

“Nghiêm trọng sao?”

“Không thoải mái.”

“Sinh bệnh đều không thoải mái.”

“Đặc biệt không thoải mái.”

“Kìa, tôi đem thăm lỏng dê đưa cho anh.” Ta thật sự bí, không có gì liền nói, “Đem kia vô cùng tốt, trong quán thật ẩm áp.”

“Đó là để dùng trên xe.”

“Anh cũng không cho tôi dùng xong a.”

“Tốt lắm, cô hiện tại đưa đến đây đi.”

Ta hận mình, cái kết cục không có gì để nói chính là như thế này, vừa muốn không nhìn đã bị xoi mắt 100 đồng tiền xe!

“... Đến Kim Hoàng Thịnh Thế, 18A.” Tiếng đầu dây bên kia khàn khàn, “Tôi bảo bảo vệ chỗ đó, đến lúc đó cô trực tiếp đi lên là đến nơi.”

Nhân gia đã nói đến nước này, ta còn có thể thế nào? Cũng may Kim Hoàng trong nội thành, tiền xe có thể giảm chút! Đóng gói tốt thăm lỏng dê gây chuyện, lại đứng gần ngã tư mua một giỏ hoa quả cùng hoa tươi, ta mang mấy thứ này lên xe bus, một đường lắt lư đến Kim Hoàng.

Nhấn chuông cửa hồi lâu Lâm Tiền mới mở cửa, xem ra hần quả thật là bệnh không nhẹ, cẩn thận nhìn mặt có chút trắng bệch, ngay cả thanh âm đều mệt mỏi. Nguyên lai kế hoạch của ta là đưa đồ xong rồi đi, chính là đều đã đến, như thế nào cũng phải ân cần hỏi thăm hai câu, “Nếu bản thân uống thuốc không đỡ, còn không bằng đến bệnh viện châm cứu, hoặc là truyền nước. Tuy rằng tôi cũng không thích bệnh viện, nhưng ở đó cũng không phải không có biện pháp.”

“Bác sĩ gia đình mỗi ngày đến, nếu cần nằm viện, tôi sẽ đi.” Hần mở giỏ ra, từ bên trong lấy qua một viên hòa long, “Cô ăn cái này sao?”

“Ách, đó là mua cho anh.”

“Không thích?”

“Không không, tôi cái gì đều có thể ăn một chút.” Ta khách sáo.

Hần quay đầu liếc mắt ta một cái, cũng không biết nhớ tới cái gì khoe miệng khê nhếch, “Dịch xác, cô đồ gì đều ăn được. Rất nhiều, mỗi người một nửa.”

Ta còn không kịp trả lời, hần đã vào trong phòng bếp lấy con dao nhỏ bỏ trái cây thành hai nửa, đưa tới. Ta thụ sủng nhược kinh, cầm thìa nhỏ múc. Hòa long quả cũng không quá ngọt, thậm chí nhiều điểm chua. Ta nguyên tưởng rằng hần sẽ ăn không vào hoặc theo tập quán phê bình vài câu, nào biết hần cư nhiên một câu cũng chưa nói, một miếng lại một miếng ăn sạch sẽ — đại khái bệnh ngay cả đầu cũng hư. Ta có chút không quen, hỏi thử, “Anh có muốn ăn táo hay không? Táo kia không tệ, tôi gọt cho anh.”

Hần sững sốt một chút, nhanh nói, “Không muốn ăn táo, tôi muốn ăn mỳ.”

Sóng điện não ta vắn vẹo một chút, “Gi?”

“Tôi không muốn ăn táo, tôi muốn ăn mỳ.” Sắc mặt hần không tốt, tinh thần khá tệ, nói so với bình thường nhiều hơn, “Có sợi mỳ thô, còn bỏ thêm rất nhiều các loại sò hến.”

Nam nhân này cho tới bây giờ ở trước mặt ta đều là tây trang giày da không ai bì nổi, mà hiện tại hần mặc bộ quần áo ở nhà màu vàng nhạt, trên chân đi đôi dép trong nhà, tóc nguyên lai gọn gàng, sáng sủa cũng mềm mại phủ trước trán, che đầy cặp mắt cực hữu thần. Nguyên bản ta cảm thấy hần cùng Lâm lão đại cùng lão tam hình thần, trầm ổn rất nhiều lại hơi có chút trẻ con. Đương nhiên, này chỉ sợ là bởi vì do sinh bệnh, người sinh bệnh luôn yếu ớt. Cho nên đối với yêu cầu bệnh nhân, nhất định phải hết sức thỏa mãn.

Ta hít sâu một hơi, “Đó là mỳ Odon hải sản. Bất quá anh bộ dạng này ăn hải sản không tốt, đổi món khác, nấu mỳ sợi trứng gà đi.”

Hần không có ý kiến.

Ta vén tay áo chuẩn bị xuống bếp — trong ngôn tình, một nữ nhân vì một nam nhân rửa tay làm canh, đó là bắt đầu JQ*. Đáng tiếc ngay lúc đó ta hoàn toàn không có ý thức được điểm này, ta lực chú ý chỉ đặt trên tủ lạnh rỗng tuếch. Lâm Tiền có chút tiếc nuối nhún vai, “Không hay xuống bếp, gọi điện để siêu thị bên dưới đưa tới là được.” Hần nói như vậy làm ta mới nhớ, kỳ thực hần hoàn toàn có thể kêu đồ ăn làm sẵn. Ta thật buồn bực đứng bên cạnh nhìn hần gọi điện thoại mua đồ, vài lần muốn xen vào nói: anh cũng thuận tiện mua suất mỳ đi, nhưng sống chết đều không nói nên lời.

*JQ: jian qiang – gian tình.

Nhân viên siêu thị đưa đồ thật nhanh, không đến 10 phút đã thấy nhân chuông. Ta nghĩ trước một bước mở cửa, kiểm tra vật phẩm trong danh sách thuận tay tính tiền. Tiếng Lâm Tiền phía sau truyền đến, “Không cần cô trả hộ, tôi đến.”

Trong lòng ta nghĩ một giỏ hoa quả lẫn hoa tươi đều tặng, cũng không cần chút mỳ sợi trứng gà. Rút một trăm đồng đưa qua, nhân viên đưa hàng cười mím nhìn ta, không nhận. Tay Lâm Tiền từ phía sau đưa tới, ta phản xạ có điều kiện bắt đầu gạt hần — tin tưởng từng có kinh nghiệm tranh nhau thanh toán người đều. “Không cần khách khí... Ai, tiền ở trong này.”

Nhân viên đưa hàng vẫn như cũ cười đến như gió mùa xuân, nhưng lời nói so với thụt lưỡi còn đả thương người, “Cám ơn hân hạnh chiếu cố, tổng cộng

là 779 đồng.”

Ta mỉm cười đông cứng — cho mày rồi miệng, cho mày tiện tay, cho mày tranh nhau thanh toán! [Quýnh nhà ta đang tự trách bản thân mình:-◇

Ta gần như oán hận nhìn nhân viên đưa hàng rồi đi, sống chết cũng không suy nghĩ cẩn thận, không phải chỉ là mấy quả trứng gà mấy túi rau dưa cùng mì phở còn có một hộp thịt nhỏ sao, thế nào lại gần 800 đồng? Tay trái ta nắm mỳ sợi tay phải cầm trứng gà, trái nhìn phải nhìn cũng không cảm thấy chúng nó cùng mỳ sợi trứng gà phổ thông có gì khác nhau.

Nước sôi, nắm một nhúm mỳ sợi hỏi, “Này có đủ hay không?”

Hắn cúi đầu nhìn, gật gật đầu.

Hạ nồi, mở vung.

Vén tay áo bắt đầu đánh trứng gà, lòng trứng gà vàng óng đánh đều, có chút bọt trắng tràn miên. Chiếc đũa cùng bát va chạm, phát ra tiếng đing đing đang đang, không ngờ như tiếng nước chảy, nghe qua thật dễ nghe. Càng hài hòa là Lâm Tiểu yên tĩnh đứng ở bên cạnh nhìn, thường thường đưa gia vị hay bát đựng.

“Này, anh thích ăn cứng một chút hay mềm một chút?” Ta một bên dùng đũa đánh quay với mỳ sợi một bên hỏi, “Canh muốn nhiều hay muốn ít?”

Hắn đi về phía trước từng bước, âm thanh dè dặt, “Cô xem rồi làm.”

Mỳ sợi được bung lên bàn, hồng hồng vàng vàng rất đẹp mắt, ngửi mùi hương liền khai vị. Bởi vì nấu nhiều mỳ, ta cũng mặt dày lấy một bát. Lâm Tiểu trông thật đói bụng, kia một bát mỳ sợi to một thoáng chốc công phu liền ăn xong. Hắn ăn xong cũng không có lập tức rời bàn, mà là rũ mắt nhìn bát trống rỗng, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Ăn nốt mỳ sợi cuối cùng, ta bắt đầu tiêu diệt trứng gà. Ăn xong thu thập một chút về nhà, tiện đường có thể qua đầu ngõ mua bánh đậu đỏ mới ra lò, đang nghĩ đến mỹ vị, thỉnh thoảng người ngồi đối diện đột nhiên mở miệng,

“Hách Quýnh.”

“Ân?”

“Chúng ta kết giao được không?”

Cứng họng một lúc, chiếc đũa đang gấp đồ ăn liền ‘Đông’ một tiếng rơi vào trong bát, nước canh bắn tung tóe, liền khéo như vậy hiện trong ánh mắt. Vì thế, ta đối với câu hỏi của Lâm Tiểu trả lời gần như một giọng điệu lưu loát tự từ,

“Sát!”

Dạ.

Không biết mọi người ứng phó thế nào trong trường hợp xấu hổ hai người không nói này, dù sao ta cũng chỉ trừng mắt to giả bộ hồ đồ, nhưng loại hồ đồ này cũng không có biện pháp giả vờ mãi được — người đối diện ánh mắt so với ta còn sáng ngời hữu thần hơn. May mà lúc ta sẽ bị trừng phạt công, chuông cửa phi thường hợp thời vang lên.

“Tôi đi mở cửa!” Mặc kệ hiện tại trước cửa là nhân viên môi giới hay cao cấp quản gia, đối mặt với bọn họ tổng so với đối mặt người động kinh bệnh hoạn tốt hơn. Ta khoan khoái mở cửa, “Xin chào, có —”

Cửa tràn đầy ba người, Điều Chính, Lâm Hù, Bạch bác sỹ.

Dạ dày... Đau quá.

“Hách Quýnh, tỷ vì sao lại ở chỗ này?” Tiếng Lâm Hù nhỏ nhỏ, nhưng uy lực cường đại giống như bom, làm ta người ngã ngựa đổ, làm cho quần chúng vây xem trầm mặc không lời.

Bốn người hai mặt nhìn nhau vài giây sau, vẫn là Điều Chính đánh vỡ cục diện bế tắc, “Hách Quýnh, cô cũng đến thăm bệnh sao?”

Trong nháy mắt ta liền lệ nóng doanh trùng, nhìn xem, nhìn xem, đây là trình độ rùa biển tinh anh, nhân gia không theo liền mở miệng, vừa mở miệng nói câu đầu tiên vì ta tẩy sạch sẽ, “Đúng vậy đúng vậy, là tới thăm bệnh, vừa tới không bao lâu a ha ha.”

Vào trước là tiểu bạch kiểm Lâm Hù, ngay sau đó là Bạch bác sỹ hiền lành. Điều rùa biển đúng là có hàm dưỡng, nhân gia mỗi lần đều đi cuối cùng. Bất quá lúc đi qua sát người, hắn cúi đầu thả cho ta một câu, “Cô không sao chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Ta chưa kịp tiêu hóa lời nói của Điều Chính có ý tứ gì, liền nghe thấy tiếng Lâm Hủ thất thanh vang lên, “Ca ca, anh làm sao vậy?”

Đích xác, hần làm sao vậy? Vừa rồi còn cùng ta mặt đối mặt ngồi ăn mỳ, còn nói chút mạt danh kỳ diệu, hiện tại cả người và khuôn mặt đều bỏ nhào trên bàn, một bộ dáng sắp chết?

Hợp lực đem an bài Lâm Tiền tốt sau, ta rốt cục hỏi Điều Chính, “Tên kia như thế nào? Giống tình huống bộ dáng rất tệ ai. Nhưng vừa rồi hần tinh thần còn tốt, còn ăn hoa quả còn muốn ăn mỳ, thế nào đột nhiên lại như vậy?”

Điều Chính cảm cấp nhiệt độ, liếc ta một cái, “Hần lúc cảm mạo phát sốt đều như thế, hay vòng vo, lại đột nhiên ngắt. Thật là dọa người.”

“Thật là dọa người.”

“Càng dọa người.”

“?”

“Có một lần hần nóng lợi hại, mơ mơ màng màng lấy nước sôi đi tưới hoa.” Điều Chính rung đùi đắc ý, “Cây hoa lan tuyệt thế của Lâm tổng, cứ như vậy bị tưới chết, còn không thể phát hóa.”

“Quần như vậy?”

“Đúng vậy, tựa như mộng du. Cô hỏi hần, hần hoàn toàn không ấn tượng.”

Trông mắt ta vừa chuyển, “Kia hần có phải hay không còn có thể trọn tròn mắt nói mê sáng?”

“Ai biết được.” Điều Chính nhún nhún vai.

Sở dĩ nói, ta vừa rồi cùng một cái mộng du nhân cùng nhau ăn hoa quả ăn mỳ? Lá gan ta đều thu nhỏ một phần ba, “Tôi xem, tôi nghĩ tôi đi về trước.” Nói là nói như vậy, người cũng không tự giác theo Điều Chính đi tới cửa phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ mở ra, Bạch bác sỹ đã thu thập ống nghe cùng kim tiêm. Lâm Hủ đang ngồi cạnh giường Lâm Tiền nói cái gì, nhìn thấy ta cùng Điều Chính, huynh đệ hai ánh mắt đồng loạt nhìn đến đây. Bất đắc dĩ, ta nhếch miệng cười cười, Lâm Hủ mím miệng gật đầu mỉm cười, mà Lâm Tiền lại phi thường không hề phép xoay người đi.

Nói mê sáng có thể không chấp nhận, nhưng trái cây cùng mỳ sợi tổng không phải ăn không phải trả tiền!

Hỗn đản này!

Khéo léo từ chối hảo ý Điều Chính, ta ngồi xe bus về nhà. Ở trên xe bus ánh mắt bị nước canh bắn tung tóe đột nhiên ngửa, xoa nhẹ vài cái sau cư nhiên sung lên. Từ lúc ta đi họp lớp bị thương ở chân, ngủ ngủ đến phát sốt nằm viện, ta đi thăm bệnh trở về đột nhiên biến thành độc nhãn long, đã có thể phi thường lạnh nhạt mà đối diện Hách ba cùng Hách mẹ.

“Con gần nhất đại khái phạm vào cái gì đó.” Hách mẹ nói, “Qua vài ngày mẹ đi cầu cái bùa để con đeo.”

Ta tỏ vẻ nói gần đây nhất không hay ho đặc biệt lợi hại, tốt nhất cầu thật nhiều bùa để mang. Hách mẹ một bên mắng ta không hiểu chuyện nói lung tung, một bên đưa cho ta một cái hồng bao cứng, dặn dò nói bùa chưa cầu lấy về tiền trước mang theo tùy thân. Có thể không cần bên người, để tiền trong túi là được.

Ban đêm, ta trần trọc miên man. Câu Lâm Tiền nói trong lúc mê sáng luôn phập phồng trong đầu, từ trên xuống dưới trái trái phải phải phía trước phía sau ngang dọc thẳng lẫn đủ hướng. Rõ ràng chính là câu mê sáng, ta lại bị quấy rầy ngủ không yên, lấy điện thoại cầm tay ra bắt đầu chơi trò chơi.

Đang chơi đến lúc cao trào, di động đột nhiên rung, ta lơ đãng nhìn trò chơi sắp phá đảo bị cường chế tắt, nhảy đến một tin nhắn.

Nhận được tin mới, chỉ có hai chữ: cảm ơn. Người gửi: Ca ca tiểu thụ.

Ta trừng mắt nhìn màn hình nửa ngày sau, tắt máy, ngủ.

Ngủ là đang ngủ, nhưng chất lượng ngủ không cao. Cả buổi tối đều nằm mơ, hơn nữa trong mơ giống như phim truyền hình nhiều tập, nội dung đại khái là: Ta bắt con thỏ chuẩn bị đem về nhà nuôi, kết quả con thỏ mẹ đến tìm ta đòi con, ta đem con thỏ con đưa cho thỏ mẹ tiếp theo con thỏ đột nhiên biến thân, biến thành một con thỏ mẹ to vĩ đại, uy hiếp muốn ăn ta. Ta sợ tới mức tè ra quần, chỉ có thể nghe theo sai khiến của thỏ mẹ, đi đào rất nhiều rất nhiều cà rốt bồi thường. Ta đào a đào, một đường đào đến chỗ sâu rừng rậm, cà rốt càng đào càng lớn, càng đào càng có hết sức. Ngay lúc ta dùng lực bú sữa đào một cà rốt nhan sắc quái dị coi như bị nhiễm phóng xạ, đột nhiên cà rốt rít gào. Ta định hình vừa thấy, cái gì, này không phải cà rốt, này rõ

ràng chính là đuôi lão hồ. Ta khóc gào liều mạng chạy, một đường bỏ ra nước mắt cùng mồ hôi. Phía sau, kia chỉ lão hồ đuôi sặc sỡ đuôi theo, ta chạy a chạy, xa xa nhìn thấy con thỏ mẹ to vĩ đại, ta kêu thảm cầu cứu. Con thỏ mẹ phi thường vút cho ta một câu: thực xin lỗi, vừa rồi lừa ngươi. Kỳ thực, ta chỉ ăn chay.

Sở dĩ nói, con thỏ cùng nhị gia giống nhau, đều không đáng tin cậy.

Cầu người không bằng cầu mình!

Lúc móng vuốt lão hồ kém mấy mm đáp trên bờ vai ta, ta ra sức nhảy — nhảy đến một ngọn núi nhỏ, dùng sức đào một cái rớt thoát nhìn phi thường lớn, toàn thân dùng sức quăng đi. Lão hồ vừa vịn bị đánh, hung hăng ngã trên mặt đất, mặt nó oai nghiêm nằm trên mặt đất hừ hừ. Ta đắc ý nhìn lướt qua vũ khí, HLL quần — này không phải củ cải, này rõ ràng là một lọ 2L giả thành cả rớt sao.

Toàn bộ buổi tối ta đều bị loại cảnh trong mơ xuyên qua, đau đến động kinh. Giấc ngủ không tốt người tự nhiên liền tiểu tiện, ta dậy thật sớm, đến đầu ngõ mua sữa đậu nành cùng bánh bao, phở phạc ỉu xiù mang đi theo đến quán. Thật xa nhìn thấy một đoàn này nọ ngồi xồm trước cửa quán, đến gần gần cận cận xem, nguyên lai là Lâm Hù.

Không thể không nói, Lâm gia vị tiểu công tử này trời sinh là manh* vật. Muốn nói thế nào người so với người thì chết, hàng so với hàng thì quăng? Đổi lại người khác, dùng loại tư thế ngồi xồm trên rương gỗ này đều không tránh được dùng từ ‘Nghèo túng’ ‘Thất vọng’ thậm chí là ‘Đáng khinh’ để hình dung, nhưng Lâm Hù ngồi trên rương gỗ, mấy từ không thể hình dung nổi liền biến thành ‘Thật muốn nhéo’ ‘Kích manh’ ‘Manh đến bạo’ toàn những từ kinh thần như vậy, thậm chí còn có thể dùng các hành động cụ thể có thể chứng thực như ‘Chết cũng muốn đem về đường a a a’ hoặc ‘Đánh bất tỉnh tha đi ngao ngao’.

*Manh: đáng yêu, khả ái khiến cho người ta nhìn không được ôm chặt lấy và thét lên.

Không biết là một nhọc hay là không yên lòng, chờ ta đi đến trước mắt cậu mới có phản ứng. Tiểu manh vật kích động trên rương nhảy xuống, nhưng trọng tâm bất ổn, người thuận thế liền ngã về phía trước. Cũng may ta vài ngày trước ở bệnh viện ăn được uống được, có thể chống đỡ được cú ngã kia. Cũng không biết tiểu tử này chờ ở chỗ này đã bao lâu, ngón tay lạnh lẽo.

“Sao cậu lại tới đây?” Ta tinh thần uể oải, khẩu khí cũng không thân thiện, “Chờ đã bao lâu?”

“Không lâu.” Tiếng cậu rất thấp, đầu cũng cúi xuống thấp, “Đệ có chút việc tìm tỷ.”

Ta kéo cửa cuốn, “Chuyện gì?”

Lâm Hù bộ dáng có chút do dự, nhưng rất nhanh cậu giống như là hạ quyết tâm nói, “Tỷ, tỷ nơi này rất nhanh sẽ bị phá bỏ và rời đi nơi khác.”

Ta nhìn cậu một cái, “Truyền là truyền như vậy, nhưng sự tình còn không có chân chính nói ra. Cậu làm sao biết được?” Từ ngày lễ Noel đó ta sinh bệnh lỡ hẹn cho đến nay, lần đầu tiên ta nhìn thấy Lâm Hù. Mà tiểu thiếu gia này cũng không rõ nhân gian yên hòa, cậu làm sao mà biết chuyện phá bỏ và rời đi nơi khác?

Lâm Hù cắn cắn môi, phảng phất như hạ một quyết định thống khổ. Cậu từ trong túi lấy ra một phong thư giấy bạc, “Đây là lấy từ trên bàn của ca ca, cùng chuyện này có liên quan. Thực xin lỗi, Hách Quýnh, thực thực xin lỗi...” Cậu cúi đầu càng thấp, mặt sau âm thanh càng yếu ớt, căn bản không nghe rõ đang nói cái gì.

Ta giống như bị người đánh lén, hai mắt đều dăm dăm. Tinh thần ta có chút hoảng hốt, nhưng ta lại mủi phần rõ ràng mình bạch giấy trong túi kia khả năng chứa cái gì. Có một chút manh mối tinh tế đột nhiên tại một khắc kia rõ ràng, từng giọt từng giọt hội tụ đến cuối cùng giống sợi vonfam nháy mắt cái sáng trung.

Lâm Hù không biết đi lúc nào, đây là lần đầu tiên cậu rời đi yên lặng không một tiếng động. Giấy trong túi là mấy tờ mỏng manh, mặc dù có rất nhiều từ chuyên dụng cùng ký hiệu xa lạ còn có Anh văn ta chán ghét nhất, nhưng phần hợp tác hiệp nghị song phương thì ta biết, hơn nữa, còn đều nhận thức.

Dịch trực, Hứa Thận Hành.

Lâm thị, Lâm Trạm.

Chà trách Lâm Tiền đối với ta thối mặt, nguyên lai chính là miệng hần lừa ta đá qua cửa cùng huynh đệ KFS. Cũng khó trách Phạm Táp thường thường toát ra thần sắc khó xử cùng khó chịu không hiểu, nguyên lai bọn họ đều biết.

Nhìn chủ quán lục tục mở cửa, trong lòng ta đột nhiên chua xót. Đối mặt với KFS tư bản hùng hậu, chúng ta người thuê trừ bỏ thỏa hiệp còn có biện pháp khác? Lâm Hù trộm cho ta văn kiện nhưng không có nói đến phá bỏ và bồi thường rời đi nơi khác, mà ta lại mủi phần minh bạch, bỏ qua Lâm Trạm một bên không nói, Hứa Thận Hành là tuyệt đối thủ đoạn mạnh mẽ thủ đoạn. Không cần nói chúng ta những người đi thuê, liền ngay cả các nghiệp chủ cũng không nhất định từ trên tay hần chiếm được tiện nghi gì.

Đứng trong góc ta sàu mặt, Lâm tỷ vội xua đi cái ý nghĩ đó. Nàng một bên lấy cốc đá bào một bên văng nước miếng, “Không bồi ta sẽ không chuyển, chẳng lẽ người ở bên trong hần còn dám phá a!”

Ta lắc đầu thờ dãi, “Ngươi cho là, bọn họ thật sự dám”

Lâm tỷ trừng mắt, “Dám! Ta làm công dân, chịu hiến pháp bảo hộ!”

Ta sắc mặt bình tĩnh nói, “Có một mảnh đất thần kỳ như vậy, mà trên mảnh đất đó chỉ có dân chúng, không có công dân.”

Lâm tỷ lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu lại giận dữ nói, “Sớm biết rằng sẽ có ngày phá bỏ và rời đi nơi khác, ta sẽ không đầu tư nhiều tiền như vậy. Như vậy ta tổn thất cũng ít đi, ai, còn đều là nhập khẩu, thật quý a... Quýnh, người nói ta chuyển đi biết chuyển đi đâu giờ? Hàng tháng dùng nhiều tiền điện, tiền thuê nhà cái gì cũng đắt. Rõ ràng người cùng cùng ta chuyển cùng buôn bán, đồ kiếm tiền lời H truyện tranh cùng sách kinh điển, sinh ý nhất định sẽ tốt. Đến lúc đó chúng ta còn có thể trao đổi link tình bạn, thật tốt a.”

“...” Ta so với Lâm tỷ cùng lắm là nhỏ hơn mấy tuổi, lại tổng cảm thấy cùng nằng cách vô cùng một khoảng thật lớn. Đây không phải trình tự giáo dục cùng ý thức giác ngộ vấn đề, đây là đầu óc cùng nếp nhần não kết cấu cơ bản bất đồng tạo thành sai biệt.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Tết âm lịch càng gần, lời đồn đại liên quan đến chuyện phá bỏ và rời đi nơi khác lại càng nhiều. Duyên phố phố lão bản tập hợp cùng một chỗ vài lần mở cuộc họp, đối với bọn họ tính toán trao đổi điều kiện, ta cũng không ôm mười phần hi vọng. Dùng lời nói của Lâm tỷ, khai giá cao chính là dùng để đánh chiết khấu, có thể lấy được chút ít là chút ít. Nàng tương đối lạc quan, ta thì ủ rũ. Nhưng ủ rũ là ủ rũ, sinh ý vẫn phải làm. Đêm một ngày trước khi sang năm mới đi ra bưu điện lấy đồ, đều là truyện tranh khách quen gửi mua. Ta nghe rằng nhếch miệng đem túi nặng trĩu mượn xe máy của Hách mẹ, ngồi chờ ra.

Từ khi thành phố hạn chế dùng xe, xe máy này thật phá hư hoàn cảnh không cho phép người ta chạy. Nhưng ta sinh ở nơi nào thành người nơi đó, tự nhiên là biết rất nhiều đường phụ có thể thông vào trung tâm nội thành, cho nên mới có thể liêu lĩnh đi xe vừa thông suốt. Bất quá tuyến đường phụ cũng không thiếu cảnh sát giao thông, mặc kệ người có phải hay không chạy từ tuyến đường chính sang, nhân gia phạt một cái là một cái. Phạt một lần hai lần là phạt tiền, tình huống tệ nhất là thu giữ xe. Ta tính toán xe này cũng dùng ít nhất mười năm, cũng bị phạt bị thu còn chưa tính, vừa vặn tìm có mua xe khác.

Từ bưu điện đến quán một chuyến bất quá đến hai mươi phút, bởi vì chờ thêm đồ nên càng đi chậm. Ta cũng không vội vàng, liền thảnh thơi đi. Nhưng rất nhanh ta phát hiện tiếng xe bắt đầu không thích hợp, từ ống xả vang lên tiếng rầm rập oanh. Mấy chiếc xe đi bên cạnh ta đều phi thường chán ghét khinh bỉ quay đầu trừng ta, xem như kẻ thù. Tối tuyệt là một đại thúc, nhân gia hô một tiếng lùi bên người ta, cột cho ta một câu: cô nương, cô quảng này nọ.

Ta dừng xe nhìn trên mặt đất, “Tôi quảng gì?”

Kia thân hình to mọng áp chế trên xe càng đi xa, tiếng vang vọng từ xa xa truyền đến, như sấm bên tai, “Đạo đức!”

“...”

Một luồng khói đem ập đến, ta bị nghen khụ khụ vài cái, này mới hiểu được thế nào bị người hận — con lừa hồng rồi, phun ra một luồng khói đen trên đường. Hiện nay đang trong bối cảnh xã hội chủ nghĩa khoa học đề xướng tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường hài hòa, loại hành vi này nào có thể tha thứ?

Ta đỏ mặt, nhảy xuống con lừa dắt xe đi bộ. Nhưng chưa được mấy bước liền mệt, bắt đầu đi lại cười lên, lần này ta lên ga tương đối chậm, phun ra khói đen cũng ít đi rất nhiều, nhưng vẫn đưa tới không ít oán giận. Ta cứng rắn ăn ừ bản thân, nhanh nhanh, cũng sắp tới quán.

Theo mỡ ngõ nhỏ đi ra sau lại phải đi qua một tuyến đường chính, ta cẩn thận lại tiểu tâm, hết nhìn đông nhìn tây thật lâu mới dám đi ra. Nhưng là — nhưng là lại tới nữa, nó vừa tới liền không có chuyện tốt — nhưng là ngay lúc ta mới từ hẻm nhỏ đi ra, liền khéo như vậy đụng vào đầu một chiếc xe hơi. Trên đầu xe cắm một biểu tượng con báo nhỏ (xe Jaguar) chấn động vài cái, chao đảo gục đầu xuống, ‘đát’ một tiếng rơi trên mặt đất.

Xe kia,

Là xe tốt.

Đại khái,

Quý đến chết!

Ngấn ngời vài giây ta trước sau trái phải vừa xem thông suốt, nghĩ phải đi phía trước chạy hay là lui về sau. Nhưng là đi phía trước, có lẽ có cảnh sát, nhiều sẽ bị phạt chết. Lui về sau, con đường toàn xe qua lại như nước chảy, sẽ bị nghiền chết. Nếu bất động tại chỗ, cũng chỉ có thể chờ chủ xe xuống dưới đánh chết ta.

Ta cúi đầu, chỉ nghe tiếng cửa xe mở ra, ngay sau đó có người đi đến trước mặt ta, “Hách Quýnh.”

Là người quen!

Có thương lượng!

Bi thương mừng rỡ làm mũi ta đau xót, yết hầu cũng cảm thấy nghẹn, thần kinh co rúm bộ mặt cố xả ra một nụ cười, “Lâm... Phó tổng, hoàn hảo a...”

Lâm Tiễn thần sắc có chút phức tạp nhìn ta liếc mắt một cái, nói, “Tôi hoàn hảo, cô thoát nhìn không tốt.”

“Tôi...” Ta nhìn về phía đầu xe hắt, muốn nói lại thôi lúc nhìn thấy cảnh sát mặc đồng phục đi đến hướng này. Chạy là chạy không được, ta thấy chết không còn đem xe máy dựng xuống, cúi đầu chuẩn bị nhận xử phạt. Chính là không dự đoán được cảnh sát đi lên còn không có hỏi câu nào, một bên Lâm Tiễn liền tiếp nhận, đánh giằng hòa nói là người quen, không quan hệ, giải quyết riêng giải quyết riêng.

Cảnh sát thoáng nhìn hiện trường, nói, giải quyết riêng thì giải quyết riêng, nhưng nơi này là khu vực hạn chế, xe máy kia nên bị thu giữ. Ta dờ dẫm gật gật đầu, mang lên mang đi. Lâm Tiễn không hiểu được vì sao so với ta còn sốt ruột, lại cường bức lại lợi dụng sống chết không để người đem xe mang đi. Nhưng cảnh sát ca ca người ta nói phải trở về, phải đi ghi biên bản một chút, đến lúc đó đi vào bãi giữ xe đưa tiền chuộc xe, đây là vấn đề nguyên tắc. Lâm Tiễn nhìn thấy Lâm Tiễn sốt ruột phát hỏa, hung hăng chất vấn, “Anh đem xe đi, để nàng đi một mình trở về a! Hiện tại trực tiếp giao tiền phạt không được sao?”

“Không được, chúng tôi có trình tự, ăn theo trình tự. Lại nói, các anh không phải là người quen sao, ngồi xe anh về không được sao?” Cảnh sát giao thông lạnh lùng ứng hẩn một câu, quay đầu vung tay lên, “Này, cô đó. Lại đây đem xe tới chỗ này.”

Lâm Tiễn trừng mắt cảnh sát kia nặng nề không ăn sau một lúc lâu, xoay người thân thủ muốn nắm túi của ta. Ta so với hắt nhanh hơn một bước, ôm lấy túi thấp giọng nói, “Không quan hệ, tôi có thể tự mình về. Nơi này cũng có điểm xe bus.” Vừa rồi quá khẩn trương không để ý, hiện tại mới nhớ ra hắt không chỉ là người quen, mà là gian thương muốn phá hoại nơi làm ăn của ta. Nếu hiện tại nhận ân tình của hắt, về sau trên bàn đàm phán mặt đỏ gập nhau, làm thế nào chống đỡ được?

Lâm Tiễn lại bất chấp tất cả, nắm lấy cánh tay ta lôi lên xe, “Lên xe.” Ta tránh một chút không tránh ra, nóng nảy, “Tôi nói tự tôi đi về, anh ít quản tôi.”

“Hách Quýnh, hiện tại đang trên đường cái.” Hắt sắc mặt trầm xuống, tiếng nói cũng không đúng vị, “Đừng như vậy.”

“...” Mặt ta đỏ lên, không biết vì sao đột nhiên có chút ủy khuất, “Tôi, tôi...” Bên này rồi rầm muốn nói cái gì đó phản bác hắt, bên kia gương mặt liền nhìn thấy xe máy bị một thím cao lớn thô kệch ngồi lên, oanh oanh rầm rầm hướng chỗ cảnh sát giao thông đi. Ta hậu tri hậu giác nhắc nhở nói, “Ài, xe kia tình hình xe không tốt lắm, phải tiêu——” từ ‘Tiêu’ còn chưa nói ra chợt nghe cách đó không xa cách âm một tiếng.

*Tiểu tâm: cẩn thận, thận trọng

Trước mắt một mảng khói đen.

“Hách Quýnh.”

“Àn.”

“Xe cô bộ phận nhà khí bị rớt.”

“Àn.”

“... Lên xe đi.”

“Àn.”

Ôm túi to ngồi ghế sau, Lâm Tiễn quay đầu nhìn ta, “Về nhà?”

“Trở lại quán.” Ta cúi đầu nhìn túi, nghĩ nghĩ hỏi hắt, “Lâm Tiễn, anh chừng nào thì phá quán tôi?”

Nghe được một tiếng thờ dài trầm thấp truyền đến, “Lâm Thị cùng Dịch trúc hợp tác bộ phận chỉ bao gồm thiết kế kiến trúc cùng bộ phận thật thể thừa kiến, giai đoạn đầu không xen vào.”

Ta ‘Nga’ một tiếng

Hắt nhìn ta qua gương hậu, “Tìm được mặt tiền cửa hàng mới sao?”

Ta lắc đầu.

“Tôi có thể giúp cô tìm.”

Ta lắc đầu.

“Tuy rằng không biết nhiều lắm, nhưng theo tôi biết, chỗ kia điều kiện tương đối hợp lý.” Hân trái lại nói, “Cô có thể trước tìm một chỗ thuê tạm một chút, dùng được một hai năm, chờ khu buôn bán sầm uất lên...” Hân đành chỉ nói, chỉ sợ cũng là cảm thấy bản thân đang nói lời hoang đường.

“Đi từng bước tính từng bước.” Ta cúi đầu nghịch nghịch ngón tay, hơi chút tự giễu, “Không được việc tôi đi ra chỗ tiểu khu mình mở quán bán trứng luộc trong nước trà.”

“Cô thật đúng lạc quan.”

“Không, là tôi giả lạc quan.” Ta ngẩng đầu nhìn về phía trước, “Nói thực ra, nếu không có cửa hàng, tôi thật không biết nên làm cái gì bây giờ.”

Trên mặt hân nụ cười tiêu tán, “Sở dĩ đâu, cô rốt cuộc là nghĩ như thế nào?”

“Tôi nghĩ thế nào đều tốt, dù sao sự tình sẽ không dựa vào dự tính của tôi phát triển.” Ta dùng chân cọ cọ thảm xe, “Là tốt hơn so với suy nghĩ của tôi, bản thân có thể thuận lợi ngồi xe trở về xe không bị cảnh sát bắt. Kết quả, anh cũng thấy đấy a.”

Hân trong gương chiếu hậu nhìn ta một cái, “Ai cho cô đâm tới tôi.”

“Tôi không phải cố ý.” Cũng không phải đụng đến xe hân, dám đụng xe máy làm rụng biểu tượng con báo trên xe hân, “Đó là ngoài ý muốn.”

Hân hơi hơi mỉm cười, “Tôi biết.”

“...” Biết thì sao, dùng loại khẩu khí này lại có ý tứ gì?

Xe sắp tới ngã ba, đường đột nhiên trở nên chật chội. Ngoài bên ngoài cửa xe đều là sắc mặt lo âu, còn có mấy người tóc tai bù xù. Tâm ta đột nhiên kịch liệt nhảy lên, một cổ dự cảm bất hảo từ đáy lòng bốc lên.

Loại bất an này cũng không yên đang nhìn cách đó không xa một làn khói đen cùng ánh lửa, thời khắc đó, hóa thành một khối băng hung hăng nện trên ngực.

Người càng ngày càng nhiều, xe bị kẹt ở bên trong, không thể động đậy. Lâm Tiễn xoay người quá mức, thật vội cùng ta nói gì đó. Ta lại cái gì cũng không nghe thấy, run run mở cửa xe. Lúc chân tiếp xúc với mặt đất, nửa phần khí lực cũng không có, lập tức quỵ trên mặt đất.

Vô số chân ở trước mặt lướt qua, bụi đất bỏ nhào trên mặt, xoang mũi tràn đầy mùi khói và mùi plastic. Đột nhiên cảm thấy không thở nổi, vừa định đứng lên liền cảm thấy ngực truyền đến một trận đau đớn, đầu óc dần trống rỗng, ngón tay ta gắt gao bám vào xe không để bản thân xui xẻo. Nhưng cảm giác choáng váng cùng hoa mắt vẫn tiếp tục, thời gian dài như một thế kỉ vậy.

Có người đỡ ta dậy, vỗ mặt ta có ý để ta tỉnh lại. Cả người ta giống như tượng gỗ, đi như có dây rối gỗ điều khiển. Chính là có một ý trí duy trì ta máy móc đi về phía trước, luôn luôn đi. Có người kéo ta về phía sau, túm lại. Khí lực rất lớn, làm ta rất đau. Nhưng là không cần, tuyệt không để ý, tiếp tục đi về phía trước.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, khói đặc, cực nóng, còn có người khóc gào. Có người ta quen, có người ta không biết. Bọn họ đều khóc, gào khóc yên lặng rơi lệ. Một mảnh bừa bãi, trang giấy, món đồ chơi, đồ ăn cùng văn phòng phẩm.

Bình tĩnh thế nào?

Đề ta bình tĩnh thế nào?

Quán của ta, không có.

Nước mắt nhanh chóng rơi trên mặt, nhưng ánh mắt lại vẫn gắt gao nhìn quán đã hoàn toàn thay đổi, đến cuối cùng, trong cổ họng ta chỉ có thể phát ra vài tiếng khàn khàn,

“Van cầu anh, buông tôi ra. Buông ra...”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Lúc còn học tiểu học, ta nuôi một bể cá vàng. Chúng nó thật đẹp. Ta thật yêu chúng nó, sợ chúng nó lạnh chết, nên bể cá rải thêm cát, sợ chúng nó thiếu không khí, nên mua rất nhiều bèo cùng đánh oxy; sợ chúng nó đói, nên ba bữa cấp chúng nó đồ ăn.

Một ngày hai ngày ba ngày, đến ngày thứ tư chúng nó giống như vắn thẩn bị nấu chín trương bụng lên mặt nước — ta uy nhiều lắm, bắt bọn nó đang sống tốt thành chết. Đem chúng nó chôn vào chậu hoa ta khóc không thấy mặt mũi đâu, Hách cha an ủi cả này do chết no, không oan. Hách mẹ lại nói, đứa nhỏ này không có năng lực chịu đựng, rất yếu ớt.

Nhưng, sau khi lớn lên cũng hiểu được, khi đó yếu ớt cũng khả năng chịu đựng mạnh yếu không quan hệ. Thứ âu yếm coi trọng nhất bị cướp đi sau mang đến đau đớn, có mấy người có thể bình tĩnh thừa nhận? Càng yêu, càng để ý, khi nó rời đi, người sẽ càng thống khổ. Cái loại thống khổ này tuyệt không rõ ràng lưu loát, giống như đem con dao khoét lỗ nhỏ, từng chút từng chút một lấy đi da thịt của người, làm cho người huyết nhục mơ hồ, thống khổ.

Từ lúc nuôi cá bị chết sau, ta không nuôi con gì nữa, chẳng sợ đem con chó hoang cũng gửi nuôi nhà người khác. Sợ, sợ lại thừa nhận đột nhiên mất đi một thứ âu yếm nhất lại thống khổ. Không thể gửi gắm nhiều tình cảm trên sừng vật, bởi vì cho dù chúng nó có sống lâu, nhưng so với chủ nhân đi trước một bước. Sợ đi ta khờ hồ hồ nhận định một cửa hàng sách kia sẽ không mất sẽ vĩnh viễn im lặng ở trên giá sách chờ ta, chờ ta mở cửa, chờ đủ loại người đem bọn nó mượn đi, đọc. Chúng nó sẽ không đi lại, sẽ không chạy tán loạn, cũng sẽ không có tự nhiên tiêu vong sinh mạng.

Nhưng, chỉ cần một trận hỏa, cái gì cũng không còn.

Trận hỏa kia thật sự lớn, giăng co thật lâu. Nửa ngoại thành đều nhìn thấy ánh lửa tận trời, hiện trường trong vòng 100m đều đầy khói đen cùng vật bị thiêu đốt.

Nửa thân mình bị ống phun nước bắn đến, ẩm ướt. Ta không chút để ý, hai mắt nhìn chăm chăm ngọn lửa vẫn như cũ kiêu ngạo.

Trên mặt nước mắt đã khô cạn, hơi hơi đau đớn. Cũng lại khóc không ra nước mắt, ngay cả âm thanh đều không phát ra được. Thân thể cương giống tượng gỗ. Mắt thấy lửa đã chuyển nhỏ, ta muốn nhân cơ hội đi về phía trước. Có thể đi chuyển cũng không xong, phía sau có người cứng cỏi đem ta gắt gao trói chặt. Hắn ôm nhanh như vậy, các khớp ngón tay bên sườn ta nắm hằn lên. Cầm hằn gắt gao tựa trên vai ta, chặt chẽ trói trụ. Dưới tình huống như vậy, cả người ta đều dán trên người hắn. Tuy rằng tinh thần có chút hoảng loạn, nhưng ta còn thấy tư thế này thật ái muội.

Dần dần, lỗ tai chậm rãi khôi phục thính giác. Rất nhiều âm thanh ồn ào vang lên, líu ríu nhàn nhàn toái ngữ. Ta mơ hồ nghe thấy từ ngữ có chút mất cảm, đột nhiên sống lưng lạnh cả người. Môi ta run run, trước mắt lại bắt đầu choáng váng hoa mắt. Người phía sau cảm thấy được, tay đặt lên vai ta nhẹ nhàng lay động vài cái. Đồng tử tiêu thất nhìn lại hắn, ta há miệng thở dốc, lại nói cái gì cũng không nên lời.

Bên tai đột nhiên vang lên một tiếng gào khóc thê lương, ngay sau đó một đạo bóng đen sát bên người mà qua, phá tan dây giới tuyến vọt vào trong đám cháy. Trong đám người phát ra tiếng hét chói tai, vội vàng mà lo sợ không yên. Ta bỗng dưng tỉnh táo lại, người vừa rồi vọt vào đám cháy ta rõ ràng nhận thức.

Là Lâm tỷ!

“Chị, chị a,” Tiểu Mẫn cũng phi thường anh dũng phá tan sợi dây giới tuyến, một đường gào khóc mà chuẩn bị theo vào, “Đội em với, em cùng chị vào, chị a!” Chính là tốc độ nâng dù sao cũng chậm hơn Lâm tỷ, lúc trước nhân viên cứu không kịp phản ứng chỉ có thể tro mắt nhìn Lâm tỷ vọt vào, vây chặn Tiểu Mẫn gào khóc giữ một bên.

“Chị a... Thiêu liền thiêu... Ô... Sẽ không có... Sẽ không có gì cả, dụng cụ cùng sách có cái gì... Lại còn có ô... GV cái gì, mua lại là được... Là đến nơi thôi... .. Lâm chi như vậy oa ô ô... ..” Tiểu Mẫn đặt mộng ngồi dưới đất, oa oa khóc, “Chị có việc gì làm sao bây giờ a... A di dương lại không ở nhà... Chị a...” Khóc khóc lại giãy dụa đứng lên, có thể là ní non làm nàng mất nhiều thể lực, lúc đứng lên còn lao đảo vài cái. Nàng lao đảo đi đến một lần nữa kéo dây giới tuyến, hai tay nắm chặt dây, người mất thấy sẽ không đứng nổi.

Ta lại nhìn không được, dùng hết khí lực toàn thân thoát khỏi giam cầm, nghiêng ngả chao đảo đi đến, “Mẫn.” Tiểu Mẫn quay đầu lại nhìn ta, nước mắt ào ào, “Quỳnh... Ô... Quán không có, chị không có, chị em cũng không có... Ô ô... Đều không có, đều không có! Lập tức đều không có ô... Chị em cũng chạy vào... Nàng thể nào liền chạy vào? Em đều không kéo lại được... Ô ô, lửa thật lớn... Vậy phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Nàng vừa khóc vừa gấp tai họa quần chúng cũng tốt xa rồi, trong lúc nhất thời vang lên tiếng khóc.

Ta cảm thấy cả người đều nóng lên, ngay cả tiếng cũng biến điệu, “Nàng đi vào làm gì? Mẹ nó nàng đi vào làm gì? Nàng muốn chết sao? Muốn chết a!”

“Quán a! Tất cả tài sản của nàng đều ở bên trong a!” Tiểu Mẫn gần như khàn cả giọng, “Lúc trước vừa mở, có tiền mặt cùng sổ tiết kiệm, còn có giấy tờ cùng chứng minh thư... Nàng tần tần khổ khổ vài năm nay... Chị xem nói a, thế nào lại cam tâm nhìn lửa thiêu như vậy... Ô... Thiên sát thiên sát...”

Trên mặt ta vừa nóng vừa lạnh, thần kinh chỗ huyết thái dương không ngừng nhảy lên, như là có cái gì muốn bạo phát ra. Thần sử quỷ sai một loại, chân ta không tự giác địa chấn, đi về phía trước. Có chấp niệm chống đỡ: ta thế nào liền có thể quên đi? Gia sản Lâm tỷ bên trong, nàng chạy vào. Gia sản của ta cũng ở bên trong, ta cũng phải vọt vào — nói thật, đến thời điểm như vậy, người liền dễ dàng vờ ngơ ngẩn.

“Lăn! Cút qua một bên! Không thấy tình trạng gì sao? Vội vàng chịu chết!” Một chiến sỹ phòng cháy khuôn mặt trẻ con hung hăng quát ta, hận không thể đem ống cao áp bắn nước tẩy cái đầu, đem ta cùng Tiểu Mẫn rửa sạch, “Cho ta lui ra ngoài, lui ra ngoài!”

Tay Lâm Tiễn lại quán tới, cổ chấp mang ta sang một bên, trấn an nói, “Hách Quỳnh, Hách Quỳnh, tỉnh táo lại, tỉnh táo lại.” Hơi thở hắn sớm đã hỗn loạn kỳ quái, như là vội vàng muốn chứng minh cái gì, “Hãy nghe tôi nói...”

“Tôi không nghe... Hiện tại tôi không muốn nghe... Bằng hữu tôi còn ở bên trong,” tiếng ta phát run, hướng về tiểu chiến sỹ cầu xin, “Quán nàng ở sâu bên trong... Nàng một người bên trong... Một người đi vào... Cũng không thể được... ..”

Tiểu chiến sĩ trợn mắt hét to nói, ngón tay chìa vào chóp mũi ta, “Ai để nàng đi vào! Đến lúc này còn gây thêm phiền toái, cho chết cháy!”

“Ngươi —” ta tức giận đến không nói nên lời, chính là muốn cùng hần lý luận, một bên Tiểu Mẫn đã bắt đầu hành động — Nàng một ngón cắn vào cánh tay tiểu chiến sĩ, cắn cắn chặt.

Tiểu chiến sĩ ‘A’ kêu thảm một tiếng, lập tức dùng sức vung tay. Tiểu Mẫn bị vung gạt sang một bên, hung tợn nghe rằng, “Lão tử cắn chết ngươi, cho ngươi nói hươu nói vượn!”

Tiểu chiến sĩ mặt đỏ lên, tay nắm chặt đến độ tuôn ra gân xanh, là người đầu nhìn thấy hần muốn bạo RP (nhân phẩm), Tiểu Mẫn cũng không chút yếu thế cùng hần giằng co. Dưới tình huống như vậy, Lâm Tiễn chạy nhanh lùi túm ta, để tránh bị tranh cãi vô vị liên quan.

Ở phía sau, phía sau một đám người truyền đến một trận xôn xao, còn có không ít tiếng người kinh hô, “Đi ra, đi ra!” “Lâm Lâm đi ra!” “Lâm Lâm —”

Nghe thấy ty ty đi ra, Tiểu Mẫn không giằng co cùng tiểu chiến sĩ nữa. Trườn nhanh như mèo, nàng liền chui qua dây giới tuyến. Tiểu chiến sĩ phản ứng không kịp, không bắt lấy nàng, phí công hét to đuổi qua, “Đứng lại, đứng lại cho ta!”

Lâm ty so với ta nghĩ tốt hơn, trừ bỏ tóc quần áo có chút đen đúa chật vật, người thì không có gì đáng ngại. Nàng gấp người, một tay kéo một cái rương một tay xua xua đám người, bộ dáng thắng lợi, “Ta đã trở về!”

Ta vừa khóc lại cười rộ lên, này đồ bảo hóa, này không muốn sống.

May mắn, may mắn không có việc gì.

Ta tránh khỏi Lâm Tiễn, cùng Tiểu Mẫn đi lên kéo Lâm ty ra. Hòm kia không lớn, chính là không biết chứa gì bên trong rất nặng.

Cùng nhau kéo hòm ra khỏi dây giới tuyến, Lâm ty đặt mông ngồi dưới đất, lòng còn sợ hãi, “Hoàn hảo, hoàn hảo quán ta ở phía sau, còn không có cháy lợi hại như vậy. Cũng may ta phản ứng kịp, đến lúc cháy sang còn thoát ra được.” Nàng nói còn thoải mái, chọc Tiểu Mẫn lại bắt đầu oa oa khóc.

Ta nặng nề đánh nàng một quyền, lau nước mắt, “Ngươi hỗn đản a! Nguy hiểm như vậy còn vọt vào, quả thực chính là muốn chết a!”

Nàng cười khổ một cái, “Không có biện pháp, ta chỉ nghĩ đến tài sản của ta. Ai... Bất quá, bất quá ta đem thùng quan trọng nhất đem ra! Ha ha, có thể thiếu một một chút a.”

Ta rất ngạc nhiên thứ gì làm Lâm ty liều mạng cũng phải đem ra.

Lâm ty dương dương trưng mặt hắc bạch phân minh, ánh mắt sáng ngời, “Ta đem tiền a số con a cùng giấy tờ cùng đồ quý nhất để cùng một chỗ, đây là hòm nhập khẩu a! Người thợ khéo tinh tế, tỉ lệ chính xác... Kia nhiều khối, kia nhiều hòm, kia có biện pháp mở từng cái ra xem. Đây cũng chính là ta, có thể lấy được ra!” Nàng một mặt an ủi mở hòm ra, “Lưu trữ, tốt xấu có thể bán lấy tiền kiếm lại chút ít. Người xem — y ~~~~~ a ~~~~~ ngao ~~~~~ đây là cái gì? Đây không phải đồ ta nhập vào! Đồ này không phải ta mua! Oa —————”

Ta nhìn vào, HLL quần ngay tại chỗ.

“Oa a a... vì sao trong quán ta lại có loại này? Vì sao vì sao vì sao?” Lâm ty đặt mông ngồi dưới đất, một cước đem hòm đá ngã lăn, trong hòm lăn đầy đất đều là, “Đồ ta nhập vào sao lại biến thành thế này? Ô oa... Đây mẹ nó là ai đem hòm của cha đặt trong quán ta? Còn đặt cùng một loại hòm! Là ai là ai?”

Tiểu Mẫn mặt một trận xanh một trận trắng, áp a áp ứng nói, “Chị... Chị a, kia... Kia hần là, là là đơn vị của dựng phát phúc lợi lễ mừng năm mới. Cũng, cũng là nhập khẩu, nhập khẩu đều thế.”

“Oa a... Một quá... Ô oa... ..”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Từ trận hỏa ngã ba đường sau, ta bệnh nặng một hồi, liên tục sốt nhẹ mấy ngày, cả người đều mờ mịt. Đến khi khá hơn, đã là mừng hai tết.

Mừng hai tết tục xưng là ngày lại mặt, nữ nhi gả ra đều phải trở về nhà mẹ đẻ. Nhà bà ngoại ở Lâm thị, lái xe mất một giờ. Làm một nữ nhi hiếu thuận, hàng năm ta đều đi theo nàng về nhà mẹ đẻ thăm viếng. Nhưng tình huống năm nay, ta thật không thể về. Hách ba cùng Hách mẹ trước khi đi chuẩn bị tốt cho ta đồ ăn, giữ ấm trong nồi, lại dặn dò phải uống thuốc đúng giờ. Từ khi gặp chuyện không may sau hai người luôn luôn dè dặt cẩn trọng, lời nói cử chỉ thập phần cố kỵ, rất sợ kích thích đến thần kinh yếu ớt của ta. Hách ba thậm chí lên nói với ta, Quýnh a, không cần lo lắng, đồ cưới của con vẫn phải có, mẹ con còn có nhiều đồ lắm. Ta bả đầu chôn trong ổ chăn, nước mắt ào ào chảy, các loại áy náy xấu hổ lo sợ bất an không yên.

Quán không còn, ta hoàn toàn mất đi nơi làm, còn làm cho cha mẹ thêm nợ. Tuy rằng bọn không cần này nợ, nhưng ta rất để ý. Đem số tiết kiệm ra bỏ thêm thêm, người nhất thời bị áp lực — số tiền nợ đã đến con số bội số so với số tiết kiệm a uy! Trong khoản thời gian ngắn còn tiền là tuyệt đối không có khả năng, hơn nữa ta cũng không nghĩ sẽ lơ lửng mở loại quán này có chuyện phí tổn đầu vào. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là đi làm, làm cho người ta làm công kiếm tiền lương tương đối đáng tin. Hàng tháng đến giờ phát tiền, đảm bảo tiền lương dù thâm hay hụt, như thế nào cũng có thể dành tiền trả nợ.

Người một khi ý chí kiên định, hành động lập tức sẽ đi kèm theo. Vợ vàng ăn mấy nem com xong lập tức lên mạng, làm một lý lịch hồ sơ, điền đầy đủ rồi đăng lên mạng. Ta học chuyên nghiệp quốc tế tài chính, nhưng bản thân đối với công tác giao tiếp với con số thực tại là đau đầu. Sở dĩ lúc ta đăng nhiều là lựa chọn văn thư hoặc là loại hình công tác trợ lý. Nghĩ bản thân trước kia làm kinh nghiệm không nhiều lắm, cũng không dám đối với tiền lương có yêu cầu quá cao, bởi vậy đối tượng đều là các công ty nhỏ. Trong công ty nhỏ áp lực cạnh tranh so với công ty lớn ít hơn chút, cơ hội công tác cũng sẽ nhiều hơn. Đợi đến khi gửi xong hồ sơ, đã là ba giờ chiều. Hách ba gọi điện thoại về nói tối nay muốn ở nhà mẹ đẻ Hách mẹ dùng bữa, mỗi lần con rể nữ nhi trở về đều có thể chinh ra một bản măn hán toàn tịch, vô cùng tàn nhẫn chúng ta một lần ăn vền vền ba ngày, xong rồi còn đóng gói về nhà, lại ăn hai ngày.

Nghĩ bọn họ hiện tại được ăn, nước miếng ta liền bắt đầu tràn ra. Đáng tiếc năm mới rất nhiều quán nhỏ đều đóng cửa, mà quán không đóng cửa thì lại đông nghẹt. Ta tính toán trước khi hồi phục phải tìm được một việc làm làm thời. Có lẽ, trước ta có thể đem một ít truyện tranh trân quý đem đi bán, truyện tranh này ta bảo tồn rất tốt, trông vẫn như mới, hơn nữa đa số là những bộ không xuất bản nữa, đem lên mạng bán vẫn được giá.

Đột nhiên ta nhớ tới, nói đến truyện tranh, không phải ta có vụ đặt cọc mua truyện sao, còn là chính bản truyện tranh, vừa vặn hôm cháy đó ra bưu điện lấy. Khi đó ta đặt trên xe máy đi về, bất quá sau xe bị thu mang đi. Sau ta ngồi xe Lâm Tiền trở về, truyện tự nhiên để ở trên xe. Truyện đó đều là của khách quen đặt, tiền đặt cọc chỉ có một nửa. Bản thân ta tự bỏ hơn hai nghìn đồng, đây chính là một cọc tiền của ta a!

Nghĩ đến một cọc hơn hai nghìn đồng sẽ về tay, ta kích động giống như đánh huyết gã. Cầm điện thoại ngón tay phát run, đến khi tiếng Lâm Tiền vang lên, ta ức chế không được tâm tình kích động, thanh âm đều run run, “Lâm... Lâm... Lâm Tiền.”

“Hách Quỳnh.” Tiếng hán trầm thấp không giấu được kinh ngạc, như là không xác định lại gọi một tiếng, “Hách Quỳnh.”

“Là, tôi đã thật quẫn, không cần lại luôn luôn quẫn tôi có được không.” Tiếng ta suy yếu, có chút hoài niệm lúc hán gọi ta Hách tiểu thư.

Đối phương trầm mặc một chút, nói, “Tôi không nghĩ tôi là cô.”

Đúng vậy, nguyên bản là ta không bao giờ muốn cùng hán liên quan gì nữa. Không từ mà biệt, từ ngã ba một trận đại hòa đến bây giờ vẫn còn xôn xao. Trên thực tế mỗi khi có một chỗ cũng bị phá bỏ và rời đi nơi khác, sẽ có phát sinh, này cơ hồ đã thành một quy luật cố quái lại tự nhiên. Mặc dù ngày thứ ba sau trận đại hòa cảnh sát liên tuyên bố nguyên nhân phát hỏa, là một kẻ lang thang tình thân có vấn đề ngồi hóa mã vàng trong thùng. Nhưng rất nhiều người đều cho rằng chính là cảnh thái bình giả tạo, chính là vì bình ổn nhiều người tức giận, che giấu cho lợi ích tập đoàn.

Nói thật, ta cũng không quá tin tưởng nguyên nhân phát hỏa sẽ ô long như vậy, hơn nữa ngay tại thời khắc khẩn cấp, nhưng cảnh sát đều ra kết luận, những cái khác chỉ có thể xem như lời đồn đãi, cũng không có chứng cứ xác thật, ta có thể chất vấn như thế nào? Liêm liêm môi có chút khô, ta lắp bắp nói, “Ách, ách, là như vậy. Ân, ngày đó tôi ngồi xe anh trở về, cảm ơn a. Cảm ơn anh đưa tôi trở về.”

Hán hô hấp nghe qua rõ ràng trầm xuống rất nhiều, “Cô còn tốt lắm?”

“Tốt, tốt,” ta nhu nhu cái mũi, “Rất tốt.”

“Hách Quỳnh.” Lúc hán gọi tên ta âm thanh trở nên rất nhẹ, “Chuyện đã qua, người so với cái gì đều tốt.”

Ta háp háp cái mũi, “Ân, tôi biết.”

“Quán cô, thật sự thật đáng tiếc.” Hán tiếp tục nói, “Nghe nói cảnh sát đã tìm được nguyên nhân phóng hỏa.”

“Tìm được nguyên nhân hay không đều không quan trọng, tất cả đều không còn.” Ta thật nản lòng ứng phó, “Liên tính đem người gây ra bắn chết một trăm lần, không còn sẽ không còn, không có gì có thể lấy lại.”

“Về sau có tính toán gì không?” Hán như là ngồi xuống, miệng bỗng trở nên thoải mái, “Còn muốn mở lại quán sao?”

“Làm sao có thể, vốn đã không có.” Ta níu chặt bông trên quần áo, “Trước tìm công việc, nhưng sau nhìn nhìn lại.” Nói đến vốn đã không còn, ta đột nhiên nhớ tới nguyên nhân gọi điện cho hán, “Cái kia, Lâm tiên sinh, tôi...”

“Đang tốt thế nào đột nhiên đổi tên gọi.” Hán đánh gãy ta, “Khách khí như vậy, thật không quen. Vẫn là, cô có chuyện gì muốn nhờ tôi?”

Ta thở phào nhẹ nhõm, “Không phải nhờ anh, tôi muốn lấy lại đồ của mình làm chi còn nhờ anh.”

“Cô có cái gì ở chỗ tôi?”

“Truyện tranh a, ngày đó tôi ngồi xe anh, đem truyện tranh đặt ở ghế sau. Vài túi nhìn bắt mắt a, gói thật sự kín.” Ta mới không tin hán không thấy được, “Này đều là khách quen đặt, đến lúc đó muốn đưa cho người ta. Anh xem, rảnh thì đến đưa tôi.”

Đầu dây bên kia trầm mặc trong chốc lát, hỏi, “Này đều là truyện tranh gì, đem tên đọc cho tôi.”

Một cổ dự cảm phi thường phi thường bất hảo trong lòng nổi lên, “Anh đưa túi cho tôi là được, muốn tên truyện tranh làm gì? Anh muốn xem a, muốn xem thì nói ra để lần sau tôi giúp anh mua giùm.”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc lâu, cách thật lâu mới nghe được tiếng hần rầu rĩ, “Cô nói cái túi kia, tôi không thấy.”

“Anh không thấy?! Anh lúc ấy còn cùng tôi lấy túi lỗi đi!” Ta nổi giận, kia không đơn giản là túi, vẫn là tiền mặt trắng bóng a, “Rõ như ban ngày, cũng không phải cái hộp nhỏ, vài cái túi a, cũng có phân lượng, làm sao có thể không nhìn thấy?”

“Như vậy, tôi lại vào trong xe tìm xem, có lẽ là tôi quên, cũng có thể là lái xe lấy giúp tôi. Tóm lại, nếu không thấy, cô cũng được chủ bồi, không phải sao?” Hần dừng một chút, “Cô yên tâm, tôi khẳng định sẽ phụ trách tốt.”

Nhân gia đã hào phóng lại bộc trực, ta cũng không tiếp tục nổi giận nữa. Hơn nữa, câu hần rút cuộc sẽ phụ trách, nghe quần thể nào, “Ách, có lẽ, thật sự có thể là anh tìm không kỹ, nếu không nữa thì chính là người khác thay anh cầm. Anh cũng biết, có đôi khi tìm đồ liền là như thế, muốn tìm tìm không thấy, không muốn tìm tự mình lại hiện ra.”

Tiếng cười trong điện thoại vang lên, “Nói như vậy, hiện tại tôi cũng chỉ muốn ngồi chờ tự cái túi tự động hiện ra.”

Ta cắt một tiếng, “Chờ cho chúng nó mọc chân chạy ra chẳng chờ trên đầu anh mọc hoa lan, kia còn tương đối có hi vọng.”

“Nói hươu nói vượn.” Hần cười nắc nẻ, “Hách Quýnh, cô thế nào lại nói nhiều?”

Ta đặt mông ngồi trên sofa, tâm tình thoải mái không hiểu, “Ài, nói nhiều cũng không phải ba hoa. Đứng rồi, ngày đó cảm ơn anh a. Tôi phải nói, cảm ơn anh can tôi. Nếu không có anh can, tôi cũng chạy vọt vào. Khi đó mà đi vào thật, hiện tại hậu quả đúng mà khó nói.”

Tiếng hít thở nhọt nhọt từ bên kia truyền tới, lâu dài mà trầm ổn.

“Nói thật, khi đó tôi rất giận,” ta xoay chân, cũng không biết vì sao nói càng thoải mái, trái lại tự nói, “Tôi hận vận khí tôi không tốt, cố tình ngày đó đến bua điện. Tôi hận thời vận tôi không tốt, ngay cả mở quán đều bị hỏa thiêu. Thật sự không hay ho, thật không may. Nhưng nếu ngẫm lại, nếu ngày đó tôi còn ở trong quán, tôi có thể không gặp nạn được hay sao? Có lẽ có khả năng do mệnh... Nhân sinh a, thật sự phải nói không tốt. Có đôi khi một lựa chọn có thể thay đổi cả đời, có đôi khi, một cái lỡ mất, lại không biết tiếc nuối vẫn là may mắn. Ài, tựa như anh nói, người so với cái gì đều cường. Đúng không?”

Bên kia thời gian trầm mặc so với lúc trước cộng lại đều lâu, thật lâu sau mới nhẹ nhàng vang lên một tiếng, “Đúng.”

Đồng hồ treo trên tường điểm năm giờ, ta mới phát giác cùng hần hàn huyền lâu như vậy, “Ài, đến giờ tôi nấu cơm chiều. Kia, nếu anh tìm được túi, liền gọi điện cho tôi, hay nhắn tin cũng được. Tôi sẽ tìm lúc đi chỗ anh lấy, nếu anh không tiện, liền trực tiếp gửi chuyển phát nhanh, chuyển được đến nơi.” Nói được thông suốt, đang chuẩn bị nói tái kiến, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Tiếng Lâm Tiễn cũng đồng thời vang lên, “Hách Quýnh, cô đừng vội tắt điện thoại, tôi còn có việc...”

Ta một bên nghe điện thoại đi ra cửa, miệng càng không ngừng, “Àn, tôi nghe, anh còn có chuyện gì, nói đi.” Một bên đi mở cửa.

“Hách Quýnh, cô chuyên tâm chút.”

“Tôi thật chuyên tâm — dát!” Ta trừng mắt kinh kêu lên một tiếng.

“Hách Quýnh, cô làm sao vậy?”

“... Lâm Tiễn, anh sờ sờ trên đầu mình, có mọc cây hoa lan nào không?”

“... ... Lại nói hươu nói vượn.”

“Không phải a, là túi... Túi tự mình hiện ra... Hiện ra a uy...” Còn thêm một cái, như là khối đậu hủ sắt chính tề a uy!

“?!”

Đang lúc kinh ngạc, mặt sau túi hé ra một khuôn mặt cực tinh xảo, cười tủm tỉm mắt híp lại hình trăng non đáng yêu, ở giữa lộ ra mười phần bốn cọt,

“Hi, chúc mừng năm mới.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29

“Chúc mừng năm mới.” Lâm Hù cười tủm tỉm ôm túi chen bên người ta đi vào. Ta nói, Lâm Hù thật sự là tiểu phế sài điển hình phú nhị đại trung, đơn thuần nói trắng ra vô tâm thành phủ. Sinh trong đại gia đình phú nhị đại này, một loại giàu bất quá tam đại. Nhưng tiểu phế sài này thật may, nhân gia có hai anh trai vô cùng cường đại. Một người ở đỉnh thiên, nắm giữ gia nghiệp khổng lồ, chẳng những không có anh em tranh đoạt gia tài trong nhà cải cộ khoa trương tạo sự kiện, còn cẩn thận quan tâm hắn. Sở dĩ đứa nhỏ này lớn lên như vậy, còn có thể có phần đơn thuần và thẳng thắn.

Bất quá, quá mức thẳng thắn có đôi khi đã thương người nhà.

“Oa, nhà tỷ to như phòng đệ a.” Hắn đem túi đặt trên bàn, bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, “Vì sao muốn dùng thêm ban công a.”

“Vì gia tăng diện tích sử dụng,” ta đưa hắn một lon coca, “Đây là trí tuệ của tiểu thị dân.” Ban công thêm đài phun nước có thể nhìn thấy trời sao vĩ đại, kia đều là một không gian khác của sinh vật.

Mắt Lâm Hù chớp chớp, gật gật đầu cái hiểu cái không.

“Cậu là đặc biệt đến đưa túi a.” Ta mở túi ra, “Này làm sao có thể ở chỗ cậu?”

“Quản gia phát hiện trên xe ca ca, ông tưởng mua cho đệ, nên đưa đến phòng đệ.” Lâm Hù có chút ngượng ngùng, “Đệ sớm muốn đưa cho tỷ, chính là lúc trước đệ chọc đại ca tức giận, anh ấy luôn luôn không cho đệ ra ngoài.”

“Cậu làm gì?” Ta rất ngạc nhiên, Lâm Trạ đối với Lâm Hù yêu thương có thừa có mất đều thấy, vì sao hắn lại tức giận với Lâm Hù, còn muốn giam lỏng cậu.

Lâm Hù mặt đỏ hồng, “Ách, ách, chính là văn kiện lần trước. Đệ đưa cho tỷ phần văn kiện kia là lấy từ chỗ ca ca, đệ đem bản gốc cầm đi, anh rất nhanh liền phát hiện. Nên, đại ca rất tức giận.”

Bị đệ đệ mình yêu thương nhất đào góc tường, đổi thành ta ta cũng sinh khí. Bất quá Lâm Hù cũng thật sự là đủ thiên chân vô tà, cậu thế nào có thể trực tiếp đem bản gốc đi, lấy bản sao hay chụp ảnh không được sao? Thật là đứa nhỏ ngây thơ.

“... Sau lại chột nghe nhị ca nói quán của tỷ gặp chuyện không may, tỷ còn sinh bệnh,” cậu cắn cắn môi, đầu cúi càng thấp, “Thực xin lỗi, Hách Quýnh, thực thực xin lỗi. Trước đệ luôn luôn nghĩ đến, nhưng là không dám. Đệ sợ đệ không biết nên nói cái gì với tỷ, đệ cũng không biết việc này phát sinh có phải có liên quan cùng các anh không. Thực xin lỗi... Thực thực xin lỗi...”

Ta nhìn không được thân thù xoa xoa tóc của cậu, mềm tron mịn giống như sữa, “Ai, chuyện này, chuyện này cùng anh cậu không quan hệ. Cảnh sát đều thông báo bắt được thủ phạm, nói là sự kiện ngoài ý muốn.” Trên miệng ta là nói như vậy, nhưng trong đầu vẫn có nghi hoặc. Chẳng qua ta hoài nghi đối tượng càng có khuynh hướng nghiêng về Dịch trúc, có khuynh hướng nghiêng về tên Hứa Thận Hành tính tình cổ quái.

Ánh mắt Lâm Hù liền sáng lên, “Thật vậy chăng? Thật là như thế?”

Ta gật gật đầu, “Nên cậu không cần nói thực xin lỗi với tôi, cậu không có gì phải xin lỗi tôi. Về phần anh cậu, bọn họ là thương nhân, điều kiện tiên quyết của thương nhân là theo đuổi lợi ích lớn nhất không phải chuyện đáng trách, không có gì đáng chỉ trích.”

Lâm Hù xuất ra tươi cười, biểu tình thoáng chốc trở nên xán lạn, “Ân. Đệ chỉ biết ca ca sẽ không làm chuyện quá mức. Đúng rồi, quán tỷ không còn, về sau tỷ có tính toán gì không?”

“Tìm việc.” Ta chỉ vào máy tính, “Tôi đều làm xong lý lịch, đăng lên mạng, có thể có được một cơ hội.”

Trông mắt Lâm hù vừa chuyển, “Đệ nghe Điều trợ lý nói công ty gần đây luôn luôn tìm người, nếu không tỷ đem lý lịch sơ lược đưa cho đệ, để đưa cho Điều trợ lý trực tiếp đưa đến bộ phận nhân sự là tới.”

Ta lé mắt nhìn hắn, nói tiểu thiếu gia này thông minh không thôi, động vào ca ca nhà mình cái liền cân não lên, bàn tính hạt châu rào rào vang. Đại khái là từ nhỏ đã quen chiếm tiện nghi, nên loại chuyện đi cửa sau cùng đào góc tường rất là vô cùng thuần thực. Chính là, Lâm thị Cùng Dịch thị giống nhau, cũng không phải nơi ta có thể dính dáng.

“Cám ơn cậu a, bất quá tôi tự mình thử tìm việc trước, nói sau.” Ta nói có lệ, “Đúng rồi, lần này cậu ra ngoài...”

“Lái xe ở phía dưới.” Lâm Hù phản ứng rất nhanh, “Đệ hôm nay ra ngoài trực tiếp nói với đại ca.”

“Vậy là tốt rồi.”

Lâm Hù chỉ uống mấy ngụm coca liền đặt lên bàn trà, có chút dè dặt cẩn trọng, “Hách Quýnh, vừa rồi có phải hay không tỷ tiếp điện thoại nhị ca?”

“Đúng vậy,” ta thuận miệng đáp, “Như thế nào?”

“Anh, anh ấy tìm tỷ có chuyện gì sao?”

“Không phải, không phải hấn tìm tôi, là tôi tìm hấn.” Ta cười cười, “Còn không phải là vì truyện này sao, là tôi tìm hấn hỏi tui. Hấn nói hấn nghĩ không ra, cho nên mới tán gẫu hơn vài câu. Đúng dịp, vừa nói xong cậu liền đem đồ tới.”

Lâm Hủ nga một tiếng, liền nhắm mi lại không thèm nhắc nữa. Sau ngồi trong chốc lát, cậu đứng dậy cáo từ, nhưng không biết là cố ý hay vô tình nói bản thân bị nhốt trong nhà lâu, khó được ra ngoài, muốn đi dạo gần đây. Ta nghĩ bản thân ở nhà cũng không có việc gì, lại thiếu cậu ân tình, không bằng bồi hấn đi phụ cận chút cũng không sao. Tùy tay lấy một áo khoác lông trắng, đi một đôi giày nhái **, liền như vậy kéo Lâm Hủ ra ngoài.

Đã là buổi tối không sai biệt lắm, trời đã tối hơn phân nửa. Trên đường người đi không nhiều, nhưng mỗi người trên mặt đều vui sướng, trong tay bao lớn bao nhỏ. Ta rút tay trong áo khoác lông trắng sờ tiền trong đó chậm rãi thông thả bước, không biết thế nào nhớ tới năm kia ở cửa hàng bánh ngọt 99 độ nhìn thấy Lâm Tiễn. Nhớ lại, chỉ cảm thấy thời gian như nước, giây lát lướt qua. Khi đó ta cũng mặc áo khoác trắng này, trên mông còn ấn cái gì tiên tiến giáo dục đi mua bánh mì. Lâm Tiễn khi đó so với bây giờ ngạo kiều, khẩu khí cũng rợn người đời mạng. Hiện tại nhớ lại, ta còn nhin không được cười ra tiếng.

“Hách Quýnh, tỳ cười cái gì?” Lâm Hủ đi song song với ta, lúc này nghiêng đầu nhìn qua, “Suy nghĩ tới chuyện thú vị?”

Ta không hề đề phòng, “Không có gì, chính là nhớ tới nhị ca cậu. . . Ai, vừa vặn có cậu đây, tôi liền hỏi luôn. Năm kia tôi lần đầu gặp nhị ca cậu hấn còn trắng nõn, lần thứ hai thấy hấn liền biến thành khối than đen, hấn có phải hay không bị nướng qua a.”

“Năm kia,” trên mặt Lâm Hủ hiện lên một tia kinh ngạc, “Tỳ năm kia đã thấy anh ấy?”

“Đúng vậy, lần đầu tiên gặp mặt rất không thoải mái.” Ta kiên quyết không thừa nhận nguyên nhân lần đó làm ta ô long, “Sau lúc tái kiến, liền vì màu da khác, tôi sau này mới nhớ lại.”

Khẩu khí Lâm Hủ không biết vì sao trở nên có chút đậm, “Nga, đệ nhớ được mùa hè năm trước nhị ca một chuyến đi Châu Phi, hình như khảo sát hạng mục gì đó. Đại khái nơi đó mặt trời đặc biệt độc, liền phơi thành như vậy. Anh ấy trở về đến đại ca còn giặt này mình, những người khác thì càng không cần nói.”

Ta nhin không được nở nụ cười, “Khó trách.”

Đi tới đi lui liền tới ngã ba, ta không tự giác dừng chân lại, kinh ngạc nhìn một mảnh không đã không sai biệt lắm. Nguyên lai kiến trúc quen thuộc sớm đã biến mất, bảng hiệu đều không có lưu lại. Dưới đèn đường sáng ngời là một mảnh trống rỗng, gió lạnh vù vù thổi qua mặt, cát nổi lên cuộn cuộn, giống như bay vào trong mắt, nên cảm thấy vô cùng đau đớn.

Ta nhin không được xoay người đi, cái mũi mấp máy vài cái. Dừng khóc, không thể khóc, hết thấy đều trôi qua. Luôn luôn thương tâm là vô dụng, đi về phía trước, hướng về phía trước đi, tiếp tục cuộc sống, tiếp tục qua ngày bình thường nhưng có ý nghĩa.

Ta còn có thể bắt đầu một lần nữa.

Đứng ở chỗ hiệu sách cũ trong chốc lát, ta cùng Lâm Hủ tiếp tục đi về phía trước. Đi về trước là một chợ đêm có chút danh tiếng, nơi này trừ bỏ bán chút vật đẹp giá thấp vụn vặt bên ngoài còn có tụ hội ăn vặt, mặc dù rườm rà lại no bụng. Bất quá hiện tại là lễ mừng năm mới, nên chợ đêm phổ cảnh tối lửa tắt đèn. Nhìn xem, đồng dạng là làm buôn bán, nhóm tiểu thương so với nhóm đại thương tình vị có nhiều. Liền tính là ngày lễ kiếm tiền, nhóm tiểu thương cũng sẽ nghỉ bán ngừng kinh doanh trở về nhà. Mà nhóm đại thương có rất nhiều việc ở phía sau có lẽ còn trên máy bay bay tới bay lui đàm sinh ý, đàm nghiệp vụ.

Bất quá mỗi người đều có kiên trì, tự nhiên cũng có hạnh phúc thôi.

Xem Lâm Hủ hưng trí rất cao, không hề đề cập tới nói phải về nhà, ta cũng không muốn lấy thời gian quá muộn bắt hấn về. Đến Mc Donalds mua hai phần đồ ăn, chúng ta vừa ăn một bên vừa trở về ngã ba kia. Lâm Hủ ngừng lại, thờ dài thật lâu, “Hách Quýnh, đệ thích nơi này. Đệ thích quán tỳ, ở nơi đó đọc sách là việc thật hưởng thụ.” Hấn cụp mắt xuống, “Thật đáng tiếc, thật sự đáng tiếc.”

“Giữ không được a, đáng tiếc cũng vô dụng.” Ta lại không dám nhìn chỗ kia, tùy tiện tìm một ghế dựa ngồi xuống.

“Tỳ có nghĩ mở lại quán?” Lâm Hủ ngồi xuống theo ta, lấy khoai tây chiên ăn.

Ta lắc đầu, “Trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ. Về sau thôi, xem tôi có thể có bao nhiêu tiền.”

Lâm Hủ đột nhiên nổi lên hứng thú, “Kia mở quán muốn bao nhiêu tiền?”

Ta xem xét hấn liếc mắt một cái, “Mấy vạn đi, bất quá, trước khi mở quán tôi còn nợ tiền, nên khẳng định muốn làm công trước.”

Bả vai Lâm Hủ sụp xuống, ngay cả tay cầm khoai tây đều không có tinh thần, mệt mỏi thả xuống, “Như vậy a...” Kia bộ dáng ủ rũ cùng chưa ăn no giống con chó nhỏ, lỗ tai cụp xuống dưới, nháy mắt thật mạnh.

Ta vừa nâng tay chụp bả vai hấn để sóc tinh thần, thỉnh linh một đạo bóng đen cùng một tiếng ** câu hỏi đồng loạt đè ép lên, “Này, chỗ ngã ba có phải nơi này?”

Đối với tên không lễ phép, ta xưa nay lười ứng phó. Nhưng đáng chết là ta ngừng đầu nhìn đối phương một cái, càng đáng chết hơn ta là cái tiêu chuẩn nhan không (tộc người ngăm trai đẹp). Thấy thấy soái ca mặc dù không đến mức nói không đi, nhưng là sẽ không nhin được ánh mắt dừng thêm vài giây.

Trước mắt người hỏi đường thoạt nhìn không so với Lâm Hù lớn hơn là bao, nhưng khí chất cũng không kém. Dáng người cao gon, gương mặt gầy yếu. Ngũ quan tương đối không bằng Lâm Hù, nhưng ánh mắt là ta thấy một đôi mắt rất xinh đẹp — không biết hẳn có phải con lai không, màu mắt thoạt nhìn có chút đặc biệt. Tuy rằng cũng là thiếu niên tinh xảo, nhưng dùng lời nói của ta để hình dung, Lâm Hù là con thỏ nhỏ, mà hẳn cũng chỉ là tiểu sơn miêu.

Đại khái ta đánh giá lâu, tiểu sơn miêu bắt đầu không kiên nhẫn, “Này, tôi hỏi cô ngã ba có phải nơi này?”

“Đúng vậy.”

“Không phải nói nơi này rất nóng sao? Thế nào còn bôi sơn đen trĩu trĩu?” Người tới vác một ba lô cực lớn ném trên mặt đất, bắt đầu lấy di động ra gọi. Nhưng nhìn hẳn gọi mấy cuộc đối phương cũng chưa nhấc máy, tiểu sơn miêu phát điên, một phen đem di động ném lên mặt đất, hừ hừ, “Cứ nhiên không nhận điện thoại, có bản lĩnh khiến cho tôi cả đời tìm không thấy em.”

Di động liền nện lên chân ta, ta theo bản năng rụt chân lại, cả người đều dựa vào Lâm Hù.

Lâm Hù nhú mày, “Thỉnh không cần như vậy, sẽ dọa đến người.”

Tiểu sơn miêu nhìn hẳn, lại nhìn nhìn ta, ánh mắt nheo lại thành một đường. Ta cảm thấy tiểu sơn miêu này giống như nhớ tới cái gì, quả nhiên, hẳn rất nhanh liền nhìn lại đây, “Này, nơi này đã từng có hiệu sách lớn?”

“Hiệu sách lớn thì không có, quán cho thuê truyện tranh thì có một gian, bắt quá cậu cũng thấy đấy, đều bị thiêu hết.” Ta khó chịu trả lời, “Cái gì đều không có.”

“Thiệt, truyện tranh cái gì, bắt quá là treo đầu dê bán thịt chó thôi.” Tiểu sơn miêu nghiêng đầu, “Cô ở nơi này sao?”

“Không, tôi ở trong này mở quán.”

“Nga.” Tiểu sơn miêu mắt mèo tình quang chợt lóe. “Không phải là quán truyện tranh đó đi.”

Ta im lặng, cự tuyệt trả lời vấn đề này.

Tiểu sơn miêu lộ ra nụ cười quỷ dị, đến đây, “Thực là thế này, tôi đến đây chỉ để hỏi thăm cô một chuyện — cô biết Quý Phong đi.”

Quý Phong? Tiểu Quý tử!

“Cậu tìm nàng?”

Tiểu sơn miêu gật gật đầu, “Nàng đâu?”

“Chuyến đi rồi, phòng nàng ở cũng bị đốt, tuy rằng không nghiêm trọng, bắt quá tạm thời người không thể ở lại.” Ta nhớ lại, “Hình như là chuyển đến chỗ khác, tôi chỉ biết đến đó.”

“Di động đâu?”

“Tôi, quán tôi bị đốt, dãy số đều ghi trong sổ.” Ta vẫn đang nói dối, bởi vì Tiểu Quý tử là khách hàng thân thiết, ta không thể tiết lộ ** của nhân gia, “Tôi không nhớ rõ.”

Tiểu sơn miêu phi thường vừa lòng đứng thẳng dậy, hai tay ôm quyền bẻ khớp vang khanh khách, phi thường ôn hòa nói, “Cám ơn, cô đã giúp đỡ tôi đại ân.” Nói xong liền quay người sai bước đi. Nhưng mơ hồ có thể nghe thấy hẳn làm bầm lều bàu, “Xem tìm được tôi không đánh gãy chân của em, tôi gọi em cho tôi chạy!”

Một đạo mồ hôi lạnh theo gò má trượt xuống: tiểu Quý tử, H văn AV xem loạn không quan hệ, thượng công mạnh năm qua chịu cái gì cũng vô phương, thích tỷ đệ luyện nữ chưa gả đều là khát vọng của thanh niên người bình thường. Nhưng là, giống loại thanh thiếu niên tính tình không ổn định này, ngàn vạn không thể tùy tiện động vào a.

Một lần vô ý, hậu hoạn vô cùng.

Hơn tám giờ tối ta đưa Lâm Hù đến đầu ngõ, nơi đó bên cạnh xe Lâm Hù ngoài ý muốn gất gao dựa vào chiếc xe nhìn quen. Ta dừng chân lại, do dự đi tiếp hay không. Cửa xe kia liền mở, Lâm Tiễn từ tay lái bước xuống.

Lâm Hù đi sau ta dừng chân lại, kêu, “Ca ca.”

Lâm Tiễn nhàn nhạt đảo mắt qua một cái, ánh mắt dừng trên mặt ta hơi lưu lại một chút, liền chuyển hướng Lâm Hù, mỉm cười, “Lạnh hay không?”

Ta theo bản năng tránh người đi, không để chính mình che trước mặt Lâm Hù. Chính là đột nhiên có cảm giác bị xem nhẹ, loại cảm giác này thật chán ghét.

“Em không lạnh, ca, sao anh lại tới đây.” Khẩu khí Lâm Hù rất thân thiện, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía ta, “Túi đệ đã đưa tới đây.”

“Lâm Tiền đề đầu hần, miệng thật nuông chiều, “Anh đã biết.”

Lâm Hù còn muốn nói cái gì đó, Lâm Tiền đã ôn hòa đánh gãy, “Quá muộn, bên ngoài rất lạnh. Em lên xe trước, anh đã bảo lão Thang mở máy sưởi.”

Lâm Hù cười cười, “Không, em muốn ngồi xe anh, em thật lâu không ngồi xe anh. Ca, chúng ta cùng nhau về nhà thôi.”

Lâm Tiền không có ý kiến.

Nói lời tạm biệt sau, ta nhìn theo bọn họ rời đi.

Thật tốt a.

Về sau ta có tiền, ta cũng mua hai chiếc xe, bản thân ngồi một chiếc, sau lại lái một chiếc.

Trở lại trong phòng mới cảm thấy lạnh, ta đun nước ấm ngâm chân. Thật thích phương thức có chút tự ngược này, hai chân ngâm trong nước ấm, cả người cuộn tròn giống tôm, thoải mái hừ hừ. Hơn mười phút sau, nước chậm rãi lạnh, nhưng toàn thân cũng hơi hơi đổ mồ hôi. Ta cảm thấy mĩ mãn đem đồ nước rửa chân, đang chuẩn bị rửa mặt rửa tay, chuông cửa đột đột vang lên.

Nhìn qua mắt mèo nhìn người tới, ta có chút do dự mở cửa, “Anh có việc?”

Ngoài cửa, Lâm Tiền đứng thẳng, bộ áo màu nâu nhạt trên vạt eo còn lóe màu bạc nhỏ vụn sáng rọi, đó là hạt châu nhỏ phản quang. Có lẽ hần có chút vội vàng, ngay cả thủ bộ cũng không tháo xuống. Đèn ngoài sáng rọi, chiếu lên khuôn mặt hần mi mày gian lược có chút phiền chán bất an. Nhưng khẩu khí hần vẫn như cũ trầm ổn, “Tôi có thể vào sao?”

Nói thật, không vừa ý.

Bởi vì ta tính toán vệ sinh sau đi ngủ. Nhưng là về mặt hần nghiêm túc, bộ dạng thật trịnh trọng, ta có dự cảm nếu cự tuyệt hần, hần vẫn như cũ sẽ cố chấp đứng ở chỗ này không hờn không giận nhìn ta. Nên ta tránh người ra, thỉnh hần đi vào.

Hần bước nhỏ đi vào là còi găng tay, niết ở trong tay. Cũng không ngồi xuống, liền đứng như vậy, thẳng đứng giống ma-no-canh. Ánh mắt hần trực tiếp, không e dè nhìn ta. Mà ta đâu, cũng mặc váy ngủ đã không biết giặt sạch qua bao nhiêu lần, trên còn in hình tiểu thiên sứ thối kèn. Chân đi bộ dếp trong nhà, nhưng gót chân lại lộ ra bên ngoài.

Không hiểu, cư nhiên ta có loại cảm giác chật vật.

Trầm mặc sau một hồi, hần rốt cục mở miệng, “Hách Quýnh, lần trước anh đề nghị tuy rằng thật đường đột, nhưng không phải trò đùa. Em, lo lắng tốt lắm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Trong phòng thật yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng xả nước của toilet. Ta thật hi vọng lúc này đột nhiên sẽ có tiếng điện toại vang lên đánh vỡ trầm mặc, cho dù là điện thoại quấy rầy cũng tốt, ít nhất có thể làm ta tình cảnh không bị xấu hổ. Thật đáng tiếc, điện thoại không có vang lên. Dài đến năm phút trầm mặc đối diện, ta suy nghĩ rất nhiều rất nhiều. Đầu tiên, tất nhiên là ta khiếp sợ. Vì sao? Ta không phạm bệnh mệnh công chúa Mary Sue*, tự nhiên sẽ không cảm thấy bản thân thiên tư quốc sắc lung lay sinh động, người gặp người thích hoa gặp hoa nở xe gặp xe chở. Trừ bỏ ta bộ dạng nữ không có gì trở ngại, có sở trường khác không?

*Mary Sue: là nhân vật hư cấu, là kiểu nhân vật hoàn hảo. Xinh đẹp, cực kì xinh đẹp, một vẻ đẹp rất đặc biệt, thường có mắt, tóc có màu tím, đỏ.... Rất thông minh đa tài. Tóm lại là toàn năng toàn diện, vô cùng hoàn hảo. Chi tiết mời lên gg bá bá (bạn không thích nhân vật Mary Sue nên miễn cho giải thích chi tiết.)

Ta rất rõ ràng bản thân có mấy cân mẩy lạng, từ khi lên sơ trung (cấp 2) đã nhận được một bức thư bày tỏ không ghi tên người giấu trong sách. Tuy rằng trong lòng đã có người thầm mến, nhưng xuất phát từ tâm một tiểu cô nương không thể nói là tâm hư vinh, ta còn thấp phần không yên vui mừng đón nhận, hơn nữa âm thầm đoán ai đưa ta tờ giấy. Ý vào bản thân là tổ trưởng, trong một tháng ta kiểm tra sách bài tập nam sinh toàn ban, ngay cả ban trên đều kiểm tra. Cuối cùng phát hiện tờ giấy này là ủy viên văn nghệ đưa cho ủy viên thể dục, năng quá khản trương nên giấu nhảm vào sách giáo khoa. Ta thật may mắn, may mắn bản thân lúc ấy không bị hư vinh làm cho hồ đồ lớn tiếng ồn ào khoe khoang. Từ sự kiện ô long đó làm ta hoàn toàn nhận rõ con đường của mình, cũng không dám đối với loại bày tỏ tình linh xảy ra cùng nhân vật phong vân tồn tâm khinh niệm.

Lần trước Lâm Tiền đề nghị nói thư kết giao, ta không để trong lòng. Cho dù biết là hần sinh bệnh nóng hồ đồ nói, nhưng câu nói đơn giản vẫn ở trong

đầu ta như tiếng sấm đánh trăm lần, quấy rầy ta vài buổi tối ngủ không ngon. Sau hấn lại không nhắc tới chuyện này, ta cũng phai nhạt đi. Nhưng mà hiện tại hấn không chỉ đến tìm tới cửa, còn nhắc lại chuyện xưa — cảm tình hấn lúc trước đều đang chờ đợi đáp án? Ta nên nghĩ hấn tính nhẫn nại tốt hay là già vờ lạnh nhạt quá mức.

“Hách Quýnh.” Tiếng Lâm Tiền rất thấp, nhưng nghe qua vẫn thật là cường thế.

Ta cơ hồ phản ứng theo bản năng trả lời, “Tôi chưa nghĩ ra.”

Hấn đi về phía trước từng bước, “Là chưa nghĩ ra, hay là không muốn trả lời?”

Cảm giác quần bách vô hình từ hấn tới gần như thủy triều vọt tới, ngón chân giấu trong dép lê khăn trương cuộn tròn, ta cố lấy dũng khí, “Nói đúng ra không muốn trả lời, nói thật là tôi không biết trả lời anh thế nào.” Ta hít sâu một ngụm, “Lần trước lúc anh đề nghị việc này, tôi nghĩ anh cháy hồng đầu óc nên nói tùy tiện. Hơn nữa, hơn nữa sau anh không nhắc đến. Bất quá hiện tại anh nói, tôi cũng cho chuyện này cần xem xét nghiêm cẩn. . . Lâm Tiền anh xem a, hai ta. . . Anh cùng tôi chuyện này có người nào xem sẽ cảm thấy không thích hợp Chẳng sợ tôi là đương sự, tôi cũng cảm thấy không thích hợp — anh xem trọng gì tôi?”

Lâm Tiền hơi hơi cười rộ lên, “Em luôn luôn tò mò việc này?”

“Không phải tò mò, là nghi hoặc.” Ta khoanh tay lại, “Tò về phi thường không nghĩ ra.”

“Muốn nói tới khả năng cần nhiều thời gian chút.” Hấn nhìn phải trái, vuron chân dài lên ghé ngồi xuống, hai chân vén lên, ngồi rất tao nhã. Nhìn động tác hấn tự nhiên như vậy, ta hơi hơi thả lỏng chút, cũng ngồi xuống ghé cùng hấn mặt đối mặt, “Ngô, anh nói đi.”

“Hách Quýnh, trước trả lời vấn đề của anh, em cũng không thể không nói cho anh, em vì sao lại thích tiểu cảnh sát kia?” Hai tay hấn đặt trên gối, ngón tay gỗ nhẹ có tiết tấu, “Hoặc phải nói, em bởi vì sao yêu hấn?”

Ta giống như bị người cho một chùy vào đầu, lạnh nhạt đáp, “Này, này quan anh cái rắm.”

Hấn không chút để ý ta thô lỗ vô lễ, tiếp tục nói, “Em xem, em đều thích hấn lâu như vậy, ngay cả nguyên nhân đều không nói nên lời. Hoặc là, cũng là em không muốn trả lời?”

Hận một người khẳng định là có nguyên nhân, nhưng là muốn nói thích một người là bởi vì sao, mặc cho người hỏi ai, ai cũng vô pháp trả lời.

Ta trưng khuôn mặt trắng bệch, gần như oán hận nhìn hấn, “Này không liên quan tới chuyện của anh, anh không có tư cách hỏi.”

“Anh là ví dụ, lấy một ví dụ để thuyết phục em thôi.” Hấn thật thong dong, “Đương nhiên, này không phải nói sang chuyện khác, cũng không phải mượn cơ hội hỏi em. Em hiện tại hỏi anh cái gì, anh khẳng định thành thật trả lời em. Bất quá, em cũng phải minh bạch một chút. Ở mỗi phương diện mà nói, anh kiên trì cùng em kiên trì, không có sai biệt”

Ta cảm thấy ngực một mảnh nóng bỏng, trong lồng ngực đập tán loạn, thật gian nan mới phát ra tiếng, “Lâm Tiền, đó là chuyện của anh.”

Lâm Tiền buông hai chân, xô dịch người về phía trước, “Không, anh không cảm thấy như vậy.” Găng tay màu đen quấn quanh ngón tay hấn, tiếng hấn như từ nơi rất xa truyền tới, “Đối với một người có hảo cảm mà không nói, chính là chờ ở một bên để đối phương phát hiện. Như vậy sẽ không cấp đối phương gánh nặng hoặc ảnh hưởng không tốt, thậm chí một chút áp lực cũng không có.”

Ta cúi đầu, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, tiếng đột nhiên liền câm.

“Chờ đợi, nhưng sau lại trở mắt nhìn người trước mắt trốn, muốn bắt đầu không kịp, càng không cần nói đi vẫn hỏi lại.” Hấn tiếp tục tới gần, “Đây là phương thức của em, khắc chế mà bảo thủ, vĩnh viễn cấp bản thân một con đường sống.”

Nam nhân này thật đáng giận, mỗi câu chữ đều độc ác như vậy!

Hấn dựa vào cái gì cùng ta nói điều đó? Ta thích ai, ta nguyện ý chờ ai, ta bị người yên lặng không một tiếng động làm vật hi sinh hay ngồi góc tường trông nắm đều là việc của ta, người khác không có tư cách xen vào. Nhưng là ta không nói nên lời, cổ giống như bị người ta chặn, chỉ có thể mở to mồm thờ phỉ phò.

“Tuy rằng anh cũng sẽ chờ đợi, nhưng không đồng ý chờ lâu.” Tiếng hấn đột nhiên biến gần, “Nếu có thể, hiện tại anh muốn biết đáp án. Hơn nữa, phải khẳng định.”

Chẳng lẽ, đây muốn bá vương ngành thượng cung?!

Ta ngẩng đầu lên, vừa mới nhắc đầu đột nhiên phát hiện Lâm Tiền không biết khi nào cư nhiên gần ta như vậy —— chớp mũi cùng chớp mũi cách một khoảng rất gần. Khó trách hấn không ngồi sofa mà ngồi ghế nhựa, không nghĩ đến hấn lại tới gần tới trình độ này!

Quả nhiên là có dự mưu từ trước.

Ta cảnh giác lui ra sau, nhưng hấn cũng thuận thế tiến tới. Vì thế, hai người khoảng cách càng gần. Một cỗ mùi hương nhàn nhạt đập vào mặt, hỗn hợp mùi rêu xanh. Đột nhiên trong lúc đó, ta liền nghĩ chạy trốn chết.

Nhưng, ta trốn không thoát. Bất quá trong nháy mắt, tay hấn sờ đến cổ ta. Chỉ thoáng dùng thêm chút sức lực, liền làm ta không thể động đậy.

Thật sợ hãi.

Đổi thành người khác, ở trong chính nhà mình bị người khác uy hiếp đến loại trình độ này, có thể không sợ sao? Ta đoán không biết bước tiếp theo hấn sẽ làm gì, là cuồng nhiệt hôn hay là gần gũi khiêu khích hoặc cứ duy trì tư thế như vậy cho đến khi ta đưa đáp án hấn vừa lòng mới thôi — mọi dự đoán đều có thể làm ta huyết áp tăng vọt lên, có khả năng làm cho từng góc trong phòng đều bật kín JQ khoa trương lại giả tạo.

“Lâm Tiễn, kỳ thực tôi không có gì tốt...” Bất đắc dĩ bắt đầu tự mình hại mình, để tránh tình huống miễn khoa trương lại giả tạo phát sinh, “... Rất tùy thuộc anh.” Bị hấn nhìn chằm chằm như vậy kỳ thật không dễ chịu, nhưng lại là lúc tinh thần ta uể oải tính toán lên giường ngủ. A, mặt ta còn không có rửa, cũng không có bôi kem dưỡng. Khoảng cách gần như vậy, mặc kệ lỗ chân lông hay là đầu đen, nốt rồi hay sẹo, thậm chí lông tơ trên mặt đều có thể thấy nhất thanh nhị sở.

“Nga?”

“Kỳ thực,” mặt hấn càng ngày càng gần, mắt ta đều thành chọi gà, “Kỳ thực, tôi luôn cảm thấy anh là người tốt.”

Mắt hấn hơi hơi mị lên, khoái trá, “Àn?”

Quả nhiên là nghe không hiểu, nghe không hiểu ta đánh ngơ. “Nên, chuyện đó, liền coi hết luôn. A.”

Hấn lui về sau, trên mặt vẫn mỉm cười như cũ, nhưng cái loại tươi cười này... Không cần ta hình dung, các bạn đều biết, “Cái gì liền gọi quên đi như vậy?”

“Tôi nói đề nghị của anh, kỳ thật căn bản không cần thử, nghĩ cũng biết không có khả năng thành công.” Ta nói được lý thuận thành chương, “... Đúng không, nên không tốn yếu lãng phí thời gian.”

Hấn chậm rãi nói tay ra, trên mặt dần dần tiêu tán nụ cười, đến cuối căn bản không nhìn ra vui giận. Loại phản ứng này hoàn toàn ta dự kiến, một người nam nhân gặp được sự tình này, có rất ít người sẽ khoan dung rộng lượng vỗ bả vai đối phương nói không có việc gì không có việc gì, mua bán không thành tình nghĩa, làm tình nhân không được thì làm bằng hữu. Huống chi hấn là nam nhân như vậy? Nên, chẳng sợ hấn giây tiếp theo độc miệng tổn hại ta không mất không nào ta cũng có thể thần nhiên nhận. Đây liên quan tới tự tôn của nam nhân, ta nguyên bản hấn là lưu lại đường sống mới phải.

“Em còn muốn chờ hấn?”

“...” Ta xem nhẹ nam nhân này, hấn độc ác châm chọc làm ta chịu không nổi, “Không phải. Cùng cái kia không quan hệ, tôi là nói, đây là chuyện của tôi với anh. Đừng đem người khác ra đây, biết không?”

Bất quá trong nháy mắt mà thôi, thần sắc trên mặt thay đổi liên tục, ngay cả tiếng cũng nhiễm châm chọc, “Anh hiểu được.”

Nói là minh bạch, nhưng nghe qua lại không đúng vậy. Ta gà mẹ lặp lại nói, “Thật sự cùng hấn không quan hệ, đây chính là vấn đề cá nhân của tôi.”

Thân thể hấn ngả ra, ngã đến góc độ nhất định thì dừng lại. Nhưng càng dưới càng khó, ánh mắt đột nhiên dừng ở khoảng cách giữa hai chúng ta, chuyên chú vào đấy. Chợt bộ dạng hấn vừa thấy có chút bình thân ẩn nhẫn, nhưng trong không khí lại tràn ngập hương vị giương cung bạt kiếm.

Thình lình trầm mặc làm ta thật không thích ứng, vừa muốn mở miệng ra nhắc lại lập trường liền bị hấn vung tay đánh gãy, “Tốt lắm,” tầm mắt hấn chuyển qua trên mặt ta, âm thanh trầm thấp nghe không ra uất giận hay trào bi (trào phúng + khinh bỉ), “Em không cần giải thích.”

Cái gì kêu không cần giải thích? Không giải thích ngơoi mình bạch cái vô nghĩa a! Tên tự cho là đúng.

Không biết như thế nào có chút sốt ruột, ta một cước đá trên mặt đất, “Sát, tôi nói cùng hấn không quan hệ chính là không quan hệ!” Hường Mao gia gia (Mao Trạch Đông) cam đoan, ta Hách Quỳnh nói được thì làm được, nói sẽ đem Phạm ca làm huynh đệ liền nhất định làm được!

Hấn nhìn ta vài giây, hai tay lập tức chống gối chậm rãi đứng lên, trong phòng mờ mờ còn nghe tiếng thờ dài, “Thật sự là ngu ngốc.”

“...”

Hiện tại hấn cái loại lười biếng còn muốn như thế nào? Người ta thậm chí mười mấy năm cuối cùng trái cây cũng không kết ra đã thật bị thương, hiện tại đã muốn hoàn toàn buông tay lại bị con tin nghi hoặc. Chẳng những bị người đánh giá một bộ đã rất khổ sở, cuối cùng còn muốn chụp mũ ngu ngốc — uy, thực chất hấn châm chọc ta đi, châm chọc ta giống như bánh bao nữ bị chửi đánh nhẹ lại dễ chịu.

Ta nơi nào lớn lên giống bánh bao!

Ai nói ta lớn lên giống bánh bao ta liều mạng với tên đó!

Ta hỏn hỏn đứng lên, “Anh nói ai ngu ngốc a! Anh buổi tối đêm khuya đến nhà của tôi chẳng lẽ vì theo đuổi tôi không xong muốn đáp án sau đối với tôi tiến hành trí lực vũ nhục trong lời nói công kích thân nhân sao. A.”

“Hách Quýnh, em gấp cái gì?” Hấn một bộ dáng chậm rãi tự tại.

Đều bị người nói trắng ra trách móc ngu ngốc, không một điểm phản ứng không phải người địa cầu, “Lâm Tiễn, đây là nhà của tôi, hiện tại anh đứng ở chỗ này là vì tôi đã thật khách khí. Nhưng anh cũng đừng có quá mức, há mồm ra liền chửi người ngu ngốc anh muốn như thế nào?”

Người nhà muốn ăn đòn sao?

Ta tương đối nổi trận lôi đình, Lâm Tiễn vẫn lạnh nhạt. Hấn cúi đầu chậm rãi đưa tay tìm chìa khóa, về sau xoay người lại. Ta kháng cự lui về sau vài bước, tựa lên tường. Trong tay chính là cửa, tầm mắt ta tập trung trên cửa. Chỉ cần nắm lấy cửa, chỉ cần hấn có hành động gì, nói tiếng tạm biệt không tiền hoặc là cấp lão tử lẩn ra xa, hoang đường đêm này có thể chính thức kết thúc. Tay ta không tự chủ sờ soạng tay nắm cửa, cảm giác kim loại lạnh như băng trong lòng bàn tay nóng, người đột nhiên run run một chút. Nhưng mu bàn tay rất nhanh được nhiệt độ sưởi ấm, hơi hơi dùng sức.

“Hách Quýnh, tuy rằng em là cái ngu ngốc, nhưng là cái ngu ngốc tình trường.”

Tự mình chờ đợi nguyên vốn là một chuyện cô đơn, mà im lặng chờ đợi càng như thế. Con người khi còn sống cũng không lâu, đem bỏ lớn thời gian lãng phí chờ đợi một người không thể xác định đáp án, không thể nghi ngờ là ngốc đến mức làm người ta giận sôi. Tựa như Lâm Tiễn nói, không tiếng không cộ hòng dùng tới mười mấy năm, cuối cùng có đáp án, làm cho mười mấy năm ấy bị oanh tạc, gì cũng không lưu lại.

Hấn trách móc ta ngu ngốc, ta còn thừa nhận. Trên thực tế, khi ta ở trên mạng đặt câu hỏi, lúc quay lại xem thì nhiều câu trả lời là ngốc a xuân nữ nhân ngu ngốc a chờ thành lão Chu nữ, hoặc là thật đáng tiếc thật cảm động trả lời linh tinh. Nhưng, cho tới bây giờ không có ai nói rằng, người thật chung tình. Tình yêu đã bị bắt lạn, trường tình lại bị quên đi. Bởi vì rất nhiều người đều không đồng ý lãng phí thời gian đi chờ đợi, chờ đợi bị nhận, chờ đợi bị cự tuyệt. Không có người sẽ cảm thấy người làm chuyện này có bao nhiêu đáng yêu, đương nhiên càng không đáng giá noi theo — đầu tư để được hồi báo quả thật xa đến chân trời.

Mà ta cho tới bây giờ không nghĩ tới có một ngày ta sẽ bị người khẳng định, càng không nghĩ tới người này cư nhiên là Lâm Tiễn.

Quả nhiên hiểu ta nhất, chỉ có oan gia đối đầu với ta sao.

Gắng tay màu đen quen thuộc dọc theo tay ta hướng lên trên, nhẹ nhàng ở cánh tay ta mà dùng sức, cả người liền từ trên tường trượt xuống. Mùi hương cỏ nhàn nhạt lẫn mùi rêu xanh vờn xung quanh.

“Ngu ngốc, em như thế nào sẽ không lo lắng anh?”

Ta tròn mắt trừng, trong đầu một mảnh trống rỗng. Nghe được tiếng nói chuyện của đối phương, cũng nghe đến tiếng nói chính mình, nhưng người cứ chết lặng như vậy, căn bản vô phương tập trung tinh thần suy xét. Chỉ biết là Lâm Tiễn sau tựa hồ rất cao hứng, cười rộ lên hé ra ranh năng.

Được rồi, nếu ta đối đầu hài kịch, ta đây nhất định là bi kịch.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Ngày nghỉ tết âm lịch đã hết, mọi người khôi phục công tác cuộc sống thường ngày, đến trường, đi làm, mà một nhân viên không nghề nghiệp như ta lúc này có vẻ vô cùng thê lương. Buổi sáng mỗi ngày đều mở mắt phải đối mặt với căn phòng trống rỗng, cô linh linh ngốc, lên mạng nói chuyện phiếm, xem tiểu thuyết. Có khi buồn phiền thì đi ra ngoài, nhìn cảnh tượng người đi vội vàng. Ngẫu nhiên có người nhìn ta, có khi sẽ thấy ta nhàn nhả tự tại mà hâm mộ. Nhưng bọn họ đâu biết rằng, ta lại có bao nhiêu hâm mộ bọn họ.

Đến giờ cơm trưa ta cũng không trở về, mà là ở trung tâm thành phố ngồi trên ghế dài trên đường dành riêng cho người đi bộ. Nơi này là khu tài chính có tiếng, tòa cao ốc Lâm Lập. Được trồng thảm cỏ xanh, cách đó không xa có đài phun nước xinh đẹp, trên đài có một bức tượng tiểu nam hài đứng lộ mông cùng JJ biểu tình kiều ngạo.

Tùy thân lấy trong túi lương khô, mang theo ấm giữ trà, cũng coi như cơm trưa. Ta thích nơi này, thích nhìn mọi người bận rộn, càng thích cái không khí phiêu tán mùi trong này — đều là hương vị tiền a!

Di động vang lên, miệng ta cắn lương khô cũng không nhìn liền tiếp, một chữ ‘Uy’ còn chưa nói ra, tiếng đối phương đã vang lên.

“Đang ăn cơm sao?”

Lâm Tiễn!

Lỗi tại ta ‘ông’ một chút, tiếng lập tức cứng ngắc, “Đúng vậy. Đến giờ cơm.”

“Em giờ đang ở đâu?”

Ta không thoải mái, trừ bỏ ba mẹ hai người truy vấn hành tung ta ra, nhưng trực tiếp phun cho hần câu quan ngại chuyện gì lại không giáo dưỡng, vì thế liền hừ hừ nói là ở nhà.

“Ở nhà?” Hần cười xuy một tiếng, “Hách Quýnh, cũng không cần em gạt người như vậy.”

Bên tai ta nóng lên, “Tôi không lừa anh.”

Đôi phương trầm mặc, lại mở miệng tiếng mang theo có chút uy hiếp, “Dám nói lại lần nữa em ở nhà xem?”

Ta chột dạ, ấp úng đang muốn qua loa tắc trách. Cũng không lưu ý ngẩng đầu lên vừa thấy, nam nhân kia đã đứng ở cách đây hơn hai thước. Nói dối lại bị giáp mặt vạch trần, ta xấu hổ trong nháy mắt mặt đỏ tía tai, chân tay không biết để chỗ nào.

Hần ngồi xuống cạnh ta, ánh mắt đảo qua móng vuốt ta, hỏi, “Ăn cơm a.”

Trong cổ họng như bị tắc, ta nhanh uống ngụm trà nhuận nhuận, tiếng vẫn cứng ngắt, “Àn.”

“Ở nhà ăn cơm a.” Hần khẳng định là cố ý, từ ‘ở nhà’ đặc biệt nhấn mạnh.

Bà đầu ta run run, trong lòng lại hận không thể xả hần thành vài khúc, “Tôi, tôi vừa mới đùa anh thôi.”

Hần nhắc chân, nghiêng nửa người, một tay chống cằm lên gối nhìn ta, “Là vui đùa thì tốt, nhưng đừng gạt anh.”

“...” Thật sự muốn xả thành tám khúc xong nói lại xả tiếp, “Anh làm sao biết tôi ở đây?”

Miệng hần thật nhẹ nhàng, “Công ty ngay gần đây, vừa vặn đi ra ăn cơm. Còn em, thế nào đột nhiên chạy tới?”

“Ách, ở nhà nhàn rồi không có việc gì, ra ngoài dạo.” Vẫn là ăn ngay nói thật tương đối tốt, hiện tại nói dối bị phát hiện không biết là bị phát hiện đến lúc nào.

Hần chỉnh chỉnh thân mình, tươi cười, “Chính là nhàn mới đi dạo a, anh còn tưởng rằng...”

Cho rằng gì?

“Anh còn tưởng rằng em đến thăm anh đâu.”

Nam nhân này tư duy thoát tuyền, phải cách xa một chút.

Ta không dấu vết dịch dịch mông, kéo dài khoảng với hần, “Thiếu tự kỷ, tôi đều không biết được anh ở nơi này làm gì?” Đã biết về sau sẽ không đến nơi này, ta đến khu ngân hàng phía tây vậy.

“Em vừa rồi nghiêm cần nhìn cái gì vậy?” Hần tùy tay cầm lấy bình trà của ta, buông tay thường thức.

Ta thành thật trả lời, “Tôi ở đây nhìn người.”

“Nhìn người?” Hần khoi lông mi, lập tức ném cho ta ánh mắt tràn ngập khinh bỉ, “Em rồi việc.”

Ta có chút tức giận, “Là thật, tôi thật chuyên tâm nhìn.” Xem bọn hần vội vàng vàng đi tới đi lui, đoán bọn họ tiếp theo phải làm cái gì. Giống như xem bọn họ vội, ta cũng có chút cảm giác gấp gáp. Phảng phất bản thân mình trong bầu không khí bận rộn mà khẩn trương, có cảm giác có người cần.

Lỗ mũi hần hừ một tiếng, “Còn chuyên tâm nhìn, anh đã đi qua ba lần, cũng không thấy em phát hiện.” Xong rồi vung cho ta cái xem thường, “Em cố ý đi.”

Ta oan.

Hần thân thủ cầm túi đồ ăn của ta, “Đây là cái gì?”

“Bánh bao a.” Ngày hôm qua mua nhiều bánh bao, hôm nay ra ngoài tùy tay lấy một cái, hấp trong nồi rưng rục, mang theo ăn đỡ đói.

Hần không biết xấu hổ cầm một miếng ăn, ăn xong rồi đánh giá, “Hương vị rất nhạt.”

Ta ngoài cười nhưng trong không cười, “Nếu không, tôi đi ra Mc Donalds phía trước mua sốt cà chua?”

Hần hí hất, thân thủ lại lấy một miếng ra, cắn cắn, “Tốt, nếu có thể lấy gà rán xúng với lại chua ngọt này thì rất tốt.”

“...” Ta hối hận nhìn hần một cái, nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên, “Đi, anh chờ.” Đi về trước không đến hai bước đã bị kéo lại.

“Em còn cho là thật sao,” hắn phui phui mảnh vụn trên tay, cười đứng lên, “Chỉ đùa một chút thôi.”

Ta ăn miếng trà miếng, “Là vui đùa thì tốt rồi, nhưng đừng đùa giỡn tôi.”

“Em học thật nhanh.” Hắn cầm tay ta, “Đi, ăn cơm đi.”

“Không cần.” Ta rút rút tay, nhưng không rút được.

Hắn mặt mày ý cười tiêm nhiễm, nhìn không ra tâm tình vô cùng tốt, “Anh thỉnh.”

“Kia sao không biết xấu hổ.” Lão mẹ đã dạy, nữ hài tử miệng rộng ăn tứ phương, phi thường chướng tai gai mắt. Hơn nữa không cần tùy tiện ăn miễn phí, đặc biệt ăn không của nam nhân, bởi vì nói không chừng ăn xong liền bị nam nhân ăn.

Hắn không buông tay, tư thái rất tự nhiên, “Thỉnh bạn gái ăn cơm, có cái gì ngượng ngùng.”

“... Ai là bạn gái anh.”

Hắn xoa bóp ngón tay đầy thịt của ta, hé miệng mỉm cười, “Muốn không nhớ đáp ứng khi nào, đợi lát nữa ăn cơm xong anh giúp em hảo hảo nhớ lại.”

Mặc kệ giai cấp công nhân hay lao động trí óc, đều phải ăn no mới có khí lực làm việc. Nên trong thời gian nghỉ trưa ngắn ngủi hai giờ, nhà ăn gần đây đều trong trạng thái đông nghẹt có thể lý giải. Ta nguyên tưởng rằng Lâm Tiễn sẽ ngửa quen đường cũ đưa ta đến phòng ăn cao cấp, ăn bát tét uống rượu đồ gì đó. Nào biết người này lôi kéo ta đi dạo vài vòng không tìm được chỗ đặt chân, không tìm được vị trí nào. Đi thật sự là một mõi, ta đến mõi căng thức ăn trà cầm dây số an bài, người nọ bên cạnh liền nói thầm, “Xếp hàng quá lãng phí thời gian.”

“Biết vậy mà, hiện giờ ở đâu mà chả xếp hàng. Hàng phía trước chỉ có sáu người, vừa rồi đi qua quán lẩu còn có ba mươi người đứng xếp hàng.” Ta đem trông mắt trắng chuyển, từ trên xuống dưới quét hắn một lần, “Nếu ngại lãng phí thời gian, tôi liền đi, tôi về nhà nấu cơm anh về phòng ăn mỳ, thế nào?”

Hắn cự tuyệt thật sự nhanh, “Ăn cái loại đó đối với thân thể không tốt.”

Chờ đợi luôn gian nan, mà bụng đói nhìn người khác ăn mà bản thân còn đang đợi, càng thống khổ không cần nói. Ta nhìn quán nướng bên kia đường, qua kính trong suốt là toàn bộ vị quay gà quay vịt nướng đang quay, còn có móng heo cùng tai heo, đuôi heo sáng bóng hồng nhuận. Vốn không quá đói, vừa thấy màn này, lại đói.

“Ài, thực đói.”

Lâm Tiễn nhìn lướt qua trong quán, “Không thì đi căn tin của công ty, nơi đó đồ ăn cũng không tệ.”

Căn tin là nơi bắt nguồn của bát quái là có thể tùy tiện đi sao? Ta một ngum phủ quyết cũng không miễn tò mò, “Có căn tin anh còn chạy đến đây tìm cơm ăn?” Hắn không trả lời, chính là bày ra bộ dáng chờ được gọi tên, lại duỗi thân nghiêng đầu xem xét, “Hình như có hai bàn trống.”

Đợi cho đến khi ngồi vào bàn đã là một giờ, ta đói hoa cả mắt, chỉ hi vọng sớm ăn một chút sớm đi một chút. Nhưng trong bàn chỉ có một thực đơn, Lâm Tiễn nhìn đồ ăn trong menu nhìn nửa ngày, bộ dáng do dự. Ta đói hốt hoảng, nhìn không được đề nghị, “Trong nhà hàng trà gọi cơm rang cũng được.” Nên người nhanh chút nhanh chút a! Gọi đồ ăn nhanh cho ta, ta còn muốn ăn nhanh chút. Nhưng phòng bếp còn muốn chuẩn bị nguyên liệu, bàn bụng đồ ăn lên còn khá lâu!

Hắn giương mắt nhìn ta, hỏi, “Thích ăn đồ nướng?”

“Thích.”

“Thích ăn đồ quay?”

“Thích.”

“Thích ăn trứng cá?”

“Hoàn hảo.”

“Thích ăn ...” (bản cv là xe từ mặt, bạn nào biết món gì chỉ giúp tớ với @@)

“Còn đi.”

Hắn gạt gạt đầu, phục vụ bàn đưa tới hai phần cơm rang cùng canh cùng trứng cá cùng một ít đồ ăn linh tinh vụn vặt gì đó. Thời gian đưa các đồ ăn rất nhanh, trên bàn chớp mắt đầy các món ăn. Ta một bên cảm thán nam nhân chính là ăn nhiều, một bên đem thìa xúc thịt nướng cùng tương ô mai trộn với cơm, không chút khách khí ăn. Đến khi trên bàn ăn còn hơn phân nửa, đã no bảy tám phần. Vì thế bắt đầu ăn chậm trứng cá, nhìn Lâm Tiễn chỉ ăn một nửa, mà trên bàn rất nhiều món vẫn y nguyên. Căn cứ nguyên tắc không lãng phí tài nguyên, ta bắt đầu khuyên, “Ài, anh sao lại không ăn nữa? Cơm cũng còn thừa.”

Hắn đã đem chiếc đĩa đặt một bên, chậm rì rì uống nước trà, “Đây đều là cho em, anh đã ăn xong.”

“Cho tôi? Nhiều như vậy ăn hết thế nào?” Nhìn mỳ sợi vẫn còn nguyên cùng một đĩa thịt nướng đã nguội khác, tay ta đang cầm thìa múc trứng cá bắt đầu phát run, “Anh uy trư a.” Nói xong mới cảm thấy không thích hợp, quả nhiên không thể ăn com rất no, ăn no rồi đầu óc phản ứng trì độn đi rất nhiều a a.

Hắn cũng không giận, buông chén trà một bộ nghiêm trang nói, “Anh sợ em ăn không đủ no.”

Giả mù sa mưa, rõ ràng là muốn đem ta biến thành trư!

“Em buổi tối khuya khẩu vị còn tốt như vậy, một bàn cháo đều ăn sạch,” ánh mắt hắn dừng trên mặt ta vài giây, cười quỷ dị, “Hiện tại vừa vặn giò com, nhiều món cũng hẳn là.”

“Đừng có giỡn, buổi tối đó tôi cũng không ăn cái gì.” Nhìn biểu tình của hắn, quả thực xem ta như cái ăn hóa, “Còn có, tôi khi nào thì ăn qua một bàn đồ ăn? Nói chuyện rất khoa trương nga.”

Hắn nhú mày, khoe miệng hơi hơi cong lên.

Ta càng khó chịu, “Anh cười cái gì? Cười cái gì a?”

“Kỳ quái a.” Hắn dựa ra sau, ngón tay gõ nhẹ có tiết tấu trên bàn, “Hách Quỳnh, lúc em cùng anh ăn có lúc nào nói nhiều như vậy? Nhớ lần trước ở tiệm cháo, em im lặng tựa như người câm điếc.”

Lần trước? Chẳng lẽ là lần hòa giải Hứa Thận Hành cùng một chỗ lần đó? Nghĩ đến, tối hôm đó ta ăn rất nhiều, cái đĩa không phải cao, mà chồng chất. Ta có chút ngượng ngùng, “Cùng hẳn không quen sao, có cái gì có thể nói.” Phải biết rằng những chuyện sau đó cùng tên biến thái kia có liên quan, đêm đó đôi chỉ còn da bọc xương ta cũng sẽ không thể ăn của hắn một thước.

“Nhưng thật ra.” Tiếng hắn nghe qua thật nhẹ nhàng, “Được rồi, mấy đồ không ăn để lại đi.”

Ta như trút được gánh nặng, nhưng nhìn mỳ vị trên bàn còn nguyên lại cảm thấy đáng tiếc. Trong lời nói bình thường hẳn là muốn gói lại mới đúng, nhưng chủ nhân cũng không nói đóng gói ta thế nào có thể đề cập đến? Ăn uống không phải trả tiền rồi còn muốn lấy không, thật khó coi. Hơn nữa, hơn nữa nói như thế nào cũng là lần đầu tiên cùng nhau ăn com [hử??? Thế cái lần ăn mỳ không tính sao?], còn muốn yêu cầu này hành vì có phải có chút JP*? Trong lúc do dự, ta lơ đãng nhìn đồ nướng còn không đụng vào a liền như vậy đưa đi. Uy, chủ quán sẽ không đem nấu lại rồi đưa ra? Mỡ tiệm cần phúc hậu a, đều là đã trả tiền!

*JP: tuyệt phẩm

Phục vụ bàn dọn xong đã hơn hai giờ, tay của ta lại còn bị hắn kéo. Đáy lòng có chút kháng cự, nên cố ý đi chậm một chút, hắn cảm thấy nên cũng thả chậm bước đi, ta lại đi càng chậm. Mặc kệ thấy thế nào, ta cuối cùng vẫn ở sau hắn một ít.

Đi đến lúc băng ghế dài trước, hắn rút cục buông lỏng tay ra, “Ngày mai có việc gì không?”

Ta lắc đầu.

Hắn vừa lòng vuốt cằm, “Ngày mai giữa trưa ở nơi này chờ, cùng nhau ăn com trưa.”

Để ta, đi nhờ xe đến. Nhưng sau, bởi hắn ăn com?!

“Nhưng khả năng ngày mai...”

“Em không vội.”

“... Anh không tìm thấy bạn cùng nhau ăn com sao?” Người này nhân duyên nhất định rất kém, ngay cả bạn ăn com cũng không có.

“Thế nào, bởi bạn trai ăn com thống khổ như vậy?”

Ta bại lui, “Miễn bàn ba từ kia biết không? Không phải là ăn com sao. Anh mời khách, tôi sẽ đến.” Dù sao cũng nhân rồi, còn không cần nấu com trưa. Huống hồ, lấy tình huống hiện tại ta thực không cần khách khí với hắn.

Rốt cục hắn vừa lòng, nâng vạt áo khoác ta, “Vừa mới bắt đầu em không có thói quen là bình thường, nhưng là dù sao em cũng phải nhớ kỹ hiện tại chúng ta là quan hệ gì. Đừng nghĩ nhiều, dùng thời gian để rồi rầm rập xa xỉ, chỉ có lúc chân chính khoái hoạt mới đáng lãng phí thời gian.” [TV: Tiền ca, khoái hoạt cái gì ~~~~~ Lâm Tiễn: Muốn biết hả? Edit đến gần cuối truyện đi rồi sẽ biết *cười vô sỉ*]

Tay ta không tự giác nắm thật chặt, một cổ dừng khí từ đáy lòng bốc lên. Chân chính khoái hoạt, cái gì mới là chân chính khoái hoạt. Con mèo nhỏ ăn cá, con chó nhỏ ăn xương, bọn tiểu quái thú thiếu đánh đòn mỗi ngày bị Ultraman đánh cho khoan khoái, mấy cái đó đều tính là chân chính khoái hoạt đi. Mà ta cảm thấy có thể yêu một người, hơn nữa cũng được đối phương đáp lại liền là chân chính khoái hoạt, hạnh phúc cực hạn. Loại hạnh phúc này khi cầu mà không được, rõ ràng phải buông tay. Chính là, ta cho tới bây giờ không nghĩ qua, nếu chính tay mình bị người kéo theo không tha, vậy phải làm sao bây giờ? Đó là một loại may mắn khác, một tư vị hạnh phúc khoái hoạt khác sao?

Tuy rằng không quá xác định, nhưng, có thể thử một lần.

Bên tai, hần cúi đầu thanh âm phát qua, nói rất nhẹ nhàng, “Trên đường cẩn thận, ngày mai gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Ngày hôm sau ta lại thất ước — cũng không phải do cái từ bạn trai quen thuộc kia, cũng không phải do ăn quá nhiều mà bị thương. Mà là lúc ta đang ngủ đột nhiên nhận được điện thoại mỗi nhân sự, nói trên mạng nhìn thấy sơ yếu lý lịch, muốn gọi đến phỏng vấn. Mỗi không làm việc bị làm hỏng rồi, ngay cả điểm tâm cũng không ăn, mặt cũng không rửa liền lục tất tưởi quần áo ra. Ước chừng hơn hai giờ mới chọn ra bộ quần áo cùng túi sách, tiếp theo lên mạng đọc thông tin về công ty kia chuẩn bị sẵn sàng.

Phòng vấn lúc một giờ chiều, ta ra ngoài trước hai tiếng. Trước khi ra khỏi nhà còn gọi điện cho Lâm Tiểu, điện thoại gọi hồi lâu cũng không có người nhận, dứt khoát nhấn cho cái tin, bảo hần tự hần đi ăn trưa.

Nhận lời mời của đơn vị ở khu công nghiệp thành Nam, một tòa kiến trúc ba tầng. Tầng thứ nhất là khu gia công, tầng thứ hai là khu hành chính cùng khu nghiệp vụ, tầng thứ ba chính là kho hàng.

Toàn bộ quá trình phỏng vấn so với trước kia đơn giản hơn rất nhiều, thậm chí còn có thể nói là đơn sơ, điền cái bảng, kèm theo bằng cấp được photo, lại nhìn một nhân sự chủ quản thoát trông khôn khéo hỏi mấy vấn đề, thế là xong. Cùng ta phỏng vấn còn có một nữ hài khác, bắt quả nằng điên xong bảng liên lý khai, xem ra không hài lòng với điều kiện làm việc ở đây. Cũng phải, chỗ này cách nội thành rất xa, hơn nữa dân cư lưu động rất nhiều, trị an không tốt lắm.

Nói thật ta cũng không vừa ý nơi này lắm, trừ bỏ xa nhà cùng hoàn cảnh phức tạp bên ngoài, nội dung lời mời nhận cương vị phức tạp, cường độ lao động không nhỏ. Không muốn làm một kẻ thất nghiệp, ta không có tư cách soi mói. Hơn nữa tiền lương nơi này thất thất bát bát cộng lại quá hai ngàn, còn có bảo hiểm gì. Theo lời của Hách mẹ nói, a, cái này không sai a!

Bởi vì nhận lời mời nhân viên có nhấn với ta một cái, lại thật sự nhu cầu cấp bách cần người ngay, chủ quản nhân sự rất nhanh liền thông báo cho ta ngày mai liền đi làm. Đại khái làm quen phạm vi làm việc cùng quá trình công tác sau lại được cấp hai bộ quần áo lao động cùng thẻ nhân viên sổ tay linh tinh thất thất bát bát gì đó. Ép buộc đến năm giờ chiều, chủ quản nhân sự rút cuộc cũng thả người, dặn ngày mai tám giờ đến, không được muộn. Lão bản chán ghét nhất đi muộn cùng nhân viên tiếp thu, đây là thêm một câu cường điệu.

Ta có thể lý giải, đối với loại nghiệp chủ tư doanh mà nói, muộn cùng làm việc không tốt là kẻ trộm tiền lương bọn họ, cùng với kẻ thù hai loại.

Ngồi trên xe bus ta mới lôi điện thoại ra bấm chế độ chuông, trên màn hình chỉ hiện một cuộc gọi nhớ của Lâm Tiểu. Ước chừng là hai giờ trước, tâm tình ta vô cùng tốt, tùy tay gọi lại. Chờ đợi thật lâu, sắp tắt thì mới có người nhắc máy.

Ta thanh thanh yết hầu, cổ ý kéo dài tiếng, dùng miệng rất ngạo mạn nói, “Này, có chuyện gì a?”

Đầu dây bên kia một trận trầm mặc.

Người này tám phần là tức giận, giận ta không bồi hần ăn cơm, mà ta không gửi tin nhắn giải thích, “Ai, anh không lên tiếng a.”

Đối phương vẫn trầm mặc không nói.

“Anh không nên giữa trưa không đi ăn cơm đi? Tôi đã nói tôi đi phỏng vấn, kêu anh tự mình ăn. Uy, nếu anh đói đau dạ dày đừng đổ lên người tôi a.” Ta một bên đây trách nhiệm một bên nhìn dây số, không gọi sai a.

Một tiếng hít thở thật sâu, đối phương rút cuộc mở miệng, “Hách Quỳnh...”

“...Lâm Hử?”

“Àn, là đệ.”

“...”

“Nhị ca không có ở đây, đệ thấy điện thoại vang thật lâu liền nghe.” Lâm Hử bình tĩnh, “Tỷ tìm anh ấy có việc?”

“Không, không có việc gì.” Không biết vì sao ta lại chột dạ, vì sao hiểu ý hư sao? Đại khái là không có chuẩn bị sẵn tâm lý tốt dùng thân phận khác đối mặt với Lâm Hử, “Kỳ thực tôi là —”

“Tỷ gọi nhầm số thôi,” giọng điệu Lâm Hù trở nên dồn dập, “Đúng không?”

Ta rất muốn nói là, là ta gọi nhầm rồi, tùy tiện nói hai câu rồi dập máy. Nhưng lời nói nghẹn trong họng không nói ra được, khô ráp chất chứa nghẹn chết ta, “Lâm Hù, tôi—”

“Thật có lỗi, đệ có chút việc, có thể tắt máy trước sao?”

Cậu nói rất nhanh, căn bản chưa cho ta thời gian cự tuyệt. Ta há to miệng còn chưa kịp nói tái kiến, đầu dây bên kia cơ hồ vô lễ dập máy.

Dập máy cũng tốt, đỡ phải ta há mồm cảm điếc hoặc lại nói dối. Ta nhẹ nhàng thở ra, đem đầu tựa trên cửa sổ xe, lao đảo một trận ngủ quên mất, tỉnh lại đã thấy xe đỗ ở điểm cuối. Ta dờ khóc dờ cười, cũng không quên gọi điện về nhà báo chiến quả, đầu tiên là nói tìm được công việc, Hách mẹ mừng rỡ hô to gọi nhỏ, nói khuê nữ nhanh về nhà ăn cơm, cho con ăn trứng chiên. Ngay sau đó ta nói, hôm nay quá mệt mỏi, ngủ trên xe, xe chạy đến tận điểm cuối. Lập tức Hách mẹ một trận oán giận, lớn như vậy còn sợ ý, công việc này sao duy trì được, khẳng định tình huống sẽ phát sinh sai lầm. Ta nhẫn nại nghe xong năng dạy bảo, ngay sau đó tiến hành một phen tự kiểm điểm khắc sâu. Hách mẹ rốt cục vừa lòng, nói con đi chuyển xe quay đầu lại, đồ ăn để phần, như cũ thêm bữa.

Trần ngập phấn khởi ngồi xe về nhà, vừa bước vào cửa chợt nghe Hách cha lớn giọng, “Ai ai, đã trở lại đã trở lại. Quýnh a, có khách nhân, tìm con.” Ta vừa đem giày cất vào tủ, ngẩng đầu vừa thấy, kém chút nữa mông ngã ngồi xuống đất, “Sao cậu lại tới đây?”

Lâm Hù cúi đầu, nhưng lưng lại thẳng tắp. Khó thấy hấn không ngưng ngừng không đỏ mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn đứng đắn có ba phần giống Lâm Trạm, đôi mắt to mũi nhọn vừa lộ ra, ngay cả tiếng đều bỏ đi do dự cùng chất, “Đệ có việc muốn nói với tỷ.”

Không biết tại sao tâm can ta liền run lên, cố không để ý đến đồ ăn nóng hổi, cố không để ý đến hai vợ chồng Hách gia trần ngập nghi hoặc cùng ánh mắt bất quá, liền kéo Lâm Hù xuống lầu, vòng vo nửa tiểu khu mới tìm được một băng ghế dài tương đối sạch sẽ, “Có chuyện gì, nói đi.”

Cậu từ trong túi tiền lấy ra chiếc di động.”Đây là của nhị ca.”

Đứa nhỏ này, lấy đồ huynh đệ nhà mình đều thành thói quen a.

Lâm Hù cúi đầu chậm rãi mở di động, nhẹ giọng nói, “Đệ đều đã biết.”

Đỉnh đầu nhất thời có cảm giác bị kim loại đâm, ta biết đây là sét chuẩn bị đánh, cũng may còn có thể chịu đựng được, vì thế bắt đầu tập quán giả chết, “Cậu biết cái gì?”

“Đệ nhìn thấy.”

“Gì?”

“Video clip, đệ nhìn thấy.” Tiếng hấn cùng cảm xúc bắt đầu sa sút.

Ta kém chút nữa cắn đầu lưỡi, “Nhìn, nhìn, video clip? Video clip gì?”

“Trong di động.” Hấn gập ta bộ dáng này, cũng có chút kỳ quái, “Tỷ không biết?”

“Tôi không biết.” Ta thật sự thật sự không biết! Lâm Tiễn hỗn đản kia, hấn để cái gì trong di động a! Người này có một điểm thường thức hay không. Chẳng lẽ không biết hiện tại nói thế nào, di động so với lựu đạn còn có lực sát thương sao? Hấn thế nào có thể yên tâm lớn mật lại rộng rãi đem di động tùy tiện quăng, cũng không để mật mã linh tinh. Trong di động ta để mấy bộ H đều phải thiết lập mấy tầng mật mã mới mở, hấn khen ngược, chân nhân thủ thượng kính đều không cần Mosaic. Nghĩ đến chân nhân thủ chờ OX video clip, hô hấp liền dồn dập — đợi chút, video clip kia cùng ta có quan hệ gì, có quan hệ gì? Hấn là không có đi, Lâm Tiễn cũng ta lui tới bất quá mới vài ngày, hành vi cử chỉ a đều nằm trong quy củ, chỉ giới hạn trong nắm tay, không có tình huống khác a.

Khả năng duy nhất, chính là buổi tối hôm mừng hai tết. Tối hôm đó đầu óc ta rút gân, đoạn trí nhớ sau khi Lâm Tiễn đến bãi phỏng cũng không nhớ. Chẳng lẽ, hay là... Không không không, tuyệt đối không có khả năng, đêm đó trước khi ta lên giường ngủ vẫn hoàn toàn đóng gói chỉnh tề.

Nhưng là, trước khi biết rõ chân tướng, đối với mọi thứ hết thảy phải duy trì thái độ hoài nghi.

“Tôi có thể xem chút được không?” Bất cứ giá nào, liền tính lỗ tai dài ra cũng không sợ!

Lâm Hù không vừa ý, biểu tình trên mặt như đang nói ‘Đệ không tin tỷ không biết’. Nhưng cậu vẫn thật nghe lời đưa di động tới, hơn nữa còn cực kỳ kỷ đem chỗ để video clip ra.

Di động Lâm Tiễn là iphone, không biết bao nhiêu ứng dụng lờ lợc, chính là thương vụ có tiếng có miếng cơ. Theo ý ta, điện thoại này vừa xấu vừa cứng nhắc. Nhưng thương vụ chính là thương vụ, video clip này quay chẳng những nét, ghi âm còn cực rõ ràng rành mạch, ngay cả tiếng vang cũng không có. Vì thế, rốt cục ta biết đêm đó đầu óc không chịu sự điều khiển nói cái gì.

Video clip là quay từ dưới lên, ta có thể nhìn thấy bản thân thấy ngu mặc váy ngủ in hình tiểu thiên sứ, một mặt mê mang. Mặt Lâm Tiễn không nhìn rõ, bất quá ta khẳng định bộ dáng hấn lúc đó là lấm la lấm lét + mưu đồ gây rối. Đoạn đối thoại kia như sau:

“Ngu ngốc, em thế nào sẽ không lo lắng anh đâu?”

“Tôi không phải ngu ngốc.” Đây còn không phải ngu ngốc, không phải ngu ngốc vì sao trong lời nói còn trương ra bộ mặt như thế? Còn có hỏi có đáp!

“Tốt, em không phải ngu ngốc. Kia, em lo lắng sao?”

“Lo lắng cái gì?” Cầm miệng cho ta cầm miệng cho ta a a a!!!

“...” Một đoạn này không phải ghi âm có vấn đề, cũng không phải không nghe rõ, mà là màn ảnh chớp lên một chút, góc độ từ dưới hướng lên trên lập tức hướng xuống mặt đất. Ta gấp đến độ đòi mạng, hận không thể chui vào đem tay Lâm Tiễn hướng lại, người nha thật hảo hảo quay a!

Màn hình đến cuối vẫn là quay mặt sàn, nhưng ghi âm vô cùng rõ ràng truyền đến,

“Tốt, chúng ta đây thử kết giao xem.”

Chân tướng rõ ràng trong nháy mắt ta liền cảm thấy thiên toàn địa chuyển, trong não không đếm được bao nhiêu tế bào máu bạo phát, làm não người chết không công.

Cư nhiên là ta đáp ứng.

Ta cư nhiên đáp ứng rồi.

“Vì sao?” Tiếng Lâm Hù nghe qua thật ủy khuất.

Ta liên tục bạo xuất huyết não: ta không rõ, ta không biết, ta cũng không nghĩ ta thế nào đáp ứng! Máu chót tuyệt đối ở lúc màn hình hướng xuống đất kia, khi đó hẳn rất cuộc làm gì đối với ta a a a!

“Hách Quýnh,” Lâm Hù hai tay gắt gao nắm ta, ánh mắt trong suốt, “Nhị ca đệ hần...”

Ta thẳng đầu nghiêm mặt, xuất huyết não bạo đến dây thần kinh trung ương đều phải run rẩy!

“Anh ấy không thích hợp với tỷ,” khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Hù chậm rãi đỏ lên, “Kỳ thức, kỳ thực... Nếu nếu có thể... Khả...”

Ta trừng mắt, dùng sức trừng đến nỗi tròng mắt đều thoát ra khỏi vành mi. Nếu có thể thế nào? Nếu có thể người muốn thế nào? Ta xem như xem mình bạch, hai huynh đệ này tính kẻ muốn thay phiên đem ta xuất huyết não đều cả giết đến bạo mới thôi, tổ không tổ tổ không tổ! Bọn họ đây là muốn lời chết ta a, có một có một có một có!

“Tiểu Hù.”

Một đạo âm thanh lạnh lùng từ cách đó không xa vang lên.

Lướt qua bả vai Lâm Hù, ta nhìn thấy Lâm Trạh hồi lâu không gặp hướng bên này đi tới. Hần đi rất chậm, sắc đen tây phục cơ hồ đưa hần dung nhập vào trong đêm đen.

Đi đến cách chúng ta rất gần mới dừng lại, ánh mắt hần lạnh nhạt, cảm hơi hơi giờ lên, song chương dính sát bên người, tay đút trong túi. Liền như vậy đứng thẳng tắp, giống như chờ phát động vận sức. Bất động thanh sắc, cũng không lộ tài năng. Ta không thích Lâm Trạh, bởi vì hần là dạng người ta sợ hãi nhất, hần không có ánh mắt trong suốt như Lâm Hù có thể nhìn thấu, cũng không giống Lâm Tiễn trực lai trực khứ. Rất nhiều thời điểm, hần ở một bên nhìn, bất động thanh sắc tìm kiếm thời cơ tối thỏa đáng, về sau một kích tất trung.

“Tiểu Hù, em nên trở về nhà.”

Lâm Trạh miệng thật ôn hòa, nhưng nghe qua đã có chút ý tứ hàm xúc mệnh lệnh, hơn nữa không có thể cự tuyệt. Kỳ thật Lâm Trạh rất có thừa kế gia trưởng cái loại khí thế không giận tự uy này, bởi vì cho dù là Lâm Hù được nuông chiều từ bé, trước mặt huynh trưởng cũng thật nhu thuận cung kính. Mà từ đầu tới cuối Lâm Trạh cũng rời đi đối với ta nhất lực vuốt cằm, không có biểu tình.

Bọn họ đi rồi ta đứng tại chỗ trong chốc lát, thẳng đến khi gió lạnh suru suru trong cổ mới chậm rãi chỉnh lại quần áo trở về. Sau về nhà mới phát hiện bàn thân trong tay còn cầm di động của Lâm Tiễn, hiện giờ di động này không khác gì lựu đạn. Tìm đến chỗ để video clip kia, lưu loạt đem nó xóa đi. Sau tìm đến số điện thoại của ta, tên dài nhất hiện lên tối trào mắt:

‘Tiểu khản quảng đồ người qua đường Giáp’

Lâm Tiễn, người chờ đó cho ta!

Lời tác giả: Tiểu bạch thỏ giấu diếm cũng không thể giấu diếm, bởi vì tiểu bạch thỏ rất cẩn thận, hơn nữa Quýnh cũng không nghĩ tới muốn giấu diếm cậu, chính là tâm lý Quýnh còn chưa chuẩn bị, có chút chướng ngại.

Có TX lại nói tiểu bạch thỏ cùng Quýnh thân cận là vì hiệu ứng cường giả, ăn, là có chút nhân tố như vậy bên trong, giống như hiệu ứng chim mới nở. Tiểu bạch thỏ đối với Quýnh, có nhiều một ít ngưỡng vọng cùng sùng bái.

Mà Lâm Tiễn vì hội Ha Mi đưa ra lời kết giao, theo chính lời nói của hắn có thể nhìn thấy một ít. Hơn nữa đâu sau bọn họ... ==, nói nhiều hết hấp dẫn, hết hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Nhân nhả một ngày nghỉ rồi trở về làm việc, ngày đầu tiên ta bắt đầu làm việc mệt chết khiếp không ngoài ý muốn — trừ bỏ phải học thuộc lòng bảng giá các nguyên vật liệu, còn phải lập tức bắt đầu tài liệu tính phí tổn cùng thống kê, về phần tài liệu cung ứng thương để kiểm tra nội dung thì làm đến ngày mai. Công việc này đó thật phức tạp, không cẩn thận một chút là liền làm sai. Hết thấy buổi sáng ta chôn mặt trong một đồng giấy A3 gỗ tư liệu, tóc tai bù xù vô cùng thô thảm. Thật vất vả kiểm tra xong các con số, nhóm đồng sự đều ăn trưa xong lục tục trở về chuẩn bị đi làm. Ngô, cái thời gian nghỉ trưa của xí nghiệp tư doanh này chỉ có một giờ, cơm nước xong trở về không sai biệt lắm. Nhưng ta không cần nói ăn cơm, ngay cả nước ấm cũng không uống được mấy ngụm. Trước kia có nghe qua nữ đồng nghiệp có thể sai sử nam đồng nghiệp, hiện tại xem dân doanh xí nghiệp cũng không phải tốt lắm.

Ngắm lại ta cũng không có nhận thức tiếp đón tân đồng sự cùng ăn cơm gì, cảm giác cô đơn thật khó chịu. Ta theo bản năng lấy di động ra, lúc này sẽ nhận được một hai cuộc gọi hoặc tin nhắn đến, nhưng di động trống không. Thế này ta mới nhớ đến, di động có định thời gian gọi điện hoặc gửi tin nhắn kia, hiện giờ đã tắt máy, yên tĩnh nằm trong ngăn kéo đầu giường.

Ngày đó ta tăng ca đến bảy giờ xong xuôi việc đi về nhà, trời đã tối mịt. Cũng may nhà xưởng nằm ở một góc khu công nghiệp cách trung tâm một đoạn, phụ cận còn có chợ đêm nhỏ, người lui tới không ít, coi như là náo nhiệt.

Vòng vo hai tuyến xe bus về nhà, đã hơn 8h30. Ăn cơm qua loa, tắm rửa, mệt mỏi đổ lên giường, lăn đi lăn lại nửa ngày lại ngủ không được. Ta đứng lên, cầm máy sấy tóc sấy khô, lại nằm xuống, lăn đi lăn lại, ngủ không được. Lại đứng lên, pha cốc sữa nóng, ồm ồm ồm ồm uống, lại nằm xuống, lăn đi lăn lại, vẫn không ngủ được.

Giống như, thiếu cái gì đó.

Ta đứng lên kéo ngăn kéo, mở di động kia ra, thật âm hiểm bắt đầu mở ra đọc tin nhắn. Nhưng lật đi lật lại mấy chục trang, có hơn nửa là của ta, còn lại chính là từ công ty. Ta chưa từ bỏ ý định, lại bắt đầu xem nhật kí cuộc gọi của hắn. Nhật kí cuộc gọi không có gì, ngược lại danh bạ điện thoại làm ta lăn ra cười.

Ca, ca bí X, ca trợ X, ca tư X đợi chút — này là Lâm Trạ, phía trước thêm mấy từ đều chỉ trợ lý của tiểu cá voi.

Đệ, đệ sư X, đệ tư X, đệ y X đợi chút — này là Lâm Hù, phía trước thêm mấy từ đều là chỉ tiểu bạch thỏ.

Quản kinh X, nhân kinh X, tài chính và kinh tế X, chất kinh X, điều kinh X — hẳn là phân công quản ngành quản lý đi.

Ta một bên lăn một bên cười phun, nhìn đến cái tên điều kinh X kia cười đau ruột. Muốn bảo Lâm Tiễn không phải người có tính thú thật đúng là oan uổng hắn, mỗi ta gặp hắn đều hi cảm ngoài dự đoán mọi người a.

Chính là sau khi cười xong, ta lập tức bắt đầu suy xét một vấn đề thật nghiêm túc: Lâm Tiễn là người bạn rộng, người bạn rộng di động rất là trọng yếu. Lâm Hù trộm lấy ra Lâm Tiễn hẳn là sẽ phát hiện rất nhanh, hơn nữa lấy tính cách hắn tuyệt đối sẽ lập tức đến lấy. Nhưng đã một buổi tối sẽ rất nhanh đến hai buổi tối, hắn thế nào lại không tới lấy?

Thật khác thường.

Bởi vì đơn vị thực hành chế độ ngày nghỉ là theo tuần lớn nhỏ, tuần ta sắp xếp là tuần nhỏ, bởi vậy thứ bảy vẫn phải đi làm. Đợi đến chủ nhật, tích lũy mấy ngày mệt nhọc lập tức bùng nổ, ngủ đến giữa trưa mới bị điện thoại của Diêu Chính đánh thức.

Tiếng Diêu Chính trong điện thoại có vẻ cấp bách, mở miệng ra liền hỏi điện thoại Lâm Tiễn có ở chỗ ta hay không. Ta thừa nhận, nhưng lập tức thanh minh di động đến trong tay ta theo cách phi pháp, muốn tìm cũng phải hỏi qua Lâm Hù. Chẳng qua thời gian này ta vội, vừa làm việc, cũng không rảnh liên hệ với Lâm Hù.

Nói lời này ra thật có thứ tự, vừa đáp ra có chút không đúng — mấy ngày nay ta bị áp lực lớn không có cách nào ngủ, mỗi ngày đều mở điện thoại Lâm Tiễn ra cười sau đó mới nhanh chóng ngủ. Nhưng tự nhiên không thể nói cho Diêu Chính, hơn nữa ta cũng rất ngạc nhiên, Lâm Tiễn mấy ngày nay cư nhiên không đã động gì. Diêu Chính thờ dài nói, Lâm phó tổng năm nay chắc là phạm thái tuế, trước kia dù mệt nhọc cũng không sao, lần này bắt quá tăng ca mấy buổi tối liền mệt đến xuất huyết dạ dày, mấy ngày nay đều ở bệnh viện. Lúc dưỡng bệnh Lâm Trạ không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy, cũng không cho phép liên hệ công sự, có việc chờ ‘dưỡng bệnh tốt’ rồi nói.

“Như vậy hiện tại anh ấy đã xuất viện?”

Khẩu khí Điều Chính thật uể oải, “Không có, còn đang đường. Chính là Lâm phó tổng vừa tỉnh liền ầm ỉ muốn đi động, Lâm tổng lại sống chết không chịu, hai ngày nay hai huynh đệ đều trung bộ mặt thối ra.”

“Vậy anh hiện tại lấy đi động đưa Lâm Tiễn, không sợ Lâm Trạh sao?” Lâm Trạh hần là so với Lâm Tiễn càng đáng sợ, “Đảm bảo đủ chết người a.”

“Lâm tổng dù có tức giận tôi bất quá cũng chỉ bắt tôi đi cọ toilet, nhưng Lâm phó tổng sẽ đập máy tính.” Tâm Điều Chính có lưu luyến, phỏng chừng là ăn qua đau khổ, “Nếu nói này nọ trong tay Lâm tổng thì tôi không dám lấy, bất quá nghe nói ở trong tay cô, cái này dễ làm. Cô hiện tại có rảnh không, tôi đi qua lấy.”

Ta nghĩ nghĩ, “Anh nói cho tôi biết bệnh viện ở đâu, tôi qua đó.” Thừa dịp Lâm Tiễn xuất huyết dạ dày không thể chạy, nắm chắc cơ hội hảo hảo mà ép hỏi hần một chút, ngày đó quay video clip, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vòng vo mấy tuyến xe bus mới tìm được chỗ bệnh viện tư nhân trong truyền thuyết, bảo vệ cổng cao lớn uy mãnh, ánh mắt sắc bén. Nếu không phải Điều chính tự mình ra đón, chỉ sợ ta đi vào phí một phen.

Phòng bệnh Lâm Tiễn ở tầng hai, nghe nói là phòng tốt nhất cả tầng, ánh mặt trời sung túc không khí cũng tốt. Điều Chính nói Lâm Tiễn lúc ấy sống chết cũng không chịu nhập viện, kiên trì muốn ở nhà trị liệu, cuối cùng Lâm Trạh hạ lệnh bảo nhân viên đem hần vào.

Cuối cùng Điều Chính tổng kết, “Lâm phó tổng thật sự chán ghét bệnh viện a.”

Ta nhớ tới lần trước hần phát sốt đến trợn mắt mộng du, nhìn không được chăm chọc, “May mắn anh ấy không hay tới, nếu thường nằm viện, chỉ sợ sẽ dọa đến bệnh nhân khác.”

Đang nói chuyện, cửa đã đẩy ra. Bệnh nặng không có trên giường nghỉ ngơi, mà ngồi ở trên ghế gần ban công đọc báo. Sau giữa trưa ánh mặt trời dịu đi, sắc mặt hần cũng tốt hơn rất nhiều, một chút cũng không nhìn ra từng bị mất máu.

“Đến.” Tầm mắt hần lướt qua tờ báo dừng trên người ta, “Thật là nhanh.”

Là gốc tử mới nghe không ra hần đang chăm chọc ta, ta mất hứng, nhưng bởi vì hần là bệnh nhân, cũng chỉ có thể nhẹ nhàng mà hừ một tiếng, “Không có chuyện gì thôi.”

Hần đem tờ báo đặt sang một bên, “Lại đây ngồi.”

Nhìn thoáng qua bên cạnh, Điều Chính người này không biết đã trốn từ lúc nào. Ta chỉ phải kiên trì ngồi đối diện hần, nắm chặt đi động trong túi, toàn bộ lòng bàn tay đều là mồ hôi.

“Mấy ngày nay vội cái gì?” Hần giống như không chút để ý hỏi.

Ta trấn định tinh thần một chút, “Làm việc đi.”

Hần ngừng đầu nhìn ta, “Tìm được việc làm?”

“Àn.”

“Làm cái gì?”

Ta nghĩ nghĩ, “Trợ lý.”

“Trợ lý?”

“Là... Trợ lý nghiệp vụ.” Ta lập lờ.

Lông mi hần khẽ nhếch, mơ hồ có ý cười, “Vô cùng tốt, đã quen chưa?”

“Việc làm thôi, như thế nào thành thói quen được.” Ta chậm chạp, lấy dũng khí đem điện thoại ra, “Em hỏi anh, cái video clip kia là xảy ra chuyện gì?”

Hần tuyệt không kích động. “Cái gì sao lại thế? Chính là em xem việc kia.”

Nhìn một cái, chẳng những không vô tâm hừ, thậm chí còn có chút hợp tình hợp lý. Ta giận không có chỗ để xả, “Cái gì gọi là việc đó hả? Anh thế nào có thể quay bậy?”

“Thói quen nghề nghiệp.”

“Anh đi chết đi, cũng không phải làm nghề tin tức truyền thông cũng không phải khổ bức trên hệ F, quay phim chụp ảnh cái gì, còn thói quen nghề nghiệp!” Ta vỗ cái bàn, “Anh đây là xâm phạm em!”

Hần sừng sốt, chợt thật không biết xấu hổ nói, “Bây giờ còn không khôi phục tốt, chỉ sợ hữu tâm vô lực.”

Ta giận dữ, định cầm cái chén trước mặt hấn vung cho hấn một mặt đầy nước, nhưng cầm chén mới phát hiện bên trong trống rỗng. Nghĩ lại ta lại muốn lấy cái chén ném vào đầu hấn, nhưng sờ sờ cái chén kia cảm thấy chỉ biết đây là đồ sứ thật quý. Thực tập, ta bởi không nổi tiền. Vì thế, ta chỉ cầm lấy chén trà dừng ở giữa không trung chừng mười giây sau, lại nhẹ nhàng đặt xuống.

“Anh đừng có quá mức.”

Ánh mắt hấn không nháy, “Anh không có lừa em”

“Thiên tài mới tin.”

“Hách Quýnh, em biết là thương nhân đều có thể nói giữ lời.” Hấn có chút bất đắc dĩ, “Đồng lí, đối với người thường mà nói cũng như vậy. Ở thời điểm đó, trí nhớ sẽ bị thiếu hụt. Nhưng sau liên tưởng mất, hỏi, có sao? Tôi đã đáp ứng sao? Anh gạt người đi.”

Hấn học âm điệu có chút chẳng ra cái gì cả, nhưng ta lại nhanh chóng đỏ mặt, “Kia... Có đôi khi, là quên thật.” Đồng cảm hấn dùng chiêu thức ấy, vì phòng ngừa ta lật lọng.

“Kia sau khi xem xong em còn nhớ không?” Hấn vươn tay lấy điện tay, xoay xoay trong tay.

Ta hồi hận, chạy qua đây chất vấn hấn thật sự là một hành vi ngu xuẩn!

“Nếu không, anh sẽ giúp em nhớ lại.” Ngón tay hấn linh hoạt nhấn trên màn hình, “Ân.”

Ta một cái chụp trên tay hấn, “Không cần.” Cái video clip kia sớm bị ta xóa sạch, có thể tìm ra mới có quý.

Đầu của hấn khẽ nhếch, tà nghệ liếc ta, “Hách Quýnh, em khẩn trương cái gì?”

“Em có khẩn trương đâu.”

“Em làm chuyện xấu.”

“...” “Em động điện thoại của anh, xóa đi. Có phải không?”

Trong cổ họng ta như bị đồ một khối hồ, thật khó khăn biện giải, “Cái kia lưu lại có ích lợi gì? Em cũng xem rồi, nhớ cũng nhớ... Em đều nhớ ra rồi, là em đáp ứng anh, có chuyện tình này em nhất định sẽ thừa nhận. Anh xem, em cũng không phải người lật lọng, em luôn luôn nói chuyện giữ lời.” Tỉnh minh bạch, hôm nay ta đi ngang cũng rơi xuống hồ, đi dọc cũng rớt xuống hồ.

Người đối diện gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Tuy rằng nói cái kia dùng để dự bị, nhưng tựa như em nói, bản thân nhớ lại so với bằng chứng nào đều tốt, có phải không?”

Lời nói này, cũng có lí.

Ta yên lặng không nói ngồi xổm trước hồ, trong lòng có vạn tấn thảo nê mã rít gào mà qua...

“Hách Quýnh.”

“Ân.”

“Anh đói bụng.”

“Em giúp anh rung chuông gọi cơm”

“Muốn ăn nỳ.”

“...”

“Em xem, nơi này có phòng bếp nhỏ, bên trong có tủ lạnh.”

“...”

Vì thế, bạn gái ở trong hồ hự hự bò ra thành nữ đầu bếp.

=====Ta là đại biểu Quýnh nấu nỳ phân cách tuyến=====

“Thế nào không thả trứng gà?”

“Anh xuất huyết dạ dày.”

“Thế nào không cho sò vào?”

“Anh xuất huyết dạ dày.”

“Ngay cả một chút nước sôi cũng không có?”

“Anh xuất huyết dạ dày.”

“Hách Quýnh, em học thuộc cơ a.”

“Câm miệng! Lại dong dài lão tử liền một tát đem ngươi đá ra!”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Trên người nhiều hơn cái mắt, trách nhiệm cùng nghĩa vụ liên tăng thêm nhiều.

Trong thời gian Lâm Tiễn nằm viện, ta đặc biệt tiêu tụy. Cứ cách một ngày ta phải đi bốn tuyến xe đến cái bệnh viện tư nhân đáng chết kia thăm bệnh. Ngày thăm bệnh cũng không phải như bình thường nhìn vài lần, nói vài câu rồi đi. Chẳng những bồi tán gẫu, bồi nấu điểm tâm, còn phải cùng nhau ăn. Tuy rằng chính mình nấu, nhưng vì chiếu cố bệnh nhân, phải nấu nhẹ nhàng. Hơn nữa ở bệnh viện nơi đó, khẩu vị tổng cũng không thể nặng. Thường thường ở bệnh viện ăn xong, về nhà còn phải nấu thêm lớp bụng. Bệnh nhân ăn thật cao hứng, hơn nữa nhân gia ăn xong còn hưng phấn thêm vài lời bình: nước canh a, hỏa hậu a, cứng mềm trình độ vân vân. Cũng không biết hẳn thế nào có thể phô ra như vậy, ngay cả một bát mỳ sợi cũng có thể soi mói ra một đồng xương voi, có khi nghe hẳn vừa mò mẫm vừa thông suốt, cư nhiên cũng thật có thể giết thời gian.

Một tuần rất nhanh liền trôi qua, mắt thấy hẳn khí sắc dần tốt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đặn (Thảo: == không hiểu đang tả Quýnh tỷ hay Tiễn ca nữa), sắc mặt cũng hồng nhuận, nói chuyện cũng trung khí mười phần. Ta vui mừng a, hỏi có thể xuất viện hay không. Lâm Tiễn không nói chuyện, chính là trông mắt thoáng nhìn bên cạnh. Điều Chính liền nói, blala nói ra đạo lý dưỡng sinh thông suốt, nói bệnh bao tử không trị tận gốc hoàn toàn sẽ phát tác trở lại.

Một ngày lại một ngày, ta tha thiết xem xét mong khuôn mặt Lâm Tiễn tựa như thịt độc khuẩn đường như chói lọi. Nhìn bản thân mình trong gương, tóc khô héo mặt biến vàng tinh thần uể oải, bộ dáng kia rất giống như bị hắc sơn lão yêu hút khô tinh khí. Làm việc cũng không vực nổi tinh thần, lúc ăn cơm trưa ăn liền ngủ luôn, thiếu chút nữa không chôn mặt vào trong bát canh, buổi tối cấp bệnh nhân gọt táo không cẩn thận còn làm đứt tay. Lâm Tiễn một bên quả trách ta một bên muốn đem thuốc nước băng gạc hỗ trợ băng bó, bất quá kỹ thuật của hẳn cũng thật vụng, một cái vết thương nhỏ băng thành kẹo que. Sau về nhà ta không thể không tháo ra, lại một lần nữa băng lại.

Ngày hôm sau chợt nghe bệnh nhân yêu cầu muốn xuất viện, nghe nói Lâm Trạ ra nước ngoài kiểm tra một công trình trọng yếu, phải có người trở về tọa trấn. Ta vui mừng quá đỗi, chỉ ngóng trông Lâm Trạ có thể đi nhiều một ngày, Lâm Tiễn công sự bận rộn liền không phiền đến ta.

Quả nhiên, không có Lâm Trạ, Lâm Tiễn vội đòi mạng. Nhưng mỗi ngày vẫn sẽ dành thời gian gọi điện thoại tán gẫu vài câu, buổi tối khuya cũng nhận được tin nhắn của hẳn, nội dung không vượt qua ngày hôm nay ta làm cái gì, đã xảy ra chuyện tình có ý tứ gì. Ngẫu nhiên cũng sẽ vui đùa như oán giận mỗi khách nhân khó chơi, khó giải quyết án tử. Có một lần hẳn còn gửi mấy trích đoạn trên mạng thật hấp dẫn, ta vốn buồn ngủ đui mắt, bị mấy trích đoạn vì hủ vi huân này kích thích, trả lời câu đó ‘Sáu nam nhân mang theo bình nước khoáng qua sông’. Câu đó này là từ Lâm tỷ xem qua, đáp án cực kỳ vô si đáng khinh, nam nhân bình thường sẽ không nghĩ đến. Quả nhiên, qua thật lâu đối phương cũng không thấy nhắn lại.

Sáng sớm hôm sau ta nhận được tin của hẳn, là rạng sáng 3 giờ 40 phút gửi. Nội dung rất đơn giản, chỉ có bốn chữ, ‘Em lưu manh đùa giỡn.’

Thời gian bận rộn đặc biệt qua mau, đảo mắt đã đến ngày lĩnh lương đầu tiên. Trước kia bản thân làm công không phải là, nhìn ngăn kéo tiền liền cảm thấy là nhà mình, quen tiêu tiền như nước. Hiện giờ nhìn trước mắt tiền lương trong túi, cảm giác mất mát mãnh liệt cứ ập đến. Nhưng tiền là tiền, xu là xu, tốt xấu cũng là tiền. Giao cho nhà hơn phân nửa, còn có một ít để bản thân tiêu vặt.

Tan tầm về nhà ta cố ý qua một quán ăn mua ít món kho, lúc tính tiền thì Lâm Tiễn gọi đến. Đầu dây bên kia vang lên lời biếng, “Ngày mai nghỉ ngơi đi.”

“Làm gì?” Nghe loại thanh âm thoải mái này ta sẽ không thích.

“Muốn đi xem phim không?”

Hiện tại xem phim là chuyện xa xỉ, “Xem phim còn không bằng về nhà xem đĩa thống khoái.” Ta nghĩ thầm nếu đi xem 3D thì ta còn có hứng thú đi quan sát nghiên cứu chút, đương nhiên, tuyệt không đi cùng hẳn là được.

“Đưa gốc, xem phim cùng xem đĩa làm sao giống nhau?” Hẳn cười mắng, “Vừa vặn có vé, cùng đi đi.”

Ta không quá vui, bởi vì lúc trước buổi tối đi bệnh viện không thấy cha mẹ đã nổi lên nghi ngờ, ta miễn cưỡng đánh ha ha có lệ đi qua. Nói thật ra, trước

không ổn định quan hệ với Lâm Tiến, ta không muốn bại lộ quá sớm. Nghe thấy ta do dự, hắn lại uy hiếp đưa đến rất nhiều chỗ tốt, ta cuối cùng đáp ứng hắn nói có thể đi, liền đi xem phim, xem xong liền tự về nhà. Hắn vẫn không hài lòng, nhưng ta thật kiên trì, cuối cùng sự tình cũng định xuống.

Cuối tuần thời tiết phi thường tốt, ta dậy thật sớm. Vừa dọn phòng xong chợt nghe Hách mẹ kêu, “Quýnh a, Phạm thức cùng Tiểu Phạm đến.”

Tâm ta lộp bộp một chút, hô hấp không hiểu có chút gấp gáp. Ta cùng Phạm Táp lần gặp gần đây nhất là sau khi hiệu sách bị thiêu, lần đó cũng là lần duy nhất ta gặp sau khi xung đột với Hứa Thận Hành. Hắn tới thăm ta, hơn nữa vì ta tổn thất làm đăng kí. Hắn gầy hơn rất nhiều, nói chuyện cũng không có tinh thần. Hiện tại ngẫm lại, lúc ấy cả hai đều có chút gấp nhau vô ngôn ý tứ. Theo lời hắn, ta cảm thấy hắn đối với trận hỏa hoạn này có hiềm nghi. Kỳ thực không riêng gì hắn, ta, còn có các thương hộ cũng dính hỏa hoạn đến bây giờ vẫn hoài nghi. Hoài nghi thật đúng dịp đúng thời gian chăm lửa, hoài nghi cái khối kia hiện tại đã được làm nên tốt, bắt đầu quảng cáo khai trương tuyên truyền buôn bán. Chính là quan trên đối với việc này đã ra kết luận, trên cơ bản việc này cũng đã định ra. Tiểu dân chúng dù có hoài nghi, dù có bất mãn, cũng vẫn vô dụng.

Trong phòng khách, Hách ba cùng Phạm thức đã dọn xong bàn cờ chém giết. Phạm Táp cùng Hách mẹ ngồi trên sofa nói chuyện phiếm, Hách mẹ thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười ha ha. Trên bàn trà rất nhiều hoa quả cùng điểm tâm, Phạm Táp đang bóc một viên kẹo cho vào miệng. Việc này ta đã quen nhìn, trước mấy tháng còn thường xuyên nhìn thấy. Nhưng, hiện tại nhìn, cũng có loại cảm giác cảnh còn người mất.

Hách mẹ nhìn thấy ta, lập tức ồn ào, “Chậm rì rì, gọi con đã nửa ngày. Đi, rửa hoa quả rồi gọt.”

Ta không vừa ý nhấc tay lên, động động ngón tay, “Con bị thương, rửa hoa quả thôi, không gọt.” Chán ghét gọt hoa quả nhất, lần trước vất vả gọt xong còn bị Lâm Tiến cười nhạo nói giống như ăn ‘Hình đa diện bất quy tắc’.

“Bị thương cái gì, liền một vết nhỏ dao cắt, đều nửa tháng bằng,” Hách mẹ không chút vạch trần ta nói dối, “Con chính là lười!”

“Kia miệng vết thương còn không có liền, không thể đụng vào nước.” Ta nhỏ giọng biện giải, “Nếu không, con đem chuối đến? Hay là mẹ muốn ăn cam?”

Hách mẹ hung hăng liếc ta một cái, “Đồ lười.”

Ta mếu máo, vừa muốn cãi lại chợt nghe Phạm Táp nói, “Miệng vết thương chưa lành không thể đụng vào nước, dễ dàng nhiễm trùng. Hách nha đầu, đưa vài quả quýt đến.”

Lúc tết đơn vị Hách ba cấp cho mấy túi quýt đường, thật ngọt. Ta nhặt một gói to ngồi kê bên Hách mẹ, “Năm mới Hách ba được phát, cũng không biết có bị hư hay không.”

Hách mẹ trừng ta một cái, “Ba con đều ăn hết, đây là mới mua, rất ngọt.” Nói xong cầm lấy một quả bóc, không quên tiếp đón, “Đến đến đến, Tiểu Phạm, này cháu thích, thật ngọt!”

Nghe Phạm Táp cùng Hách mẹ trò chuyện câu được câu không, tâm tình ta có chút không yên, thường thường nhìn đồng hồ. Hôm nay ta cùng Lâm Tiến hẹn xem phim, tuy rằng định là buổi chiều, nhưng xem bộ đáng hiện tại phỏng chừng chiều ta không thoát thân được.

“Nhóc con, nghĩ cái gì vậy?”

Tay Phạm Táp đưa tới, lòng bàn tay chứa một quả quýt nhỏ đã bóc vỏ. Đường gân trắng đều bóc sạch sẽ, toàn bộ tựa như lồng đèn nhỏ mê người.

Ta này mới phát hiện Hách mẹ ngồi bên trong không biết ly khai từ lúc nào, hiện giờ ta cùng Phạm Táp ngồi song song, trước mặt TV chiếu dĩ nhiên là chuyện tình tình thâm tình vũ mệnh mộng. Ta lập tức cảnh giác, quay đầu nhìn về phía phòng bếp. Bóng dáng Hách mẹ chớp chớp từ thủy tinh chiếu lên tường, mang theo bộ dáng vài phần nhẹ nhàng. Mà Hách ba cùng Phạm thức cũng thường quay đầu nhìn về phía này, về sau thu hồi tầm mắt, mang theo ý cười.

Vì thế, ta cũng thu hồi tầm mắt, cười bất đắc dĩ với Phạm Táp một ánh mắt ‘Lại tới nữa’. Hắn cười nhẹ nhàng lắc đầu, lòng bàn tay hướng lên, quả quýt nhỏ lăn vào lòng ta.

“Hách nha đầu, tháng sau huynh sẽ điều đi mỗ thị.” Hắn nói, “Đi hai năm.”

Miệng ta còn ăn quýt, tiếng đều hàm hồ, “Cái gì?”

“Văn kiện đã đưa xuống.” Hắn cúi đầu bóc vỏ, “Ba huynh cũng chưa biết, ca ca nói trước cho muội, đủ can đảm đi.”

Rất kỳ quái, một khắc kinh ngạc đi qua, cư nhiên ta thật bình tĩnh. Chậm rãi nuốt quýt, ta hỏi, “Là vì nàng sao?”

Hắn trầm mặc một chút, “Không phải.”

Kỳ thực vấn đề này ta hỏi dư thừa, cho tới bây giờ ta sẽ không nghĩ hắn sẽ trả lời ta. Chính là hắn trả lời như vậy, trong lòng chưa chắc nghĩ là vậy. Điểm này hắn rõ ràng, ta cũng rõ ràng. Bất quá, lời nói kế tiếp ta cũng không nghĩ tới.

“Tổ Tổ, nàng rất muốn thoát khỏi người kia. Nhưng là huynh biết, nàng không làm được. Nàng có lẽ không biết, có lẽ đã biết cũng không muốn thừa nhận. Nhưng không thể phủ nhận nàng luôn luôn nỗ lực, chỉ là có chút sự tình, nên huynh, loại cảm tình này nọ thật sự rất khó không chế. Thật giống như biết phía trước là sa mạc, người sẽ lui từng bước, nhưng bất tri bất giác, lại tiến về phía trước ba bước. Huynh cũng như thế, biết rõ giữa họ có liên hệ

chặt chẽ, vẫn vọng tưởng. Nhưng, vọng tưởng sẽ có lúc phải tỉnh.” Hấn đem quả quýt đã bóc vỏ đặt trên bàn, “Lúc nàng nói muốn kết hôn với huynh, huynh chỉ biết nàng đã không chồng đỡ nổi nữa.”

Yết hầu ta căng thẳng, hô hấp không nổi.

“Nên, huynh không đáp ứng.”

Ta nhẹ nhàng thờ ra, không khỏi chất vấn, “Vậy huynh làm chi còn muốn chuyện đi?” Đem cái biến thái nam bức khổ nữ là được, làm gì phải ủy khuất mình thương tâm rồi đi nơi này?

“Phía trên mệnh lệnh, đây là chuyện không có biện pháp.” Hấn cười, “Đứng dịp đi, đười còn không bằng. Bất quá cũng tốt, xem điều kiện cũng không tính là xấu. Chờ sau hai năm trở về, ca nói không chừng có thể làm chức quan nhỏ đi. Hơn nữa cách cũng không xa, cuối tuần ngồi xe ba giờ là trở về.”

Hấn nói tự nhiên nhẹ nhàng như vậy, ngay cả ta cũng không có biện pháp phân biệt thật hay là giả. Nhưng là, có chuyện ta cần xác định. Nếu không ra khỏi nhà, ta liền không thể xem nổi phim.

Chính là hiện tại đúng lúc Hách mẹ nấu cơm, tiếng xào rán trong bếp không ngừng truyền ra. Ta có thể tưởng tượng đi ra, nếu là hiện tại nói với nàng ta ra ngoài, nàng đem chân ta đánh gãy. Cũng may Phạm Tật biết ta khó xử, nguyên ý giúp ta diễn trò chuồn êm. Được hấn che giấu, ta thoải mái trang điểm chỉnh tề ra cửa. Lúc hấn đưa ta lên xe bus còn ném cho ta cái nháy mắt, “Đi a, không lỡ hẹn.”

Ta ngượng ngùng, “Mới bắt đầu thôi, chi là chút nhỏ nhỏ.”

“Này sinh thế nào, tích tiểu thành đại thành đại thụ che trời.” Hấn vậy vậy, “Xác định rồi tìm thời gian mang đến nhìn, ca thay muội đánh giá.”

Ta cười hi hi gật đầu, trong lòng đã là một mảnh thần nhiên.

Tới rạp chiếu phim đã muộn, phim đã mở màn. Ta cầm chiếc vé hôm kia Diêu Chính đưa tới, nấn nỉ mãi nhân viên mới cho ta vào. Phim bắt đầu không lâu, trước màn ảnh lớn là một mảnh tình chàng ý thiếp, mất đi mây lại. Ta hí hóp, khom người đi tìm ghế. Hôm nay ghế ngồi rất cao, vị trí không sai biệt lắm đã đây, chỉ có thể dựa vào ánh sáng điện thoại mỏng manh để tìm chỗ ngồi. Tìm lâu không thấy ta có chút sốt ruột, bởi vì cư nhiên Lâm Tiễn không gọi điện thoại thúc giục, chắc chắn là đang phát hỏa.

Thật vất vả tìm thấy chỗ ngồi, ta giống như con tôm cong lưng, cúi đầu khom lưng bởi khuôn mặt tươi cười. Cuối cùng dừng đến chỗ ngồi, ngồi xuống. Vội vàng ta cũng không lo lắng nhìn người bên cạnh, lưng trước hấn khẳng định trưng một bộ mặt thối, rõ ràng nhắm mắt làm ngơ.

Phim thật đặc sắc, hiệu quả kỹ xảo cùng kỹ năng đặc biệt đồ sộ vô cùng, diễn cảm tình thật sự diễn đúng chỗ. Lúc xem còn xen kẽ trường hợp văn nghệ đầu trên giường, nhìn xem trong rạp không ngừng có người hô nhỏ. Ta cũng hô nhỏ, bởi vì nam chính đáng người thật TMD tốt, cơ bụng có sáu múi! Sáu múi a! Còn múi rõ ràng, kết cấu hữu lực.

Rốt cục người bên cạnh cũng có chút động tác, hấn đưa tới một ly Coke lạnh. Hai mắt ta nhìn chăm chăm màn hình, thuận tay tiếp nhận uống một hớp lớn. Ngay sau đó, người bên cạnh lại đưa một túi bông, ta cũng tiếp nhận, ngồi ăn.

“Như vậy... Em thích?” Tiếng hấn có chút do dự, “Như vậy?”

“Không phải thích, là thương thức. Xem dáng người kia chắc chắn chắc —” ta chắc đến một nửa liền phát hiện không thích hợp, tiếng người bên cạnh không đúng! Còn có, Lâm Tiễn không thích loại đồ uống như này! Hơn nữa, hiện tại nhìn, hình dáng cũng không đúng! Lâm Tiễn vóc dáng rất cao, ngồi xuống cũng không hội cùng ta bảo trì một trình độ, hưởng hồ cho tới bây giờ hấn cũng không đội mũ lưỡi trai. Còn có một điểm quan trọng nhất, tay hấn không non mịn như vậy, cũng sẽ không có động tác xấu hổ.

Ta theo bản năng thân mình co rụt lại, nheo mắt nỗ lực nhìn người bên cạnh. Vừa đúng lúc màn hình xẹt qua điểm sáng, nháy mắt liền chiếu lên khuôn mặt đối phương. Lúc ánh sáng chiếu tới, cũng là lúc ta phun coke ra,

“Là cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Nếu có một ngày ở trên đường đi tới đi lui, phía trước đột nhiên bị chặn đường một con cá voi, người sẽ phản ứng gì?

Ta một tay cầm coke, một tay bóp túi bông, ánh mắt nhìn Lâm Hủ. Đứa nhỏ này hiện tại tựa như sinh vật biển đột nhiên xuất hiện trên lục địa, làm cho thị giác cùng tâm linh người cùng rung động.

“Tôi muốn gặp tỷ.” Hân rút cục mở miệng, “Tôi có lời cùng tỷ nói.”

Trên màn hình là một mảnh ảnh đao huyết ảnh, đang không ngừng lóe ra kỹ năng biến hóa đặc biệt, ta chỉ cảm thấy đầu to ra, “Có việc cũng không thể nói trong này a, ảm ỉ đòi mạng. Chúng ta ra ngoài đi.” Nói xong chuẩn bị đứng dậy, nhưng tay dễ dàng bị gắt gao nắm lại.

“Không, hiện tại không vội.” Tiếng cậu có chút hoảng, “Chờ xem xong phim lại nói, được không?” Khẩu khí cậu thật sự nhuần, làm người ta không thể cự tuyệt. Thật vất vả chờ xong phim, bên ngoài rạp chiếu chật ních người chờ, ta kéo Lâm Hù xuyên qua đám người. Không biết có phải hay không ta thấy lỗi, cậu giống như tận lực đi rất chậm. Có khi ta không thể không dừng lại chờ, mà chính cậu lại cúi đầu, hoàn toàn không thấy rõ biểu tình.

Tìm một quán cà phê yên tĩnh ngồi xuống sau, ta trực tiếp hỏi, “Anh cậu đâu?” Lâm Tiễn là người đứng giờ, cho dù không đến được cũng sẽ gọi điện thoại đến. Lâm Hù bỏ mũ lưỡi trai xuống, ném sang một bên. Cậu nhếch miệng, biểu tình trên mặt có chút không cam nguyện, nhưng lại có chút đắc ý, “Dù sao anh ấy hôm nay không tới được.”

“Cậu đem anh ấy như thế nào?” Ta có thể xác định Lâm Tiễn tám chín phần là bị đen.

Ánh mắt Lâm Hù có chút lóe lên, “Anh ấy ở nhà. Chính là có việc, không tới được.” Cậu ngẩng đầu nhìn ta, lộ ra một nụ cười giao hoát, “Điện thoại cũng không lấy được.”

Cậu càng cái dạng này, ta càng kì quái. Rốt cuộc cậu ta cấp anh trai như thế nào? Là trói chặt hay là đánh hôn mê? Thật không thể tưởng tượng được, Lâm Hù thoát nhìn trắng nõn nhu nhược là vậy, mềm nhũn như con thỏ, nên tâm ngoan thủ lạt cũng thật là đúng chỗ.

“Xem xong phim tỷ muốn đi nơi nào?”

“Về nhà.”

“Nhanh như vậy trở về nhà?” Lâm Hù bất mãn, “Bình thường hẹn hò trong lời nói xem xong phim sau đi dạo phố, ăn xong bữa tối rồi cùng nhau trở về sao?”

Phải, hẹn hò bình thường là như vậy. Bất quá ta cùng Lâm Tiễn kế hoạch hẹn hò an bày chỉ là xem phim, lại nói tiếp hai người này thật đúng là huynh đệ, ngay cả hành trình hẹn hò đều an bày kinh người tương tự.

“Bởi vì ngày mai tôi phải đi làm, nên hôm nay không thể đi chơi lâu. Cạn kiệt tinh lực, sẽ mệt chết đi.” Tuần này nhà xưởng tiếp một đơn đặt hàng lớn, không bằng đuổi nhanh, ngày mai bắt đầu làm nhân viên văn chức thay phiên đi phân xưởng kiểm tra mã số. “Anh ấy cũng có nhiều việc, gần nhất đặc biệt chiếu cố. Hơn nữa —” di động đột nhiên quang quác vang lên, nhìn lướt qua màn hình, ta lập tức nghe máy, “Ài.”

“Tiểu Hù ở cùng chỗ với em phải không?” Tiếng Lâm Tiễn trầm ổn giống mọi ngày, nghe không ra vui giận. Nhưng cuối cùng ta cảm thấy không tốt lắm, giống như bình yên trước bão táp, trên mặt bình thản, phía dưới mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, biến hóa kì lạ khó dò.

Ta nói địa chỉ, Lâm Tiễn nhanh chóng đập máy. Lâm Hù bĩu môi, tựa hồ trách cứ ta không nên bại lộ nhanh như vậy. Ta bưng cốc lên uống một ngụm, “Tiểu Hù, cậu rốt cuộc đem anh cậu cấp như thế nào?”

Không biết nghĩ tới cái gì, bên môi Lâm Hù hiện ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ, ánh mắt đều ánh vui lên, nhưng không chịu trả lời chính diện vấn đề của ta. Thẳng đến khi Diêu Chính tới đón Lâm Hù, Lâm Tiễn vẫn như cũ không có xuất hiện. Ta giống như trong lòng có con mèo đang gãi, nhưng mặc cho ta hỏi thế nào, cũng vô pháp từ hai miệng người kia nói ra chút gì. Dưới tình huống không câu được đáp án, cân não tự nhiên là nghĩ tới chỗ oai — Lâm Hù có phải hay không dùng bình nước khoáng đem đổ lên anh mình?

Cách vài ngày ta mới từ các nơi khác nhau quanh cơ lòng vòng mới nghe được tình huống đại khái hôm đó: Lâm Hù thừa dịp Lâm Tiễn đang tắm liền khóa trái hân ở bên trong, sau đó dùng kẹo cao su bịt lỗ khóa, tiếp theo chặt đứt dây điện thoại cùng nước — tức thời hỏi người trong cuộc mới biết được, lúc đây mặt và đầu hân đầy bọt chuẩn bị xối rửa. Cũng không biết Lâm Hù có cố ý hay không, thế nhưng lại chọn đúng lúc kia cắt nước. Đánh thương Lâm lão nhị thế nào cũng không nghĩ tới bản thân sẽ bị đệ đệ yêu thương nhất làm cho một vỏ, rít gào tê rỏng tự nhiên không nói vô nghĩa. Nhưng nhà Lâm gia trang hoàng toàn đồ tinh tế, hiệu quả cách âm rất tốt. Lâm Tiễn vốn bị nhốt gần ba giờ, nếu không phải quần gia lỗ tai thính nghe được chút động tĩnh, chỉ sợ hân bị nhốt đến ngày mai. Hân có lòng lưu luyến mà tỏ vẻ, bản thân thế nào cũng không tưởng tượng được bảo bối đệ đệ tự nhiên sẽ làm cái này.

“Cậu ấy vất vả như vậy nhốt anh, vì thay anh đi xem phim?” Ta ngồi xếp bằng trên ghế phụ bên cạnh tay lái, chộp lấy một túi cánh gà nướng cắn thật sự khoan khoái.

Lâm Tiễn liếc tà một cái, tay vươn qua đây, thật địa chủ ngoắc ngoắc cầm ta, “Em nói đi?”

Ta cắn một ngụm trên mu bàn tay hân, hân nhúu mày thu tay, “Thực ghê tởm.”

Chán ghét thì đừng động thủ động cước a, ta nhe răng nhếch miệng, “Nói thật.”

Lâm Tiễn dựa vào ghế, “Trước kia Tiểu Hù có gia sư...”

“Gia sư đó là đại mỹ nữ, nhưng sau em anh thăm mền nàng, kết quả nàng thăm mền anh đúng không?” Kinh điển hào môn khoa trương lại giả tạo, ta hưng phấn, vung móng vuốt phun nước miếng, “Nhưng sau thế nào?”

“... Hách Quýnh, em thật sự là sức tưởng tượng thật phong phú.” Hân có chút nhần nại lau mặt, thuận tay gõ đầu ta, “Gia sư kia đã hơn 40 tuổi.”

Ta giương miệng, hơn nửa ngày mới hoàn hồn thờ dài, “Các anh hai anh em thật sự là khẩu vị nặng.”

“Hách Quýnh!”

“Ta hắc hắc hắc cười, “Tốt lắm tốt lắm, em không ngắt lời, anh nói đi.”

“Nhà lão sư kia có một nữ nhi, gọi Trác Huỳnh, lớn hơn Tiểu Hủ 5 tuổi.” Lâm Tiền ngón tay gõ có tiết tấu trên vô lăng, làm như lâm vào hồi ức, “Đó là nữ hài tử rất hoạt bát, mặc kệ nói chuyện hay làm việc đều tùy tiện, hùng hùng hổ hổ. Nàng tính cách thật mạnh mẽ, thường xuyên còn có thể đùa giỡn có chút thông minh. Đừng nói, còn giống em. Đại khái bởi vì như vậy, nó mới dính em như vậy.” Lâm Tiền thân thủ ần ần đầu ta, “Tiểu Hủ thân thể không tốt, từ nước ngoài trở về sau cũng đều ở trong nhà, nên thật ý lại Trác Huỳnh. Trác Huỳnh cũng rất thương nó, thường xuyên dẫn nó chuồn êm đi chơi. Có một lần hai người trộm đi ra ngoài, gặp một lũ hài tử choai choai đòi tiền bọn họ, Trác Huỳnh liền cùng chúng nó đánh một trận. Khi đó nàng bắt quá mới gần hai mươi tuổi, kém chút nữa vì việc này bị giam. Từ đó về sau, bọn họ càng như hình với bóng.”

“Đệ đệ anh thật tinh mắt, hiện tại tìm một ngư ty hay bao che khuyết điểm lại dử dần cũng tìm không dễ.” Thật không nghĩ tới tiểu bạch thảo còn có một đoạn ngây thơ ngây ngô chi luyện, “Sau đó thì sao? Trác Huỳnh hiện giờ ở đâu?”

Lâm Tiền nhìn ta, “Kết hôn.”

“... Kết hôn?”

“Mười chín tuổi, phụng tử thành hôn.” Lâm Tiền nhìn nhìn mặt ta, “Không nghĩ tới đi.”

Nên Plato nói luyện ai là không tiền đồ, mọi người đối với cảm quan theo đuổi luôn cao hơn tinh thần cảnh giới. Lại nói tục trắng ra một chút, so với rối loạn so với đa dạng, hiện tại khẩu vị đại chúng càng có khuynh hướng sắc giới* hoặc tăng mạnh H vực dậy tinh thần.

*Sắc giới: nam x nam

Ta đột nhiên đồng tình với Lâm Hủ, “Kia Tiểu Hủ thật thương tâm.”

Lâm Tiền bên môi cười, ánh mắt lại lạc đến kính chiếu hậu, “Lúc đầu nó căn bản không tiếp thu sự thật, luôn luôn cố chấp cho rằng Trác Huỳnh ở nước ngoài du học, chờ cảm bằng vị sẽ trở lại. Sau đại ca tìm Trác Huỳnh, để cho hai người giáp mặt nói chuyện một lần. Không ai biết bọn họ nói những gì, bắt quá lúc Trác Huỳnh đi, Tiểu Hủ thật bình tĩnh. Bắt quá, từ lúc đó nó càng trở nên hướng nội, cũng càng không nguyện ý ra ngoài. Mãi cho đến —” hân liếc tà ta một cái, “Mãi cho đến lần đó bị em dọa té xỉu, kia là từ lúc Trác Huỳnh rời đi nó lần đầu tiên ra ngoài một mình.”

Nhắc tới chuyện lần đó ta đuối lý, “Em đây cũng không phải cố ý, anh nếu muốn nhớ, cái thời gian địa điểm kia, hơn nữa em anh còn có phản ứng không bình thường... Lại nói, sau em lại thông báo cho anh đó sao.”

Lâm Tiền hừ một tiếng, “Àn. Nói như vậy em còn phúc hậu. Bắt quá, anh thật kỳ quái a. Em xem, tại thời gian lúc ấy, cái loại thời điểm ấy, cái loại trường hợp hạ em còn có thể gặp biến cố mà không sợ hãi nghĩ ra biện pháp thoát thân giả thần giả quỷ... Chắc chắn chắc... Em là kẻ tái phạm đi.”

“Nói hươu nói vượn!” Ta giận tím mặt, “Kẻ tái phạm cái gì, em lớn như vậy còn không vượt đèn đỏ!” Nói xong làm bộ phun lên đầu hân, nhưng hân động tác so với ta nhanh hơn một bước, chỉ động động cổ tay liền đem tay ta chặn đứng, “Đừng nháo, xe dơ không dễ thu thập.”

Hân lại gần, hơi thở nóng hầm hập phát qua bên tai, sau lưng chợt có một dòng điện xẹt qua, lại hình như có một đoàn kiến bò qua, ngứa. Khoảng cách gần như vậy, cảm giác rất nguy hiểm a! Ta vừa ngửa đầu ra sau, nhanh chóng lùi ra, “Tốt, em không động, anh buông tay.”

“Hiện tại không quan hệ, em có thể tùy tiện động.”

“... Dựa vào, em sẽ không động.”

“Không cần khách khí.”

“Ai muốn cùng anh khách khí loại sự tình này, buông tay!” Nam nữ khí lực cách xa kinh người, Lâm Tiền dùng lực đạo cũng không lớn, nhưng ta chính là sống chết tránh không ra. Dưới tình huống đó, ta nhắc chân đạp hân một cái. Hân không dự đoán được ta sẽ ở trong xe không gian nhỏ hẹp này sử dụng tuyệt kỹ nhắc cao chân, không hề phòng bị bị ta đá thân nhả ra. Nhưng đến mức này hân vẫn không nói lỏng tay, vì thế ta cũng bị kéo ngã.

Tình huống này nhất định nhìn quen mắt, đúng vậy, lần trước kia một cú ngã gục liền mất một nụ hôn. Lần này lại ngã tiếp sao, ta cái gì cũng không mất, ngược lại còn có thu hoạch — trên ót nổi thêm cái bao, cái mũi cũng bị va chạm chảy máu mũi. Sự tình đến nước này, còn không phải tôi bị thương. Làm ta nhìn đau ốm đầu mờ cửa xe xuống thông khí, tôi làm ta bị phần một màn đã xảy ra, một đôi tình nhân qua đường một bên ánh mắt gian tà trượt qua ta một bên không lớn không nhỏ nói,

“Nhìn xem a, hiện tại thật sự vật đổi sao dời a. Đây còn chưa tới 12h đêm đâu, bên đường cái liền xe chẵn động...”

Ta oan!

“Chính là thôi. Lại xem xe bọn họ kia, cũng có chút nhỏ đi... Xem nữ kia, quả nhiên là va chạm tới mặt mũi bầm dập... Muốn anh nói, như thế nào cũng

phải trên CRV*, không gian lớn làm mới thật đa dạng...”

*CRV: Nếu bạn nhớ không nhầm thì đây là một dòng xe ô tô của Honda.

Dựa vào!

Nguy sự kiện xe chấn động sau, ta chừng một tuần không quan tâm Lâm Tiến. Hắn cũng tự biết đuối lý, thật thông minh không có tới âm ỉ ta.

Đào mất đã tới tháng năm, sau một tuần liên tục mưa, thời tiết dần dần nóng lên. Mùa hạ ngày dài đêm ngắn, đến giữa trưa dễ dàng mệt rũ rời. Nhưng nhà xưởng vẫn chỉ cho gần một giờ nghỉ trưa, có khi không tới. Ta dứt khoát không ăn cơm trưa, liền nằm gục trên bàn ngủ chừng một giờ. Như vậy buổi chiều làm việc còn có tinh thần, bất quá tác dụng phụ thật sự rõ ràng.

“Gầy.” Lâm Tiến chớp lấy, mắt sáng như đuốc quét từ trên xuống dưới người ta mấy lần, về sau đưa ra kết luận, “Gầy ít nhất 5 cân.”

Ta mừng thầm, không quên phổ cập khoa học, “Tháng năm không giảm béo, tháng sáu sẽ bị thương. Biết?”

“Không hiểu.” Hắn thật khinh thường cười lạnh, “Em không mập, không tât yếu giảm.”

Ta ném cho hắn cái xem thường, nam nhân nha, vĩnh viễn không rõ. Là tốt so với nữ nhân trong tù quần áo vĩnh viễn thiếu thật giống nhau, nữ nhân bộ dáng phi tiêu chuẩn sẽ ngại bản thân trên người nhiều hơn khối thịt.

Lâm Tiến không biết ta có gần nửa tháng giữa trưa không ăn cơm, nhưng hắn biết ta ăn rất nhiều. Trước mặt là mỹ thực cường đại, ta vĩnh viễn bại trận một phương. Vì thế liên vài ngày hắn đều mang ta đi ăn tiệc đứng, còn tận lực chọn điểm tâm ngọt cực kì cường đại này.

Căn cứ vào tiêu chí hảo hải từ đồ ăn tuyệt không lãng phí, ta mỗi lần ăn chống tường mà ra, nhiệt lượng cùng mỡ nhanh chóng lấy quan hệ trực tiếp bắt đầu chồng chất. Số mỡ trước nửa tháng không ăn cơm trưa giảm đi không chỉ có giống trống khua chiêng trở lại, còn phiêu hân trên lưng ta. Đang lúc ta soi gương nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đồng mỡ thừa kia, điện thoại của thú triểu hồi mỡ liền gọi đến,

“Hách Quýnh, cuối tuần rảnh không.”

“Ăn cơm xem phim chờ tăng mỡ chuyện không bàn nữa!”

Đối phương ha ha nở nụ cười vài tiếng, ngay sau đó dùng một loại ngữ điệu cáo già nói, “Anh nhìn em gần nhất khuyết thiếu bộ dáng rèn luyện, cuối tuần muốn đi leo núi hay không, chúng ta cũng đi vận động.”

“Leo núi?”

“Àn. Chính là Núi phía thành Đông, thế nào?”

Ta xoa bóp thắt lưng cùng móng lồi sọc ra, quên đi địa bàn giống trống khua chiêng một trận, rốt cục hạ quyết tâm, “Tốt, cũng nên vận động một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Tối thứ sáu trời đổ mưa, nghe động tĩnh còn không nhỏ. Ta lui đánh trống lớn, gọi điện cho Lâm Tiến thử thăm dò. Hắn như biết tâm tư của ta, nên trương một miệng ra chính là, “Em có phải muốn hủy hoạt động ngày mai?”

Ta cười cợt hai tiếng, “Hắc hắc hắc, trời mưa lên núi không an toàn nha.”

“Anh xem dự báo, ngày mai trời không mưa.”

“Nhưng đêm này mưa lớn như vậy, ngày mai đi lên núi không dễ dàng.” Ta giảng đạo lý sự thật, “Không phải em không nghĩ đi, an toàn là thứ nhất.”

Hắn trầm ngâm một chút, “Tuy rằng em nói vậy, mà anh nghe thế nào đều là tìm cớ?”

Ta “...”

“Hiện giờ là 10 giờ 27 phút, em đang làm gì?” Hắn hô hấp trở nên nhẹ nhàng, nhấn nạt vô cùng tốt chờ ta trả lời, “Nói cho anh, em đang làm gì?”

“Tắm rửa xong, ở trên giường chuẩn bị đi ngủ.” Ta thuận miệng đáp, “Còn anh? Cũng chuẩn bị ngủ?”

“Còn ở công ty.”

“Tặng ca sao?”

“Bởi vì muốn dành thời gian cho ngày mai.”

“...” Ấy náy tựa như tia laser chiếu lên người ta, “Như vậy a, kia, kia ngày mai vẫn chiếu nguyên kế hoạch đi.”

“Nếu trời mưa to?” Hấn khẳng định là cố ý, người này thế nào lại hư!

Ta khề cán môi, “Bất chấp mưa gió.”

Hấn cười rộ lên, “Tốt lắm, nếu mưa thật anh cũng sẽ không để cho em đi, rất nguy hiểm.”

Đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt hơn, ta dứt khoát ngồi xuống, “Anh còn muốn tặng ca bao lâu?”

“Nhanh thôi, còn nửa giờ nữa thì xong.”

“Nga...” Ta lúng ta lúng túng, cũng không biết nên nói gì tiếp, chỉ phải dặn, “Vậy lúc anh lái xe về chậm một chút, mưa to.”

Hấn ừ một tiếng, dừng lại gọi, “Hách Quýnh.”

“Ăn?”

“Anh hơi đói.”

Ta hắc tuyến một chút, “Kia kêu com ngoài đi.”

“Muốn ăn mỳ.”

Hắc tuyến bắt đầu sâu hơn, “... Anh xem, em đều lên giường ngủ.” Lời ngầm là: người nhà không thể ép buộc ta như vậy, trời mưa to gió lớn thế này còn bắt ta chạy đến văn phòng người nấu mỳ.

“Anh biết.” Hấn cúi đầu cười, “Nên anh chỉ phải ăn mì ăn liền thôi.”

“...”

“Em nghỉ ngơi đi, sáng mai 5 giờ anh đón em.” Hấn tựa hồ không để ý, “Vẫn là chờ ở nơi cũ?”

Ta rầu rĩ lên tiếng, nghĩ nghĩ lại hỏi hấn, “Lâm Tiễn.”

“Nói.”

“Vừa rồi nếu em kiên trì nói không đi, anh có thể tức giận hay không.” Kỳ thực hỏi cái này có chút dư thừa, ta cũng không biết tại sao mình lại hỏi như thế.

Đối phương trầm mặc một chút, nói, “Sẽ không tức giận, nhưng sẽ mất hứng.”

“Mất hứng?” Tức giận sẽ phun lửa, kia mất hứng sẽ như thế nào? Phun đậu phụ sao?

“Àn. Bất quá anh sẽ thuyết phục em.”

“Nếu thuyết phục không được?”

“Nhất định có thể.”

Ta bĩu môi, không tin, “Tỷ như?”

Đầu dây bên kia rộ lên tiếng cười, “Em xác định muốn nghe?”

“Xác định!”

“Hách Quýnh, em bây giờ còn có mặc vừa quần không?”

“... Anh thật nham hiểm.”

Bị Lâm Tiễn mồm độc chọc đến chỗ đau, ta cả buổi tối không ngủ ngon. Rạng sáng 3 giờ liền tỉnh, trợn mắt nằm trong chốc lát sau lại bò lên. Trời còn chưa sáng, mưa đã ngừng. Mở cửa sổ ra có thể nhìn thấy hơi nước, bí mật sau cơn mưa thâm thực vật có hương vị đặc hữu.

Thức dậy sớm, không com ăn.

Ta trong tủ lạnh sờ soạn nửa ngày, chỉ còn một ít com thừa cùng đồ ăn thừa, hâm nóng lại ăn. Ăn xong nhìn thời gian còn sớm, liền muốn làm com hộp — này không phải nghĩ thể hiện ta có bao nhiêu hiền lành, đây là lo lắng leo núi xong thể lực có lẽ sẽ cạn kiệt. Đem gạo nếp nấu, lấy củ cải trong tủ lạnh làm thành com nắm. Lại phủ thêm mấy rong biển, cũng có khuôn có dạng. Trong tủ còn có một ít bánh mì, dứt khoát cắt thành hai nửa nhồi nhân, đổi thành làm bánh mì kẹp. Cứ như vậy, cũng thất thất bát bát nhồi vào một cặp lồng com giữ ấm.

Lúc chuẩn ra cửa ba mẹ còn chưa dậy, ta rón ra rón rén đóng cửa lại sau chạy như điên ra đường. Chiếc xe quen thuộc đã sớm đứng bên đường, đèn chiếu ta chói mắt.

Lên xe sau ánh mắt hần dừng lại trên bịch xốp lồng com giữ ấm, “Đây là cái gì?”

Ta đem ba lô vứt ra sau, “Ăn.”

“Anh muốn ăn.” Vừa mới dứt lời, cặp lồng com đã rơi trong tay hần. Một phen mở lên, hần gật gật đầu, “Thoạt nhìn rất ngon.”

Đương nhiên rất ngon, làm hơn một giờ. Ta một bên đặc ý một bên kinh sợ nhìn hần tiêu diệt com nắm cùng bánh kẹp — người này thể nào tham như vậy, sớm biết rằng đem cặp lồng com để trong túi, chỉ cầm trong tay hai cánh hoa tôi, nhìn hần ăn hay không.

Chờ hần ăn xong, này nọ cũng vui hơn phân nửa. Ta đều vô lực châm chọc, một bên thu hồi cặp lồng com một bên hỏi, “Anh chưa ăn điểm tâm a.”

Hần khởi động xe, “Chuẩn xác mà nói là từ tối hôm qua đến giờ, mì ăn liền khó ăn quá.”

Ta có chút tức giận, “Này, anh có phải muốn nằm viện nữa phải không? Lần trước xuất huyết dạ dày còn chưa đủ?” Mở cặp lồng com qua, “Lại ăn thêm một chút.”

Hần nhanh liếc ta một cái, nhếch miệng, “Không có tay.”

Thật đột ngột, lập tức ta nghĩ đến một câu ác trị, “Anh còn có cánh tay trái, vẫn có thể ôm em” Vì thế, cười phốc ra tiếng. Ánh mắt hần hồ nghi qua đây, ta nắm com nắm cho vào miệng hần, chế nhạo nói, “Không có tay? Có miệng là được.”

Đại Cổ sơn ở thành Đông, vùng ngoại ô. Buổi sáng ít người, tốc độ cũng nhanh, bất quá 20 phút là đến. Dưới Đại Cổ sơn người đã không ít, có lên núi, cũng có xuống núi.

Ta cùng Lâm Tiền mỗi người theo chỉ dẫn liền bắt đầu leo núi. Nói là leo, nhưng trong thành thị nào có núi chân chính? Ở trong mắt vận động viên leo núi, Đại Cổ sơn có lẽ bất quá là núi nhỏ mà thôi. Nhưng đối với ta phé sài vận động mà nói, ngay cả ụ đất nhỏ cũng có thể chinh ta. Còn chưa tới giữa sườn núi, người liền nhũn không đi được. Chỉ kém không học Vương Tài, đem đầu lưỡi nhỏ ra giọt mồ hôi.

Lâm Tiền đối với ta một loại phé vật thần kinh vận động tỏ vẻ xem thế là đủ, ánh mắt hèn mọn, “Thể lực thật kém, em rút cuộc đã bao lâu không vận động?”

Ta một bên xoay người thờ, một bên lắc đầu, “Em chính là... Chính là, chính là đối với leo núi chưa thử qua.” Vươn ngón tay khoa tay múa chân một chút, “Em một loại, một loại chỉ đi thang lầu, một ngày hai bậc... Hai bậc đến bốn bậc.”

Cái này không riêng gì ánh mắt, hần ngay cả khẩu khí đều hèn mọn lên, “Hách Quýnh, anh nhớ không lầm, em ở lầu ba.”

Ta gạt mồ hôi gật đầu, “Àn, là ở lầu ba.”

Được chứ, nhân gia trực tiếp xoay người, ném một câu, “Thật không biết xấu hổ a.”

Mập mập leo núi thống khổ là đi một đoạn đường phải nghỉ ngơi, trong đó ‘Một đoạn đường’ kia thể trọng mập mập định, nói như vậy thành ngược lại.

Giống ta tiểu mập mập cường độ thấp như vậy, hiện giờ đi hai vòng núi phải nghỉ ngơi một chút. Cũng may hôm qua đổ mưa, thời tiết thật mát mẻ, nên cũng không ra nhiều mồ hôi lắm. Người bồi đẳng cũng tương đối nhẫn nại, tâm tình cũng vô cùng tốt. Lúc ta dừng lại, hần cũng dừng lại. Ta xoay người thờ thống khổ nghĩ lần sau có leo núi nữa không, hần liền ngẩng đầu thẳng lưng nhìn về phía xa, giống như đang nói, nơi này phong cảnh tuyệt đẹp, đáng giá lại đến.

Đi một chút ngừng ngừng, ngừng ngừng đi một chút, liền như vậy đi quá sườn núi. Lúc này đã hơn 7 giờ, thái dương bắt đầu lên. Ta hào phóng buộc khăn lên đỉnh đầu, một bên la hét nóng quá nóng quá một bên hết nhìn đông lại nhìn tây. Rốt cục, đến một lương đình, ta lại nhịn không được chạy tới, tìm chỗ sạch sẽ, đặt mông ngồi xuống.

Lâm Tiền không lưu ý ta chuẩn êm, đi về phía trước một đoạn gần không nghe thấy tiếng ta ki ki oa oa mới quay đầu trở về tìm. Xem ta như là bị rút xương ôm cột lương đình, không nhìn được kinh thán, “Em thật sự là người anh thấy thần kinh vận động kém cỏi nhất, khó sẽ sao béo.” Ta ném cho hần một cái xem thường, một bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi, “Tùy tiện anh nói thể nào, dù sao, dù sao em muốn nghỉ ngơi một giờ.”

Hần ngồi xuống cạnh ta, đưa chai nước khoáng tiến đến bên miệng ta. Từ từ nhắm mắt uống mấy ngụm, ta lâu bầu nói, “Leo núi nhảy vào hồ, chân nhanh chặt đứt.”

“Là em rèn luyện không đủ,” hần thu hồi cái chai, “Càng như thế này, càng phải thường đến.”

Ta ôm chặt cây cột bên người, hung ác trừng hần, “Gi? Còn muốn hay đến? Anh không bằng cho em một đao luôn đi.”

Lâm Tiễn chắc một tiếng, “Bất quá leo núi mà thôi, phóng loại ngoan độc này làm chi. Nếu không muốn leo núi, còn có loại vận động khác cũng được.”

“Tỷ như?”

“Chạy marathon gì đó.”

“Này càng chết luôn!” Đến bây giờ ta vẫn đau điểm thể dục phần chạy vẫn thất bại, “Anh vẫn là cho em một đao quên luôn đi.”

“Kia bơi lội thể nào?”

“Nghĩ gạt em mặc áo tắm, không có cửa đâu!”

“Đánh tennis.”

“Vận động rất tiên tiến, sẽ không.”

“Sẽ không có thể học, anh dạy em.”

“Vẫn là không cần.”

“Vi sao?”

“Đánh cái kia, cảm giác giống như tùy lúc sẽ đánh vào mặt.” Này không phải lấy cớ, đây là cảm giác tối trực quan của một kẻ quê mùa, “Rất nguy hiểm.”

Biểu tình Lâm Tiễn, coi như phiêu đi một chút. Chắc là đối với ta phé sài vận động + đồ lười đã chết tâm, hần không bàn vận động với ta, mà là hỏi tình huống công tác của ta gần đây. Ta từ từ nhắm hai mắt, một bên nghe một bên rầm rì trả lời hần. Bất tri bất giác, mí mắt ngày càng trầm, thân mình cũng càng ngày càng nặng. Đến sau, liền như vậy ôm cây cột ngủ. Này một giấc ngủ thật lâu, sau một đũa nhỏ ồn ào đánh thức ta. Lau miệng, mơ hồ hai vệt nước miếng.

Lâm Tiễn vẫn ngồi bên cạnh ta, dùng bút di chuyển trên màn hình điện thoại. Thấy ta tỉnh, hần tắt di động, cười tủm tỉm, “Ngủ no rồi?” Hần hào phóng như vậy, ta liền ngượng ngừng đứng lên, “Em ngủ bao lâu a, sao không gọi em?” Nói là vận động leo núi, kỳ thật cũng có chút tính chất hèn hò. Ngủ trong lúc hèn hò, nghĩ thể cũng đều không lễ phép.

“Nhìn em ôm cây cột ngủ ngon, không nhẫn tâm gọi.”

Tăng thêm âm quả nhiên vẫn là ở cây cột sao? Ta đứng lên, duỗi tay, “Đi, chúng ta tiếp tục đi.”

Ngủ no rồi tinh thần cũng tốt hơn ngay cả khí lực cũng lớn, đoạn đường kế tiếp là ta lôi kéo Lâm Tiễn đi. Phỏng chừng là ta tinh thần rất tốt, mọi người đi thoáng qua đều khen ngợi ta? Ánh mắt. Nhưng Lâm Tiễn đi chậm, có điểm kéo dài. Ngẫu nhiên ta phải dùng sức kéo, hần mới bằng lòng động. Liền như vậy vừa đi vừa kéo, hai người lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi người rất nhiều, gió cũng rất lớn. Chính ta ở mặt trên không lâu đã đi xuống, lúc xuống núi chúng ta không chọn đường cũ, mà là mượn đường từ sau núi. Phía sau núi đường tương đối quanh co, bất quá cảnh sắc không đồng dạng khi lên núi.

Lâm Tiễn nắm tay của ta đi phía trước, thường thường nhắc nhở chú ý bậc thềm. Bất quá tính là vậy, ta còn trượt hai lần. Lần đầu tiên chính là ngã ngồi, lần thứ hai là chân vấp. Cũng may không nghiêm trọng, đi là có thể đi, bất quá Lâm Tiễn kiên trì muốn phụ trách dẫn đường. Nên sau thương lượng, ta thật an tâm ghé trên lưng hần, từ hần mang xuống núi.

Ta thật kích động.

Từ sau khi tốt nghiệp sơ trung (cấp 2), đồng chí Hách ba không công ta nữa. Không phải vì không thương, mà là thất lưng ba không tốt, không đủ sức công ta. Ta nguyên tưởng rằng không còn có cơ hội ở trên không trung ngắm phong cảnh, nào biết nói lần này nhân họa đắc phúc, cư nhiên có thể được người công xuống núi.

Ngắm lại đều cảm thấy thích méo mó.

Lưng hần thật rộng, ghé trên vai thật vững chắc, không có cái loại tùy thời gánh vác không được quay cuồng lo lắng. Ta thật thoải mái hưởng thụ phục vụ đặc biệt, tùy tay còn hái ít hoa dại cỏ dại, kết thành vòng trên tay. Chuẩn bị xuống chân núi đưa cho hần, coi như cảm tạ.

Nhanh đến chân núi, ta gặp người quen.

Nói là người quen, không thỏa đáng. Kỳ thực, là đồng nghiệp. Khóa nghiệp vụ vài cô bé cư nhiên cũng kết bạn leo núi, hơn nữa nhân gia không đi đường tầm thường, từ sau sườn núi lên đường, gặp tại ngã rẽ giao nhau. Nguyên bản ta cùng các nàng không giao tiếp nhiều lắm, các nàng đối với ta ần

tượng cũng không sâu. Bất quá ngày đó người xuống núi nhiều như vậy, theo ta một người được công xuống, mục tiêu rất rõ ràng. Hơn nữa ta tọa kỵ rất có hình, mọi người đều nhìn lại đây.

Gặp liền khó tránh khỏi tán gẫu vài câu, tán gẫu sẽ hỏi cái này là người ai ai a. Ta nghĩ thầm cùng các nàng cũng không kiêng dè gì, dứt khoát nói. Tâm bất quái ai cũng có, khó tránh khỏi nhiều hơn vài câu. Cũng may là nàng muốn lên núi, chúng ta xuống núi, nên cũng không chậm trễ nhiều thời gian. Chẳng qua lúc chuẩn bị đi, một tiểu cô nương trong đó nói, “Hách tỷ a, tỷ hôm nay cái bộ dạng này...” Nàng nửa câu sau tỉnh lược chưa nói, lúc ấy ta cho rằng nàng hâm mộ, nói ta hôm nay được đãi ngộ nàng đồ mắt. Nào biết lúc đi qua một tiểu tử mập mạp, thanh âm rất lớn thật chói tai, “Mẹ, mẹ, mẹ xem, a di gia giống như trộm địa lôi.”

Trộm địa lôi?

Đây là hình dung gì?

Nhóm tiểu cô nương khóa nghiệp vụ cười đến run rẩy hết cả người, ta cũng không hiểu ra sao. Hỏi Lâm Tiễn, hắn cũng không trả lời. Thẳng đến khi xuống núi nhìn gương trên xe ta mới biết được nguyên nhân: Lâm Tiễn thừa dịp ta ngủ đem khăn trên đầu ta gấp thành hình tam giác, vòng quanh đầu không tính, lại cho ta ở phía sau đánh cái kết — loại hình ở trong kịch như trộm địa lôi cười con lừa bộ dạng tiêu tức phụ.

Biết chân tướng, ta ngao ngao đập hân. Hân phản kháng thật đúng chỗ, lý do cũng thật đầy đủ, “Em không phải sợ nóng sao? Loại này che hết cho em.”

Ta tin? Ta tin mới có quý!

Hân rõ ràng muốn trả thù ta lúc hẹn hò nhân hạ ngũ!

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Tiến vào tháng sáu, thời tiết càng nóng bức, người cũng càng ngày càng phiền chán. Bởi vì cắt điện, phân xưởng phải bảo trì trạng thái cung ứng điện. Vì thế, trên văn phòng liền cắt đầu cắt điện. Trừ bỏ văn phòng tổng giám đốc ra, các khu vực khác chỉ cho phép buổi sáng buổi chiều mở điều hòa một giờ. Làm một mùa hè đến chết người, lúc không mở điều hòa ta dường như thành người chết. Chẳng những tinh thần hoảng hốt, ngay cả công tác cũng liên tiếp xuất hiện sai lầm, ghi tội là chuyện nhỏ, trừ tiền lương mới là chuyện lớn. Lén tính tính, tháng ngày ít nhất có mười ngày làm việc không công, vì thế càng uể oải.

Lâm Tiễn cũng trở nên phi thường bận rộn, thường thường đến nửa đêm còn ở văn phòng tăng ca. Cơ hội gặp mặt cũng ít hơn, thậm chí có khi không kịp tán gẫu, chỉ vội vàng nói được mấy câu liền dập máy. Điều Chính nói Lâm đại ca trận này khai thác nghiệp vụ nước ngoài, việc trong nước ném trên người Lâm Tiễn. Nguyên lai ta cho rằng Lâm Tiễn chỉ là cái phó chức hữu danh vô thực, đại đa số quyết định đều do Lâm Trạ. Hiện tại nhìn, ta đã quá coi thường hắn. Chỉ là làm việc liên tục quá nhiều ngày, thân thể khẳng định có vấn đề, càng không cần nói hắn lúc trước còn ở trong viện.

Quả nhiên, hết thảy trong tháng sáu hắn tổng cộng bị co rút ba lần, trong đó đi viện một lần, phi thường có thể ép buộc. Loại người không muốn sống với tinh thần làm việc chẳng những dọa ngã ta, Lâm Trạ ở xa xồi cũng chỉ lệnh, không cho phép hắn thức đêm công tác. Lâm Trạ xưa nay tác phong nói một không nói hai, bất quá hắn có thể không nghĩ tới, tướng ở bên ngoài, quân lệnh có điều không chịu thi hành. Lâm đại ca không ở nhà, Lâm lão nhị liền làm tộc trưởng, hơn nữa cũng làm một thời gian cảm thấy quen. Lần này ngay cả lời ca ca cũng không lọt vào trong lỗ tai, không nghĩ ngợi được hai ngày lại chạy đến công ty. Điều Chính khuyên không được, lại sợ nói cho Lâm đại ca hai huynh đệ lại nháo cương. Vì thế, quân sư quạt mo hải quy này lập tức nghĩ đến, chuẩn bị đi chiêu số ta, thổi thổi gió bên tai, coi như đường cong cứu quốc.

Nói thực ra, ta đối với Lâm Tiễn người này lấy phương thức làm việc tương đương tự sát không đồng ý. Khác không nói, liền hướng về phía hắn gọi điện cho ta, đánh đánh đều có thể ngủ — này cũng đủ làm người ta khó chịu. Cũng mặc kệ ta giáo dục thế nào, ngay cả “Tăng ca là biểu hiện không đủ năng lực” đều nói ra, hân vẫn thờ ơ. Ta bại trận, hoàn toàn nhận thua.

Bất quá nhận thua thì nhận thua, hờn dỗi thì hờn dỗi, quan tâm vẫn không thể thiếu. Không phải nói thức đêm hại gan sao, lý luận trung y là ăn gì bổ nấy. Nếu hại gan, vậy mua gan lợn về nấu canh. Chính là ta không phải người hiền lành gì, hơn nữa trong nhà nấu trộm này nọ thật sự cũng không có phương tiện. Dứt khoát tìm một tiệm cháo, mua canh gan lợn đưa cho hân đi.

Chủ nhật phổ tài chính vắng vẻ, mà phố buôn bán cách vách khí thế ngất trời. Ta mang theo hộp giữ ấm đứng trước tòa nhà Lâm thị quan sát nửa ngày, phát hiện nhân viên Lâm thị nhiều mặt xanh xao, hoặc sắc mặt không tốt. Xem ra thời gian này cũng bận rộn phiền lòng nôn nóng, hư hỏa bay lên. Ngắm lại nhân viên công ty mẹ cũng không tốt lắm, giống ta loại tiểu viên chức trong nhà xưởng nhỏ trong khu công nghiệp, tốt xấu cũng có thời gian nghỉ. Lão bản không thể tìm nhân viên theo dõi, tìm đội giám sát, không làm việc liền báo cho phòng ban. Tình huống tệ nhất chính là, ta mặc kệ, không phải một phần công sao, tỷ nhất có tìm đúng. Nhưng là, đặt trong công ty lớn, đãi ngộ càng tốt, lại càng lười biếng buông thả. Nên chẳng sợ không có thời gian nghỉ ngơi, chẳng sợ có ngày thân thể sẽ mệt chết, còn là áp lực làm việc, cạn kiệt tinh lực cùng sinh mệnh.

Đến trước tiền sảnh nói tên Điều Chính, tiểu thư tiếp đón ta bằng ánh mắt sắc như dao mới chỉ cho ta lên, Ta hậu tri hậu giác nhớ tới, Điều Chính người này coi như là hải kim quy, cũng nhiều người theo đuổi.

Đi theo một đám người vào thang máy, một đoàn tình anh đồ tây gầy da, đột ngột ta có vẻ đặc biệt. Đặc biệt trong tay còn mang theo một hộp giữ ấm có hình lòng đỏ trứng vịt, cùng nhân gia trong tay cầm công văn máy tính so sánh có vẻ phi thường có hơi thở cuộc sống. Đương nhiên rồi, nếu cùng người khác so sánh LV, Gucci, ta càng toát ra một cỗ mùi phần nước tương. Cũng may người làm trong này hàm dưỡng đều vô cùng tốt, cho dù là cảm thấy kỳ quái, trên mặt cũng không toát ra nửa phần biểu tình kinh ngạc.

Thang máy đi lên tầng trệt, người ra ngoài không ít, cũng tiến vào một ít. Ta chuyên chú nhìn lên bảng số dịch chuyển, lỡ tai nghe mấy người đằng sau,

“Ài, nói nói, ngày này khi nào mới có thể đến đâu a.”

“Ai biết được, Lâm tổng ngày về còn chưa biết. Anh không biết gần đây Lâm phó tổng càng ngày càng nghiêm trọng? Ngày hôm qua họp, nghe nói thôi. Công trình có trục trặc, vèn vèn bị phê đầu* hơn hai giờ. Triệu quản lý được phân công, lúc ra ngoài mặt đều trắng xanh.”

*Phê đầu: tập trung những lỗi sai để chịu phạt.

“Tổ hạng mục cũng không tốt là bao, thời gian này đều tăng ca. Trước kia Lâm tổng ở thì tốt, coi như có quy luật, chỉ có đại án tử mới nhanh đuổi tiến độ. Ai biết Lâm phó tổng liều mạng như vậy, mỗi ngày tăng ca đuổi tiến độ. Anh nói, ngài ấy tăng ca, người khác có thể về trước được sao? Bình thường tăng ca còn chưa tính, ngay cả cuối tuần — ai, đã mấy tuần rồi, tôi vẫn chưa được nghỉ ngơi. Hôm nay sinh nhật lão bà, tôi nói phải đi làm, lão bà của tôi nháo, chặc chặc chặc...”

Ta vụng trộm nhìn hai người này, tuổi cũng không nhỏ, nói chuyện tư thái tự nhiên, không giống nhân viên mới vào. Nhân viên lâu năm đã oán giận như vậy, có thể tưởng tượng được tình huống của nhân viên mới. Ta nhìn nhiều người chung quanh vài lần, phát hiện trên mặt bọn họ đều là một mặt đồng ý, thậm chí ào ào mở miệng phụng họa,

“Cũng phải, con tôi cũng âm ỉ, nói muốn đi khu vui chơi...”

“Phải phải phải, nữ nhi của tôi cũng muốn a.”

“Hôm nay tôi vốn muốn dẫn mẹ đi chơi giải sầu...”

“Bạn gái tôi a...”

“Bạn trai tôi a...”

Nói ra một chuỗi dài.

Ta không khỏi ôm chặt hộp giữ ấm, nghĩ rằng Lâm Tiểu lần này tạo nghiệt lớn. Mỗi ngày đi làm, hán chẳng hề không thấy mỗi ngày vừa tới công ty có một cỗ oán khí đập vào mặt sao? Hiện tại nhân viên khẩn trương trong cuộc sống, cuối tuần khó được nghỉ ngơi, ngay cả thời gian nghỉ ngơi ít ỏi vậy cũng bị bức buộc tha, có bao nhiêu oán hận a. Ngấm lại, có lẽ đằng sau lưng, thành viên gia đình tăng theo cấp số nhân — đó đều là lão bà/ con/ nữ nhi/ lão mẹ/ lão ba/ bạn gái & bạn trai tràn ngập oán giận...

A, có khả năng, nói không chừng, bọn họ hiện giờ đang làm con rối đề tên Lâm Tiểu, về sau làm bia ném, một chút một chút lại một chút...

Nếu, nếu, nếu bọn họ biết ta tới thăm cái người công tác cuồng hại bọn họ tăng ca kia, còn đưa cho hán canh gan lợn...

Ta nom nớp lo sợ ôm hộp giữ ấm dầy vò dội lên tầng trệt chỗ Điều Chính, cửa vừa mở ra, cơ hồ ta chạy trời chết từ thang máy, không khí oán hận cùng một mảnh ong ong sau lưng đã theo cửa khép lại biến mất.

Lúc tìm được Điều Chính, anh ta đang phát hỏa. Tuy rằng đưa lưng về phía ta, nhưng tiếng chất vấn lớn kia người nghe chân nhuyển. Quả nhiên nam nhân lúc công tác là tối quyết đoán sao? Ta đối với Điều Chính ấn tượng chỉ lưu tại trạch nam chỉ thích xem truyện tranh, nhưng thật ra chưa bao giờ thấy anh ta lúc làm việc có bộ dạng gì. Nguyên lai anh ta cũng có thể nói chuyện lớn tiếng như vậy, nguyên lai lúc răn dạy người khác cũng sẽ không lưu tình chút nào. Chẳng sợ đã có nữ hải tử vì hán chỉ trích mà tức nộ, hán vẫn như cũ không thủ hạ lưu tình.

Ta ở bên ngoài do dự nửa ngày, do dự mà đi hay không đi. Đang cân nhắc đã bị người phát hiện, Điều Chính ra khỏi phòng họp, khẩu khí không giấu được kinh ngạc, “Sao cô lại tới đây?”

Ta cười cười khô cằn, trong đầu đều là bộ dáng Điều Chính phát uy, vì thế cảm giác khẩn trương của tiểu viên chức khi đối mặt với lãnh đạo lập tức hiện lên, “Tôi đến đưa gan.”

“Đưa cái gì?” Điều Chính trừng to mắt, chỉ kém không ngoáy lỗ tai, “Cô muốn đưa cái gì?”

Lập tức ta nhận ra sai lầm, cúi đầu ta lúng túng, “Tôi đến đưa gan heo.”

Anh ta nhẹ nhàng thờ ra, “Tôi đã nói rồi. Hách Quýnh, cô cũng thật dọa người.”

Ta giật giật khóe miệng, nhìn phía sau lưng Điều Chính cửa đóng một nửa, bên trong trào ra tiếng thì thầm nghị luận, “Này đưa cho anh, để sau anh chuyển giao cho anh ấy.”

Điều Chính lấy tay đóng cửa lại, sắc mặt thật thối, “Hách Quýnh, cô chê tôi chuyện này còn không đủ sao. Hiện giờ tôi rất vội ngay cả đi — cũng không rảnh, còn bắt tôi đưa cái này cái kia?”

Xong đời, hải quy dễ dãi đều nói thô tục, xem ra là bị thao luyện đủ độc. Ta dè dặt cẩn trọng, “Nếu không, anh liền ăn đi.” Oán giận cái gì, liền như vậy hóa giải đi. Hóa giải sau, người liền thẳng tiến đi.

Điều Chính ánh mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm ta, “Lại vui đùa, của đại ma vương có thể ăn bậy sao? Không bằng cô cho tôi một phen uống thuốc độc chết luôn đi.” Anh trông mắt vòng vo chuyển, quay đầu hướng bên trong rỗng một câu, nghe như thuật ngữ chuyên ngành. Ngay sau đó ta bị kéo đến thang máy, thay ta ấn lên tầng trệt sau, dặn nói, “Chạy nhanh, hầu hạ đại ma vương ăn uống tốt.”

Ta còn chưa kịp nói gì, người đã bị đưa đi, cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Lâm Tiễn thấy ta đến không có ngạc nhiên gì, cứng rắn mà nói có cái gì đặc biệt, thì phải nói hẳn đối với bình canh gan lợn kia có chút động dung.

“Em làm?” Tuy rằng khẩu khí hoài nghi, nhưng biểu tình lại chờ mong.

Lương tâm cùng hư vinh đều đánh nhau thật lâu sau, rốt cục lựa chọn dùng mộng đề chết chân tướng, “Àn, nấu lúc tối.”

Hắn cười rộ lên, răng nanh trắng bóng, “Thật sự? Anh phải nếm thử.” Nói xong liền xắn tay áo lên, xúc một ngúm uống, ánh mắt lóe lên tia khen ngợi, “Rất ngon.” Nhanh ngẩng đầu nhìn ta liếc mắt một cái, “Đi a, thực không nhìn ra.” Đây khích lệ ta cũng có áp lực, một bên cười gượng một bên hạ quyết tâm về nhà hảo hảo học lão mẹ nấu canh này thế nào.

Văn phòng Lâm Tiễn không tính là lớn, chính là bên trong bài trí rất ít, trừ bỏ bàn công tác cùng tủ văn kiện, chỉ có một bộ sofa cùng một ít cây xanh. Trong TV bày mấy cái đồ cô thường thức đều không có. Trên bàn làm việc bày đầy văn kiện, bàn trà trước mặt ta cũng bày đầy tư liệu, toàn tiếng Anh liếc mắt một cái cũng khiến cho người choáng váng mắt hoa. Trên bàn làm việc để ba máy tính, nhiều như vậy chỉ hẳn một người dùng, đối với lực ảnh hưởng từ tia phóng xạ đều liều mạng. Hơn nữa trong tòa nhà Lâu thị nhiệt độ luôn ổn định, rất nhiều cửa sổ đóng, ngốc lâu trong này luôn luôn chút gì đó đè nén. May mắn trong văn phòng không trải thảm, không mùi vị càng quái hơn.

Ta ở bàn làm việc nhìn một vòng, nhìn phía máy tính thêm chút, “Lần sau mang cho anh hai bồn xương rồng đến, hấp thu chút phóng xạ.”

Hắn đang ăn canh, không đồng ý lắc đầu, “Không có chỗ để.”

“Cái gì không có chỗ để, bất quá là một xương rồng cầu nhỏ bằng nắm tay.” Ta vỗ vỗ cái bàn, “Nhìn anh nơi này, ba máy tính, phóng xạ tiểu Nhật Bản còn chưa đến anh là người đầu tiên hưởng thụ.”

Hắn dùng thìa xạo xạo hộp giữ ẩm, cười nói, “Vậy em không bằng cho anh mấy túi muối, như vậy thực tiện hơn.”

“Chắc chắn, chính có anh ngu dân này, mới có gian thương ào ào bán muối.” Ta xạo cái bàn, “Lại nói, anh muốn thực phẩm hàm hoàng, không bằng an rong biển. Nếu không, em làm canh rong biển cho anh treo lên?”

“Làm trò.” Hắn cười mắng, “Trong đầu em nghĩ cái chủ ý quái quỷ gì nhiều vậy.”

“Vậy anh muốn rong biển hay là xương rồng cầu?”

“Đều không cần.”

“Xương rồng cầu vô cùng tốt, anh ngắm xem, nếu làm việc mệt mỏi không tinh thần liền lấy tay chọc chọc chút, liền tỉnh ngay. Còn có, nếu anh giận muốn đánh người, cái này coi như hưng khí tốt a.”

“Hách Quýnh, em muốn đem anh nơi này chính thành án mạng sao?” Hắn rút giấy ăn lau miệng, “Bồn hoa có thể có, chính là không cần xương rồng cầu.”

Lúc tâm tình Lâm Tiễn tốt rất dễ dàng nhận ý kiến người khác, nhìn hắn hiện tại sáng khoái đáp ứng, ta liền tiến thêm một bước yêu cầu, “Ngày mai rảnh không? Tuần này em được nghỉ nhiều, mời anh xem phim.” Lần trước xem phim không thành, lần này có chút hào phóng, đổi thành ta mời hắn.

Hắn trầm ngâm một chút, “Ngày mai không được, tuần sau đi.”

“Lâm Tiễn, em đều chủ động như vậy.” Ta ngồi xổm trước mặt hắn, “Anh không thể đáp ứng sao? Anh loại này đi làm pháp hội sẽ lấy mạng người.”

“Sẽ sao?”

“Vô nghĩa, chẳng lẽ anh không cảm thấy được bên người có một cỗ oán niệm hóa thành vũng máu đen, cuốn lấy anh không thể động đậy sao?” Ta chú ý tới ngón tay hắn không tự giác giật giật, “Tăng ca không phải một chuyện mỗi mình anh, toàn bộ công ty toàn bộ người ở đây đều cùng anh. Bọn họ có lẽ đã làm xong việc của mình, lại bởi vì anh không thể không đến công ty, anh không biết mình quá mức sao?”

“Em xác định?” Hắn thả lỏng ngồi, “Nếu việc đã làm xong, ai cũng đều có thể lớn mật nghỉ ngơi. Nếu mà còn chưa hoàn thành, hoặc là làm không tốt, vậy khác biệt luận.”

Ta nhú mày suy xét lời hắn, chẳng lẽ là ta nhìn rất phiến diện?

Đột nhiên hấn giờ tay sờ tóc ta, “Em a, đem sự tình nghĩ rất đơn giản.”

Đúng vậy, ta chính là cái ý nghĩ đơn giản ngu ngốc nha. Trừ bỏ rong biển cùng xương rồng cầu chê cười, ta cũng không có gì để ra tay. Ta yên lặng uể oải đứng lên, cảm xúc sa sút định thu thập xong tính toán về, nhà tư bản đại gia liền mở miệng sai sử người, “Hôm nay em không có việc gì, liền ở đây giúp anh. Nếu em làm tốt, ngày mai anh đưa em đi xem phim.”

Trùng mắt với hấn một cái, không quên cường điệu, “Là em đưa anh đi.”

“Ai đưa ai đều được,” hấn cầm cốc giấy nhìn ta, “Kia em muốn làm hay không?”

Quét mắt túi văn kiện cùng máy tính, một cỗ khí mãnh liệt không thông đập vào mặt mà đến. Ta hít sâu một ngụm, “Bao bữa ăn trễ sao? Bao ăn điểm tâm bao ăn khuya sao? Bao chê cười giải trí sao?”

Lâm Tiễn nhú mày nhìn ta, biểu tình thật nghiêm túc. Quả nhiên, nam nhân trong lúc làm việc không thể vui đùa. Ta sụp bả vai, vừa muốn mở miệng hỏi hấn ta làm cái gì, hấn đột nhiên vuron tay vuốt gò má ta, cười xấu xa, “Còn bồi tán gẫu bồi ăn nga thân.”

“...” Về sau ai dám nói hấn không có tế bào hài hước ta liền đánh người đó!

Chân chính nhúng tay hỗ trợ mới biết được vì sao nhân viên sốt ruột như lửa đốt móng hội trường chém giết chỉ biết nói mát người ngoài nghề, người không biết tình huống quả thật không nên hồ ngôn loạn ngữ. Lúc hỗ trợ sửa sang lại phân loại tư liệu đầu óc ta liền choáng váng, hướng chỉ là người đọc mấy thứ này. Hãy nhìn hấn dịch tài liệu đánh máy như ăn cái trắng, ta vẫn là bội phục đến ngũ thể đầu địa*. Bất quá, cái trắng tuy rằng ăn thoải mái, nhưng ăn nhiều cũng chịu không nổi, ăn trong chốc lát còn phải cho rằng cùng cơ miệng nghỉ ngơi một chút.

*Ngũ thể đầu địa: tứ chi + đầu cắm xuống đất.

Giữa trưa cùng nhau ăn cơm ngoài đưa đến, ta rút cục mình bạch dạ dày Lâm Tiễn vì sao đau, “Này cũng quá khó ăn, anh cứ nhiên nuốt trôi?”

“Tiện.” Người chui đầu sau máy tính ả ả nói, “Cầm lấy là ăn luôn.”

“Vậy anh không bằng mua bánh bao.”

“Bánh bao không đưa ngoài.”

“Làm cho người ta mang cho anh a!”

“...”

Không nói, chẳng lẽ bởi vì nhân duyên quan hệ quá kém sao?

Ăn xong bữa cơm trưa khó ăn, lại bận việc hai giờ, sửa sang phân loại không sai biệt lắm, ngay cả mấy cái trọng yếu hấn ghi cũng sửa tốt. Ta đứng lên đuổi thất lung, mới phát hiện hấn cứ nhiên gục trên bàn ngủ.

Lén lút đến gần, muốn nhìn hấn có chảy nước miếng hay không để chụp ảnh lại. Kết quả nhân gia tường ngữ rất tốt, tư thế cũng tiêu chuẩn. Bất quá tay còn cầm mấy tờ giấy, còn niêm một cái dây. Đồng tình, đương gia tác chủ thoát nhìn uy phong bát diện, nhưng lúc lén mọt chết lại hiếm khi có người tư vị rõ ràng. Ta nhẹ nhàng rút mấy tờ giấy ra, tính toán để hấn ngủ ngon chút. Cũng không dự đoán được vừa mới rút đến một nửa, hấn động đậy, nhân gia xoay người, đối bên sườn. Còn thật thuận tay đem cánh tay ta làm gối ôm — đáng thương cánh tay trắng bóng đầy đả của ta a, vừa vận thành gối ôm, còn làm cái ầm lồ nữa.

Tâm tình ra sao? Kích động?

Khóe không ra nước mắt còn cái gì nữa!

Ta lặng im thật lâu, vẫn không nhẫn tâm đánh thức hấn. Nhưng đứng lâu mỏi chân, vì thế liền ngồi lên bàn.

Hấn ngủ, ta tỉnh, lại không thể động không thể nói chuyện, nghĩ chơi trò chơi, cũng không dám tùy tiện động máy tính nhân gia. Nghĩ chơi trên điện thoại, lại không ở bên người. Cả người sờ lần lục lấy ra một viên kẹo đường vị mật đào, ta ai oán ăn kẹo, nhìn hấn ngủ mặt rồi rầm dầy vò. Ngao ngao, cuối cùng ta cũng ngủ.

Tỉnh lại người đã nằm trên sofa, nam nhân đem ta làm gối thịt người đã tỉnh thần sáng láng kết thúc công tác. Bộ dáng tinh thần kia, như là trộm uống một chén tương hồng ngư vậy. Ta choáng váng ngồi, chờ một lúc mới mở miệng, “Đều đã xong sao?”

Hấn gật gật đầu.

Ta nhìn đồng hồ, 7 giờ 30 phút. Vô cùng tốt, về nhà kịp ăn khuya. Lau lau nước miếng khoe miệng, đeo túi sách, cầm hộp giữ ấm. Hấn cũng thu thập chính tề theo kịp, thật ga lăng mở cửa, ấn thang máy. Ta theo sau, vào liền dựa vào tường không động đậy.

Tinh thần hấn vô cùng tốt, khẩu khí cũng thật ôn nhu, “Đói bụng, muốn đi chỗ nào ăn cơm?”

“Đều được.” Ta vô lực trả lời.

Hắn cúi đầu, ấn trán ta, “Chuẩn xác chút.”

Ta ngáp một cái thật dài, “Vây tiểu Giang Nam cũng được. Ách ~~~~~”

Di?

Nha!

Hắn mở miệng nói chuyện, miệng tan nát mùi mật đào? Mùi mật đào? Mùi mật đào? Mùi mật đào? Mùi mật đào?

Đây là cái chuyện quái quỷ gì vậy????

... ..

Mẹ, ta sai lầm rồi!!

Ta hẳn là nghe lời mẹ nói, không thể ngủ trước mặt nam nhân!!!

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Từ lúc tặng canh tình yêu giả mạo sau, Lâm Tiễn quả nhiên thu liễm rất nhiều, lại không ác độc nảy sinh tăng ca nữa. Hắn thả lỏng, người phía dưới áp lực cũng giảm bớt rất nhiều. Điều Chính cảm xúc phi thường lên nói, Quýnh a, cô thật sự là thần tiên. Ta cười nhạt, nghĩ rằng không phải vừa vịn vượt qua đầu thâu gì gì chấm dứt, nỗ lực công trình đã nghiệm thu, kia có thể khởi công đại cát sao, quãng thời gian bận rộn đã qua. Ta có công lao cũng không dám nhận, quả thật là trùng hợp. Vài ngày sau, Lâm Trâm có tin từ Châu Âu. Lâm Tiễn rốt cục có thể công thành lui thân, bỏ xuống vị trí tổng giám đốc. Hắn xuống dưới nhân hơn, gọi điện thoại nhiều hơn, mỗi lần tán gẫu ít nhất đến mười phút. Trước kia không có cảm giác gì, liền nói, có gì nói đó. Bất quá hiện tại dù sao đang làm việc, thời gian đi làm vẫn không dám quá kiêu ngạo. Nên không có tiện nghe, ta liền ngắt điện thoại, gửi tin nhắn, bảo hắn giữa trưa gọi lại. Bất quá, giữa trưa quá ngắn, lại ăn cơm trưa, thường xuyên vừa ăn cơm một bên nói chuyện điện thoại. Ta thật khó chịu, bởi vì cái dạng này không đi vệ sinh cũng ngại tiêu hóa. Hắn cũng thật khó chịu, bởi vì ta nói chuyện chẳng những đứt quãng, chung quanh lại ảm ỉ. Nhưng không có biện pháp a, ở căng tin tạp âm cỡ nào, bên người cũng nhiều người ngồi, nói chuyện không có biện pháp thôi.

Bất quá, mùa hè tốt ở chỗ trời tối muộn. Ta liền lấy lý do thường tăng ca lấy cớ, tan tầm liền ngồi chuyến xe đặc biệt đi theo Lâm Tiễn hỗn ăn hỗn uống. Sau lại đến bờ sông tản bộ, tiêu hóa một chút lại về nhà. Loại heo này không quá một tuần, bên hông ta lại phủ thêm một tầng mỡ.

Nhìn con số nhảy trên bàn cân, ta rút kinh nghiệm xương máu, quyết định giữa trưa không ăn cơm. Nhưng giữa trưa không ăn, buổi chiều không có khí lực làm việc. Vì thế cách một ngày, ta liền sửa sách lược, không ăn cơm chiều. Nhưng cứ như vậy, bởi ăn cơm chiều người không thoải mái.

“Bữa sáng ăn nhiều, cơm trưa ăn no, bữa tối ăn thiếu. Đây mới là đạo lý dinh dưỡng,” hắn quét người ta một lượt, “Là ăn thiếu, không phải không ăn.”

“Em đương nhiên biết đạo lý này, nhưng hiện giờ là thời kì phi thường.”

“Thời kì phi thường cái gì.”

“Hình tượng a! Mùa hè hình tượng có bao nhiêu trọng yếu a!” Ta vô cùng đau đớn, nhắc đến bơi lội vĩnh viễn là chỗ đau của ta, “Em cũng không muốn đem bản thân chính thành cá voi lục địa.”

Lâm Tiễn cười ra tiếng, thân thủ liền sờ sờ thất lưng ta một phen, “Hoàn hảo, không tính nghiêm trọng. Đây là phạm vi bình thường, bình thường.”

“Anh nói bình thường liền chính thường a, thiết.” Ta thật khinh thường, giống hán loại người vóc dáng cao liền béo một chút cũng sẽ bị người ta nói thành khỏe mạnh. Nhưng còn ta? Cha mẹ ban cho thân hình bình thường cùng đôi chân ngắn, thoáng chút đi còn có cảm giác rung động ghê người, “Dù sao em quyết định thời gian này không ăn cơm chiều, hạ quyết tâm, ai khuyên vô dụng, nói gì cũng không được!”

Hắn gật gật đầu, “Tốt lắm, em không ăn, anh ăn.” Hắn quả nhiên không cưỡng bách ta ăn cơm chiều nữa, nhưng yêu cầu ta phải cùng hắn, nói cách khác ta mất to mất nhỏ nhìn hắn ăn. Ta không lo lắng đáp ứng — bước đầu tiên giảm béo là phải chống cự đồ ăn dụ hoặc, điểm ấy thử luyện ta vẫn làm được.

Nhưng là, ta sai lầm rồi. Lâm Tiễn rất hiểu biết ta yêu thích cùng uy hiếp, hắn cũng quá rành nhược điểm của ta. Con người của ta, đặc biệt lực khắc chế không đủ a, không đủ! Là tốt rồi mỗi lần đi siêu thị, tự nhủ hôm nay không mua gì, lại vung tay quá trán! Nhưng kết quả cuối cùng là, ta liền tính ngay cả đồ cũng không vung nổi.

Lâm Tiễn thất loạn bát quái đem ta đếm một tư gia tiểu viện thật thanh tĩnh. Đó là một chỗ cực khuất, xe bên ngoài không nhiều lắm, nhưng nhìn biển xe xem ra đều thật... Ân, mọi người biết. Hắn nói nơi này không có thực đơn, mỗi ngày có nguyên liệu gì thì làm món đó, chỉ có khách cực quen mới có phúc qua nơi này hưởng.

Ngồi vào vị trí có ba đĩa nhỏ, cá hấp nướng cùng đậu tằm ướp lạnh. Tiếp theo là hai đồ chay, một món măng xiên nấu, một món củ ấu thiêu. Thoạt nhìn rất phổ thông hơn nữa cũng rất ít, người thấy lại cực kì thom. Trong đầu kêu gào: người nhà nâng đĩa a! Chỉ thị thô lỗ như vậy, tay không tự chủ đã nâng lên, nhưng nâng đến một nửa lại cố nén ấn xuống. Lâm Tiễn dường như không thấy, cứ một lần lại một lần gấp đồ ăn, chậm rãi nhắm nháp. Hắn ăn có tư vị, ta nhìn đến trào tâm cong phé. Nam nhân này lòng quá cường đại, dưới ánh mắt như thiêu đốt sáng quắc này, hắn mặt không đổi sắc đem ba chiếc đĩa nhỏ cùng bàn đồ ăn, nửa điểm cũng không lưu lại. Ta hi vọng hắn có thể khách khí chút, khuyên ta vài câu, ta cũng tìm một cái cầu thang xuống đài. Nhưng tiếp theo gọi thêm đồ ăn, hắn vẫn không nói một lời, trái lại tự ăn, biểu tình kia trông như ăn rất ngon.

Thảo: Mấy món ăn này tra từ điển Hán Nôm mãi mới chém ra được ==

Ta một bên trừng hắn, một bên liều mạng uống đồ uống miễn phí. Nhưng đáng chết là càng uống nhiều, càng bị thương. Đồ uống kia là nước ô mai ướp lạnh, là món khai vị.

Đói a...

Tha thiết xem xét Lâm Tiễn tiêu diệt xong hai bàn đồ ăn, ta kém chút nữa không khác chế được bóp cổ hắn. Tự làm bậy là gì, hôm nay xem như hoàn toàn lĩnh ngộ.

Lần thứ hai triệt mâm, Lâm Tiễn cầm giấy ăn xoa xoa tay. Hai tay ta nắm cũng không tự giác xoa xoa, nuốt nuốt nước miếng, nghĩ rằng hắn ăn không sai biệt lắm. Sớm chấm dứt loại tra tấn này cũng tốt, ta cũng sớm một chút về nhà ăn hai quả táo lấp bụng.

Không ngờ nhân viên lại bung tiếp thức ăn đến, quả nhiên lần này ta vô pháp chống cự dụ hoặc — ni mã là chân giò thiêu phết đường a a! Ánh sáng kia đúng là chọc mù mắt, ngay cả đĩa đựng đều nhiễm kim quang bắn ra bốn phía.

“Nơi này giò thiêu cũng coi như chiêu bài*.” Hắn động đĩa một chút, đĩa đâm vào phần da sáng lấp lánh, lại động động cổ tay, liền ngay cả dây cuốn thịt cũng kéo xuống. Trên đĩa, miếng da hồng hồng cực mềm. Liền như vậy chiến chiến chớp lên, phảng phất tùy thời sẽ nhỏ xuống.

*Chiêu bài: đứng thứ nhất.

Calorie cao, cholesterol cao, nhiệt lượng cao, dầu cao đường cao mỡ cao... Cao thủ a, có thể đem giò nấu thành như vậy, nhìn một cái chỉ muốn ăn luôn.

Chặc chặc chặc chặc chặc...

“Muốn thử không?” Hắn mỉm cười đưa đĩa. “Rất ngon.”

Chén nhỏ kiên định đưa qua, trăm nghìn tiết tiết. “Muốn nữa.”

Nhân, sinh cho x dục, bại cho thêm ăn.

Cuối cùng giò kia vẫn chưa ăn hết, ta cùng Lâm Tiễn hợp lực chỉ tiêu diệt được một nửa, thừa lại thấy tiếc. Ta muốn bảo nhân viên gói lại, chuẩn bị về nhà uy Vượng Tài.

Lúc chờ Lâm Tiễn tính tiền, ta đi toilet. Thời điểm đi ra, không cẩn thận đụng phải một phụ nữ có thai. Nhìn đối phương lui lại hai bước, tựa vào tường, ta sợ tới mức mặt mũi trắng bệch. Này lão nhân đưa nhỏ và phụ nữ có thai là không được đánh, vạ nhất có rủi ro, ta thể nào bồi nhân gia? Tức thời liền cúi đầu khom lưng chịu tội, cũng may phụ nữ kia không cấu kinh nhiều, cũng không trách móc nặng nề lắm. Giúp đỡ nàng ngồi xuống một bên trúc y, ta lại chạy đi rót chén nước ấm.

Nàng tiếp nhận uống hai ngụm, cười nói đã không có việc gì. Ta xen nàng tuổi không còn nhỏ, hắn xem như sản phụ cao tuổi. Hơn nữa xem cách nói năng cùng trang phục nàng hẳn là xuất thân rất phú quý, không có khả năng đi một người. Đang lúc tò mò, phía sau truyền đến một đạo âm thanh, “Hách Quỳnh, em thể nào đến bên này.”

Là Lâm Tiễn.

Ta xoay người muốn giải thích rõ ràng tính huống với hắn, cũng không nghĩ hắn nhìn người phụ nữ phía sau sắc mặt hơi đổi, mày cũng gắt gao nhíu lại. Trực giác nữ nhân radar tự động dựng lên, lập tức ta liền cảm thấy hắn không thích hợp. Đồng thời, ta chú ý tới người kia sắc mặt cũng thay đổi, có chút không được tự nhiên, tiếp theo hơi hơi cúi đầu, nhẹ nhàng nói một câu, thật lâu không thấy.

Lâm Tiễn không trả lời, chính là banh mặt gặt đầu, liền kéo ta ly khai. Ta cẩn thận mỗi bước đi, nhìn nữ nhân kia im lặng đứng tại chỗ, vẻ mặt xin lỗi. Trong lòng càng kỳ quái, hoài nghi cũng suy đoán tùy theo mà đến — hai người kia tuyệt đối có liên hệ!

Đến trên xe, không đợi ta hỏi, hắn cũng rất thành thật, “Nàng kia kêu Tô Nặc, là vợ trước ca anh.”

“Gi? Vợ trước? Ca anh?” Đó không phải lão bà Lâm Trạm sao? Ân, coi như hắn ta là lão nam nhân sức quyến rũ, từng có lão bà cũng là bình thường.

Lâm Tiến tựa hồ không muốn nhắc tới, nhưng vẫn nói, “Sáu năm trước đã ly hôn.”

“Em luôn nghĩ ca anh là người đàn ông hoàng kim độc thân đầu...” Ta thì thờ. “Ai ngờ nhân gia sớm thương hải tang điền.”

Lâm Tiến trừng ta một cái, “Anh ấy thương hải tang điền liên quan gì đến em?”

Ta ngượng ngùng, “Cảm khái một chút thôi.”

“Cảm khái? Anh xem em là bát quái.” Hắn khởi động xe, “Đều viết ở trên mặt.”

Có rõ ràng như vậy? Ta sờ soạng mặt, hắc hắc cười, “Bọn họ sao lại chia tay?” Lấy kinh nghiệm ta duyệt qua vô số ngôn tình, Lâm Trâm lần đầu tiên cười tám chín phần là buồn bán đám hỏi. Sau khi cưới sống một thời gian phát hiện cả hai không hợp nhau, sau mới hiệp nghị ly hôn. Bất quá tiểu ngôn là tiểu ngôn, ở trong thế giới hiện thực hôn nhân như vậy luôn duy trì, ít nhất bảo trì bên ngoài hoàn chỉnh, lên liền ngoạn các.

“Có người bên ngoài.” Hắn thẳng thắn.

“Ca anh sao?” Lão hồ li thoát nhìn khôn khéo kia, cư nhiên cũng có thời điểm ăn vụng không chùi miệng sạch sẽ sao?

Lâm Tiến tròn mắt liếc ta một cái, hung tợn, “Đương nhiên không phải.”

Dựa vào, kia Lâm đại ca bị đeo mũ xanh!

Tiền đại tẩu, ngài quá cường đại!

Bát quái làm ta toàn thân máu sôi trào, “Nga nga, nói kỹ một chút được không? Nói một chút đi.”

“Em đang nghĩ cái gì hả,” hắn hừ một tiếng, “Chuyện nữ nhân kia, anh cũng không muốn nói.”

“Đừng đừng, em khiêm hạ nghe a.”

“Đừng hỏi chuyện người khác,” Lâm Tiến liếc ta một cái, “Nếu rảnh không bằng ngắm lại làm nào giảm cân, không phải nói sợ làm cá voi lục địa sao?”

Hắn nói sang chuyện khác, lại vẫn như cũ không quên tổn hại ta. Cũng may ta đã quen hơi quen hẳn ngẫu nhiên độc miệng, còn có thể nói trời chày, “Em sửa chủ ý a, cá voi cái gì không quan tâm, em hiện tại lo lắng làm một hàng mẫu thuyền lục địa.” Ta cố ý đề sát vào hắn, nghe hàm răng trắng, “Đề chết anh!”

Xe phanh lại một tiếng, hắn quay đầu nhìn ta, ánh mắt sáng quắc, “Áp thế nào?”

Xem ánh mắt kia chỉ biết hắn tà ác, dứt khoát phá bình phá suất, “Anh quản em áp thế nào? Dù sao có thể đề chết anh là được.”

Hắn trầm ngâm một chút, “Đề chết không bằng cắn chết nhanh hơn.”

Vừa mới dứt lời mặt đột nhiên gằn lại đây, môi hắn dán lại trên môi ta, đại khái là vừa mới đồng loạt đền bù nguyên lòng trắng trứng, cư nhiên còn dính thật lâu.

Loại chuyện hôn môi này, đã từng thấy. Bất quá kinh nghiệm thực tiễn thiếu đến đáng thương, đáng thương nha. Lấy ngón tay tính, lần trước ngủ bị hắn hôn lên, lần thứ nhất bị hắn áp ngã xuống một cánh môi chạm nhau... Dựa vào a, đối tượng cũng chưa thay đổi, ta này cũng quá không tư cầu tiến tới.

Một bên miên man suy nghĩ một bên nỗ lực tách khỏi hắn, nhưng môi vị giò heo rất sức quyến rũ, nhanh chết a. Đương nhiên, ta cũng không phủ nhận bản thân cũng rất hưởng thụ. Lúc đầu lưỡi đảo qua chỉ có một chút ngứa, nhưng là làm nó vòng quanh lưỡi nhẹ nhàng dao động, lập tức lở tai đỏ rần, Ngay sau đó sau gáy thả lỏng, xương bả vai liền sụp xuống. Mà dòng điện mỏng mảnh dọc theo xương sống đi xuống, trực tiếp một chùy vào dây thần kinh, dưới cùng thất lưng cũng nhuyền.

Cũng không biết bao lâu mới tách ra, ta có chút ảo não nhìn về phía đầu xe, nghĩ vừa rồi mặt trên đèn chiếu vẫn kịp tới. Mỗi lần đều cho hắn chiếm tiện nghi thật sự là càng nghĩ càng khó chịu, kéo khuỷu tay huyếch huyếch hắn, “Anh thế nào toàn đánh lên a.”

Hắn đã khôi phục khuôn dạng người lúc trước, tứ bình bát ôn nể vô lăng nói, “Cái gì kêu toàn đánh lên, này cũng mới lần đầu tiên mà thôi.”

“Cái gì lần đầu tiên? Một anh còn nói được ra, lần trước, lần trước là ở văn phòng anh.” Ta đỏ mặt lên, “Lần đó đưa canh gan lợn, lúc em ngủ. Anh nói, anh không làm?”

Lông mi hắn giật giật, giọng điệu tự nhiên, thái độ bình thản hỏi đáp, “Em nói lần đó a.”

“Đúng vậy!” Người nha không dám thừa nhận! “Anh giải thích xem vì sao kẹo vị hoa quả làm thế nào tự miệng em đến miệng anh.”

Hắn mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, “Lần đó a, anh sợ em ngủ bị kẹo nghẹn chết trong văn phòng anh, cho nên mới hảo tâm giúp em lấy ra.”

“Anh, anh thế nào lấy ra?” Lỗ tai khẳng định là thiếu đó, bông chết người ~

“Dùng miệng lấy ra.”

“Anh...” Đối với loại cường đạo nội tâm cường đại nhưng không biết xấu hổ có logic ta không thể nói gì hơn, chỉ có thể yên lặng dưới đáy lòng quát tháo nê mã, một con hai con ba con...

“Lần sau em đừng ăn cái loại kẹo này.” Hắc thân thủ xoa bóp tai ta, “Ngọt như vậy, em cũng không tự béo nha.”

T mãnh

Lâm lão nhị, lão tử cùng ngươi liều mạng ~

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

“Hách Quỳnh, rời giường!” Hách mẹ gõ cửa ầm ầm, “Đã đến giờ!” Ta nhắm mắt ôm gối lăn vài cái, không đứng lên. Các vai phần chung Hách mẹ dẫn theo một cái gối ôm vào, vung xuống. Ta chạy trốn chết, không lưu ý liền lăn xuống giường. Thân thể tiếp xúc với sàn phát ra tiếng vang không tính là nhỏ, chọc Vượng Tài đều chạy tới xem náo nhiệt.

Ta vuốt lưng đau, qua nghiêm mặt, “Mẹ, hôm nay cuối tuần a ~ mẹ đây là làm chi?” Trước mặt bỗng tối sầm, người đã bị đánh ngã xuống đất.

“Là chính con nói, về sau buổi sáng mỗi ngày dậy sớm chạy bộ, bảo mẹ gọi con sớm một chút.” Hách mẹ quát lớn, “Tuổi trẻ đến lời mình nói còn không nhớ được, nuôi con có ích lợi gì!”

Ta xoay người một cái, mặt mếu, “Mẹ, mẹ không thể vụ nhục con như vậy. Ngao ~~~ đau quá!” Rất nhẫn tâm, cư nhiên véo tay ta!

“Nhanh chút đứng lên, có nữ hài tử nằm sấp như vậy sao? Kém một chút hại mình té ngã.” Hách mẹ phi thường tàn nhẫn, “Mau đứng lên cho đi chạy bộ với ba, bây giờ chạy xong trở về có cơm ăn, sau bây giờ chỉ có nước cho con uống.”

Vượng Tài thật đồng tình liếm liếm mặt ta, ta ôm nó đầu chó tổ khổ một trận. Đại khái là mấy ngày hôm trước cấp nó một ít chân giò, nó cũng rất có tính nhẫn nại nghe. Nhưng là, người thấy Hách mẹ ở bên ngoài làm đồ ăn, nó lập tức tát chân chó thí điên điên chạy ra ngoài.

Đầu năm nay, ngay cả cậu cũng thực dụng như vậy.

Ngắn kéo dài kéo một đường chạy về, hơn bảy giờ. Hách mẹ quả nhiên nói được làm được, chỉ cho ta uống một chén nước, nhưng sau lời kéo Hách ba xuất môn đi ăn điểm tâm sáng. Mắt xem xét Vượng Tài đầu chó chôn trong bát thức ăn liếm thật khoan khoái, ta lại ngay cả đồ thừa cũng không có, thương tâm không chịu nổi. Cũng thay ta tuy rằng cha mẹ không thương, Vượng Tài không thương, nhưng tốt xấu còn có cái bạn trai. Tuy rằng hôm nay nhân gia có việc không rảnh theo giúp ta, nhưng vẫn tri kỷ gọi điện tới hỏi thăm, như vậy cân bằng, trong lòng cũng thư thái rất nhiều.

Hai vợ chồng Hách gia gần trưa về, trở về thấy ta còn đang ngủ trưa. Lần này là bị Hách ba và mẹ cùng nhau chui xuống giường, thăm đến độ Vượng tài cũng không xem nhiều. “Đều mấy giờ còn ngủ, giống như heo, mau đứng lên! Rửa mặt cho mẹ, thay quần áo, nhanh!”

“Thay quần áo làm chi, lại không ra ngoài.” Ta gãi gãi đầu, nhãn châu chuyển động, lấy lòng nói, “Mẹ, vừa rồi con giúp mẹ nhặt rau, còn rửa xong xuôi hết.”

“Buổi tối không ở nhà, đi ra ngoài ăn.” Hách mẹ một điểm không cảm kích. “Con nhanh đi thay quần áo, mặc đẹp một chút.”

Ta bĩu môi, nghĩ rằng mặc đến mặc đi còn không cứ để như vậy. Lại nói, đi ra ngoài ăn còn phải chỉnh chu a, thiết! Bất quá, loại ý tưởng này sau khi ta thay bốn bộ quần áo đều bị phủ quyết, hiện tại ta cũng hiểu. Giống ta loại này nam nữ thanh niên độ tuổi cưới, chuyện lạ trịnh trọng cùng cường điệu mặc quần áo đi ra ngoài ăn cơm, khẳng định là chuyện kia —

“Mẹ, không phải mẹ muốn đem con đi?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Hách mẹ mắt dao đâm lại đây.

“...” Sát, cái này làm sao có thể tốt!

Ta cùng Lâm Tiễn chuyện lui tới còn bị vây trong trạng thái không ổn định, nguyên lai là ta lo lắng không biết có thể cùng hắc kết giao bao lâu, nên là ôn tâm tính bình thường. Nhưng va chạm qua mấy tháng, cư nhiên còn thật thích ứng. Ta người khác còn không có, mặt ngoài công phu làm như vậy, nên trong nhà còn giấu kín, ngay cả Hách mẹ cũng chưa phát giác. Lâm Tiễn nhưng thật ra vô tình giấu diếm, bất quá e ngại Lâm Hủ, hắc cũng không phò

trương. Nên đến bây giờ mới thôi, chuyện của ta và hấn người biết sẽ không vượt quá một bàn tay.

Nhưng hiện tại, ta hỏi hấn.

Ta gì đều nghĩ tới, chính là quên tuổi ta hiện tại cũng nên gả cưới. Không cần nói đến ba mẹ, này lâu trên lâu dưới tam cô lục bà cữu tẩu thập tam đi, kia ánh mắt bát quái đều nhìn chăm chăm. Càng không cần nói Hách mẹ có vài tỷ muội có đứa nhỏ tháng trước đưa thiệp mời một người tiếp một người uống rượu mừng, làm nàng bóp tiền mắt máu, trông mắt lông mi đều xám ngắt. Kết quả là, nàng có loại an bầy này ta cũng không ngoài ý muốn. Bất quá, trong lòng ta rõ ràng, bản thân mình đã có, là hoa đã có chủ a a. Nhưng, hiện tại nói cho Hách mẹ ta có bạn trai, nàng chỉ có hai phản ứng: người tìm có không đi thôi, muốn chết a; hoặc chính là, người cư nhiên gạt ta có bạn trai, muốn chết a!

Dù sao đều là chết, ta có thể hay không cầu nàng cho ta toàn thây?

Ôm tâm tình mâu thuẫn lại rối rắm, ta thay một bộ chiffon váy thực nữ, đi giày xăng đan vàng lò xo xuất môn. Ta biết ta hành vi hỗn đản này, từng lúc chuẩn bị xuất môn có xúc động muốn gọi điện cho Lâm Tiễn nói tình huống hiện giờ, lại sợ hấn vạn nhất đến đây, đến lúc đó dẫn đến nguy cơ nổ hạt nhân liền thăm. Dù sao loại sự tình thân cận này, bất quá chính là hơi dài, quay đầu cùng bọn họ nói không thấy là được. Chờ thêm vài ngày gió êm sóng lặng sẽ đem chuyện có bạn trai nói ra, như vậy liền giải đại hoan hỉ.

Nơi gặp mặt ở Hi Lân các, nhà ăn có đồ ăn nướng gần đây. Nguyên nhân vì thiếp đồ, nên đặt bàn thật không dễ dàng, xem ra vị này nghe nói là cháu trai bên ngoại của tỷ tỷ của đồng học Hách mẹ cũng là người không yêu vô giúp vui.

Quá trình gặp mặt đơn giản chính là như vậy, giới thiệu qua nhóm đại nhân tìm cơ hội lưu, nhận thức xong đến giờ mai nam quần nữ mất to trùng mắt nhỏ. Bất quá vận khí ta không xấu, đối tượng xem mặt bộ dạng đoan chính, không tra tấn ánh mắt ta. Hôn nữa nhân gia cũng đủ trực tiếp bộc trực, nói bản thân cũng bị buộc bắt đắc dĩ mới đến. Ta vui mừng quá đối, trao đổi một chút phát hiện tình huống hai người không sai biệt lắm, đều là bị bắt xem mặt. Bất quá tình huống của hấn so với ta kém chút, bạn gái thân thể phức tạp, trong nhà chướng mắt. Tổng kết lại, hấn cũng là người si tình đại khổ bức a.

Bởi vì đề tài hợp ý, nói chuyện cũng được hơn một giờ. Ta đi toilet một chuyến — hiện tại nhớ lại, ta giống như thường thường đi toilet gặp chuyện. Lần trước đụng vào vợ cũ Lâm Trạ, lần này trực tiếp hất nước lên mặt Hứa Thận Hành. Hứa Thận Hành nhìn ta đầu tiên sững sốt, tiếp theo hơi hơi nhủu mày lau mặt. Ta chưa cho hấn sắc mặt hòa nhã, trực tiếp đi lướt qua người hấn không quên hung hăng ‘Thiệt’ một tiếng.

Thối nam nhân không biết xấu hổ!

Bỏ qua một bên chuyện hấn đánh Phạm ca không nói, hòa hoãn cửa hàng tuy rằng không có chứng cứ, nhưng tung tin vịt người Dịch trúc hòa giải không thoát khỏi có liên quan. Như quả thật hấn can, người kia thật đáng sợ. Hứa Thận Hành xuất hiện quá nhiều tâm tình ta, trở lại bản đã hoàn toàn không có khẩu vị cùng hưng trí, cảm nhảm cổ còn đánh nghiêng, dính lên váy. Ta hoang mang rối loạn lại chạy tới toilet lau được một lúc, lại buộc chỗ bị dính lại, thế này mới không chật vật.

Đi ra cư nhiên lại nhìn thấy Hứa Thận Hành, hấn ở hành lang bên cạnh, nửa thân trên dựa vào tay vịn, ngón tay khẽ xeo lên. Từ ta xem góc độ này, thật là cảnh đẹp ý vui. Chính là, quá mức xinh đẹp gì đó, hơn nữa là không tốt. Tựa như rấn màu càng đẹp, độc tính cũng càng mạnh — người thường không thể trêu vào.

Bất quá, ta không nghĩ trêu chọc hấn, không chịu nổi hấn nghĩ trêu chọc ta. Chỉ thấy hấn dập thuốc, thật tiêu sái đi về phía ta. Nói thật, kia một khắc ta rất muốn xoay người bỏ chạy, nhưng cái dạng này quá khó coi, nên chỉ phải kiên trì ngênh chiến.

“Ngài có việc?” Ta khẩu khí rất kém, “Không có việc gì xin cho đi.”

Hấn cách ta khoảng một thước ngừng lại, biểu tình tự nhiên, “Hách Quỳnh, cô đi xem mắt đi.”

Người muội, người quân trời quân đất quân lão tử xem mặt bất thành? Người là ai a! Tuy rằng trong lòng rít gào rống giận như vậy, hấn không thể phóng một thảo nguyên thảo nê mã giẫm chết hấn, mà ta vẫn như cũ có dũng khí cùng hấn âm ỉ. Xét đến cùng, ta còn thành thật, làm chuyện xấu biết chột dạ.

“Nếu đúng như vậy, vậy cô tốt nhất lập tức rời đi ngay.”

“Dựa vào cái gì a?”

Hứa Thận Hành mỉm cười, “Lâm gia huynh đệ cũng ở trong này.”

Mặt ta xoát một chút trắng, không chế không được lắc lắc cổ hết nhìn đông tới nhìn tây. Hôm nay là cái ngày quái quỷ gì, tam hoa tụ đỉnh loại tình huống khó gặp này cư nhiên xuất hiện a a a ~

“Nếu không muốn bị hấn đụng tới,” hấn dừng một chút, biểu tình trên mặt có chút vi diệu, “Kỳ thực đụng cũng tốt, giáp mặt nói rõ ràng.”

Đụng tới cũng tốt? Nam nhân này nhiều tài năng ác độc dùng văn đàm phong thanh miệng nói xong nói như vậy? Hấn chưa thử qua bị nhân tam hoa tụ đỉnh đi!

Cám ơn, chuyện của tôi không nhọc ngài quan tâm, ngài kiếm chỗ nào mát mẻ ngồi ngốc ở đó luôn đi. Trong lòng ta nghĩ như vậy, nhưng nhận hấn nhân tình này, vẫn đắc đạo một tiếng cám ơn. Tuy rằng ta rất ngạc nhiên hấn vì sao lại giúp ta, nhưng tình huống trước mắt không làm ta nghĩ nhiều. Hiện tại phải làm là về bàn sớm một chút cùng người giải thích chút, chạy nhanh lấy người.

Nhưng là — lại xuất hiện nhưng là, ta không nên hay ho, mọi người biết — lúc trên đường ta vội vã chạy về bàn, chết từ tế không xong vừa vận dụng phải bạn gái Lâm Trạ cùng đoàn người xuống lầu.

Này thật sự là, nhân sinh nơi nào không gặp lại, gặp lại chỗ thật khoa trương lại giả tạo.

“Hách tiểu thư, thật lâu không thấy.” Trên người Lâm Trạ quần áo thay đổi bộ thường ngày, vẫn tác phong nhanh nhẹn như cũ. Hắn trong tay kéo nữ nhân, tuy rằng không phải loại hình đỉnh đỉnh kinh điển, mặt mày như họa khá như vậy, mặc bộ sườn xám màu xanh lục gọn gàng làm cho người ta trước mắt sáng ngời. Lại đáp Lâm Trạ vừa thấy, hai người này đều đi T đài.

Đứng bên cạnh Lâm Trạ ôn hòa, Lâm Tiển sắc mặt đã có chút cổ quái. Đặc biệt khó thấy ta hình tượng trang điểm thực nữ, hân hoi hơi nhú mi, giống như đang hỏi ‘Em thế nào mặc thành như vậy?’, bất quá cũng may hắn không mở miệng hỏi, bằng không ta thật không biết trả lời hắn thế nào. Cũng may bọn họ tựa hồ đang vội, bởi vậy cũng không trì hoãn lâu. Lúc Lâm Tiển lướt qua người ta, thấp giọng nói, “Buổi tối chờ điện thoại của anh.”

Ta thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, gật đầu như đảo tỏi. Mắt thấy bọn họ đi xa, ta vội vàng chạy tới quầy kết hết nợ, lại hồng hộc chạy về bàn. Thân mặc chiffon quả nhân vương vúi, mấy lần hại ta tí ngã. Chạy về bàn cùng đối tượng xem mặt nói có chuyện gấp đi trước, người nợ rất phúc hậu, nói muốn hay không tôi đưa cô đi. Ta đương nhiên không đáp ứng, còn dặn hắn nói chúng ta hai người một trước một sau, ta đi trước, hắn một lúc đi sau. Hắn rất có thân sĩ phong độ đáp ứng. Gặp người biết tình thức thú, ta thấy bút tiền cơm này ăn thật sự đáng giá.

Ở bên ngoài Hi Lân các đội taxi lúc đó, xa xa một ngọn đèn chiếu lên mặt ta. Đang muốn mở miệng ra trách móc người này không có đạo đức, xe kia đã đến bên người ta. Nam nhân vừa rồi nói buổi tối chờ điện thoại của hắn đang banh mặt ngồi bên trong, ta cảm thấy rung mình, thấy trước mặt đại họa lâm đầu. Ba bước hai bước đi lên, húc đầu một câu, “Không phải nói buổi tối chờ điện thoại sao?” Thế nào biến thành người ở chỗ này chờ?

“Tại đây chờ em không được hả? Nơi này không cho đỗ xe, đi lên đi.” Ánh mắt hắn quét trên người ta, “Em hôm nay thế nào mặc thành như vậy? Thật không quen. Bất quá, ngẫu nhiên trang điểm như vậy cũng không sai.”

Ta không kịp giải thích cùng hắn, đang muốn mở cửa ngồi lên xe, lập tức rời đi nơi này. Nhưng là — tốt lắm, mọi người cũng biết, cách chỗ ta không xa — ta đang thâm may mắn hoàn hảo là cùng người tách ra, phía sau truyền đến tiếng đối tượng xem mặt kêu to.

Một tiếng lại một tiếng, dường như đòi mạng.

Lý trí nói cho ta biết hiện giờ chỉ có hai con đường, một cái là lập tức mở cửa xe ngồi lên bảo Lâm Tiển lái xe nhanh một chút, thứ hai là quay đầu cấp đối tượng xem mặt kia một quyền. Hai còn đường này một cái thiếu tâm nhân một cái thiếu đạo đức, cũng không chọn tốt. Vì thế, do dự như vậy, người nợ liền đuổi tới. Khi hắn thời điểm khoát tay lên vai, ta biết cái này trước mắt đường đi đều không có.

“Hách Quỳnh, cô... Cô thật đúng khách khí, thế nào đem hóa đơn...” Đối phương thờ vù vù, “Không để tôi thỉnh cũng liền... Liên tính, nhưng như thế nào cũng phải AA* đi.”

*AA: tiền ai người này trả, cura đôi.

A cái gì A, người đây là khiêm K a!

Ta khóc không ta nước mắt túm tay nắm cửa xe, “Không cần khách khí.”

“Kia không được, trở về nếu để a di tôi biết, khẳng định sẽ nói,” Người nợ thật đúng là lời bốp tiền ra, bắt đầu điểm tiền, “Mỗi người một nửa không thương lượng.”

Đưa nhỏ a, người có bao nhiêu thiếu tâm nhân a! Nói thêm gì đi nữa chính người phải bị người cấp một nửa đại khai a. Ta mắt xem xét Lâm Tiển sắc mặt từ hồng chuyển trắng lại biến thành đen, cuối cùng là một mảnh xanh mét. Mắt thấy từ chối không xong, mà sự tình cũng đã bại lộ. Tâm ta nhất hoành, quay đầu bắt lấy tiền, thế này mới đem người đuổi đi.

Lên xe sau ta cảm thấy tất yếu cùng Lâm Tiển giải thích chút, nhưng mắt thấy hắn nổi nóng, ta sốt ruột giải thích không khỏi làm cho người ta ấn tượng loại che dấu bị lật tẩy. Vì thế cố nén bất an cùng áy náy, ta ngồi thật yên tĩnh. Chờ xe đi được một đoạn, Lâm Tiển đột nhiên mở miệng, “Xem mặt a.”

Ta đang lúc khắc sâu giặt mình tình lại, bị hắn một lời như vậy, thật thuận miệng ứng một câu, “Đúng vậy.”

Độ ẩm bên trong xe chợt giảm xuống, “Hách Quỳnh, em xem anh là người chết sao?”

Ta giặt mình, vội vàng lấp bấp giải thích vừa thông suốt, cuối cùng nói, “Dù sao cũng đã qua, đối phương cũng nghĩ như vậy. Nên em và hắn thương lượng không sai biệt lắm, bất quá vì trong nhà có giao đãi. Em có kế hoạch, trở về sẽ nói rõ ràng cùng bọn họ. Nhưng sau, ách, tìm thời điểm tốt, em mạng anh... Ân, trở về đi dạo.”

Lâm Tiển trong lỗ mũi hừ một tiếng, “Hiếm lạ.” tuy rằng nghe qua khinh thường, bất quá lấy ta hiểu biết hắn, cái này đại biểu cho hắn đã nghe lọt. Chính là còn có chút không nguôi giận, nên khó tránh khỏi không tốt, “Em còn rất hào phóng a, lần đầu tiên gặp mặt xin mời người ăn cơm. Không phải nói kiến tiền không dễ dàng muốn hảo hảo tiết kiệm sao? Đêm nay ăn bao nhiêu? Ân?”

Ta nhéo nhéo đùi, nước mắt lưng tròng, “Lão quý nơi này! Kia vài thứ đã nuốt của em hơn tám trăm, còn thêm 15% phí phục vụ, gần một ngàn.”

Khoe miệng của hắn hơi mân, mơ hồ có chút ý cười, “Xứng đáng.”

Uy cái phản ứng này không sai làm rồi, ta nhẹ nhàng thở ra, “Là xứng đáng, như vậy còn bị bức bắt đắc dĩ sao. Đúng rồi, đêm nay không phải anh nói có xã giao sao? Cùng ca anh?” Xem Lâm Trạh mặc như vậy, không giống như đi đàm công sự.

Hắn gật gật đầu, “Àn, có chút chuyện nhỏ.” Đột nhiên thân thủ cong cong cái ót ta, tự nhĩ. “Bắt quá cũng không tính là đại sự, có thể một người giải quyết.” Hắn hành động không đầu không đuôi làm ta kỳ quái, nhưng hắn vô tình nói thêm câu gì đi nữa, ta cũng không hỏi lại. Chính là nhớ tới Hứa Thận Hành, không khỏi nói thêm vài câu. Lâm Tiễn cũng cảm thấy ngoài ý muốn, “Đại khái cảm thấy có điểm xin lỗi em đi.”

Ta mới không tin đâu, “Thôi đi, cái loại gian thương này, hắn sẽ đối với em trong lòng xấu hổ? Đại khái là làm nhiều việc xấu, buổi tối ngủ không yên, thế này mới nhớ đến tích đức.”

Lâm Tiễn cười nói, “Có lẽ đi. Bắt quá hắn cũng nên có điểm tích đức, không vì bản thân, cũng phải vì đứa nhỏ. Dù sao...” Hắn nhìn ta liếc mắt một cái, lại không nói tiếp.

Đứa nhỏ?!

Hứa Thận Hành có con?

Thật sự là rất tiện nghi hắn!

Nhưng, ai là mẹ đứa nhỏ?

Tuy rằng ta tò mò phải chết, nhưng mắt xem xét Lâm Tiễn bộ dáng kia sẽ không tiếp tục nói, cũng chỉ nói bừa. Nói thật, đêm nay quá nhiều mạo hiểm tâm kinh hãi đủ phí sức hao tổn tinh thần. Ta hiện tại tối phải làm không phải hỏi thăm bắt quái, mà là nên trở về nhà hảo hảo ngủ ngon một giấc.

Sau mấy ngày xem mặt ô long Hách mẹ sắc mặt đều không tốt, ta lo lắng mãi, kết hợp kinh nghiệm bản thân cùng năng trường kỳ đấu tranh, cùng Lâm Tiễn giảng đạo lý, để hắn chờ một thời gian. Hắn mặc dù có chút mất hứng, nhưng cũng biết ta nói có lý, vì thế liền đáp ứng. Bắt quá, nhân gia đáp ứng cũng có điều kiện làm việc thêm vài ngày.

“Tối cuối tuần, chúng ta đi ra ngoài một chút. Đến ngoại ô đạp thanh, đi dã ngoại ăn cơm.” Hắn nắm thắt lưng ta, tự họa quy hoạch, “Nếu em có thể xin nghỉ hai ngày, chúng ta phải đi nơi sông nước chơi vài ngày.” Nghĩ nghĩ lại cảm thấy không ổn, tự hành phủ quyết, “Bắt quá, bờ biển ánh nắng thật độc. Vẫn là đi Vân trấn đi chơi đi, chầm thủy nghe qua có thể giải nhiệt. Được không?”

Bình thường đều là hắn nói làm liền làm, lão báo đạo một phương, khó được hắn khách khí hỏi ý kiến ta. Ta tính toán một chút, nếu có thể ta tăng ca tích cốp từng tí một thêm thời gian nghỉ, sẽ có ba ngày nghỉ, thêm tuần tới hai ngày cũng đủ chơi. Hơn nữa lần trước xem mặt cũng thật sự làm thương đến hắn, trong lòng có điểm băn khoăn. Vì thế, ta phi thường tích cực hưởng ứng kêu gọi, vỗ ngực đáp ứng nói tuần sau đi chơi. Lâm Tiễn đối với câu trả lời của ta rất vừa lòng, tâm tình sung sướng rất nhiều xoa xoa mái tóc ta vừa mới gội đầu ướt như Vương Tài.

Khi đó ta chỉ một lòng nghĩ trấn an bồi thường, hoàn toàn xem nhẹ trong mắt hắn chợt lóe tinh quang. Nếu như lúc ấy có thể dùng lời nói, ta nhất định sẽ rất quen thuộc ánh mắt kia — tựa như Vương Tài cực đối nhìn móng giò hầm, kia gọi một cái lục quang lóe lên.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Cuối tháng, nhà xưởng đơn đặt hàng đột nhiên bạo tăng. Nhân viên phân xưởng trở nên phi thường khẩn trương, lão bản yêu cầu văn phòng bắt luận là nhân viên nghiệp vụ hay văn chức, đều xuống phân xưởng hỗ trợ đóng gói. Mắt thấy mọi người làm việc khí thế ngất trời, ta thế nào cũng không có can đảm đem việc nghỉ thêm đề lên — ở phía sau làm loại sự tình này, cùng với thời kì nguy Hấn gian có gì khác nhau?

Buổi tối ăn cơm với Lâm Tiễn ta ấp a ấp úng nói giả xin không được, hắn tuy rằng tỏ vẻ mất hứng không rõ ràng, nhưng biểu tình kia tựa như đang nói ‘Lại bị em lừa’. Ta thật bắt đắc dĩ, hiện tại ta làm công, bắt người tay ngắn a. Nhưng lại không tốt trước mặt hắn oán giận nhà tư bản nuốt cả mỡ hôi và máu — hắn lớn nhỏ cũng không một nhà tư bản phải không? Chỉ phải ôn tồn giải thích, không phải ta nói không giữ lời, thật sự là kẻ hoạch không thể thay đổi. Này cũng quá khéo, đột nhiên nhận được đại đơn đi? Với người ngã ngựa đổ, buổi tối về nhà ngay cả cơm cũng không có khí lực ăn, kia còn có khí lực đi chơi a. Bắt quá ngày kế tiếp, nhà xưởng buôn bán lời nhất tuyệt bút. Năm nay tiền thưởng cuối năm xem ra có nhiều a chờ lúc tiền thưởng tới tay, anh muốn gì em mua — lời này đương nhiên là trường hợp nói, nói thật, hắn nếu muốn cái gì đó, ta còn chưa tới mức mua được. Chẳng qua là nam nhân sao, hò hét vẫn có tật yếu.

“Vậy em bận tới khi nào?”

“Đại khái đầu tháng sau, anh xem khi đó đi chơi vô cùng tốt, thời tiết sẽ không nóng như vậy.” Ta phòng chừng đầy nhanh tiến độ, nói cái thời gian tương đối bảo hiểm, “Hơn nữa lúc ấy không bị tắc xe.”

“Tháng sau a.” Hấn nhẩn mày, “Thật không khéo, tháng sau có hạng mục anh cần làm.”

Thì đầu bề bọn nhiều việc? Dứt khoát sẽ không đi chơi được, nói thật đi chơi cũng liên lụy tới thân. Ở nhà ngủ thoải mái a, ta suy tư nghĩ. Cũng không dám vui mừng trên mặt, nếu hấn biết ta nghĩ thế này, tám phần sẽ bóp chết ta.

Sau khi ăn xong món điểm tâm ngọt là kem xoài ta thích, viên cầu sắc hoàng kim bên dưới là bánh bích quy, bên cạnh còn có một miếng lê tẩm rượu vang đỏ. Ta ăn xong còn không đã nghiền, trông mắt đảo quanh nhìn hấn. Nếu như bình thường hấn khẳng định sẽ đưa ta ăn luôn, nhưng lần này hấn thật rõ ràng đẩy lại đây, “Ăn nhiều một chút, em thật sự gầy.”

Lời này, rất êm tai! Ta một bên lệ nóng doanh tròng nghĩ nam nhân này rốt cục hiểu được lời nói tri kỷ, một bên gió cuốn mây tan đem bàn kem ăn sạch sẽ. Vỗ bụng nhỏ lên xe, thư thư phục phục ngồi về dưới lầu nhà mình. Lúc chuẩn bị lên lầu, hấn đột nhiên gọi ta, ngay sau đó chuyển từ sau xe một gói to. Ta ánh mắt xoát một chút sáng, cư nhiên là bút chì a bút chì, vẫn là bút chì chuyên dụng nga!

Tuy rằng lễ vật là vật chất tục tằng, nhưng một khắc kia từ đáy lòng ta xúc động. Nếu người ở trong lòng một người, lúc nào hấn đều sẽ vì người nghĩ nhiều một ít. Chẳng sợ chính là nhiều hơn một chút, người cũng sẽ cảm giác được. Mà như vậy, cũng đủ rồi.

“Đây là nhân viên chuyên doanh đề cử.” Tiếng hấn rất thấp, như là nỉ non, “Nói chất đều thích hợp, cũng không dễ dàng mất cảm. Nàng còn nói rất nhiều, anh không nhớ rõ. Dù sao bên trong đều có hướng dẫn, em cẩn thận nhìn đi.”

Ta cảm động không thôi, ôm gói to lúng ta lúng túng, “Àn, em trở về lập tức nhìn... Ách, em...” Đang do dự muốn nói cảm ơn hấn hay không, là người yêu. nói lời cảm tạ cũng quá xa lạ. Bình thường dưới tình huống này, chẳng lẽ giả chim nhỏ nhảy nhót vài cái, sau đến gần thân hấn một cái sao?

Không được, này cũng quá buồn nôn.

Ngay lúc ta đang rối rắm, nam nhân kia lại mở miệng, “Em hào hào dùng làm thế nào ra mắt sượng, tăng ca đôi mắt đen thêm lợi hại vậy, giống cú mèo.”

“...”

Có khi, cảm động cùng bạo động, thật là một câu nói khác biệt.

Như ta đoán, đến cuối tháng áp lực đơn đặt hàng cũng đã giảm bớt. Mà ta xin nghỉ thêm vẫn bị đá trở lại, bởi vì ‘Lập tức một tuần nghỉ ba ngày cũng quá thôi’, câu nói đầu tiên đã phá hỏng đường. Lâm Tiễn ngay cả tức giận đều lười, chính là nói, “Muốn thành không dưới cũng không có biện pháp, chờ anh đi công tác sau trở về, lại tìm lúc khác.”

Ta cảm thấy áy náy, tự nhiên mở miệng đáp ứng. Nhưng biến cố luôn một người tiếp một người đến, thật vất vả đẩy nhanh tốc độ thì quản lý nhân sự lại tới tìm ta muốn yêu cầu ta bồi lão bản đi công tác. Nhưng ta không biết tốc kí càng không tình thông Anh Văn, lão bản tìm ta công tác làm gì? Sau mới biết được, lão bản muốn đi mổ đàm bút sinh ý. Nơi kia là quê Hách đồng chí, ta hồi còn nhỏ cũng ở nơi đó một thời gian, cũng coi như nửa dân bản xứ.

Ta thật buồn bực, “Lão bản nếu muốn tìm bồi, đi một mình không phải càng đáng tin?” Cô bé bộ nhân sự cười khanh khách, “Cùng dân bản xứ đàm sinh ý thế nào có thể tìm dân bản xứ theo? Tự nhiên tìm người một nhà, còn phải biết làm thương thuyết. Chị đâu, không cần phải tận lực không phải nói cái gì, kéo dài lỗ dai đứng góc tường nghe là được.”

Nói đơn giản, nha chính là ta là lỗ tai nhỏ a, vẫn là loại giả ngu sung lẳng lỗ tai nhỏ.

Tuy rằng không cam nguyện, nhưng xem đi công tác được trợ cấp phong phú, ta cũng đơn giản đóng gói chút hành lý, đi theo lão bản công tác. Đồng hành còn có một nữ thư ký cùng một chủ quản tiêu thụ, hai nam hai nữ cũng là phối hợp, an bày nghỉ chân cái gì cũng tiện hơn.

Liên vài ngày tham quan đàm phán sau, ta được lão bản đánh giá rất khá. Tuy rằng ta không có biện pháp giống gián điệp võ nghệ cao cường thám thính tin tức, nhưng ở nhà xưởng đi lang thang nghe được nhóm công nhân trao đổi, cũng có thể thu thập được một ít thông tin hữu dụng. Mà lần này theo chủ quản tiêu thụ cũng có công dụng rất lớn, nhân gia chiến trường là ở trên bàn rượu, phụ trách cùng chủ nhiệm văn phòng khác tiến hành một phen so đo. Thường thường một phen thôi chén hoa trần xuống, đều ôm lấy đầu đối phương kêu huynh gọi đệ.

Được ta thừa nhận, tuy rằng lão bản keo kiệt lại ngốc đầu, nhưng nhân gia làm buôn bán thật có bản lĩnh. Nhìn xem nhân viên này phối trí, nhìn xem tài nguyên được chinh phù hợp hiệu quả: chủ quản uống rượu giao tình, ta làm lỗ tai nhỏ hỏi thăm tin tức, thu thập xong tình báo đến nữ thư ký sửa sang lại, cuối cùng kết hợp phí tổn dự toán ra phương án.

Lần này ưu hóa tài nguyên hàng nhẹ vốn phi thường thành công, trước một ngày về lão bản mời khách, mới chúng ta đến khách sạn tốt nhất nơi đây ăn tiệc đứng, xem như đặc biệt khao thưởng. Tích vài ngày buồn bực rốt cục cũng được mỹ thực an ủi thư thái, ta cảm thấy nữ nhân vỗ bụng nhỏ tròn xoe, đi theo lão bản một hàng người chuyển ta tiệc đứng nghe. Đang chuẩn bị ra cửa khách sạn, nghênh diện tới một đoàn người.

Đều mặc một bộ tay trang giày da, đi đường đều chỉnh tề khuôn cách. Không nhìn được nhìn thêm vài lần, a, có mấy người bộ dáng suất, đặc biệt là người đi ở bên trong kia, còn nhìn thật quen mắt. Rất là giống... Ta đem cocktail bỏ sang một bên hí mắt nhìn. Ách, người kia nhìn quen mắt cư nhiên không thấy? Lúc đó bọn họ đi thoáng qua ta, ta xoay người quá mức nhìn đi nhìn lại nhiều lần, lại xác định trong đoàn tây trang kia không có ai ta nhận thức.

“Hách Quýnh,” thư ký tha tay của ta, che miệng cười, “Nhìn soái ca nhìn đến mắt đăm đăm a, cẩn thận sái cổ.”

Ta cười hắc hắc, “Không đâu, hoa mắt nhìn lầm người.”

Ngày trở về ta dậy thật sớm, rửa mặt chải đầu xong cùng nữ thư ký chuẩn bị đi ăn bữa sáng. Nào biết đi đến nửa đường đã bị lão bản ngăn cản, đầu trực tủa ánh sáng làm ta quá mắt.

“Tiểu Hách a, hiện tại cô làm cho tôi một nhiệm vụ,” lão bản cười tủm tỉm, “Là như vậy, Hoa Thăng Triệu là lão bằng hữu của tôi, mấy ngày nay cũng ở trong này đảm nhiệm. Có chút không quen, cần cô phối hợp. Tiểu Hách, tôi thấy cô là đứa nhỏ đơn thuần lại đáng tin, trách nhiệm cũng thật cường, cứ như vậy tôi mới dám đề cử cho hẳn. Cô đây, liền ở chỗ này thêm vài ngày, chờ hẳn làm xong hạng mục rồi trở về. Công ty bên kia đã an bài rồi. Cô cứ an tâm phối hợp ở trong này công tác cùng Triệu tổng.”

Ta vâng vâng dạ dạ gật đầu, nội tâm một trận tê rùng rít gào: lão bản, lỗi tai nhỏ không phải để ngài bán, muốn bán có thể bán a. Ngài xác định liền như vậy chuyển giao ta đem cho bên kia sao? Ngài xác định sao? Xác định sao? Xác định sao?

Làm lão bản hạnh phúc ở chỗ, có rất nhiều việc hẳn không cần tự mình xác định. Hẳn chỉ cần đem việc này giao cho nhân viên đi xác định, về phần nhân viên kia có thể làm hay không, kia lại là một việc khác.

Vì thế, ta lỗi tai nhỏ chỉ có thể kéo rương hành lý, tội nghiệp từ trên tay lão bản chuyển tới trên tay Triệu tổng, lại từ tay Triệu tổng chuyển tới trên tay nữ thư ký. Tuy rằng từ đầu tới cuối hẳn chỉ nói với ta một câu, nhưng NND* cũng thật tình hoa,

*NND: con bà nó.

“Cám ơn trời đất, đồ lỗ châu mai cuối cùng cũng đến.”

Nói thực ra, ta nghe đến ba từ ‘Đồ lỗ châu mai’, tâm ta đột nhiên liền nóng lên. Trong nháy mắt coi như bị hoàng kẻ quang thúc thúc bám vào người, cái kia nhiệt huyết mênh mông. Bất quá, khi ta vào phòng hành chính nhìn cái người chân chính cùng ta ‘Phối hợp’, lập tức liền minh bạch.

“Thật là anh a.” Ta đem đồ hương bên cạnh, “Em ngày hôm qua nhìn, nhưng thế nào đi tới đi lui đã không thấy tăm hơi? Hại em cho rằng mình uống nhiều, hoa mắt.”

Lâm Tiểu không một câu vô nghĩa, ngón tay dài kéo ta qua, sau cúi đầu mấp máy mũi giống Vượng Tài trên cổ ta hít vào, một bên ngửi một bên nói thầm, “Tôi hôm qua em uống rượu? Bình thường đi ra ngoài không phải rứt rứt sao? Nữ sinh uống rượu không hình tượng... Thế nào, vừa ra ngoài là gan liền lớn?”

Ta bị hẳn người phía sau lưng ngứa, một bên tránh một bên biện giải, “Là cocktail, không có nặng. Lại nói, đồng sự lão bản cùng một chỗ khó tránh khỏi xã giao. Hơn nữa cũng có bạn gái cùng đi, có chiếu cố thôi. Lại nói...” Cùng người một chỗ làm sao dám uống rượu? Cũng không phải ngốc, lần trước ăn kẹo còn bị dọa, kia còn dám uống rượu?

Hắn thả lỏng tay, không hoàn toàn buông ra, “Mất đầu tìm, còn nói không uống bao nhiêu?”

“Em nào có hoa mắt, rõ ràng anh ngay tại đây, nhưng sau anh lại trốn đi.” Ta véo hẳn một phen, “Nói, anh thế nào chạy đến nơi này?”

Hắn rầu rĩ hừ một tiếng, ôm lấy ta trên ghế quý phi ngồi xuống, miễn cưỡng nói, “Sửa hành trình, bất quá thật đúng dịp.”

Bất quá nhẹ nhàng bằng quơ một câu, quan hệ trong đó lui tới lại không biết có bao nhiêu phức tạp. Ta vô tâm hỏi hẳn cùng Triệu tổng, Triệu tổng cùng lão bản ta có quan hệ hoặc lợi ích. Ta chỉ quan tâm hẳn mượn ta có công dụng gì, hẳn có kế hoạch cùng tính toán gì.

“Không có tính toán gì, chính là muốn cùng nhau đi chơi.” Cầm hẳn đặt trên vai ta, nhẹ nhàng mà xoa, “Em muốn đi chỗ nào?”

Ta nhớ đến hẳn trước có nhắc tới Vân trấn, dứt khoát liền thuận theo tâm ý của hẳn, “Nơi này cách Vân trấn có xa hay không?”

“Mấy trăm km, xa cũng không xa, chính là không có máy bay tới.”

“Nếu không xa, còn ngồi máy bay làm gì? Ngồi xe lửa đi.” Ta tách ngón tay hẳn, “Xe lửa. Anh có ngồi qua sao?” Người này tám phần ngồi ít nhất là khoang thương nhân, rất xa xỉ.

Hắn cho ta một cái xem thường, “Vô nghĩa.”

Ta tính toán chút tiền trong túi, đề nghị nói, “Chúng ta đây liền từ nơi này ngồi xe lửa đi Vân trấn, nhưng sau... Uy uy anh, anh làm chi ~~~~”

Nói chuyện một nửa đột nhiên bị hẳn kéo ngã, ngã còn ngay tại nơi — ngay trên giường hẳn. Người giống như bị boong ném lên, chồng vó còn bị đè lên, lúc này hẳn muốn động cái ta kêu trời không nghe kêu đất không thấu.

Thật vất vả ngồi lên, người khác đã ép tới. Áo sơ mi màu trắng kéo ra, ánh mắt xuống chút nữa có thể nhìn thấy cái kia khu, ần, vẫn là một nút cúc màu sắc tiền nhiệm che mất... A, mẹ thực xin lỗi, ta tà ác. “Anh muốn làm gì?”

“Làm gì?” Hẳn cười xấu xa cường điệu lời ta nói, “Em nói anh muốn làm gì?”

Ta hai tay ba một tiếng đứng lên, che mũi chết cũng không mở ra. Ni mã, nên nói H vẫn cái gì thật không thể xem nhiều, hẳn còn không có động thủ đâu, chỉ nói vài từ ta liền bắt đầu bỏ não huyết áp cao, máu mũi bắt đầu chảy. Nhưng vấn đề là, H vẫn AV xem nhiều cũng chỉ là xem, muốn bản thân mình

thực hành sẽ... Kia lại là một chuyện khác!

Hắn tiếp tục tới gần, chớp mũi đã đụng tới ta, “Hách Quýnh, em chẳng lẽ không phát hiện anh giấu một chuyện trọng yếu không có làm sao?”

Chuyện trọng yếu?!

Sát, là chuyện tà ác đi!

“Ngô cổ trụ nê, lao chu tổ bát khẩu nộn củ giọt tai trụ nê giọt.” (ta nói cho người, lão tử không có khả năng làm ở trong này.)

Đặc sao, phẩm là trong H vẫn đem nữ chủ/ tiểu thụ mang đến khách sạn OX, cái kia đều là cận bã nam cùng cận bã công a!

Ta đem ánh mắt trừng lớn, gắt gao theo dõi hắn: Lâm lão nhị, anh xác định anh muốn thành cận bã? Anh xác định sao xác định sao?

Hắn yên lặng nhìn ta vài giây, đột nhiên cười ra tiếng, hai ngón tay vuốt lỗ tai ta, “Nhìn em xem, ánh mắt lớn như vậy có ích lợi gì, đến bây giờ cũng chưa phát hiện anh còn không có đóng gói hành lý.”

”! “

Hắn véo mặt ta, mỉm cười, “Ngoan, mau giúp anh thu thập một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Ta là một người lười, người lười đều không thích quan tâm. Nên nếu ta đi du lịch cho tới bây giờ là theo đoàn, nhưng lần này cùng Lâm Tiễn chuẩn em ra ngoài, cùng đoàn là không có khả năng, chỉ có thể tự giúp mình. May mà hiện tại internet phát triển, tìm tôi đặt vé xe cũng chỉ mất chút thời gian. Lâm Tiễn tìm đến mười phút, từ bên trong lấy ra phản tương đối thực dụng. Năm bắt phần vé xe này, hai người lấy việc công làm việc tư một lớn một nhỏ dưới tình huống thân không biết quý không hay lặn ra khỏi khách sạn.

Lo lắng đến muốn chơi tận hứng, nên đi chung đường tận lực phải thoải mái, bởi vậy ta mua giường nằm. Chẳng qua lúc nhận vé, xe lửa không có điều kiện tốt. Lại đứng dịp học sinh sinh viên nghỉ hè, rất nhiều người. Hơn nữa thời gian dừng xe ngắn, cũng không có người hướng dẫn. Lúc lên xe quả thật như đánh giấc, chen đến đòi mạng.

Phía sau có thể rõ ràng nhìn ra người thường cùng tiểu tư khác nhau, ta tận dụng mọi chỗ nào trống để chen. Một chút lại một chút chen đến cửa xe, quay đầu mới gọi tiếng. A, người đó còn đang đứng ở ngoài. Trừ bỏ biểu tình một mặt chán tình còn trùng to mắt, bộ dáng như một đám chen mua vé xem Avatar vậy.

Đáng thương, khẳng định là sợ hãi.

Ta không phúc hậu muốn cười, dất cổ họng ho vài tiếng, hắn thế này mới chú ý tới ta đã tới cửa xe. Nhìn thấy ta kéo dài khoảng cách với hắn, có lẽ là cảm giác được áp lực, hắn hít một hơi, tìm một chỗ trống chen vào đám đông. Nhưng, hắn chen không đúng nơi, phía trước là một sinh viên có cái lưng to lớn, bên trái là hình tượng đại thúc đáng khinh, bên phải là một thím cao lớn thô kệch. Hắn mới đi hai bước, thím bắt đầu rít gào, “Chen cái gì mà chen a, không có tố chất a!” Người trung niên bên trái cũng ồ ào một tiếng, “Người trẻ tuổi, cẩu đạp vào chân tôi!” Này tà hữu một kẹp đánh, một rít gào một ồn ào, mắt ta thấy động tác Lâm Tiễn ngừng lại, rõ ràng không biết theo ai.

Hắn dừng lại, ta chỉ biết hồng rồi — tin tưởng nhóm chen thang máy đều biết, chỉ cần do dự một lát, người liền không thể vào thang máy, không vào được thang máy liền có thể bị muộn, tiếp theo có thể bị trừ tiền. Nên, chen vào thang máy ở một ý nghĩa nào đó, tương đương giết tiền. Một lần do dự, chẳng sợ chỉ có một lát, người khác chỉ cần chen vào, người phải ngoan ngoãn chờ lần sau.

Quả nhiên, ngay lúc ta vừa muốn lên tiếng chỉ thị hắn ‘Mặc kệ, tiếp tục đi lên phía trước đi’, sinh viên phía trước hắn bị người đẩy chút, lui về phía sau từng bước, quả núi bao cả đỉnh đầu — mắt thấy người cao ngựa lớn Lâm lão nhị trực tiếp bị đẩy ra ngoài. Đại thúc thím bên cạnh nhân cơ hội chiếm vị trí, nhanh chóng xếp thành hàng nhất trận hình phòng thủ, hoàn toàn đem hắn bài xích bên ngoài.

Lướt qua biển đầu người, ta nhìn thấy trên mặt Lâm Tiễn tràn đầy bị phẫn.

Lúc ta không coi vào đâu bị khi dễ a...

Ta nhìn không được, lại sợ hắn chen không được. Vì thế lại lùi lại. Nhìn thấy ta giằng ngưỡn khí như vậy, trên mặt hắn bị phẫn rút cuộc mất đi chút, “Thế nào chen như vậy?”

“Người nhiều tự nhiên chen.” Ta túm tay hắn, chặt chẽ nắm chặt, “Anh cầm đồ cho chắc, đi theo sau em, ần. Bằng anh loại nhả nhận chen này, đến tới

cũng không lên được xe.”

Hắn không nghĩ nhiều liền vươn ngón tay ra nắm tay ta, nhưng sau cánh tay lại hướng bên trong, đem cánh tay ta ấn gần. Ta chậm rãi thở, mắt lạnh nhìn mười giây, xem xét đường chuẩn một cái liền chen vào. Một phen đỡ trái hờ phải sau, ta nỗ lực đem thím đáng người phía trước ta to hơn ta hai lần gạt sang. Chân đạp đến cửa xe, cánh tay phía trước sử dụng hết lực, rốt cục đem cái đuôi phía sau kéo lên.

Trong xe vẫn chật chội như cũ, nhưng tình huống đỡ hơn nhiều. Lâm Tiễn lúc này cũng hoãn lại, một bên thở vừa nói, “Vừa rồi nhìn em sừng sốt lâu như vậy, còn nghĩ rằng em cũng không dám chen.”

Ta bỏ tay hắn ra, đắc ý, “Cứ đùa, liên trình độ này em còn sợ? Vừa rồi em bắt quá là chờ phục hồi kỹ năng thôi.”

“Nói nhiều.” Hắn một bên cười mắng một bên đi dọc hành lang, đi được hai bước dừng lại, cúi đầu thì thầm một tiếng.

Ta rướn cổ nhìn thoáng qua, lập tức an ủi nói, “Không có việc gì không có việc gì, là nước tiểu trẻ con, nước tiểu trẻ con.” Nói chưa dứt lời, càng nói mặt hắn lại càng xanh thêm vài phần. Ta hợp thời ngậm miệng lại, không thêm nhắc lại. Thời gian tiếp theo, hắn ở trong này không thư thái quá. Tuy rằng ta cảm thấy một đại nam nhân cứ rối rắm vì sự tình nước tiểu trẻ con không phải chuyện lớn, nhưng nghĩ đến hắn cùng ta thất tha thất thểu ngồi xe lửa cách mạng hữu nghị này, lại cảm thấy hắn thực ừy khuất.

Không khí trong xe không tốt, các loại mùi hương kỳ quái đều có. Sau mở cửa sổ, thế này mới tốt hơn chút. Ta cùng hắn mặt đối mặt với một người, drap gối đầu còn không có sửa sang lại, nếp nhăn thành một đoàn. Lâm Tiễn chỉ nhìn thoáng qua liền xê dịch gần cửa, mở cửa sổ liền như vậy ngồi vào chỗ của mình, cứ thế ngồi yên. Có thể do duyên cớ không khí không tốt, cũng có thể là vừa rồi đại chiến chen xe mài mòn thể lực cùng lòng tự trọng của hắn, bằng ta thế nào gọi hắn, hắn cũng chỉ bộ dáng miễn cưỡng, nếu không nữa thì chỉ ứng vài câu.

May mà ở trên xe cũng không thiếu bạn tán gẫu, không lâu sau ta cùng người đối diện tán gẫu khí thế ngất trời. Người đó là một cô nương mười bảy mười tám tuổi, rất là bu hân. Một người khiêng một thùng táo đi lên xe, hiện tại đang ôm thùng táo ăn cùng ta bất quãi. Giường giữa là một nam nhân trẻ tuổi thật nhã nhặn, tự giới thiệu là bác sĩ mổ bệnh viện, mục đích cũng đi Vân trấn. Ta nổi hứng thú, hỏi anh ta có phải hay không cũng đi lữ hành. Mổ bác sĩ mỉm cười lắc đầu, ánh mắt về sau rơi xuống giường giữa phía ta, nói đi bởi bằng hữu.

Bằng hữu bác sĩ là một nam đeo mắt kính trắng nõn, thân hình nhỏ gầy, diện mạo phổ thông. Nhưng người này lời nói không phải loại ít lời, trên cơ bản cậu tình ngữ liền luôn luôn nói chuyện. Mặc dù có chút huyền ảo, nhưng thỉnh thoảng bất ngờ kiến thức uyên bác, đối với tình hình chính trị đương thời cùng cái nhìn thời sự cũng phi thường độc ngôn. Đến sau lại, liền ngay cả Lâm Tiễn cũng thú vị chống cằm, nghe hắn chậm rãi nói.

Tối Vân trấn đã là buổi tối tám chín giờ, trên xe dưới xe một phen ép buộc làm ta cùng Lâm Tiễn đều mệt, trước tìm khách sạn đã đặt sẵn sau liền đều tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Du lịch thôi, bảo trì thể lực là điều đầu tiên.

Vân trấn rất đẹp.

Mặc dù trong tờ quảng cáo du lịch giới thiệu gọi ‘Trung Quốc Venice thu nhỏ’, nhưng ta cảm thấy không chuẩn xác. Đồng dạng là thủy thành, nơi này cũng không hoa lệ khinh ni, chính là có đậm ý thần nhiên. Hành tẩu bước chậm trên mỗi lát đá từ trong ngõ nhỏ, thời gian trở nên rất chậm, hết thấy đều có vẻ bình tĩnh mà an nhàn.

Ta kéo Lâm Tiễn xuyên qua các ngõ nhỏ, xem dân cư phong cách cổ, xem dòng chảy cầu đá. Có khi sẽ đi một mạch, cũng sẽ đi đến chỗ ngõ nhỏ ở sâu, phát hiện một quán nhỏ rất đặc sắc. Ở trong quán sờ đông sờ tây một trận, cuối cùng ta nhìn trúng một chiếc khăn hoa sắc sặc sỡ.

“50 đồng.” Chủ quán hét giá không chút nào chùn tay.

“Rất quý, 25!” Ta chém không chút do dự.

“25 không có khả năng, 35 đồng!”

“Nhiều nhất 30 đồng!”

“33!”

“30!”

“Được rồi được rồi, tiểu muội muội, điểm rõ ràng, 32 đồng.”

“Không được, tôi liền ra 30!” Đây là lúc trọng yếu, trả giá nhanh có thể lấy thêm.

Nhưng, thỉnh thoảng nam nhân bên cạnh đột nhiên mở miệng, “Đều rõ ràng một điểm, 40 đồng hai cái.”

Xem xét xem xét xem xét xem xét, ai nói nam nhân sẽ không mặc cả, có nam nhân thiên phú mặc cả đỉnh đúng là tâm ngoan thủ lạt. Ta một bên cảm thán một bên nói tiếp, “Đúng là, 40 đồng hai cái cũng không sai biệt lắm, chú xem, này còn nhiều.”

Chủ quán không vừa ý, “Này cũng thái quá, không nên không nên.”

“Kìa...” Ta mới mở miệng, tay đã bị Lâm Tiền néo néo, quay đầu vừa thấy, hắn nghiêng nửa thân mình, mũi chân hướng ra ngoài. Mắt nhìn về phía xe bên này, cảm hơi hơi nâng lên, khoe mắt dư quang đảo qua quây, miệng ngao mạn, “Không được liến tít, bên ngoài cũng có bán, có nhiều lựa chọn hơn.” Nói xong túm túm tay, bộ dáng thật không kiên nhẫn, “Đi thôi, không cần lãng phí tinh lực. Quán ban ngày, đi chọn cũng cần thời gian.”

Trong lòng ta vẫn luyến tiếc cái khăn đặc sắc kia, nhưng cũng cảm thấy Lâm Tiền nói rất đúng. Vì thế liền đi theo hắn vài bước, mặt sau tiếng chủ quán liền đuổi tới, “Ai ai, đợi chút, chặc... Vừa mới khai trương, đây hai cái tính 45 đồng đi.”

Ta cảm thấy vui vẻ, đã nghĩ quay đầu trở lại. Nhưng lực đạo trên cánh tay tăng thêm vài phần, làm ta nghe răng nhếch miệng. Chỉ nghe thấy tiếng hắn chậm rì rì thổi qua, “40 đồng.”

Dựa vào, Lâm lão nhị, người chẳng những ngoan (ngoan: độc), còn ngon thật sự đúng chỗ.

“40 thì 40, lại đây lấy đi.”

Ai ai, nên nói tâm ngoan thủ lạt giả chiếm tiện nghi thôi. Trong lòng ta nóng lên, đột nhiên đàn độn hòa theo phong trào ép giá, “40 vẫn đắt, 35 đi.”

Lâm Tiền bắt tay của ta uốn éo, mắt đảo liên phi tới đây.

Bắt đầu còn cảm thấy mặc danh kì diệu, nhưng rất nhanh ta cũng không kí quái — người trực tiếp bị đuổi ra ngoài. Đại khái lão bản đối với ta loại lật lọng này hình thức mặc cả phi thường phần nộ, dứt khoát ngay cả đồ khác cũng không bán.

Rất mất mặt, ta xám xịt cúi đầu, tùy ý Lâm Tiền một đường túm đi. Đi ra khỏi ngõ ta mới dám lên tiếng, “Em, em vừa rồi có phải hay không rất quá đáng a.”

“Em nói đi?” Hắn bỏ tay ra, biểu tình bất đắc dĩ, “Bản thân ra mức lại phủ định, cái này gọi là nói không giữ lời.”

Mũi chụp rất lớn, ép ta tới đau cổ.

Mặc dù có một đoạn không thoải mái, nhưng hành trình kế tiếp cũng thật thư thái khoan khoái. Vân trấn có món đặc sắc là điểm tâm cùng nhiều nơi ăn vặt, còn có kẹo mạch nha dính dính nổi danh cùng rượu hoa. Ta mua thoải mái, ăn cũng thoải mái. Lâm Tiền đa số đều đứng một bên nhìn, trừ phi ta uly hân, bằng không hắn cũng không chủ động ném thử.

Đi được một chút rồi ngừng, cãi nhau ầm ĩ cũng qua hai ngày, ý còn chưa hết. Chúng ta trụ ở khách sạn bên ngoài thủy thành Vân trấn, sau lại nghe bên trong thủy thành cũng có du khách ở lại với dân cư ven sông. Lo lắng lúc xuất hành tiện lợi cùng bất đồng nơi dừng chân hưởng thụ, không do dự liền trả phòng rồi đi vào. Nếu dân cư đặc sắc, giá tự nhiên xa xỉ, nếu như bình thường ta khẳng định sẽ do dự. Nhưng, bên người đi theo một kim trư (con lợn vàng), nhân gia cực lưu loát lấy tiền, đặt phòng.

Mở là hai phòng nhỏ gần nhau ven sông, mở cửa sổ ra là một dòng nước xanh thanh u, lúc nhắm mắt lại cảm thấy dòng nước dưới chân lưu động, nhin không được có chú cảm giác nhộn nhạo. Lúc này Vân trấn còn chưa tới mùa du lịch thịnh vượng, vùng lân cận ven sông sớm tắt hơn nửa đèn đuốc, gần đây có mấy đèn lồng, giống chân trâu ở trên ngọn cây tiem.

Thủy thành ban đêm thật yên tĩnh, đối với người thành thị có thói quen ồn ào náo động mà nói, thực rất yên tĩnh.

Ta ở trên giường lăn qua lộn lại thật lâu vẫn vô pháp ngủ, nhắm mắt lại bên tai là tiếng nước róc rách chảy, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng bọc nước. Không biết là có hòn đá nhỏ dạt vào bên sông, hay là đàn cá né du khách ngoi lên để thở. Tóm lại ta bị những âm thanh thường ngày không chú ý tới quấy nhiễu không ngủ được, lăn lổn lổn từ trên giường đứng lên, lục một ít điểm tâm vừa mua trên đường. Nhớ hiện tại cũng mới hơn 9 giờ, Lâm Tiền khả năng cũng không ngủ, dứt khoát đi tìm hắn.

Gõ cửa thật lâu mới mở, ta thật không kiên nhẫn lấy khuỷu tay chọc hắn một chút, “Làm gì đâu, chờ lâu mới thấy mở cửa.”

Hắn nhìn nhin, muốn nói lại thôi. Ta giờ mới phát hiện trong phòng hắn lại có người, cẩn thận nhìn còn thấy quen mắt, cư nhiên là bác sĩ bồi bằng hữu đi đến đây. Hắn dựa lưng vào cửa sổ, trong tay cầm một vỏ rượu, mặt đối diện cửa, giờ phút này hướng ta hơi hơi cười. Trong nháy mắt mặt ta liền đỏ lên, cảm giác cứ như bị người bắt tại giường.

Lâm Tiền chần trước mặt ta, thấp giọng nói, “Như thế nào?”

Mặt ta cháy lợi hại, lại nhin không được tò mò nhìn xung quanh, “Hắn thế nào lại trong phòng anh? Hai người trước kia nhận thức?”

“Không phải là ở trên xe lửa nhận thức, hắn cũng ở nơi này, gặp liền nói chuyện phiếm.” Ánh mắt hắn có chút phiêu di, “Em tìm anh có việc?”

Không hiểu còn có chút nhụt chí, ta đem kẹo để vào tay hắn, “Sợ anh buổi tối đói bụng, đem điểm tâm cho anh.”

Hắn hé miệng cười, “Đều là ngọt?”

“Có mặn, có chút thịt.” Ta lại liếc mắt xung quanh, nỗ lực làm bản thân khẩu khí không ra vẻ hiếu kì, “Nếu anh bận, em trở về ngủ.” Miệng nói như vậy, nhưng biểu tình lại hoàn toàn khác. Chính là hắn một điểm không có ý tứ giữ lại, liền đứng cạnh cửa nhìn ta.

Không có biện pháp, ta một nữ chưa cưới, như thế nào cũng không thể da mặt dày trước một nam thanh niên chưa cưới ngoài cửa. Huống chi, hiện tại trong phòng nam thanh niên còn có một nam bác sĩ không biết đã cưới vợ chưa.

Này nhất định là một người ban đêm trần trọc không yên, ta giống như bánh rán ở trên giường rán cả buổi cũng không có biện pháp đi vào giấc mơ. Cả đầu hiện lên dấu chấm hỏi, Lâm Tiến là người xử sự cẩn thận, không dễ dàng giao tiếp với người khác. Bác sĩ kia ở trên xe lửa còn không có nói chuyện với hân quá hai câu, hân thế nào lại để người trong phòng? Hơn nữa, hai người này còn cùng một chỗ uống rượu a.

Càng nghĩ càng không thích hợp, càng cân nhắc càng không ngủ được. Dứt khoát rời giường, thong thả bước đến bên cửa sổ, dán lỗ tai lên vách nghe động tĩnh. Được rồi, ta biết hành vi này rất đáng khinh, giống như nghe trộm người ta động phòng, nhưng cái này không chịu nổi tò mò. Đứng một bên cửa sổ nghe cả buổi, trên mặt bị muỗi đốt ba bốn nốt, cũng không nghe ra nguyên do gì. Ta nổi giận, đêm nay nếu không làm rõ ràng, ta không thể ngủ được!

Nửa đêm 12 giờ, rốt cục nghe thấy cách vách truyền đến tiếng ghế dựa bị kéo cùng tiếng mở đóng cửa. Ta chấn động tinh thần, đi dép lê kéo ra ngoài cửa. Thật khéo, bác sĩ kia đã trở lại phòng mình. Mà cửa phòng Lâm Tiến mới đóng một nửa, ta mất tinh thần, một chân liền chặn vào trong khe cửa. Bá đạo mở ra còn không quên khẽ quát nói, “Không được nhúc nhích!”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

“Không được nhúc nhích!”

Người ở bên trong quả nhiên bất động, ta nhân cơ hội đập cửa đi vào, tay cầm tay nắm cửa ầm một tiếng đóng lại. Hân lui từng bước, hiển nhiên rất kinh ngạc nhìn ta. Lúc này hân đã cởi áo ngoài, đại khái là chuẩn bị đi tắm rửa. Ta cố không để ý tới cô nam quả nữ, chi tiết nam nhân không mặc quần áo linh tinh, húc đầu liên hồi, “Bác sĩ kia, bác sĩ kia rốt cuộc tìm anh nói chuyện a.”

Hân híp mắt nhìn ta trong chốc lát, chậm rì rì nói, “Hân tìm anh có chuyện gì, quan em chuyện gì? Hách Quýnh, em đối với hân rất đề bụng.” Hân vươn ngón tay điểm mũi ta một chút, “Em coi chừng một chút, anh hay nhìn lắm.” Biểu tình kia, khẩu khí kia, cư nhiên khác lạ.

Ta một đập bỏ tay hân, “Anh điên a.” Lúc này mới chú ý tới trong không khí có một cỗ mùi ngọt ngào nhàn nhạt, nhớ tới loại hương vị này là rượu đặc sản ở nơi đây. Ngày đó đi phường rượu, sư phụ làm rượu đã nói, loại rượu này độ cồn cao, tác dụng chậm, thật dễ uống say. Nhìn bộ dáng hân hiện tại, tuy rằng người không có ngã trái ngã phải, nhưng ánh mắt biểu tình rõ ràng không thích hợp.

Tâm tư ta vừa động, quay đầu mũi chân hướng ra ngoài đang muốn đẹp đường hồi phủ, không nghĩ rằng trên cổ tự nhiên căng thẳng, người đã bị gạt sang. Tất nhiên ta thét chói tai cùng dãy gục, nắm tay đập vào đầu cũng ắt không thể thiếu, lại nghe được tiếng hân rầu rĩ. Nhưng cánh tay vẫn trên cổ ta, chẳng qua lực đạo phóng nhẹ rất nhiều.

Ta ho cạn vài tiếng, quát, “Anh làm gì?” Vừa vào đúng lúc này, cửa bị người nhẹ nhàng gõ, “Nhĩ hảo, xin hỏi có chuyện gì sao?” — người trong lòng có quý cùng người đang làm chuyện xấu đều tương đối chột dạ chân nhuyển, giống hiện giờ, người bên ngoài bắt quá một câu nói mà thôi, ta liền bị dọa tới chân tay lạnh cả người toàn thân như nhũn ra. Đối lập với ta khẩn trương, Lâm Tiến không chút nào hoảng loạn, cánh tay hân đi xuống sườn ta, cúi đầu thì thầm nói, “Ứng một tiếng, nói không có việc gì là được.”

Lúc hân nói chuyện tiếng gõ cửa không ngừng, ta chỉ phải nghe hân, lấp bắp ứng vài tiếng. Tiếng đập cửa đình chỉ im bật, từ trong phòng ra ngoài đều là một mảnh yên tĩnh.

Quả nhiên là không có việc gì.

Nhưng, thật sự không có việc gì sao?

Hân ôm ta lui lại, trực tiếp ngồi trở lại ghế tựa. Cầm tựa trên vai ta, vừa đúng hợp với chỗ lõm xuống của xương quai xanh, hơi hơi đau. Một tay hân ôm thắt lưng ta, một tay xiết chặt tay ta, rất có tính nhẫn nại một ngón một ngón đan vào nhau, thấp giọng nói, “Nhìn xem, giống em loại ngu ngốc này, chọn đúng vào lúc này, đến đây em còn muốn làm gì?”

Oanh một chút mặt liền thiêu chín, đầu như bị một đám ong mật bay quay ong ong vang, lấp bắp, “Em, em có khả năng gì?” Lại nói nam nhân thế nào đều có khí lực lớn hơn nữ nhân rất nhiều, càng không cần nói hân còn say. Đại khái là do rượu cùng mùi rượu bên ngoài, phía sau lưng tiếp xúc trực tiếp với nơi nóng đôi mắt, giống như thiêu cháy. Ta thật không tự nhiên xê dịch thân thể, không nghĩ tới cánh tay hân cương một chút, một cỗ mùi rượu đậm phát qua gò má, ta lại không dám động đậy.

“Lâm Tiến, anh đừng lộn xộn.”

“... Anh không động.”

“Anh uống bao nhiêu?”

“Hai chén.”

“...”

“Vị rất ngon. Em muốn thử không?”

Ta quay đầu muốn rít gào hẳn vài câu, không nghĩ tới vừa mới quay lại đã bị hấn nghiêm nghiêm thực thực đổ một ngụm. Rượu theo trong miệng hấn thô lỗ uy đến miệng ta, dọc theo yết hầu đến thực quản đến ruột, một đường chảy xuống dưới, như một loại bom nguyên tử trong thân thể nổ tung. Mùi rượu thơm ngọt, mơ hồ có chút cay cay. Âm toán ta sau hấn còn không hài lòng, cầm chai rượu hướng bên miệng ta.

Men say tới hưng mãnh, đầu giống như bị sóng biển đánh vào mặt, người liền có chút hoảng hốt. Ẩn ẩn thấy sự tình sẽ phát triển theo hướng không thể đoán được, lại vô pháp vấn hồi.

Nhưng, cho dù là biết, ta cũng không có kháng cự.

Vì sao? Bởi vì rượu ngon trong bụng, sắc nam lại ở phía trước.

Giống ta loại người đứng độ tuổi nữ chưa già, đứng là tuổi không lớn không nhỏ, trước lại mở hiệu sách bắt lương, trong đó lại có khá nhiều sắc nữ động lại ước số đáng khinh. Tâm lý cùng sinh lý bị vây trong giai đoạn cực bông bột tràn đầy trưởng thành, ánh mắt sắc nam ánh lên hình ảnh thực nữ cùng dục nữ, ni mã hài lòng nhất chính là giống như trước mắt vậy, có hình lại có khoản còn dùng bên... Nha, thực xin lỗi mẹ, ta lại tà ác.

Cái gọi là tửu sắc tráng nhân đàm (rượu làm cho con người thêm can đảm).

Này liều cùng cẩn thận, khi đã vùng lên liền càng không thể vấn hồi. Chất adrenalin tác dụng lên thần kinh trung ương, lại ảnh hưởng đến thần kinh vận động, vừa thông suốt đánh trống reo hò kháng động, đây là tục xưng đánh máu gà châm*. Dưới loại tình huống đánh máu gà châm này, người bình thường sẽ có một căn cân, thật dễ dàng tìm một đường đi đen tối.

*Đánh máu gà châm (đả kê liễu huyết tự đích): Trước đây ở TQ cho rằng lấy máu gà bơm vào cơ thể sẽ có lợi cho sức khỏe, mỗi khi bom xong thì người lằng lằng, trạng thái hưng phấn, phấn khích. Ở đây chỉ người đang có trạng thái hưng phấn, phấn khích, sức lực tràn đầy.

Ngón tay hấn từ bên ngoài tiến vào quần áo, ta không nhịn xuống chiến ý được.

Cũng không biết hấn có cố ý hay không, lúc đầu gần như dùng đầu ngón tay trượt nhẹ nhàng trên thắt lưng. Thịt bên hông của ta là nhược điểm, bình thường xoa bóp sẽ ngứa co lại. Nhưng hấn lực đạo không nặng không nhẹ, chính là ái muội gãi ngứa, lại xoa xoa một vòng. Loại tra tấn này thật đòi mạng, bởi vì cái dạng như có như không này sẽ làm lông và mạch máu khản trương co rút lại, đầu dây thần kinh truyền cảm tốc độ nhanh hơn. Không dùng được nửa phút, cơ bắp dọc theo hai bên xương sống chậm rãi cứng lại, ngay sau đó là sau gáy sẽ có hơi hơi chút cảm giác cháy. Về sau là bên tai, giống như bị hung hăng đốt nóng.

Hô hấp sẽ trở nên ngắn ngủi mà cấp bách, ngay cả răng nanh đều nhin không được mà đập vào nhau.

Hấn nhất định là thật vừa lòng phản ứng như vậy, nhẹ nhàng mà thổi qua mặt ta, môi dọc theo thái dương hoạt động. Hơi thở nóng rực thổi vào tai, phiến môi mềm mại ấm áp xẹt qua vành tai, lưu lại một lát. Tay ta gắt gao nắm lại, nỗ lực làm chính mình không run lợi hại như vậy. Nhưng, giây tiếp theo, vành tai bị cắn một ngụm không nặng không nhẹ. Đầu quả tim nóng lên, cơ hồ thốt ra tiếng. Rõ ràng là kêu đau nhưng lại mềm yếu vô lực, như loại làm nũng, rất là mất mặt.

Cánh tay hấn hơi hơi dùng sức, vòng vòng thắt lưng ta nửa vòng xong, người đã bị hấn nhéo lại đây. Ta hiện tại không sai biệt lắm ngồi trên đùi hấn, nửa người trên ngửa ra, gối đầu lại dựa vào ghế vịn. Tay hấn vẫn như cũ lưu bên hông ta, có thể cảm giác được độ ấm trên tay hấn, thậm chí có thể cảm giác được các khớp xương rõ ràng trên tay hấn cách một lớp quần áo. Tay để trong ngực hấn chậm rãi thả lỏng, cuối cùng nhẹ nhàng mà lặc tại bên sườn.

Ánh mắt hấn trở nên dị thường sáng ngời, như là hai đám lửa nhỏ. Môi chậm rãi mân lại đây, khoe miệng vẽ lên một đạo độ cong khinh bạc. Cánh tay đặt sau lưng cũng có động tác, ngón tay gọi lên, dọc theo xương sống một đường thẳng xuống. Linh hoạt theo khe hở chui vào, bàn tay liền dán tại cuối xương sống, trụ lại. Đầu ngón tay nhẹ nhàng chậm rãi trượt đi, kéo dài xuống, cuối cùng lưu lại tại khoảng không gian nhỏ nhỏ hoa động nhẹ nhàng qua lại.

[Thảo *đỏ mồ hôi*: Tiếp nước tiếp nước, nguy cơ tăng huyết áp rất cao *ò e ò e*]

Chỉ trong nháy mắt mà thôi, cảm giác sờ hữu đều trở nên sâu sắc mà rõ ràng. Có thể nghe thấy dưới sàn là dòng nước chảy thông thả, cũng có thể nghe thấy bờ bên kia liễu rủ bị gió thổi phát ra tiếng vang nhỏ vụn. Thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập lẫn nhau, thế nhưng tiết tấu kì dị giống nhau. Lực đạo bên hông chậm rãi bị bắt nhanh, người liền không tự chủ được lại gần nhau.

Ta chưa bao giờ cách hấn gần như vậy, cũng chưa bao giờ nhìn hấn gần gũi như vậy. Ta thừa nhận, hấn quả thật rất có phẩm sắc. Mặc kệ xem ở góc độ nào, đều thật thuận mắt ta. Tỷ như ánh mắt sáng ngời mà lớn kia, lại tỷ như đôi môi mỏng manh. Nhiệt tình ướt át mẫn cảm mà mê người.

[Thảo *đỏ mồ hôi* *đỏ nước miếng*: tiếp tục tiếp nước, chưa là gì đâu!!!]

Không thêm suy xét, ta lại gần liếm hấn một ngụm — ần, kỳ thực là ta muốn làm theo trong sách miêu tả dùng liếm môi quyến rũ gì đó, nhưng rõ ràng

thiên phú không đủ, bất chúc không tốt. Hào hào một nụ hôn dụ hoặc, thực hành bị ta diễn luyện thành liếm liếm quả đồ thăm.

Bất quá, không quan hệ. Ta tuy rằng bất chúc thất bại, nhưng môi a đầu lưỡi a cái gì đều tiếp xúc đúng sao, tốt xấu động tác đều đúng chỗ.

Hơn nữa, hiệu quả cũng vô cùng tốt...

Được rồi, kỳ thực hiệu quả này — thực đặc biệt là dựng sào thấy bóng* a!

Dựng sào thấy bóng* a! — này hiện tại đã không phải thành ngữ, nó chính là cái động từ + từ hình dung!

*Dựng sào thấy bóng: dựng cây sào dưới ánh mặt trời, thấy được bóng cây sào thẳng hay nghiêng, ý nói tốt xấu đều phơi ra hết.

Mọi người biết!

Áo không biết từ khi nào đã bị cởi ra, vứt ở bên cạnh, nhần nhần thành một cục. Hiện tại chúng ta số lượng quần áo bằng nhau, thật tốt để thuyết minh cho nam nữ ngang hàng từ sở hữu hàm nghĩa này.

“... Ngu ngốc” môi hấn trên người ta còn hằm hằm hồ hồ phê bình, “Liên loại công phu này...” Trên miệng nói vậy, động tác lại tuyệt không khách khí. Áo con cùng lúc hai tay ta chậm rãi hoạt động, ngón cái thủ sẵn căn xương sườn từng đoạn từng đoạn hướng lên trên, còn lại bốn ngón tay gắt gao dán lên thất lưng cũng thông thả thả lỏng, một tắc một tắc cướp bóc đi lên.

Môi hấn cùng ta tách ra một chút, nhẹ nhàng mà một ra hơi sau lại há mồm ra cắn. Lưỡi chậm rãi ma động, răng bóng loáng sát môi dưới của ta, ái muội liêu nhân. Tiếp theo từng bước từng bước lại đi xuống tìm kiếm, từ dưới cổ họng đến xương quai xanh, một đường đi xuống. Tay từ hai bên sườn chậm rãi trượt lên, nhẹ nhàng mà thừa nâng lên lại cúi đầu mai phục.

Khoái ý xa lạ cứ thế tới rào rạt, tràn ngập đầu — sau ta mới chính thức hiểu biết nói và xem cùng với làm xong hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Chỉ xem, chưa hẳn sẽ nói, sẽ nói chưa hẳn sẽ làm. Giống ta loại ‘Duyệt’ qua H văn xem quen động tác tình thú này nhưng thực tế kinh nghiệm một điểm cũng không có trong người, thảo luận khời lạt hà của bạo sao áp của cái gì đạo lý rõ ràng, cũng thật chính lúc bắt đầu, cũng phải dừng tới nói lắp. Tự như bây giờ, bị hấp mấy ngum cắn mấy lần liền bị sợ hãi, ô ô ngao ngao kêu, phi thường không có định lực. Loại thanh âm này hiển nhiên là ảnh hưởng đến hấn, tuy rằng tay cùng miệng không chung, nhưng ánh mắt ta thấy rõ, bên trong rõ ràng viết ‘Thực chiến diễn luyện, hảo hảo học tập’.

Học cái này? Mỗi ngày đều phải nhớ sao?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Ta giống như sâu lông néo vài cái, lại luồn tay vào mái tóc dặt lại bám vào cánh tay hấn, cuối cùng là đem người tách ra. Hai tay ôm trước ngực che nhiều chỗ nhiều dầu hồng loang lổ, hung dữ, “Không được nhúc nhích.” Hiển nhiên loại không được nhúc nhích này so với lúc trước khuyết thiếu uy lực hấn, hấn căn bản không có nghe vào. Chẳng những không có nghe vào, lại còn thêm kích thích. Nhân gia hai tay lướt qua, vừa chuyển đứng dậy, ta liền trực tiếp bị bế lên giương.

Ta theo bản năng hướng về bên trong mặt dựa vào, nhưng rốt cuộc động tác không đủ nhanh, chân bị hấn một tay đem trụ. Ba ba hai tiếng, dép lê bị vứt đi. Chân ta đập lung tung vài cái, vẫn bị hấn sử dụng lực nhỏ củ cái rút qua. Nhìn ra được hấn cực lực ản ản, muốn để bản thân biểu hiện chẳng phải cấp. Nhưng nghĩ là nghĩ, động tác trên tay không có chút chần chờ hàm hồ.

Hấn nửa phủ thân thể, tay trái vòng qua cổ tay quá nửa, khiến cho ta không thể không ngửa nửa thân trên ngẩng đầu đón hấn. Hôn mật mật hạ xuống, ở trên mặt, đến cổ, có vẻ vội vàng mà hoảng loạn. Làn da non mịn ản ản xuất hiện dấu hôn, lặp lại chậm chạp chậm rãi rõ dần.

Trước mắt ta chớp lên trừ bỏ mặt hấn, còn lại là ngọn đèn trên nóc nhà, chói lọi đến chói mắt. Ta xoay đầu, môi vừa đúng sát vành tai hấn. Thân thể hấn rõ ràng cương lại, tiếp theo liền điên cuồng như áp lại đây. Ngón tay thon dài trên người dao động, rất nhanh liền tìm được mục tiêu kế tiếp.

Quần áo của ta thì nằm trên sàn, quần áo của hấn lại vẫn cô linh linh bị vứt một bên. Nam nữ lại bắt đầu bất bình đẳng a... Ta cực kì bất mãn kháng nghị cũng hành động, rất nhanh, nam nữ lại ngang hàng. (= =, Quýnh a, ta nên làm gì với người đây...) (lời tác giả đây không phải Thảo đầu = =)

Dáng người hấn so với tưởng tượng của ta tốt hơn nhiều, cơ bắp rắn chắc được phân bố hợp lý. Này thuyết minh rằng bình thường chú ý rèn luyện bảo dưỡng đầy đủ, lúc mấu chốt cần thành tích.

Ta nhìn không được sắc tâm, thừa dịp hấn đứng dậy tắt đèn néo đuôi hấn một cái — lúc trước nói ta kiến thức rộng rãi, nhưng chỉ có khuyết thiếu kinh nghiệm thực chiến. Ta loại mới này trên tay đặc biệt dễ dàng phạm sai lầm chi tiết này, người nói một chút, ta động liền tiện tay đâu? Thế nào không thể nhẫn được đâu? Để sau không cần nói ăn bớt, quạt giết dầu đều được a.

Liên thử một tay, hậu quả cũng không tính là đùa với lửa, quả thực chỉ là châm ngòi — bên này ta còn đang vui vì được làm trộm, người bên kia đã đem bản thân như trứng gà lộc sò đến. Không nữa câu dư thừa, vừa ra tay trực tiếp đem ta cấp ném đi.

Cái gọi là ném đi, chính là ý tứ trên mặt chữ.

Lưng, ở phía trên.

Hắn phủ người lên, tóc đảo qua lưng ta, có chút ngứa. Chóp mũi hơi lạnh trượt xuống xương sống rồi cuộc dừng lại, ngay sau đó một trận cán nhẹ nhàng. Đem mặt chôn trong gối, nhìn không được toàn thân run run nhẹ. Ngón tay hắn theo mắt cá chân ma sát lên trên, cái loại tê tủy choáng váng cảm giác dờn núi lấp biển đánh lại đây. Lúc đầu thân thể còn gắt gao co lại, chậm rãi chậm rãi biến thành một bãi nước.

Ngón tay xảo quyết dừng tới giữa hai chân, thử nhập vào một ít. Ta rồi cuộc nhìn không được, trong cổ họng phát ra một chuỗi nước nờ. Người cũng xoay lại, hai đùi giống cái kẹp lại đây, đem ngón tay đang giờ trò xấu xa không thể động đây. Hắn nở nụ cười, dán cơ thể của ta lên trên, giống như thương lượng, “Ngoan, thả lỏng, anh sẽ không hiểu động.” Hắn càng nói vậy, ta càng hoảng hốt đỏ mặt, người trực tiếp liền cứng ngắc. Hắn mất chút khí lực rút tay ra, tiếp theo khuynh thân ép xuống, chóp mũi đụng vào dụi lên mặt ta, mười ngón tay đan vào tay ta, ta chạm vào ngón tay xảo quyết của hắn, trên đó có niêm niêm ướt át.

“Sợ?”

Hắn đối với chuyện này cũng không xa lạ, có ý tứ hàm xúc khích tướng. Bình thường ta sẽ mạnh miệng, nói ai sợ a. Nhưng trước mắt lúc này, tình huống khác nhau rất lớn. Vì thế, ta thừa nhận nói, “Em sợ.”

Ngay lúc này đây, nói sợ không dọa người.

Hắn không dự đoán được ta sẽ thành thật, do dự một lát sau liền thấp giọng dỗ, “Thả lỏng, không có việc gì.”

Ta định phản bác hắn nói người nói không có việc gì liền không có việc gì a, việc này mới lớn quả thật có thể sánh vai với nhân sinh đại sự. Thật trách không được đều nói nam nhân đều dè dỏ, lúc nói dối vu vu hồ. Nhưng, lời này còn trong họng ta chưa kịp nói, người bên kia đã nhanh chóng hành động.

Hành động này, thật cường thật mãnh.

Cường, cũng là ý tứ trên mặt chữ.

Không dự kiến, trên tay không tránh khỏi bị thương cùng tiếng thét chói tai chấn kinh thâm thiết.

Thấy thấy ta kêu thảm thiết, hắn miễn cưỡng dừng lại, hai mắt nhìn ta, trong ngực phập phồng không chừng, suyễn giống như chạy 800m. Vùi đầu vào gáy ta, thân thể hơi hơi run run, nhưng cơ trên tay gồng lên, vào cũng không thể vào. Nghe ta trách móc, hắn liền dán lên lỗ tai ta dỗ một câu. Nhưng ta đau a, nghe là nghe không vào, chỉ muốn cho hắn lập tức rút ra.

Hắn tự nhiên không đồng ý, vẫn như cũ nửa dỗ nửa lừa, “Rất nhanh, rất nhanh, rất nhanh là tốt rồi.”

Ni nỡ rất nhanh cái gì a! Rất nhanh cái vô nghĩa a! Người cho rằng đây là tiem a!

Đồ khốn khiếp!

Ta thật sự nghĩ không ra, rõ ràng bị thương đỏ máu rơi lệ là ta, hắn thế nào có biểu hiện thống khổ như vậy? [Thảo: dục cầu bất mãn a~~~~~ Lâm Tiễn *phóng dao*]

“Anh nha biểu tình thống khổ này cho ai xem vậy?”

“Đương nhiên chỉ có thể biểu hiện cho em xem,” hắn mỉm cười, thân thể cúi thấp, lui lui ra sau. Tư thế kia có điểm giống con báo chuẩn bị sẵn, rất duyên dáng. Bất quá tư thế duyên dáng tiếp theo làm ta bị ác mộng a ác mộng, kia cự ly ngắn còn công kích dày đặc làm thế nào có thể chống đỡ được?

Chân co lại, nghĩ nhắc một chân đem hắn đá văng, nhưng hắn một tay chặt chẽ cố định trên lưng ta, một tay kia trụ ở chân kia, ngón cái để thật sâu chỗ đầu gối. Hắn công kích giống hân hôn, dày đặc thâm trầm, không chỗ trốn tránh. Đau đớn chậm rãi tan đi, một loại cảm giác không thể thành lời trong thân thể trào lên. Thân thể ma sát sinh ra rất nhiều mồ hôi cực nóng, ngay cả nơi giao nhau cũng ướt thành một mảnh. Rồi cực ta buông tha chống cự, tay của qua quang qua nách hắn, ôm lấy bờ vai hắn, tư thế này trực tiếp tiếp xúc thân mật không hề giữ lại. Hắn cũng cảm thấy được, gò má sát lại đây, cọ giống như làm nũng. Càng về sau động tác của hắn càng sắc bén càng hung ác, quả thật như điên. Ta thế nào lại liều mạng cắn răng ầm ừ, vẫn thỉnh thoảng phát ra vài tiếng rên rỉ.

Rất mãnh, sẽ chết người.

Đến lúc cuối cùng, ta đã kiệt sức, một thân mồ hôi đầm đìa.

Hắn một cánh tay vòng qua cổ ta cho ta điểm trụ, lại duỗi thân thủ qua chỗ bị nhiều nếp nhăn lại. Nhìn hắn một mặt cảm thấy mỹ mãn, lại nhẹ giọng nhỏ nhẹ dỗ, lời nói ra so với hắn còn hay hơn. Nhưng sau một phen ép buộc, ta sớm buồn ngủ đòi mạng. Kia còn có tình lực gì để nghe lời ngon tiếng ngọt, dù ăn cũng ăn qua, kẻ tiếp liền thành thật ngủ đi.

Mà ta nhắm mắt lại, lại không thể lập tức đi vào giấc ngủ. Phòng độ ẩm lên cao không nói, cái mùi ái muội mới là nguyên nhân làm cho người ta trần trọc không yên. Hắn cũng cảm thấy được, thật sẵn sốc đứng dậy mở cửa sổ. Hơi thở thủy sinh thực vật từ cửa sổ bay vào, tiêu không ít mùi làm cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh. Ta cọ cọ gối đầu thịt người, mang theo một chút không cam lòng khó chịu, còn có một chút không nói nên lời cùng cảm xúc buồn bã không hiểu nặng nề ngủ.

Trong sách miêu tả về chương trình học yêu vận động sau buổi sáng thế nào? Nghênh đón nữ chủ là bữa sáng tình yêu của nam chủ, vẫn là một lọ được? Là nhẫn kim cương cầu hôn dưới gối, hay là một tấm chi phiếu với con số lớn?

Lúc ngủ ta không lo lắng chuyện này, tỉnh lại sau thấy trống trơn hoàn hồn năm phút sau. Chờ năm phút sau hoàn toàn tỉnh táo lại, này mới phát hiện bên người trống không. Thuộc loại ta thiên sát nam chủ giờ phút này dĩ nhiên áo mũ chỉnh tề đứng bên cửa sổ, hai tay khoanh lại đứng ngắm phong cảnh.

Nhìn thấy ta tỉnh, ánh mắt hắn cũng qua đây, tụ lại trên mặt ta. Dưới ánh mắt không kiêng dè, ta lúc đầu cúi mặt, ngón tay cuộn drap vò vò. Đến lúc sau cũng nghĩ thông suốt, nghĩ rằng dù sao sự tình đều như vậy, cũng là người tình ta nguyện, không phải ngược lòng, dứt khoát ngẩng đầu lên thoải mái nhìn thẳng hắn.

Nào biết nói, ta là hào phóng, ta là người tình ta nguyện. Không chịu nổi nhân gia thần kinh sai lệch, tính đàn độn gián đoạn phát tác, mở miệng đó là,

“Hách Quýnh, em cư nhiên dám cưỡng anh.”

“Ngày... ..”

Kháo, Lâm lão nhị, tổ chức thành đoàn thể đi giết quái cũng chưa mà người không biết xấu hổ!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Ta không biết người khác yêu thế nghiệm ngày kế tiếp thế nào, nhưng lấy ta kinh nghiệm xem nhiều truyện tranh thiếu nữ tổng kết, không vượt qua loại hình ngọt ngào loại hình rồi rầm loại hình thông khổ lãng mạn cùng công khẩu vài loại này. Nếu cứng rắn muốn hưởng thiên môn xả ra, thì phải là loại hình thần quái cùng loại hình bạo lực.

Nhưng, nhìn xem tình cảnh hiện tại — một nhân tài mặt người dạ thú bùng một khuôn mặt khổ đại cừu thâm, chính nghĩa từ nghiệm chỉ trích ta bắt hấn cho cường — a, các loại chấn tinh cùng táo bạo khi nào thì có? Ta há miệng thở dốc muốn tranh cãi, nhưng ta không phải người miệng sắc được tiện nghi còn khoe mẽ, nên há mồm a a nửa ngày cũng chưa nói ra nguyên do.

Bởi vậy, sau ta lại nhớ tới tình trạng khi đó, đối với bản thân phi thường thất vọng. Người nói ta chấn tinh cái gì đâu? Ta kích động cái gì đâu? Tuy rằng ta nửa đêm chạy đến phòng hắn là không ổn, nhưng tốt xấu là ta toàn tu toàn vĩ vào (quang minh chính đại), lại không tồn tại tà niệm gì... Rõ ràng là chính hấn rượu say loạn X, cư nhiên còn có thể dứt khoát đem trách nhiệm đổ lên người ta!

A, nam nhân này khẳng định là không muốn chịu trách nhiệm

A a, nguyên lai nam nhân này chính là cận bã nam trong truyền thuyết a.

A a a, rốt cục ta cũng gặp được cận bã nam chỉ tồn tại trong tri âm thể cùng chân trời vọng!

Ta càng nghĩ càng ghen khuất, hận không thể đem dao bô dưa hầu lao ra đem cầm thú nhân cơ hội trốn cắt thành các khối lập phương 2×2 cm. Nhưng, nghĩ là nghĩ, hiện tại ta còn không mặc gì, lột trần ra ta là một viên bánh trôi trắng bóng, không cần nói lực công kích, ngay cả năng lực tự vệ đều là số âm. Ngắm tìm hồi lâu mới phát hiện quần áo thành nhiều nếp nhăn bị coi bỏ, cách ta có chút xa, ở gần cạnh cửa sổ. Hít sâu một hơi, ta cuộn chần xuống giường, chống thắt lưng bay nhanh đến bên cửa sổ đem quần áo lại. Quần áo trong tay, tâm cuối cùng cũng buông xuống. Nhưng không đợi thở được một hơi, tiếng cầm thú liền từ phía sau truyền đến,

“Hách Quýnh.”

A, cận bã nam đã trở lại!

Ta giận từ trong lòng phát ra, ác độc hướng đến. Bá một chút đứng lên, cũng không quần trong tay cầm quần áo, một mực đánh lên người hắn. Hắn cũng không giận, cúi người nhặt lấy đi tới. Ta lui hai bước, tựa vào cạnh cửa sổ, “Không cần lại đây.”

Hắn quả nhiên ngừng lại, lông mi đầu tiên khẽ nhếch, chợt nhấn chặt lại, “... Hách Quýnh, em đây lộ cánh tay trước cửa sổ. Em muốn làm gì?”

Ta sừng sốt vài giây, thẳng đến khi nghe được đằng sau có tiếng cười truyền đến, thế này mới bắt tri bắt giác hét lên một tiếng ngồi xuống. Hắn đi nhanh

đóng cửa sổ ầm một tiếng, xoay người đem quần áo lấy từ phòng ta ném lên giường, gần như nghiêng răng nghiêng lợi, “Còn không cho anh trở lại giường.”

Khi đó ta hoảng loạn, nghe lời hắn đến bên giường hai bước. Ngẫm lại không đúng, lại vòng vo hướng cửa dựa vào, còn không có ai đến cạnh cửa người đã bị hắn nắm bả vai, người bị mang theo vòng vo đến nửa vòng, lại nhớ tới trên giường.

Hắn nửa nằm trên người ta, dùng sức đè nặng, mày mình lại chặt chẽ, “Cứ như vậy bọc em còn muốn chạy chỗ nào?”

Ta tránh hai lần, tránh không được. Nhìn hắn gần trong gang tấc, nhìn không được lửa giận, vron móng vuốt liền hướng đến mặt hắn néo. Nhắc tới làn da đen nam nhân thực sự là chiếm tiện nghi, ta néo đến tay đều đau, trên mặt hắn cũng bắt quá mơ hồ mấy dấu đỏ. Này nếu đổi thành làn da trắng trên mặt tiểu bạch kiểm, kia khẳng định là đủ màu đủ dạng nở hoa rồi.

“Nói ra, ngươi nói cho ta!” Ta gầm nhẹ, “Thế nào? Còn muốn ta cưỡng tiếp ngươi một lần!”

Hắn sững sốt một chút, về sau rút cuộc nhìn không được vui đầu bên gáy ta cười, “Anh bắt quá đùa em, em còn ghi thù. Bắt quá, anh muốn nằm xuống, em dám cưỡng sao?”

Ta cố nửa ngày dừng khí, rốt cục luyện không thành hắn da mặt dày, chỉ có thể phần nộ nói, “Ta còn thật không dám.”

Hắn buồn cười đến lợi hại hơn, trong ngực một trận phập phồng. Ta nghe không thoải mái, thân thủ vầy vầy hắn, “Ngươi xuống dưới, nặng chết đi.” Thân hình cao lớn nhẹ nhàng nhao lên một cái, người liền xoay đến một bên, nhưng một cánh tay còn khoát bên hông ta, không vội buông tay ra. Ta nhìn không được, quay đầu trào phúng hắn, “Lâm nhị công tử, bị người cưỡng cảm giác thế nào?”

Hắn cánh tay kia nâng đầu, chuyên chú nhìn ta đáp, “Vô cùng tốt, em tưởng ngủ không sai, ít nhất không cướp chăn.” Ta chán nản, giống như sâu lông néo vài cái, ý đồ đem hắn đập ra. Nào biết càng xoay hắn càng ôm chặt, sau cả người sát lại nhau, “Đừng nhúc nhích.”

Ta quyết đoán bất động.

Không phải ta sợ hắn, không thể không nghe hắn. Mà là nếu động xuống, chỉ sợ mỡ phần cứng kia độ ẩm rất cao mờ cửa sổ thông khí. Thực đến lúc đó, cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Thấy ta không động đây, hắn hơi hơi thả lỏng chút, tay áp ở bên hông ta di chuyển lên trên, đầu ngón tay lay động như có như không, “Còn có chỗ nào không thoải mái sao?”

Ta lẩn lờng lóc ngồi lên, đỏ mặt, “Anh cầm miệng cho em!” Tuy rằng nói bị người ngênh diện một bộ mặt đen rất phần nộ, bắt quá ta tốt xấu là người mới, như thế nào cũng không có biện pháp thoải mái cùng hắn thảo luận chi tiết tới qua cùng tình huống gì gì không thoải mái cái gì.

“Anh không hỏi qua nữa.” Hắn cũng ngồi dậy, thân thủ phui phui drap giường, khoe miệng hàm chứa nụ cười, “Dù sao ngô —”

Ta thân thủ che miệng hắn, cả người đều thiếu đỏ, “Lại dong dài một câu, em liền cắt anh!” Ước chừng là mọi nam nhân đều sợ bị người sửa chữa phần cứng, nên uy hiếp này thành công, hắn quả nhiên ngậm miệng lại.

Chính là, trải qua một buổi tối như vậy, có rất nhiều việc đã yên lặng thay đổi. Đối với tương lai, cũng có ảnh hưởng sâu xa. Nhưng ngay lúc đó ta chưa ý thức được điểm này, ta khi đó nhớ chính là sự tình đã muốn phát sinh vô pháp tiêu đi cũng vô pháp quay đầu lại, không cần phải luôn luôn rồi rầm rập bản thân không thoải mái. Hơn nữa, rượu say loạn X đối tượng là bạn trai chính quy, không có một đem tình loạn thất bát tao đáng khinh nam cái gì, này coi như là... May mắn... Thôi.

Đúng là một loại mâu thuẫn mà lại có chút tinh thần a Q, ta cùng Lâm Tiền vẫn hài hòa như cũ tại Vân trấn.

Vân trấn cũng không lớn, cho dù là đoàn du lịch cưỡi ngựa xem hoa cũng chỉ dùng một hai ngày có thể đi hết. Cũng thật chính ở đây một thời gian, lại thật tình thích nơi đó an bình yên tĩnh. Thích tránh đi đám người, chọn một ít đường hẻo lánh ngõ nhỏ đi. Một cái ngõ nhỏ tĩnh tế luôn luôn hẹp hẹp, hoặc liếc mắt một cái vọng đến đình, hoặc là khúc khúc chiết chiết vừa thông suốt đường. Đứng tới gần ngõ nhỏ có thể chỉ đủ một người qua, Lâm Tiền thói quen đi lên trước, nắm tay ta phía sau. Có khi ngênh diện người, lưng đều phải dán sát vách tường nghiêng người đi qua. Tập quán tính ngẩng đầu lên, sẽ phát hiện trên đỉnh đầu dài xanh bị buộc trên tường bị đè ép thành, phía trên tường một khoảng cách một từng từng thanh thanh màu vàng không rõ cây gì đan xen lẫn lộn nhau, đem bầu trời phân cách thành những chỗ không đồng nhất.

Thời gian đầy đủ làm chúng ta có thể nhàn nhã tự tại chậm rãi bước thong thả, thậm chí có khi sẽ ở một buổi sáng làm đồ thủ công tiêu hao một buổi sáng. Cuộc sống yên ổn thân nhiên thanh thản cũng thả lỏng thật là dưỡng nhân. Đồng dạng, tâm tình con người phần nào sẽ tĩnh lặng, tổng có một số việc sẽ nghĩ thông thấu. Nhưng, đôi khi, phiền não cũng sẽ tùy theo mà đến.

Ta không biết Lâm Tiền tính toán ở trong này đến khi nào, ta rất muốn hỏi hắn, ngày về khi nào, hồi trình an bài thế nào. Có thể khi mở miệng, lại dừng lại trên cổ họng. Ta nghĩ ta luyện tiếu, luyện tiếu trạng thái cuộc sống hiện giờ, luyện tiếu yên tĩnh thân nhiên như vậy, cũng luyện tiếu buông bỏ tay ta càng ngày càng ý lại.

Mới đầu, ta cho rằng ý lại như vậy xuất phát từ sự nữ tính thật đáng buồn tính ý thức sở hữu — ước chừng là có quan hệ thân mật mới có bản năng ý ới. Có thể ngẫm lại một ít, sẽ phát hiện ý lại như vậy còn xen lẫn càng nhiều cảm xúc không thể nói rõ.

Khi đó ta còn không minh bạch, tính ra yêu không có khả năng giống đen trắng phân biệt rõ ràng, mặc kệ là hợp lại mà yêu hay là yêu người mới hợp lại, tính trước tính sau luôn có chữ yêu. Chẳng sợ nó bắt đầu còn là mầm nhỏ yếu ớt mà nảy sinh, nhưng tổng sẽ có lúc lơ đãng bắt đầu lặng yên phát sinh, im hơi lặng tiếng.

“Hách Quỳnh, nhìn qua.” Lâm Tiền nhắc tay, “Này giống em không?”

Trong tay hắn cầm cái con ếch gỗ, đầu tròn thân tròn, miệng a lão đại, bộ dáng rất là vui mừng.

Ta mí mắt cũng chưa nâng, tùy tay liền hướng bên cạnh cửa hàng một cái vỏ sò to làm thành con cua, nói, “Này giống anh không?”

Hắn nhấp hé miệng, “Đó là con cua sao? Bộ dạng sao lại thũng như vậy?”

“Đây là bánh mì cua, đương nhiên sẽ sưng lên.” Ta chọc chọc mắt cua, “Xem ánh mắt này, ai, nhìn cẩn thận thật sự là giống nhau như đúc.”

“Quả thật là nói hươu nói vượn.” Hắn đi tới, đối với con cua phải nhìn trái nhìn, “Nói nào giống?”

“Nhà, liền lúc anh tức giận, nếu soi gương, có phải giống đúc nhau hay không?” Ta chọc càng con cua đến mắt nó, xoa xoa kéo cái càng, “Liền bộ dáng hung dữ, chắc chắn chắc.”

“Lòng dạ hẹp hòi, trên mặt viết mắt xem tay bất động. Đương nhiên làm hỏng rồi mua cho em trở về.”

Ta lơ đãng, “Viết đều viết vậy thôi, vỏ sò cũng không phải yếu ớt gì. Em không phải đang kiểm tra nhẹ nhàng sao.” Nói xong lại điểm điểm mắt con cua, “Xem đôi mắt này, thật có cảm xúc.” Một bên điểm một bên nhìn hắn đắc ý cười — hiển nhiên là đắc ý quá mức, mắt con cua thật sự bị ta điểm đến rơi xuống, ba đát một tiếng rơi trên mặt đất, còn lăn một vòng nhanh như chớp.

“... Rốt thật nha.”

“Cho em tiện tay, sớm nói mắt xem tay bất động.” Trên mặt Lâm Tiền có vui sướng khi người gặp họa, “Cái này hỏng rồi đi.”

Ta phá lệ không tranh cãi, cũng không cãi lại, chính là đem chính mình cùng con cua ẩn sau Lâm Tiền, chân tay luống cuống muốn đem mắt con cua gắn lại. Nhưng bằng ta nỗ lực thế nào, con mắt bị trống kia cũng không gắn được. Ta gấp đến độ mồ hôi đầm đìa, nhỏ giọng năn nỉ hắn, “Ai, giúp đỡ một chút.”

Lâm Tiền phiết ta liếc mắt một cái, chột nghiêng người, “Mắt bị chọc hỏng rồi, nhìn không tới.”

Ta chán nản, “Anh cái lòng dạ hẹp hòi!” Không có biện pháp, đều phải mua. May mắn lão bản tương đối dễ nói chuyện, cuối cùng cho cái giá thích hợp. Ta tìm một hộp giấy nhỏ, cho vào bên trong ít bột biển sau mới đem con cua thả vào. Tính toán đầy hộp, Lâm Tiền cầm con ếch thả vào, “Này cũng cùng nhau để.” Ếch bị xem thường a, miệng rộng hướng ta khò a ha ha. Dứt khoát đem một ít bột biển bỏ vào miệng nó, ếch miệng đầy bột biển thoát nhìn có chút ngốc có chút khờ, nhưng lại càng thấy vui, nhìn liền nhìn không được muốn cười.

Nhân viên cửa hàng mở cửa, Lâm Tiền đi phía trước, ta ôm hộp giấy đi sau. Cũng không đi được hai bước liền thấy hắn ngừng lại, trên mặt có chút trì trệ.

Theo ánh mắt hắn nhìn, ta nhìn thấy một bóng người quen mắt, kia là bằng hữu thầy thuốc, mắt kính nam. Bên cạnh anh ta là một nữ nhân thân hình nhỏ gầy trang điểm mộc mạc. Hai người tuy là song song đi tới, nhưng liếc mắt một cái liền có thể thấy bên ngoài nhìn ra bọn họ bất đồng. Mắt kính nam trang phục tuy đơn giản, nhưng vẫn như cũ có thể nhìn thấy từng chi tiết tinh xảo. Nữ nhân kia quần áo lại chân chính mộc mạc, cổ áo cùng cổ tay áo có thể nhìn thấy rõ dấu vết giặt qua nhiều lần, — người người như vậy đi cùng chỗ tự nhiên sẽ khiến cho ta chú ý cùng quan sát, tuy rằng không mang theo ác ý, đã có mười phần tìm tòi nghiên cứu cùng tò mò.

Mắt kính nam luôn luôn nửa cúi đầu, ta thấy rõ ràng sắc mặt hắn có chút tiêu sái, khoe miệng thậm chí có chút hương vị đau khổ, này cùng hắn ở trên xe lửa lưu lại cho ta ấn tượng đại tướng kính đình. Tay hắn gặt gao nắm chặt nữ nhân kia, cổ chấp mà cứng ngạnh. Ngay cả ta ánh mắt dù không được tốt, đều có thể nhìn thấy đầu ngón tay hắn dùng sức mà nổi lên vết trắng xanh.

Mười đầu ngón tay đan vào nhau, rõ ràng là người yêu.

Cái nữ nhân kia mặt mày gian mang theo chút nhát gan cùng bất đắc dĩ, bên gò má mơ hồ có chút ầm ỹ. Ta rõ ràng có thể cảm giác được nàng do dự cùng chần chừ, nhưng miệng nàng lại cổ quái cười, đã có loại kì dị. Làm như an ủi, lại làm như giải thoát.

Khi bọn họ đến gần, ta kém chút nữa muốn lên tiếng chào hỏi, nhưng Lâm Tiền lại đột nhiên vươn tay kéo thắt lưng ta, đem ta sang đường bên cạnh, nhẹ nhàng mà làm ra động tác chó có lên tiếng.

Có lẽ là hai người ngênh diện mà đến đều có tâm sự, căn bản không có chú ý tới chúng ta. Bất quá vài giây mà thôi, bọn họ liền đi qua chúng ta. Mơ hồ nghe thấy người bên cạnh thở dài — được ta thừa nhận giữa nam nữ có quan hệ thân mật sau, hai người ở chung tổng sẽ có một cô khí tràng kỳ dị đến, ngôn ngữ trao đổi trở nên thiếu, ánh mắt dễ hiểu hơn. Có khi lướt qua tầm mắt đối phương, khả năng trong lòng liền đoán được tám chín phần. Dùng văn nhả từ trang 13* để hình dung là mất đi mây lại, chính là ‘Lòng có linh tề một điểm thông’. Nói thông tục, thì phải là ‘Chống lại ám hiệu’. Mà hiện tại, nghe thấy hắn thở dài một tiếng, ta liền cảm thấy hắn nhất định là biết chút gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

“Mắt kính thụ này nếu cùng người chạy aizz, bác sĩ công làm sao bây giờ?”

Lâm Tiến nắm tay ta dùng sức néo néo, phóng đao lại đây, “Em nói cái gì?”

Nam nhân bình thường đều sẽ không thích đề tài trọng tâm liên quan tới công và thụ, ta lập tức phản ứng lại, che dấu nói, “Em nói, mắt kính không phải cùng bác sĩ cùng nhau du lịch sao? Sao nào lại tự mình được động, đem bác sĩ bỏ mặc, rất không phúc hậu.”

Hắn đem tay của ta đưa về phía trước, trực tiếp gần với cánh tay, cầm đi về phía trước, “Em hẹn hò sẽ mang theo bằng hữu sao?”

“Hẹn hò?”

“Hách Quýnh, em giả vờ.” Lòng mi hắn hơi hơi nhướn lên, “Nhìn không ra?”

Aiz, quả nhiên trên đời này thẳng nam tương đối nhiều, hủ nữ bình thường thật đúng chỉ có thể YY một chút, “Thấy thì đã thấy, bắt quá, anh không biết là giữa bọn họ có không khí quý dị sao?” Không chỉ không có không khí vui sướng cùng hưng phấn, cảm động cùng ngọt ngào cũng không nhìn ra nửa điểm, liền vừa rồi như vậy, thậm chí ta cảm giác được một cổ đau thương.

Lân này Lâm Tiến không nói chuyện, hắn quay đầu nhìn phương hướng mắt kính nam đi vài giây. Ta chưa bao giờ thấy hắn đối với nam nhân xa lạ chú ý như vậy, hơn nữa trên mặt hắn lại hiện ra cảm khái, loại tình huống này rất khác thường. Ta rất muốn bóp cổ hắn làm hắn ngoan ngoãn đem hết thầy đều nói ra, nhưng nhìn hắn trương cái mặt có tiếng cũng có miếng ra, ta thể nào cũng không hạ thủ được.

Buổi sáng dành chút thời gian đi dạo vài quán dân tộc, đến giữa trưa mặt trời chiếu thẳng, người cũng không có tinh thần, khẩu vị cũng kém. Ta tìm quán trà nhỏ ven sông, kéo Lâm Tiến ngồi xuống. Phía sau quán trà người cũng không nhiều lắm, sinh ý thật nhẹ.

“Em không ăn cơm trưa?”

“Thời nóng thế này, không có khẩu vị, uống chút trà đi.” Ta đem bát trà đầy đưa cho hắn, “Nơi này có bánh phục linh, nếu không?” Mặc kệ hắn có trả lời hay không, trực tiếp dứt một miếng qua đây.

Hắn không né tránh được, chỉ phải há mồm ra.

“Thứ này chẳng những điền bụng, đối với thân thể cũng có lợi,” ta đem bánh còn thừa ba miếng hai miếng cắn sạch sẽ, lại lấy từ trong gói to ra, “Còn muốn không?”

Hắn uống trà, từ chối cho ý kiến.

Mấy miếng bánh cùng trà, kỳ thực đã no, tròn mắt ta nhanh như chớp xoay xoay, nghĩ muốn làm thế nào bắt Lâm Tiến mở miệng, nghe một chút bát quái. Có lẽ là ta biểu hiện rất rõ ràng, nhân gia chậm rì rì uống xong trà, đem bát trà đầy bên cạnh, mở miệng, “Hách Quýnh, em muốn nghe cái gì?”

“Nghe chuyện xưa của tiểu mắt kính và bác sĩ.” Chiến thuật quanh co cho tới bây giờ ta vẫn không am hiểu, vẫn là trực lai trực khứ tương đối sáng khoái.

Hắn nhìn ta, ngón tay nâng lên xoay nhẹ miếng bát trà, “Việc này cũng bác sĩ không có quan hệ.”

“Em đây muốn nghe chuyện mắt kính huynh.”

“Mắt kính huynh?”

“Em còn thật bát quái.” Hắn chậm chậm ngón tay, bọt nước nhỏ vẩy ra mọi nơi, “Kỳ thực đó là muốn khuôn sáo cũ chuyện xưa, em cũng muốn nghe?”

Hai tay ta nắm quyền nện trên bàn, kiên định, “Muốn!”

“Năm đó cùng tiểu tử hiện tại y cảm về quê, muốn tìm lại bạn gái mối tình đầu,” hắn chậm rãi đưa tay, đem tay ta niết trong tay, lại nhẹ nhàng gõ gõ bàn, “Thật là một chuyện tục tằn, không phải sao?”

Quả nhiên là tục khí khoa trương lại giả tạo vô cùng, nhưng sự tình tuyệt không chỉ có thế, “Nếu chính là chuyện tục tằn như vậy, anh không có loại về mặt này.”

Động tác trên tay hắn dừng lại một chút, “Anh có cái biểu tình gì?”

Ta nhún nhún vai, ăn ngay nói thật, “Cảm khái, lại bộ dáng thật cảm động.”

Hắn giống như giật mình ngẩng đầu lên, chợt mỉm cười, “Em luôn luôn quan tâm anh.”

“Không phải quan tâm, là quan sát.”

Hắn cười ra một tiếng, “Quan tâm liền quan tâm, còn quan sát.”

Ta lười cùng hắn đùa giỡn, “Nói tiếp đi, kia mắt kính huynh lần này trở về là cùng mối tình đầu của hắn nói lại sao?”

“Không có khả năng.”

“Vì sao?”

“Nàng đã kết hôn, cũng có đứa nhỏ.”

“A, rất vô tình!” Cùng trong tiểu thuyết hoàn toàn không giống a, chẳng lẽ không phải si ngốc chờ đợi tình nhân áo gấm về nhà, lại có cái kết cục giai đại hoan hi sao? “Nàng thế nào không đợi?”

“Hắn đi sau nhường nàng chờ hắn, nàng đợi chừng 5 năm. Bất quá, em có biết, một sinh viên từ nông thôn, ở thành phố lớn đã nghiêng ngã chao đảo, đến bên ngoài tình huống càng tệ hơn.” Lâm Tiễn đôi mắt buông xuống, “Anh với em liên tính tương tượng cũng không ra cảnh ngộ hắn lúc đó.”

Ta mơ hồ nhớ lại, mắt kính từng để cặp qua hắn hiện tại ở Macao làm bác sĩ, có một phòng khám tư nhân. Nay xem như thành tựu không nhỏ, chính là lần gặp lại này hắn rút cuộc trả giá bao nhiêu, thật sự chỉ có chính hắn biết.

“Kia 5 năm bọn họ không liên lạc được, gần như là chết đứt. Nhịn không được, có rất nhiều chuyện nhịn không được. Ở quê nhà phải đối mặt với gia đình cùng áp lực xã hội, nàng không trụ nổi.” Tiếng Lâm Tiễn trở nên có chút đậm nhạt, “Hách Quýnh, lấy ánh mắt em xem, nàng làm thế có đúng hay không?”

Ta không nghĩ chuyện xưa khoa trương lại giả tạo này khúc giữa lại còn có khúc chiết, đặt trong ngôn tình hoàn toàn chính là cái kết cục BE (Bad Ending) ta hận nhất, gặp loại nữ chủ kiên trì không xong nam chủ có việc chạy trước, ta liền tính đóng sách lại còn phải ghi hận mấy tháng, nhắc đến phải trách móc vài tiếng. Cũng thật ở trong hiện thực gặp chuyện như vậy, ta ngược lại không có biện pháp nhanh như vậy ý ân cừu, “Em, em... Em cảm thấy em không có tư cách nói nàng đúng hay sai. Nhưng theo anh nói, em có thể lý giải lựa chọn của nàng. Dù sao không phải mỗi một nữ nhân đều có tính nhẫn nại cùng đủ tin tưởng, huống chi còn có một chút tình huống ngoài ý muốn, em nhớ năm đó nàng đã bị áp lực rất lớn. Nhưng khi đã lựa chọn cố nhiên là vì không thể không nể hà, nhưng một khi đã quyết định, phải có dũng khí gánh vác hậu quả. Em nghĩ mắt kính huynh sẽ tha thứ cho nàng, nhận giải thích của nàng. Hơn nữa... Hơn nữa em xem hai người, giống như hài hòa.” Hòa giải nói là dễ nghe, người mù đều có thể cảm thấy bọn họ dư tình chưa xong, không biết bọn họ có thể mượn cơ hội này lại hùng hực bốc cháy lên hay không.

“Em không phải muốn biết bằng hữu hắn đêm đó tới tìm anh là vì cái gì?” Lâm Tiễn ngón tay gõ lên mặt bàn, nói, “Hắn hỏi anh một vấn đề.”

Ánh mắt ta sáng lên, “Vấn đề gì?”

“Nếu bằng hữu hắn muốn mang nữ nhân kia đi, hắn có nên thành toàn hay không, muốn hỗ trợ hay không?”

“... Nay, đây là cướp rõ ràng đi.”

“Nếu quả có tình yêu, kia liền không xem như cướp.” Lâm Tiễn nhìn gần ta, “Hách Quýnh, đổi lại hỏi em, em cảm thấy nên hỗ trợ hay không? Có nên thành toàn hay không?”

Ta vẻ mặt vui đùa, cố hạ tâm tình, “Lâm Tiễn, thấy rất kì quái. Trước anh không biết bác sĩ kia đi, hắn vì sao lại tìm anh tán gẫu loại sự tình này? Nếu thật sự bằng hữu, sẽ không đem chuyện riêng tư nói ra với người khác làm tiêu khiển đi.”

Lâm Tiễn gật đầu, “Không riêng gì em, anh cũng rất ngạc nhiên. Bất quá, lúc trước anh thật không biết hắn. Về phần hắn vì sao tìm anh tán gẫu, anh cũng không hiểu nhiều lắm. Anh nghĩ, đại khái hắn cũng thật mơ hồ, quyết định không xong, cho nên muốn tìm một người xa lạ nói ra hết, nghe chút ý kiến đề nghị. Có lẽ, ngoài cuộc tình táo trong cuộc u mê.”

Trong lòng ta tuy rằng vẫn còn nghi hoặc, nhưng cũng có chút tin tưởng. Bởi vì ông trời liền phô ra một cánh rừng vĩ đại, loại chim gì không có? Liền ngày ấy đi chơi, cũng không chừng ta ngã tư đường hỏi đường bói toán sao?

“Tốt lắm, em muốn biết đều đã biết, hiện tại cũng làm người tốt, cấp cái đề nghị.” Hắn nói tay của ta ra, dựa lưng vào, “Là muốn thành toàn bọn họ khổ luyện, hay là cứ mang nuôi tiếc mà sống.”

Đó là một lựa chọn rất khó, ta có chút hồi hận nghe xong bất quá. Nhưng hiện tại nghe cũng đã nghe, chỉ có thể kiên trì trả lời, “Em cảm thấy vẫn là để cho họ cứ sống như vậy là tốt.”

“Vì sao? Anh nghĩ em sẽ lựa chọn tình yêu. Em có nghĩ tới hay không, nếu bọn họ cứ thế mà sống, bọn họ sẽ không khoái hoạt, cả đời tiếc nuối.”

“Không.” Ta phản bác hắn, “Anh không phải bọn họ, anh sẽ không chân chính hiểu biết nơi rồi rắm ở chỗ nào. Không phải tình yêu sắp sửa bị bóp chết, cũng không phải phô thiên cái địa hồi hận cùng tiếc nuối, mà là bọn họ đều vì lựa chọn của bản thân mình trả giá đại giới. Mắt kính huynh nếu không phải khi đó vì lòng tự trọng chết đứt liên hệ với nàng, kết quả hôm nay sẽ khác. Đồng dạng, hắn cũng sẽ ý thức được, nếu không lúc ấy không làm ra quyết định như vậy, hắn cũng không có ngày hôm nay.”

“Kia hiện giờ hân đã trở lại, hân muốn nói lại tình yêu. Mặc kệ xem ở góc độ nào, ít nhất hân không có phản bội đoạn tình cảm này, hân luôn chờ.”

“Kia thì thế nào? Hân lại si chờ thế nào, thời gian cũng không thể quay lại. Bất quá, em nghĩ hiện tại hân ít nhất cũng lí giải được người khác lúc ấy ôm cái dạng tâm tình gì giữa chờ đợi. Nàng tình trạng ngay lúc đó khẳng định so với hân tệ hại hơn, hân ít nhất rõ ràng tình huống của nàng, biết bản thân sẽ có loại lực cản gì. Nanh lúc ấy lại thế nào, trong lòng đợi người yêu không biết bao giờ trở lại, ngày qua ngày nhớ, một ngày lại một ngày... Lòng tự trọng của nam nhân thật sự ngạo mạn, chỉ không nó không muốn bị người nhìn thấy, nó sẽ làm hân trốn đi. Chẳng sợ điều kiện tiên quyết là vì quyết chí tự cường, cũng không có một cái công đạo liên biến mất, thật không thể nào nói nổi. Không biết khi nào chắt dứt chờ đợi thật đáng sợ, so với cái càng đáng sợ hơn là, người người chờ kia đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt người. Mặc kệ người có cố hết sức hỏi thăm thế nào, đều không nghe được tin tức của hân, thậm chí không biết hân sống chết.” Ta có chút kích động, “Hân dựa vào cái gì mà giằng vò như vậy?”

Hân yên lặng nhìn ta hồi lâu, chậm rãi mở miệng, “Em cũng là như thế này đi, ôm tâm tình như vậy, đi chờ một người.”

Nói tới người khác lập tức chuyển đề tài lên người ta, ta nhất thời không phản ứng, cứng đờ sau mọi như là bị rút đi khí lực, nửa nằm sắp trên bàn, “Anh đột nhiên nói tôi làm gì? Lúc này đây làm em...”

Hân không để ý ta, giống như làm bầm lâu bầu, “Chính là em so với nữ nhân kia có tình nhẫn nại hơn, 5 năm, 10 năm, 15 năm, em luôn kiên trì. Bất quá, đối với em nói, so với chờ đợi, càng đáng sợ hơn là không biết tin tức. Mà anh cảm thấy, so với không biết tin tức càng đáng sợ hơn là hân ngay tại trước mắt em, nhưng em lại không dám tiến về phía trước, thậm chí còn phải trở bước nhìn hân từng bước đi về phía người khác.”

Bên ngoài không biết từ lúc nào mưa, còn không nhỏ, rào rào rào rào. Vị trí chúng ta ngồi ven bờ sông, hiên quán trà dù lớn thế nào cũng không đủ che, bởi vậy lúc mưa càng thêm to, trên bàn cũng bị bắn tung tóe một ít.

Ta thân thủ lau bàn, lại theo bản năng lấy mu bàn tay dụi dụi mắt, lúc này mới phát hiện trên mặt một mảnh ẩm ướt.

“Lâm Tiến, anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Hân nhếch môi có một chút buông lỏng, “Hách Quýnh, em còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở nơi nào?”

“KTV.”

“Không phải.”

Ta có chút phiền chán, “Cửa hàng bánh ngọt.”

“Không phải.”

“Lâm Tiến, em hiện tại không có tâm tình cùng anh ngò đoán.”

“Ồ Thu Thủy các.”

“Thu Thủy các?” Tên này thực quen thuộc, hình như là chỗ ăn cơm, ta nỗ lực ngẫm lại, “Đó là... Dịch Tổ cùng Hứa Thận Hành...” Chính là ta cùng Phạm ca đều là vật hy sinh, theo nam chủ nữ xứng giáng thành người qua đường Giáp lần đó, “Lần đó anh đã ở đó?”

“Anh ở cách vách.”

“... Anh rình coi!”

“Không có, là mọi người nói quá to, anh bắt đầu dĩ nghe được một ít. Chuẩn xác mà nói, anh đối với em không nhìn thấy người, chỉ nghe thấy tiếng.” Hân mười ngón tay giao nhau, “Khi đi anh nghĩ, đầu năm nay còn có đứa ngốc như vậy, chỉ dám ở xa xem không dám lại gần, một phát chờ mười năm sau, thật xuân, thật khờ. Sau lại gặp mặt, cảm thấy em còn choáng váng, chữ trên móng còn dám đi nghênh ngang nơi nơi mất mặt.”

Ta cái này không chỉ sắp chết, ngay cả móng đều lạnh, “Anh, anh từ lúc đó liền bắt đầu giám thị em?”

“Không có.”

“Nói dối, nhất định có!” Đây biến thái cùng rình coi a, a a, ta thất thân cấp cho một người biến thái trăm nghìn kể a a!

“Nếu có, khi đó em phản quỹ đạo Tiểu Hủ, anh có thể tới bắt em, làm gì phải chờ đến gặp mặt sao?”

Ta nghĩ nghĩ, cũng phải.

“Bất quá anh tò mò, ít nhất anh gặp mấy chuyện như vậy, liền chưa thấy qua em còn ngây ngốc cố chấp. Anh luôn nhìn, nhìn em sẽ ngốc tới khi nào, ngốc đến trình độ nào. Lại kiên trì như thế, nếu đối phương luôn luôn không nóng, lâu dài cũng sẽ lạnh nhạt đi. Em lúc đấy muốn từ bỏ, thậm chí nói muốn giúp bọn hân chiếu cố. Anh đã nghĩ, em đại khái là đã thấy, không vờ ngó ngán. Thật sự, em chờ như vậy, anh đều cảm thấy mệt, không đáng giá.”

“Ngày đó, Hứa Thận Hành đối với người kia ra tay anh đã ở đó. Anh không đi xa, anh nhìn em. Một chút liền xem mình bạch, một người còn ngốc hơn, bất quá chưa ngốc so với em. Em không phải đã thấy ra? Em buồn ở trong lòng, trực tiếp tính toán tự mình hy sinh. Hách Quýnh, em nói cho anh, có yêu

như vậy sao? Có yêu như vậy sao? Em rốt cuộc có bao nhiêu xuân, có bao nhiêu ngọc làm ra chuyện tình như vậy. Anh thậm chí, thậm chí không dám đồng tình em.”

“Mỗi... Mỗi người đều có một cách yêu, không đồng dạng như vậy.” Ta ngập ngừng.

“Nếu tình yêu của em, là thành toàn. Kia vì sao vừa rồi em lại trả lời như vậy?” Hần tính toán không dễ dàng buông tha ta, “Đối với bản thân cùng đối với người khác không giống với sao? Vẫn là đối với bản thân mình đặc biệt tàn nhẫn chút?”

Ta há mồm, nhưng sau một trận mới đáp, “Không phải. Tình huống không giống vậy, anh xem, bọn họ lưỡng tình tương duyệt. Em đâu, hoàn toàn là đơn phương. Loại sự tình này, không thể nói người chờ lâu, trả giá hơn mượng gì đó đi yêu cầu người khác. Người ta không có nghĩa vụ này...”

“Nhưng hần biết.” Trên mặt Lâm Tiễn hiện lên một tia khinh bỉ, “Hần không phải không biết.”

“Đừng, hần biết. Nhưng thái độ hần luôn minh xác, là em từ triển lạn đã* đi!” Ta có chút nôn nóng, “Lâm Tiễn, anh hôm nay làm sao? Đơn thuần thảo luận chuyện người khác, làm gì xa đến trên người em? Anh muốn thử cái gì? Anh có biết chút gì? Anh muốn xác định cái gì?”

* Từ triển lạn đã: Quán mãi không bỏ, đánh hoài không chết.

“Anh muốn xác minh chuyện, bất quá em lại không rõ ràng.” Hần nghiêm khắc, “Em đừng có giả bộ.”

“Em không rõ ràng lắm, em không biết!” Ta cũng bất tri bất giác đứng dậy, đối với hần lên án ta đối với người nào đó dư tình chưa xong rất là bị phần. Chuyện kia thật sự đã trôi qua sao? Ta đều biểu hiện kiên định quyết tâm như vậy, còn cùng hần trải qua... Hần còn ở chỗ này rồi rắm cái gì?

Ta cảm thấy thật ủy khuất, rất ủy khuất, “Lâm Tiễn, em thật ngốc. Trước kia anh nói em là tình trường ngu ngốc, em nghĩ anh đang chê em.”

Hần sắc mặt vi trệ, chợt khóe mắt đuôi lông mày không còn nhú lại, chậm rãi trở nên nhu hòa, “Kia đương nhiên là khen em, nhưng là càng đến bây giờ, anh càng lo lắng. Em ở bên cạnh anh, mà anh không dám nghĩ tâm tư của em thực để nơi nào? Cho dù em thuộc về anh, anh vẫn sẽ bất an. Anh không biết, anh không xác định, tâm em có thực ở trong này hay không.”

“Về đối với người yêu, anh sẽ càng chuyên chú cùng quan tâm, không có lý do khác. Anh muốn biết, em có biết chuyện này, em vì bọn họ đưa đề nghị thế nào. Mà bọn họ, cuối cùng sẽ đưa ra cái quyết định gì. Là nghe theo thiệt tình bản thân, vì yêu bỏ lại hết thảy rồi xa thiên nhai. Hay là đem chôn chặt dưới đáy lòng, tiếp tục cuộc sống hiện tại. Anh muốn biết em sẽ lựa chọn thế nào, có loại lý do gì. Anh càng muốn biết là, em chân chính đối diện với chính em sao?”

“Anh biết em không phải người thích trốn tránh, có thể có khi em sẽ qua loa cho xong, được chăng hay chớ. Đến bây giờ anh đã thật để ý, lại tiếp tục đi xuống, anh sẽ càng ngày càng để ý.”

“Anh không nghĩ bức em, nhưng anh cũng có quyền yêu cầu bản thân được đối đãi công bằng, chẳng sợ anh bắt đầu cũng không sáng rọi.”

“Hách Quýnh, anh yêu em. Còn em?”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Mưa rào rào rào rào rơi, không chỉ có trạng thái không ngừng, ngược lại càng rơi xuống càng lớn. Không khí khô nóng đã sớm tản đi, nước mưa rơi chảy xuống sông, làm quấy đảo sắc lục. Trên mặt đất thành những vũng nước mưa, trở nên nhuận ẩm mà xộp, tia nhiệt khí cuối cùng cũng bị rút tắt. Bầu trời u ám mà âm trầm, ở khe hở đám mây đen ngẫu nhiên còn xẹt qua tia chớp, ngay sau đó là tiếng sấm.

Nghe thấy một người vừa chạy vọt vào trong cửa hàng đang treu đùa thiếu nam thiếu nữ, nói hoàn hảo chạy đến kịp, không phải bị sét đánh đến không chết cũng phải tiêu. Đích xác, bọn họ vận khí thật tốt, chạy đến nhanh nên không bị sét đánh. Mà ta đâu, chính là ngồi ở ngay trong này cũng đã bị sét đánh đến nội tiêu, đừng nói chạy, đi đều không đi nổi.

Không nghĩ tới 3 từ làm cho người ta cảm động say mê vạn phần không thôi trên sách và tivi, khi áp dụng vào hiện thực trực tiếp đối mặt lại có một hiệu quả làm người ta nao tung (nổi da gà). Nhưng nao tung là nao tung, nữ nhân bình thường nghe thô lộ trực tiếp thế, không nói đến cảm động gì, trong lòng nổi lên một trận vui sướng nho nhỏ cùng kinh hãi a! Chính là, nhiều vui sướng nho nhỏ ngưng tụ lại cũng chống không lại liếc hần một cái sợ hãi. Phải biết rằng, có thể làm một vùng biển sợ hãi trừ bỏ cá voi, cũng chỉ có bá chủ biển cả cá mập trắng khổng lồ. Hiện giờ, cá mập trắng khổng lồ an vị trước mặt ta, biểu tình nghiêm túc chờ ta trả lời.

Ta biết có rất nhiều chuyện phải cùng hần giải thích rõ ràng, bởi vì hần dù sao không phải con giun trong bụng ta, hần còn không có thuật đọc tâm. Hần chỉ có phán đoán bản thân cùng phân tích, cho nên mới bất an cùng nghi hoặc. Hần muốn chính là một câu trả lời, mà ta cũng phải cấp.

Huống chi, câu trả lời này với ta mà nói cũng không khó, không cần suy xét lâu, càng không cần rối rắm.

Nhưng, ngay cả vài lần định nói đến miệng, lại nuốt trở về. Không phải là ta nghĩ muốn trêu chọc người, hoàn toàn là cân não chuyển qua. Nhìn thấy ta bộ dáng ấp úng, cá mập trắng khổng lồ thấp vọng tràn đầy khuôn mặt. Ta có chút hoảng, có chút sợ. Bất quá trong lúc đó, từ nhỏ đến lớn xem phim truyền hình cùng truyện tranh thiếu nữ trong đó các loại hiểu lầm người cuối cùng làm cho nam nữ chủ trì nam đất bắc chết già không gặp lại nhau một đoạn ngắn như thác đổ vào trong đầu.

Tuy rằng hiện tại lưu hành nói người giải thích hay không giải thích, chân tướng là ở chỗ này, không di bất động. Nhưng ngồi trước mặt là một nam nhân chân dài, không giải thích rõ ràng hẳn sẽ chạy!

Mất thấy mặt Lâm Tiễn đã đen như mây bên ngoài, càng không cần nói ngón tay đầu năm thật chặt. Xuống chút nữa xem xét xem xét, a, mũi chân hẳn đã hướng ra cửa, vô cùng có khả năng giãy tiếp theo liền đập bàn chạy lấy người còn không tính tiền.

Trong lúc nhất thời nhiệt huyết xông lên đầu, ta cơ hồ là dùng tóc, hơn phân nửa người nằm sấp trên bàn. Hai tay gắt gao nắm tay hắn, hô hấp đều dồn dập, “Lâm Tiễn, anh, anh hãy nghe mẹ nói, em... Em...” Ánh mắt ta gắt gao nhìn chăm chăm hắn, có thể nhìn ra được hắn kinh ngạc rất nhiều, lại có một chút biểu tình chờ mong. Nhưng là ta rất không tốt, thời điểm máu chốt không phải tung vòng cổ là đập vòng cổ. Đều ‘em em em’ đã nửa ngày, còn không nghe từ tiếp theo.

Thật không phải như, mà là lựa chọn có khó khăn a! Ta chết cũng không có biện pháp cùng hắn nói ra ba từ kinh điển kia, chẳng sợ thêm từ ‘cũng’ vào. Có thể nói cách khác lại có vẻ không đủ phân lượng, không có thành ý, hẳn vô cùng có khả năng dưới con thịnh nộ phẩy tay áo bỏ đi. Ta gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, mất thấy vẻ mặt hắn từ chờ mong trực tiếp chuyển thành ‘Quả nhiên ngọc nữ từ này không thương ta’. Ta thật không muốn làm hắn thất vọng, đồng dạng, ta cũng phải đối được với bản thân.

“Em, em đồng ý anh nửa câu đầu!”

“Àn?”

“Chính là trước câu ‘Còn em?’ đó.” Nói như vậy đủ trắng ra rồi, nghĩ không ra biện pháp nào. Sát, ta chính là kì quái không muốn nói ra ba chữ kia thế nào!

Lâm Tiễn lông mi lại nhướn lên, mắt hung sau dựa vào, đưa tay đến, “Hách Quýnh, nói em yêu anh, liền khó như vậy?”

Ta run lấy bầy, “Em thích truyền thống chút, hiểu trong lòng mà không nói là tốt rồi.” Ni mã lão tử làm sao dám nói cho hắn, ta vừa nghe hắn nói ba chữ này toàn thân ta tựa như bị điện giật. Nếu hắn lại gần chút, dùng cái miệng ái ái muội muội nói nhỏ với ta, chỉ sợ ta sẽ trực tiếp nằm trên mặt đất.

“Hiểu trong lòng mà không nói?” Hắn nhủ mày, “Em xác định?”

Ta nặng nề mà gật đầu, “Xác định.”

Biểu tình trên mặt hắn rốt cục có chút buông lỏng, tay nắm cũng thả xuống, “Chứng minh đâu?”

“Chứng minh?”

“Em không nói thẳng, ít nhất làm chút gì tỏ vẻ đi.” Miệng hắn lóe lên tia giảo hoạt, “Như vậy mới có thể tin.”

Ni mã không cần được một tác lại muốn tiến một thước a! Ni mã ta ngay cả dùng khí nói cũng không có người nha còn muốn ta làm! Ni mã rốt cuộc muốn ta làm cái gì a! Ni mã cư nhiên còn có thể cười quỷ dị như vậy a! Ni mã có phải hay không muốn ta hôn môi a! Ni mã có phải hay không còn phải kiểm có kỹ thuật nhất định yêu cầu nụ hôn dài a! Ni mã không phải là muốn chờ ta chủ động qua, tại hiện trường biểu diễn chuyên nghiệp tiêu chuẩn cách thức nụ hôn sâu đi!

Ta trong lòng một trận rít gào táo bạo, cũng không dám rít gào ra. Ta chỉ phải cùng hắn nói, làm sao, anh yêu cầu em tám chín phần là không làm được. Nếu không, em đi.

Cá mập trắng khổng lồ khoan dung đồng ý.

Ta khề cán môi, nghĩ rằng biểu hiện quyết tâm vẫn là ba chữ có lực nhất kia. Huống chi trong lòng ta thực sự nghĩ như vậy, không đạo lý nói không nên lời. Nhưng, ngay khi ta quyết tâm kiên định như thế, lại không chịu nổi tình thần khẩn trương cùng thần kinh giật giật, một cái vô ý, rõ ràng một câu ba chữ kia liền bị ta kéo dài,

“Anh thấy em muốn cho anh vào sổ hộ khẩu nhà em loại hành vi này, có phải hay không thật luẩn quẩn trong lòng?”

Đột nhiên trên bầu trời vang lên tiếng sấm lớn, tiếng ù ù thanh thanh liên miên coi như một tòa đại sơn bàn muốn áp chế đến. Đáng quý là, dưới tình huống như vậy ta cùng Lâm Tiễn cư nhiên cũng chưa động.

Chén trà trong tay hắn không biết đồ lúc nào, nước trà bên trong trào quá non nửa cái bàn, giọt giọt chảy xuống. Ta ra vẻ trấn định thân thủ cầm chén trà của hắn, lại cho chút nước trà vào. Hẳn như là hoảng thần, một đôi mắt chỉ yên lặng ngưng trên tay ta. Trong chớp lát, lại chậm rãi từ tay ta chuyển lên mặt ta. Ta bị hắn nhìn chột dạ thân nhuyển ra, cổ che dấu giống như cầm chén trà của mình giả bộ đáng đang uống trà.

“Hách Quýnh,” hần rút cục mở miệng, thanh âm kia nghe qua phảng phất đã bị kinh hách, “Em đây là muốn anh ở rể sao?”

“Phốc...” Nước trà từ trong miệng ta cùng lỗ mũi đồng thời phun ra, đáng thương ta chật vật như vậy còn phải làm một cái vẻ xua tay giải thích cầu tha thứ, “Không dám, không dám! Ngần vạn đừng!”

Hần nheo mắt lại, “Em vừa rồi rõ ràng nói như vậy.”

Ta lệ rơi đầy mặt, “Là em nói sai rồi, em không phải cái ý tứ kia. Anh nhanh quên đi, em vừa rồi đầu lưỡi bị rút gân nói sai nói...”

“Ý của em là không nhận lời vừa nói ra?”

“Không phải...” Ta cấu trên đùi một phen mới miễn cưỡng trấn định, “Em, ý từ của em là, vừa rồi là em nói sai. Cái bản hộ khẩu cái gì anh đừng để trong lòng, nào có cho anh đạo lý ở rể. Rất không hợp logic, đúng hay không? Có phải hay không? Ha ha a...”

“Vẫn là không tự nhận?”

“... Em nhận.”

“Thì phải là muốn anh nhập hộ khẩu nhà em?”

“Ách, cái kia...”

“Hách Quýnh, em thật sự thật lún quẩn trong lòng. Ân? Thật muốn làm anh vào chưa?”

“Không đúng không đúng!”

“Như vậy, đổi em vào nhà của anh, thế nào?”

“...” Ta hai tay ôm đầu, mặt nhào vào trên bàn giống như giẻ lau trên bàn.

“Vẫn là không muốn nhận thứ! Ân?”

Nam nhân nha, càng được một tác lại muốn tiến một thước, lại càng ngày vô lại. Ta nhìn không được ngẩng đầu quát, “Sát, anh ngay cả trẻ con đều nhập ngoại tịch, trong còn có bản hộ khẩu loại gian khổ này nọ sao? Anh nha có sao? Có sao?” Ít nhiều trước kia cùng Lâm Hủ nói chuyện đã biết không ít bát quái Lâm gia, sau vừa vận đồ lên miệng hần. Phong chừng hần cũng không lo lắng đến một tầng này, nghe ta rống xong sau sừng sốt một phần chung sau mới cảm giận trả lời, “Không có.”

Cảm tạ chính phủ Thiên triều! Cảm tạ các trung tâm quản lý cấp hộ tịch! Cảm tạ phòng làm việc nhân dân ngã tư đường!

Ta không dấu dắc ý, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, “Chính vậy, anh đều không hộ khẩu, còn bắt em đến chỗ nào?” Hần nheo mắt lại, một bên nhẹ nhàng gạt đầu một bên âm hiểm nói, “Hách Quýnh, anh việc này còn không xong.”

Có liên quan tới một đoạn tranh chấp hộ khẩu cuối cùng đi tố cáo, mà bên ngoài mưa to cuối cùng sau hai ba giờ cuối cùng có dấu hiệu giảm nhỏ. Nhưng loại dấu hiệu giảm nhỏ này thật hù người, bởi vì dân bản xứ bàn cách vách đều nói loại mưa này đều mưa mấy ngày, hơn nữa là một trận to một trận nhỏ.

Ta nguyên tính toán mượn ô của lão bản nương về, nhưng nhân gia phi thường bắt đưa hai trăm đồng tiền thế chấp. Ta trợn mắt trừng đem cái ô rách tung tóe dù giấy vẽ cả buổi, thế nào cũng không thấy nó có giá trị hai trăm đồng, mà Lâm Tiền cũng không phải cái loại nhà giàu mới nhiều tiền mà tùy tiện vung. Nhân gia nói, xảo trá cùng người nhân cơ hội cháy nhà hôi của kỷ thực chính là tính chất đồng nhất. Lão bản nương bị hần nói lời này gương mặt bị nghẹn xanh mét, dứt khoát đem cái ô ném một bên nói không mượn. Nhìn lão bản nương trương cái khuôn mặt, trong lòng ta hết giận. Thừa dịp mưa đang nhỏ đi nhiều, ta đề nghị nói có thể chạy chậm về, dù sao nơi này cách nhà trọ cũng bất quá nửa con phố.

Một đường chạy đi đều thuận tiện, đá lát đường tuy rằng trơn ẩm, nhưng hai người cùng chạy cũng không dễ dàng ngã sấp xuống. Duy nhất không thuận là lúc chuẩn bị tới nơi, mưa đột nhiên lớn. Ta một bên chạy trời chết một bên oa oa kêu, không chạy hai bước đã bị hần giữ chặt, một bóng che lại.

“Ngao, cuồng bại lộ.”

“Câm miệng.”

“Tuy rằng tôi, nhưng đáng người cũng không tệ chắc chắn.”

“...”

“Có thể sờ một chút sao?”

“Hách Quýnh!”

“Ngao ngao!”

Một đường cài nhau âm ỉ, dội bên ngoài nhà trọ, người cũng bị ướt không sai biệt lắm. Ta thần kinh tương đối thô, lại mặc thêm quần áo tối màu, còn có thể hi hi ha ha đùa hân. Hân thăm chút, quần áo đều ẩm rồi tỉnh rồi ngủ. Hơn nữa nhân gia đen, nên thích mặc đồ trắng, nhưng quần áo màu trắng bị dính nước sau hiệu quả thật trong suốt. Lúc này vừa vặn là lúc ăn cơm chiều, người lui tới đều tránh không được nhìn thêm vài phần. Hân đại khái cũng cảm thấy không được tự nhiên, trực tiếp muốn trốn về phòng.

Nhưng là — ần, lại tới nữa, — lúc trước đi chơi hân đem chìa khóa phòng để trong túi tiền ta. Vừa rồi chạy một mạch, đem túi tiền ta bị tung ra, bên trong trượt đi. Càng không hay ho là trước tiền sảnh là người quản sự chìa khóa đã ra ngoài, ngày mai mới trở về. Cái này lại không dám hưng tai nhạc họa, ta cũng học Lâm Tiền hai tay khoanh trước ngực, tội nghiệp kẻ bên hân, “Lam sao bây giờ?” Hân phỏng chừng là bị ta tức giận đến nói không ra lời, liền đem một đôi mắt to hung trọn trừng ta, đem ta trừng tự động bị héo thành một cục, ngoan ngoan đứng trên mặt đất không dám nói lời nào.

Lâm Tiền đến tiền sảnh nói hồi lâu, thẳng đến khi cái kính đập bàn, đối phương mới đồng ý tìm người mở khóa. Ta phía sau đã bày biện ra mặt xanh môi trắng như cương thi, bộ dáng Lâm Tiền cũng không tốt hơn. Chờ người mở khóa đến, ta run rẩy đi qua. Không đi hai bước chân liền nhuyển, may ở bên cạnh có nam nhân rắn chắc, thời điểm máu chốt đều có tác dụng chống đỡ.

“Thực phé sai.”

“Oa, anh thật giỏi, anh làm sao thấy được em là phé sai.”

“Hách Quýnh, em thật sự là...” Hân chán nản, “Anh thật sự là —”

“Thế nào?” Này khuôn mặt rồi rầm nhỏ nhăn nhu, thật sự càng xem càng thuận mắt, ta bất chấp bản thân sẽ bị cảm mạo phát sốt, đùa giỡn hân, “Muốn thế nào a?”

Ngay tại lúc hân không thể trốn ta lột da ta xem, ta đột nhiên cảm giác sau lưng có một cổ hàn phong thổi qua, ngay sau đó một tiếng làm cho da đầu ta rơi rụng.

“Ca ca... Hách, Hách Quýnh?”

Cơ hồ đồng nhất một khắc, ta cùng Lâm Tiền nhất tề quay đầu.

Cách hai ba thước Lâm Hủ đứng trên bậc, tựa hồ cũng bị mưa ướt thảm, trên người không mấy chỗ khô. Tóc ẩm thành một mảng, ngón tay trắng non mềm còn đang nhỏ nước. Lúc này, hân đang trọn đôi mắt nâu nguyên nhân vì khiếp sợ mà mở to, môi cũng có chút run run.

Không biết là dọa, hay là đông lạnh.

Đây là một thời khắc quá mức xấu hổ. Ta đôi tay còn sỗ sàng trên cánh tay Lâm Tiền, chỉ có thể nửa mở miệng, “A a...” Không biết làm sao. Nếu mà so sánh, nam nhân bị sỗ sàng kia tâm lý phòng tuyến mạnh hơn. Chỉ thấy hân tự nhiên mỉm cười, thuận với tình hình nói,

“Tiểu Hủ, ăn cơm chiều chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Một đôi tổ hợp không thỏa đáng ở một địa điểm thời gian không thích hợp, gặp một người vốn không nên xuất hiện. Một loạt trùng hợp cộng lại, liền hợp thành một khay cốc chén (bi kịch).

Lâm Hủ sắc mặt trắng bệch, giống như một nhân vắn không nhúc nhích. Mà đối với câu hỏi của Lâm Tiền, cậu càng như không nghe thấy. Một đôi mắt nhìn trên ta cùng Lâm Tiền trên mặt di đến dời đi, ngay sau gương mặt hân đỏ lên, môi dưới cũng cắn.

Nói thật, không cần nói ta, chỉ sợ ngay cả Lâm Tiền cũng không nghĩ tới chỗ này gặp cậu. Ta dám đánh đổ Lâm Tiền lần này lấy việc công làm việc tư đi du lịch người biết được chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà hân đến Vân trấn hành trình cũng là làm thời đặt ra, như vậy tính ra người biết đến chỗ hân đi liền càng thiếu đến đáng thương, mà những người này khẳng định không bao hàm Lâm Hủ.

Kìa, sao cậu làm sao biết chỗ này mà tìm?

Ta hơi bất an nhìn thoáng qua Lâm Tiền, chỉ thấy sắc mặt hân không thay đổi, nhẹ nhàng mà xoa bóp tay của ta lại nói ta. Tiến lên sờ sờ tóc ẩm của đệ đệ, mười phần ca ca tốt, “Thế nào ướt như vậy, em sẽ sinh bệnh.” Vừa nói một bên còn kéo hân tới cầu thang, ta chạy nhanh bên cạnh né né, làm cho một đôi huynh đệ cung nhường đường ra.

Định bước đi, Lâm Hủ vừa đi lên hai bước, đột nhiên giống như điện giật bỏ tay Lâm Tiền ra, ba một tiếng. Động tác này biên độ lớn một chút, làm cho người khác chú ý. May mà Lâm Tiền đối với đệ đệ này cung chiều quen, gần hơi hơi ngạc nhiên.

Gương mặt Lâm Hủ lúc này đã từ hồng chuyển thành xanh mét, ta chới bây giờ chưa gặp biểu tình cậu như vậy, hoàn toàn thay đổi thành người khác. Kia khi hân hân tạp phần nộ cùng ánh mắt nghi hoặc quét đến đây, ta theo bản năng nép sát tường càng nhanh chút.

Rất kỳ quái, kỳ thực ta căn bản không cần chột dạ. Nhưng là, lúc ánh mắt hân dừng trên mặt ta, gương mặt ta đột nhiên liền thiêu đỏ. Ánh mắt Lâm Hủ tựa hồ oán trách cùng chất vấn, phảng phất như ta lừa hân. Cảm xúc nan kham từ đáy lòng dâng lên, ta dứt khoát cúi đầu.

Thấy ta do dự, Lâm Hủ có vẻ tích cực chủ động. Hân từng bước đi lên, nắm tay ta liền đi lên lầu, vừa đi một bên hỏi, “Tỷ ở tại lầu mấy? phòng bao nhiêu?” Hành động đột ngột của hân thật sự là đem ta dọa choáng váng, há mồm liền đem số phòng nói cho hân. Thật không biết cánh tay Lâm Hủ lấy đâu ra khí lực lớn như vậy, ta thể nhưng bị hân kéo lên vài bậc. Bất quá, lúc đi đến chân nghỉ cầu thang, ta chỉ cảm thấy tay kia đột nhiên trầm xuống, người liền bị trụ lại, không đi được.

Đệ đệ trên bậc thang, ca ca dưới cầu thang. Ta vừa đứng ngay chân nghỉ cầu thang, ngay góc chỗ ngoặt tựa như khẩu súng ngắm ta.

Thời gian đọng lại vài giây sau, Lâm Hủ đột nhiên phát lực, trên tay dùng sức kéo. Ta không hề phòng bị bị hân kéo một phen, nhưng tay kia vẫn bị Lâm Tiễn nắm, người trên người dưới hỗ trợ lực lẫn nhau, ngực đông một tiếng đụng vào góc trên tay vịn.

Đau quá!

Trước chộc đến người lại bị ép đến bẹp dí, cuối cùng đầu liền phể...

Đầu người bị phể a!

Trường hợp giằng co kì dị này quả nhiên đưa tới không ít người ghé mắt, làm một người qua đường Giáp yên lặng vô danh hai mươi mấy năm qua, da mặt ta tỏ vẻ áp lực so với bị phể còn muốn lớn. May mà Lâm Tiễn lớn tuổi hơn chút, thấy phía sau cùng đệ đệ đầu ngư sẽ chỉ làm người vậy xem chế giễu, bởi vậy hân rất nhanh liền buông lỏng tay ra.

Hân buông lỏng tay, Lâm Hủ giống như đầu tàu mã lực oanh ầm ầm dẫn ta lên lầu. Ta thân bất do kỷ bị tha lên lầu, thợ mở khóa đã sớm chờ ở cửa phòng, xa xa nhìn thấy ta liền không kiên nhẫn, “Là gian kia?”

Ta không chút suy nghĩ liền chỉ chỉ phòng Lâm Tiễn — tha thứ ta đi, này thật sự là phản ứng bản năng, bởi vì ta nguyên bản trong cây vào phí mở khóa của Lâm Tiễn, nên cửa phòng hân nên mở trước. Thợ khóa không hổ là nhân sĩ chuyên nghiệp, công cụ một cái dùi làm vài cái liền đem khóa mở. Cửa phòng mở ra, đối diện cửa cái giá áp rõ ràng treo quần áo Lâm Tiễn. Ta chẳng sợ thân kinh lại trì hoãn cũng vô pháp xem nhẹ trên tay đột nhiên đau đớn, lại uốn éo đầu xem tiêu bạch thổ, chắc chắn, ánh mắt kia đều bị màu cà rốt nhiễm hồng. Ta lúc này mới cảm thấy không ổn, chạy nhanh gọi thợ khóa lại nói còn có một gian, phòng ta.

“Còn có một gian?” Thợ khóa nhìn ta, nhìn nhìn Lâm Hủ, “Kia lại thêm một trăm.”

“Cái gì? Lại một trăm?” Ta bập chấp đang trong trạng thái cà rốt bị thò găm, tiểu thị dân bị ai thiên tính phát tác, “Mở hai cái khóa muốn hai trăm?” Kỳ thực cấp năm mươi đều tính là nhiều, nhưng nhân gia muốn bắt chẹt du khách sao, căn bản không cho mặc cả. Hơn nữa Lâm Tiễn đứng sau ta liền tiếp hất xì, tâm ta mềm nhũn, nghĩ đến lúc này người tự nhiên trọng yếu hơn tiền rất nhiều, liền từ bỏ.

Thợ khóa tuy rằng hắc tâm, nhưng nghiệp vụ trình độ vẫn là không sai. Giá đã thảo thuận, trên tay rào rào đem khóa một phòng khác cũng biết mở. Ta một biên sai khiến Lâm Tiễn lấy tiền, một bên không dấu vết ngăn Lâm Hủ vài lần. Thấy sắc mặt cậu hơi hoãn, đang muốn thở một hơi đầu, tiếng hân ầm ầm vang lên, “Hai người ở cách vách a.”

Ta cùng Lâm Tiễn thật ần ý nhìn thoáng qua, trăm miệng một lời, “Khi đến còn thừa hai phòng này.” Đây là lời nói thật, ta cùng Lâm Tiễn đến đây lâu hai còn thừa hai gian phòng này. Hơn nữa tính ở gần có chuyện gì dễ xử lý, đương nhiên ta khi đó không nghĩ tới gần đây còn có phương diện tiện lợi bị ăn, thật đúng là tiện nghi người nào đó.

Ánh mắt Lâm Hủ lướt qua ca ca cùng ta lưu vài vòng, mắt hững ‘Nga’ một tiếng. Loại thời khắc xấu hổ ta dứt khoát chạy nhanh, trước đi vào phòng để cho hai anh em có không gian nói chuyện. Cũng không nghĩ chán ta trước vừa mới tiến vào phòng, sau lưng Lâm Hủ cũng đi vào, oa nhi này còn thói quen tùy tay đóng cửa. Ta không kịp mở miệng, chỉ có thể tro mắt nhìn Lâm Tiễn mang khuôn mặt kinh ngạc nháy mắt biến mất sau cánh cửa.

Nhìn cậu đứng gần như vậy, cái mũi sẽ không bị bóp méo đi.

Cửa vừa đóng lại, Lâm Hủ liền không có khí thế vừa rồi. Cúi đầu yên lặng đem ba lô ném lên sàn, nhưng sau liền đứng tại chỗ, bộ dáng có chút không biết làm sao. Ta so với cậu cũng không biết làm sao, vốn là muốn chuẩn bị vừa vào phòng liền tắm rửa. Nhưng Lâm Hủ giống cột điện tử đứng ở trong này, dù ta da mặt có dày thế nào cũng không có biện pháp thoải mái cảm nội y khẩn tằm vào phòng tắm. Lâm ta áp a áp ứng nói ta muốn đi tắm rửa, cậu như bị điện giật giật mình, xấu hổ hướng bên cạnh dựa vào, cẩn thận nhìn ngay cả lỗ tai đều hồng.

Lỗ tai ta cũng đỏ.

Cậu đây là không tính toán đi sao? Là muốn thủ vệ... Hay là dòm ngó?

Ta nghen lại nghen, rốt cuộc không nhìn xuống, “Cái kia, cậu. cậu có thể hay không đi thay quần áo a. Ướt như vậy, sẽ cảm mạo.”

Cậu nhìn chính mình, thanh âm nhẹ nhàng, “Không quan hệ, chờ tỷ tắm xong, ta lại...”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Lâm Trạ**m** bỏ trốn. Trong cuộc đời ta nghe được bát quái rung động nhất, đại khái đó là tin này.

Ta luôn luôn cảm thấy Lâm Trạ**m** cùng Hứa Thận Hành là cùng một loại người, bọn họ thông minh bình tĩnh tự tin lại cường đại, cũng sẽ không chủ động thoái nhượng cùng thỏa hiệp. Bọn họ có thể tươi cười hàm chứa không chút để ý, xem đủ loại kiểu dáng nữ nhân vì chính mình điên cuồng. Bọn họ hưởng thụ tình yêu mang đến đầy đủ thù lao, lại trước giờ không tin nó. Người như vậy, là tuyệt sẽ không vì tình yêu bỏ ra hi sinh gì. Nhưng là, hiện tại Lâm Hủ lại nói cho ta, Lâm Trạ**m** bỏ trốn. Đi sạch sẽ hoàn toàn, không chút dong dưa dây dãi nào. Nhưng biến chuyển làm ta rung động qua đi lại sinh ra cảm giác tò mò mãnh liệt — rốt cuộc là dạng nữ nhân nào có thể làm Lâm Trạ**m** yêu đến loại trình độ này.

Đáng tiếc Lâm Hủ đối với việc này hiểu biết gần như giới hạn trong phong thư huynh trưởng lưu lại, đối với nữ nhân kia cậu cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là Lâm Trạ**m** cùng nàng dây dưa vài năm. Cái khác, cậu liên hoàn toàn không biết gì cả. Lâm Hủ không biết rõ chân tướng không quan hệ, không phải có một Lâm lão nhị sao, hẳn hẳn là biết.

“Hiện tại đại ca không có tin tức còn chưa lộ ra, chỉ có Điều trợ lý cùng Chu quản lý vài người biết, mấy ngày nay chuyện trong tập đoàn đều bọn họ xử lý.” Tiếng Lâm Hủ tiết lộ hẳn đang bắt an, “Trong khoản thời gian ngắn là có thể, nhưng lâu dài luôn không thỏa đáng.”

Ta nhìn nhìn Lâm Tiễn, mày hấn nhanh nhú lại, tựa hồ không nghe qua. Ta cảm thấy hẳn có tâm sự, nhưng lại không thể làm hẳn chốt dạ tâm sự. Cách trong chốc lát, hẳn rốt cục mở miệng nói, “Được rồi, ngày mai chúng ta liền khởi hành trở về.” Lại nhìn về phía ta, dường như trung cầu ý kiến, “Có thể chứ?”

Ta gật đầu giống gà mổ thóc, ca ca cũng không thấy, nào có tâm tư du sơn ngoạn thủy? Đương nhiên chạy nhanh trước về càng tốt, thu thập cục diện rồi rảnh. Ngày kế, chúng ta liền thu thập xong tính toán đường về. Tính toán hồi trình ngồi máy bay, sân bay cách Vân trấn một thành thị khá xa. Đến lúc chọn phương tiện nào đến thành thị đó, chúng ta ý kiến khác nhau. Ta có khuynh hướng ngồi xe lửa, bởi vì ngày mưa liên tiếp tình hình giao thông không tốt. Mà Lâm Tiễn vốn định đi xe tải, như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn. Còn lại Lâm Hủ yên tĩnh ngồi một bên không phát biểu ý kiến, ta cảm thấy cậu tương đối có khả năng đồng ý lựa chọn anh cậu.

Sau một phe tranh chấp, vẫn là đại gia có tiền thắng lợi. Bất quá, nhất thời thắng lợi không có nghĩa là thắng lợi vĩnh cửu. Quả nhiên liền như ta nói, loại thời tiết mưa này xe tải đều không đồng ý đi đường dài. Lâm Tiễn gọi một vong điện thoại thật vất vả gọi được một xe, lái xe há miệng liền báo cái giá trên trời. Không cần nói ta hô to gọi nhỏ, ngay cả Lâm Tiễn cũng nhăn mày lại, nhưng hẳn vẫn đáp ứng. Nhưng xe không mở bao lâu, lái xe nhận được điện thoại nói trong nhà gặp chuyện không may, cấp bao nhiêu tiền cũng không đi. Lâm Tiễn nhất thời giận tím mặt, đem ta cùng Lâm Hủ sợ quá mức. Cuối cùng lái xe một bên chịu nhận lỗi, một bên đem chúng ta đưa đến nhà ga.

Lâm Tiễn xuống xe con giận còn sót chưa tiêu, la hét muốn trách cứ. Ta nhìn không được đẩy hẳn một phen, “Được rồi, ai không có tam tai ngũ nan. Người ta cũng không lấy tiền của anh sao? Không cần dùng đáng với người ta.” Hẳn đang nổi nóng, cũng không để ý ta, mang theo hành lý liền vào đại sảnh nhà chờ. Nhưng Lâm Hủ một bên nhỏ giọng nói, “Tỷ đừng nóng giận, nhị ca sốt ruột mới có thể như vậy.”

Ta trừng mắt bóng dáng Lâm Tiễn hồi lâu mới thán ra một hơi, “Tôi biết.”

Nguyên lai cho rằng không phải mùa du lịch thịnh vượng lại mưa to xe lửa sẽ không chen, nhưng đến nhà chờ xe ta mới biết bản thân sai lầm hoàn toàn, kia quả thực chính là người tới tấp nập a.

“Không thể nào, cũng không phải xuân vận cũng không phải tuần hoàng kim, lại càng không phải đợt nghỉ hè sinh viên, như thế nào nhiều vậy?” Ta lẩm bẩm nói, “Chắc là mình hoa mắt đi.”

Sự thật là ta cũng không có hoa mắt, từ đám đông theo một đường chém giết thật vất vả mới mua được vé xe lửa như Lâm Tiễn nói, chúng ta vận khí thật quá tốt. Khó được một lần xa nhà, chẳng lẽ ngồi một lần xe lửa, cư nhiên thật khéo đi trùng với mỗi đơn vị đoàn du lịch của lão niên về hưu hồi trình + mỗi hương trấn xí nghiệp liên hợp tập hợp tập thể trung chuyển. Một xe lửa tràn đầy, không cần nói giường mềm, có thể thẳng giá mua được vé ghế ngồi cứng phải cười trộm.

Lúc chen lên xe, tự nhiên không cần phải nói. Bất quá, Lâm Tiễn tốt xấu có một lần kinh nghiệm chen, lần này lão luyện rất nhiều. Lâm Hủ còn kém, nhìn thấy cậu trong đám đông bị chen mất trọn trắng. Lâm Tiễn một tay kéo ta, một tay che chở đệ đệ, ý vào ưu thế bản thân cao một đường chém giết chen lên xe.

Lên xe sau lại vẫn như cũ không thoải mái, chúng ta còn phải trong đám người tìm được vị trí ngồi. Nhìn mãi không ra người ngồi người đứng, biểu tình Lâm Hủ gần như khóc, “Chúng ta, chúng ta thế nào cũng phải chen bọn họ sao?”

Ta hít sâu một ngụm, “Nếu không như thế, chúng ta phải một đường trở về. Cậu đừng sợ, coi như đang chơi quét mìn. Liền tính mà chèn phải, nói lời xin lỗi là được.” Lại vì hấn thêm dừng khí, liền chỉ vào Lâm Tiến nói, “Cậu hỏi anh cậu, hấn đến lúc đó cũng như vậy.”

“Thật vậy chẳng?” Hai mắt Lâm Hù sáng lấp lánh nhìn anh trai.

Lâm Tiến mặt cứng ngắc, ngay sau đó thật oán trách nhìn ta liếc mắt một cái, như đáng nói ‘Em là kẻ lừa đảo’. Nhưng, tốt xấu hấn không vạch trần ta, còn theo gậy tre hướng lên trên đi vài cái, “Đúng vậy. Đi cẩn thận một chút, không có việc gì.”

Lâm Hù thế này mới khoan tâm.

Ba người tay dặt tay, dè dặt cẩn trọng chèn đầu người địa lôi. May mắn chỗ ngồi cách không xa, rất nhanh tìm được. Bất quá, chúng tìm được chỗ đã có người ngồi, ba huynh đệ gián dị dân công. Chính là tay họ một chia bia một đầu vịt, hiện tại nhìn thấy chính chủ đến cũng tự giác đứng lên.

Ở trên xe lửa sự tình nào cũng có, ta cũng không để trong lòng. Nhưng Lâm Tiến thì thật mất hứng, bởi vì trên vị trí đã một mảnh bừa bãi, xác hạt dưa vỏ lon còn có cái bột phấn gì đó phơ lên một bản. Ta nhìn thấy sắc mặt hấn ả ả biến thành màu đen. Mà sắc mặt Lâm Hù ả ả màu xanh, cảm thán một tiếng, chỉ phải xắn tay áo chủ động thu thập.

Ni mã, lần sau không cùng huynh đệ hấn đi chơi. Cho dù đi du lịch, ni mã ta cũng không ngồi xe lửa.

Thu thập thỏa đáng, hầu hạ hai vị thiếu gia ngồi xuống. Ta cho rằng có thể thở một hơi, có thể hoàn vừa chậm. Nhưng là — suất bàn, trong du lịch hồi trình xuất hiện không vui vẻ nhất — ngồi xuống không được bao lâu, Lâm Hù nói khát, muốn uống nước. Phòng uống nước cách không xa, nhưng phi thường khó đi. Đang lúc khó xử, xe đẩy đồ ăn vặt trong truyền thuyết bài trừ muôn vàn khó khăn đi đến đây. Sắc mặt Lâm Tiến cuối cùng đẹp mắt hơn, chọn thứ tốt chuẩn bị bỏ tiền, hấn đột nhiên tiếp tờ giấy hóa đơn dừng lại, này nhất định là hơn mười giấy. Ta lúc này đã bóc hộp khoai chiên, nhìn hấn sắc mặt xanh trắng ở trên người sờ tới sờ lui, trong lòng lộ bộ.

Hông rồi, xem bộ dáng này, không phải là...

“Anh không tìm thấy bóp tiền?”

“... Phải.”

A a a a a —————

Quả nhiên thừa dịp loạn bị người móc a a a a —————

Chết rồi a!

Không có tiền đãi thọ luôn a!

Ta khoai tây chiên đều ăn a a!

Lâm Hù ngay cả nước khoáng đều mở a a!

“Không quan hệ, đệ có mang tiền.” Lâm Hù đem nước khoáng đặt trên bàn, cười tùm tùm sờ vào trong túi, “Đệ — a!”

Ta nhìn cậu đột nhiên cũng biến sắc, một cổ tuyệt vọng đập vào mặt.

“Ca, chúng ta đừng tới tên móc túi!”

Nên nói, tiểu thiếu gia vĩnh viễn là chỉ vọng không lên, ngay cả thần kinh phản ứng đều so với người khác đều chậm. Nhưng là tiểu thiếu gia phản ứng chậm, không có nghĩa là người khác phản ứng chậm, tỷ như đại thúc bán đồ ăn vặt kia. Đại thúc từ đám người trùng trùng giết qua bao nhiêu người, sắc mặt đã khó xem, lại còn như vậy, càng không kiên nhẫn.

“Các người hiện tại là thế nào? Không có tiền sao? Đồ đều đã ăn hiện tại không có tiền! Một phân tiền cũng không không có sao?”

“Chúng ta là gặp chút khó khăn, đi ra ngoài, a nhưng,” ta chạy nhanh kéo Lâm Tiến ngồi xuống, một bên kéo bọn họ lấy túi ra, “Ngài xin chờ chút, tôi lấy túi ra.” Trước có thấy Lâm Tiến tùy tay đem tiền lẻ vứt trong túi, ông trời phù hộ bên trong có đủ tiền.

Tin tốt, trong túi có tiền!

Tin xấu, đều là tiền lẻ!

Tin tốt, tiền lẻ thiệt nhiều!

Tin xấu, vẫn không đủ!

“Còn thiếu hai đồng...” Ta cầm tiền mặt, gần như lấy lòng, “Chú xem... Cũng không thể giảm bớt...” Trên xe lửa gì đó đều đặc biệt quý, phí tổn sớm đủ rồi. Nhưng đại thúc lập tức rít gào muốn nói giảm cái gì, hấn bán đồ cho tới bây giờ không giảm giá, không có tiền cũng đừng ăn a.

Tuy rằng ta rất phần nộ, nhưng phía sau cũng phải khắc chế. Mà ta nhẫn được, Lâm gia huynh đệ chưa hẳn. Không cần nói sắc mặt Lâm Tiễn đều đen thui trước mặt ta chuẩn bị bạo phát, ngay cả Lâm Hù cũng tức giận đến mặt trắng bệch. Mắt thấy sự tình sẽ không khống chế được hòa tình đọng địa cầu, ta dứt khoát đem tâm bạo phát, “Hào hảo hảo, tôi trả cho chú, cho chú đi được rồi. Đem miệng ngậm lại đừng ồn ào!” Lời vừa nói ra, đại thúc qua nhiên yên tĩnh. Lâm Tiễn cùng Lâm Hù ánh mắt cũng nhìn qua đây, ánh mắt Lâm Tiễn đặc biệt phức tạp. Lâm Hù kia đưa nhỏ vẫn như cũ bảo trì bản sắc châm chọc nhất quán của cậu tại lúc này, “Hách Quýnh, tỷ không móc sao?”

=

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Một đường ép buộc, tốt xấu tại giữa trưa đã đến. Ta kế hoạch ngồi xe buýt đến sân bay, hãy nhìn Lâm Hù tinh thần trạng thái không tốt. Rõ ràng ngoan ngoãn gọi xe đến, cũng may nhà ga cách sân bay không xa, hơn một trăm đồng.

Vào đại sảnh ta liền đến thẳng quầy bán vé. Vé là Lâm Tiễn đặt trên mạng, tiền đã thanh toán, ta nghĩ trừ bỏ Lâm gia huynh đệ giấy chứng nhận không bị móc là chuyện may mắn duy nhất. Bằng không ngay tại lúc này, ta đi chỗ nào kiếm tiền mua vé máy bay.

Lâm Hù từ lúc lên xe lửa tinh thần không tốt lắm, đều đại sảnh sắc mặt càng trắng bệch. Lâm Tiễn trong chốc lát đều phải sờ sờ trán cậu, ta nhìn hán giống lão gà mái mẹ có chút buồn cười, “Àn, xem cậu như vậy đại khái là mệt, nghỉ ngơi trong chốc lát chậm rãi là tốt rồi.”

“Đúng vậy, đệ không sao.” Lâm Hù có chút kháng cự tránh tay hán, “Nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

Lâm Tiễn vẫn như cũ không quá yên tâm, “Thật sự không có chỗ nào không thoải mái?”

Lâm Hù tránh tay hán, lạnh nhạt hiếm thấy, “Không có.”

Nhìn Lâm Tiễn tay dừng giữa không trung, ta chạy nhanh hòa giải, “Hai người có đói bụng không? Cách lúc lên máy bay còn có chút thời, chúng ta muốn đi ăn chút gì không?”

Lâm Tiễn nhìn đồng hồ, “Cũng tốt. Tiểu Hù, em muốn ăn cái gì?”

Lâm Hù xoay người, hờ hững.

Tuy rằng không biết Lâm Hù nháo cái gì kỳ quái, nhìn cậu thái độ kia ta cũng mất hứng. Tiểu thiếu gia cho dù muốn phát giận cũng phải tiến hành đúng trường hợp, huống chi làm ca ca đều phải tư thái vậy, người còn đùa giỡn cái gì? Dứt khoát đem cậu kéo đến, “Tiểu tử kia đùa giỡn cái gì? Còn đến phải ăn cơm, đi một chút đi.” Cậu tuy rằng bụng khuôn mặt không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng lên.

Sân bay thứ gì cũng quý, ngay mi ăn liền cùng nước khoáng đều bán hơn mười hai mươi mấy đồng, nhưng cũng may mặc thức thức (Mc Donalds) là cả nước thông nhất. Ta quá đói bụng, một khối hamburger không mấy miếng đã đi xuống bụng. Lâm Tiễn tuy rằng ăn chậm, nhưng đem phần ăn sạch sẽ, chỉ có Lâm Hù thừa lại hơn phân nửa.

“Có phải ăn không quen?” Hào ca ca thật là ứng chiếu chu toàn, “Hay là coke rất lạnh?”

“Cậu làm sao có thể ăn không quen? Trước kia trong quán em ngay cả hamburger không chính hãng đều ăn. Hiện tại không khẩu vị đại khái là lẩn lộn đường xa mệt mỏi, ăn không hết đồ ngay đi đó.” Khụ, nên nói tiểu thiếu gia chính là khó hầu hạ.

Lâm Hù hơi có chút ai oán nhìn ta, cúi đầu không nói.

“Nếu như thế sao không nói sớm? Ăn chút đồ gì nhẹ có thể đi.”

“Em muốn ăn cháo hoặc chút mì nước.”

Tiểu thiếu gia mở miệng, làm ca ca tự nhiên là nhẹ nhàng thở ra, hai lời chưa nói kéo cậu đến chỗ bán đồ ăn gọi bát mì. Cũng may hán gọi đồ có xem sắc mặt của ta, gọi bát tiện nghi nhất. Lâm Hù ăn mì, ta cùng Lâm Tiễn chỉ có thể ngồi uống trà, nhằm chán nhìn xung quanh.

Lúc lơ đãng, ta đột nhiên nhìn thấy mấy gương mặt có chút quen mắt. Là thầy thuốc và bằng hữu hán, bên cạnh bằng hữu hán còn có một nữ nhân. Bọn họ đứng xa, lại cách không ít người, nên nhìn không rõ gương mặt nữ nhân kia. Tim ta không biết vì sao đập nhanh hơn, thể nhưng lại tự giác đứng lên, như mê muội đuổi theo, trong đám người nỗ lực tìm kiếm bóng dáng bọn họ. Có loại hoảng loạn giống ruồi bọ không đầu chưa từng có đánh thẳng về trước, muốn tìm một đường đột phá.

“Em đang làm gì?” Lâm Tiền không biết đuổi tới khi nào, đứng sau ta, “Làm chi đột nhiên chạy.”

“Ta liếm liếm môi, yết hầu có chút khô, “Em nhìn thấy bọn họ.”

“Bọn họ?”

“Thầy thuốc kia, còn có bằng hữu hân.”

Lâm Tiền neho mắt lại, ánh mắt theo ta định ở cách đó không xa, “Xem ra bọn họ cũng chấm dứt lữ trình.”

Bất quá xoay người một cái, ta thấy rõ bộ dáng nữ nhân kia, quả nhiên là nàng.

“Nhìn biểu tình em, giống như thất vọng.”

Ta yên lặng nhìn đoàn người qua cửa kiểm soát, trong lòng dâng lên một cỗ bi thương, “Em nghĩ không rõ, trải qua so với bây giờ còn trọng yếu sao?”

“Em không phải nàng, nên mọi người có sự lựa chọn khác nhau.” Tay hấn quán tới, “Huống chi...”

“Huống chi cái gì?”

“Còn chưa có nhìn hết, em đừng vội kết luận.”

Ta có chút hứng thú tới gần hàng rào, “Đều đã qua cửa kiểm soát, liên tính lão công nàng đuổi theo, hoa cúc đồ ăn cũng lạnh.”

“Lúc người lựa chọn, người khác không thể làm gì. Nếu nàng còn muốn chạy, cho dù người nhà nàng mang đứa nhỏ đuổi theo, nàng vẫn sẽ đi. Đồng dạng, nếu nàng kiên trì muốn lưu lại, người đó cũng vô pháp miễn cưỡng nàng.” Hấn xoa bóp tay ta, “Nghiêm cẩn chút, nếu đã biết quá trình cùng bắt đầu, sẽ trước sau vẹn toàn, đen kết cục xem xong mới tốt.”

“Làm chi? Đã END còn muốn xem? Chứ không phải còn có bản dài hơn?” Ta tức giận, “Trở về đi, đệ đệ anh đại khái ăn xong rồi.”

“Hách Quỳnh, nhẫn nại chút.” Hấn đứng bất động, “Làm việc không cần bỏ giữa chừng, xem sự tình cũng là như thế. Nhìn đến một nửa liền có kết luận, là không chịu trách nhiệm.”

“Lại thấy thể nào cũng là chuyện người khác, nói trắng ra cùng em không có quan hệ gì.” Ta mạnh miệng nói, “Xem đi, đều nhanh rồi khỏi, còn... Ách, thể nào rồi khỏi? Nàng không đi theo, bọn họ...”

“Người có thể sau này xem, nhưng phải hướng phía trước.” Tiếng hấn rất nhẹ, nhưng những câu lọt vào tai, “Nam nhân kia có lẽ tới chân thành, tình cảm tuy rằng còn, nhưng lại xa xa chống không lại hiện tại. Cùng với ngược dòng một phần cảm tình xa so sánh, bắt lấy hiện tại bản thân có sẽ càng an tâm hơn. Tuy rằng nữ nhân so với nam nhân cảm tính rất nhiều, nhưng hiện tại lựa chọn luôn phải cụ thể.”

“Em đồng ý anh nói nữ nhân thật cảm tính, nhưng không đồng ý phải cụ thể cách nói này. Nàng nếu nghĩ tốt, đi theo nam nhân kia phải nhận được nhiều cái hiện giờ không có. Anh cũng nhìn thấy, nàng hiện giờ cũng không thấp phần dư dả. Nhưng nàng vẫn lưu lại,” ta phiết cho hấn một cái xem thường, “Nên, em càng có khuynh hướng: nữ nhân so với nam nhân đến cũng có ý thức trách nhiệm với gia đình.”

Hấn tà liếc mắt ta một cái, “Em lời này có ý gì?”

“Nam nhân không tính đến là hiện tượng phổ biến, em không có tài tận lực cường điệu đâu.”

“Nếu nói phổ biến, cũng có trường hợp đặc biệt? Tỷ như —”

Nhìn thấy bóng dáng nữ nhân kia biến mất tại đại sảnh, ta thu hồi ánh mắt, quay đầu đánh gãy hấn, “Tỷ như anh trai anh, giống hấn thoát nhìn có trách nhiệm, ai — bắt quả đầu, hấn vừa rồi cùng người bỏ trốn.”

“Anh ấy hiện giờ độc thân.”

“Nam nhân độc thân liền không cha mẹ huynh đệ! Cũng chưa giao đãi liền cùng người chạy, thật sự không đáng tin cậy.”

“Như vậy còn anh?”

“...”

“Anh cũng không cùng người bỏ trốn.”

“Phải quan sát.”

“Đều như vậy em còn muốn quan sát?”

“Cái gì kêu đều như vậy?” Ta bỏ tay hấn ra, gằm nhẹ, “Anh đem miệng bế kín lại cho em chút.”

Hắn cũng không tức giận, khóe miệng còn vương một tia cười xấu xa, “Muốn anh cầm miệng, kia xem em cho anh cái ưu việt gì.”

Ta một hơi không thuận lại đây, kém chút nữa không bỏ qua, “Anh, anh đừng quá đáng. Quả thực là được tiện nghi còn khoe mẽ.”

Hắn thật tự nhiên kéo tay ta, “Em nói cái gì đều được, tóm lại phí bịt miệng là không thiếu được.”

Ta trừng hắn nửa ngày, cắn giận, “Anh đồ vô lại.”

Quay lại nhà Lâm Hù đã ăn xong, ngồi yên tĩnh trên vị trí chờ. Nhìn thấy ta cùng Lâm Tiền dắt tay nhau đồng loạt đi vào, hắn mày nhăn xoắn lại.

Lòng ta bằng phẳng, cảm thấy đến bây giờ không cần che giấu cái gì, hơn nữa đối với Lâm Hù, ta cũng thật sự không cần cố ý giấu. Mà Lâm Tiền vẫn như cũ nhất quán thông dong tự nhiên, phăng phất vừa rồi đùa giỡn lưu manh là người khác. Ta một bên trong lòng mắng hắn lão hồ ly vô lại, một bên giả vờ cùng hắn như không có việc gì. Chính là trên đời sẽ có chuyện không toại nguyện, người càng muốn lạnh nhạt, thường thường sẽ xảy ra sự cố.

Lúc tính tiền, ta lạnh nhạt lập tức hóa thành mây bay phiêu tán mọi nơi, “Thế nào nhiều như vậy? Chúng ta không chỉ ăn một bát mì sao? Này thêm đến năm mươi bảy đồng là cái gì?”

Bồi bàn nho nhã lễ độ, “Là trà phí cùng phục vụ phí.”

“Nhưng các anh trước đó không có nói ra a? Lại nói, một người trà phí mười lăm đồng?! Các anh không bằng đến đánh cướp oa!”

“Thật xin lỗi, đây là quy định chúng tôi. Trên thực đơn có đánh dấu, ở trong này.”

Quả nhiên là có một hàng chữ dưới thực đơn, bát quá nhỏ như con kiến.”

“Tổng cộng là một trăm mười bảy đồng tám, cảm ơn.” Tính tiền có nề nếp.

Lâm Hù không biết làm sao ngập ngừng nói, “Đúng, thật xin lỗi. Sớm biết rằng đệ, đệ không ăn mì.”

“Này cùng cậu không quan hệ.” Ta vung tay lên, “Là lỗi gian thương.” Cũng là ta sơ sẩy, trên sân bay tiêu phí chính là không thể nói lý. Mà lúc này nên làm cái gì bây giờ? Lại là không được, chẳng lẽ ta phải...

Ta lăm lăm lết lết nhìn Lâm gia huynh đệ, phát hiện hai người này cư nhiên ánh mắt nhất trí nhìn chăm chăm giày ta! Sát, chẳng lẽ bọn họ cho rằng giày ta còn cất giấu tiền sao? Liên tính là giấu tiền, bọn họ cũng mơ tưởng ta trước công chúng lại cỡi giày lấy ra một lần nữa.

Nhưng, dưới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu xích lô của bọn họ, ta thực tại lại khó nén xuống. Quên đi, dù sao trước đã đánh mất mặt một lần. Rõ ràng cần rằng một cái, hạ quyết tâm, “Hai người ở chỗ này chờ.” Lần này không thể đào gốc gác.

Ta biến mất mấy phút đồng hồ sau lại xuất hiện trước mặt bọn họ đem tiền ra tính, Lâm Hù không chút nào che giấu cậu kinh thần cùng ca ngợi, “Hách Quýnh, tỷ có vẻ giống Doraemon có túi bảo bối, tùy thời có thể cấp cứu nha.”

Trên mặt ta cười hi hi, trong lòng lại nhìn bàn trà — chút vốn ban đầu cuối cùng đều lấy ra, có cái gì ngoài ý muốn ta cũng thật chịu không nổi.

“Nhưng là, lần này tiền tỷ giấu ở đâu a?” Lâm Hù không thay đổi bản sắc tò mò, “Vẫn là trong giày sao?”

Ta một bên cười ha ha có lệ, một bên chỉ vào màn nói thời gian không sai biệt lắm. Như vậy một tá xóa, Lâm Hù cuối cùng không truy vấn. Nhưng Lâm Tiền có chút dăm chiêu đem ta từ đầu đến cuối đánh giá sau, ánh mắt định trên nơi nào đó, trên mặt trời lên ả ả ý cười.

Tươi cười này thật sự là đáng đánh đòn a đáng đánh đòn!

Tìm cơ đem Lâm Hù ngồi sau, ta tiến lên véo hắn một phen, găm nhẹ nói, “Anh nhìn cái gì vậy!”

Ánh mắt hắn không e dè quét tới quét lui, khẩu khí càng mười phần ám muội ngả ngớn, “Anh đang nhìn Doraemon trăm túi bảo bối.”

Máu xông lên đầu một chút, ta theo bản năng che ngực, trừng hắn, “Thối lưu manh.”

“Còn có gói to dự phòng khác sao? Không thể lấy anh có thể giúp nha.”

“...Anh đi tìm chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Trên xe dưới xe còn có ở sân bay sau một phen ép buộc, tốt xấu là đi máy bay. Đi về bấy quá mấy giờ, về tới nơi cũng đã hơn mười hai giờ đêm. Người tới đón đã chờ lâu, trừ bỏ lái xe còn có hai người âu phục chỉnh trang.

Lâm Tiền cùng hai người kia ngồi một chiếc hài hơn bốn vòng, ta cùng Lâm Hủ bị an bày đến một chiếc khác dán nhãn chó có sò ta. Xe rộng rãi mà thoải mái, bên trong xe độ ẩm vừa vặn. Không biết có phải hay không xuất phát từ suy tính chiều cổ Lâm Hủ, trong xe còn chuẩn bị nước trái cây cùng một ít điểm tâm. Ta bóc ra liền ăn, thuận tiện cũng bóc cho Lâm Hủ một ít.

Lâm Hủ từ lúc lên máy bay sau liền luôn luôn trầm mặc không nói, hiện tại cũng một bộ dáng ốm yếu. Điểm tâm cũng chỉ cầm trong tay đôi tới đôi lui, bộ dáng không yên lòng. Ta tưởng hẳn đại khái là về đến nơi liền nhớ tới Lâm Trạ, trong lòng không dễ chịu, Lâm Trạ đối với Lâm Hủ mà nói là một loại cực kì uy nghiêm tồn tại, Lâm Hủ đối với Lâm Tiền đùa giỡn câu kinh thậm chí là hờ hững, nhưng cậu không đối với Lâm Trạ như vậy. Có lẽ trong lòng Lâm Hủ, Lâm Trạ đã sớm thay thế vị trí cha đã mất. Nhưng hiện giờ, uy nghiêm này tồn tại lại bay theo người. Đối với cậu mà nói, không thể nghĩ ngờ là một loại tàn nhẫn lại phản bội. Ta có thể tưởng tượng ra cậu ngay lúc đó khủng hoảng vô thức, người tín nhiệm ý lại nhất đột nhiên tiêu thất, đây là một sự kiện bao nhiêu khủng bố.

Đêm đó Lâm Hủ đưa ta về nhà.

Lâm Tiền nửa đường liền rẽ sang đường khác, có lẽ là công ty, cũng có lẽ là chủ trách. Hẳn đại khái có rất nhiều chuyện rất vội, vội chân không chạm đất, hai mắt sinh hoa. Mà ta đâu, đơn vị cũng có rất nhiều chuyện phải làm. Nhìn xem, nhìn xem, lấy việc công làm chuyện tư mượn cơ hội du lịch cái gì bất quá đều là thoải mái nhất thời, chờ trở về, lượng công việc cùng áp lực cũng tăng gấp đôi.

Lúc xuống xe Lâm Hủ cũng xuống theo, ta ngăn cậu lại, nói thời gian không còn sớm, cậu cũng sớm trở về nghỉ ngơi. Hẳn lại thành linh bất ngờ kiên trì, không đưa đến nhà không được.

“Không. Để thấy tỷ đi vào, như vậy mới được.” Thanh âm hẳn rất nhẹ, nhưng lại có một cỗ cường ngạnh ở bên trong, vô pháp cự tuyệt.

Ta còn muốn giãy giụa một chút, “Không quan hệ, trong tiểu khu rất an toàn, không có việc gì.”

Cậu không nói tiếp, chính là yên lặng nhìn ta. Ta chưa từng lường trước sẽ bị một đôi mắt nhìn đến ngưng ngừng, có cảm giác không có chỗ nào động thổ. Chỉ có thể theo bản năng trốn tránh cậu nhìn chăm chú, rất là chật vật.

“Để thăm nghĩ đưa tỷ, chỉ lúc này đây, cũng không được sao?”

Cậu nói lời này miệng bình thản, không có nửa điểm khẩn cầu hoặc ý tứ thỉnh cầu. Nhưng ta nghe qua cũng cảm thấy giống đâm vào, chọn lúc ta không phòng bị liền chọc lại. Trong lúc hoảng hốt, liền chỉ có thể gật gật đầu.

Cửa tiểu khu cách nhà của ta còn có một đoạn, ta bắt đầu sai bước, nỗ lực muốn rút ngắn thời gian hành trình. Nhưng là mặc cho ta đi mau, cậu lại luôn ở phía sau không nhanh không chậm đi theo, bộ pháp thông dong mà tao nhã. Chút bất tri bất giác, ta tốc độ cũng phóng chậm lại, cuối cùng cùng hẳn đi song song.

Ánh trăng trong sáng chiếu, bóng hai người in lên mặt đất, chậm rãi kéo dài. Song song đi về phía trước, giữa hai bóng đen thường xa hoặc thu nhỏ lại. Ngẫu nhiên bởi vì góc độ khác nhau sẽ trùng nhau, nhưng rất nhanh lại tách ra.

Đi đến ngoài hiên, ta mở cửa ngoài hiên, “Đến đây là được rồi, cậu nhanh trở về xe đi. Sớm một chút về nhà nghỉ ngơi.”

“Không.” Cậu cố chấp môi mấp máy, lại nói, “Để đưa tới cửa.”

Ta biết cậu tiểu thiếu gia lại phát tác cáu kỉnh, bắt đầu trấn an, “Từ nơi này đến nhà của tôi bất quá mấy tầng thang lầu, không có việc gì. Cậu nhanh trở về đi.”

Cậu vẫn không nhúc nhích, chính là bả đầu chậm rãi cúi xuống, ánh mắt định trên nơi nào đó lại không di động. Cậu là đứa nhỏ bốc đồng, có khi có thể hò hét. Nhưng đôi khi cậu cố chấp ngoài dự đoán mọi người, như bây giờ, nếu ta không mở miệng nói cái gì hoặc là làm chút gì, cậu vô cùng có khả năng liền đứng yên lặng đến hùng dũng.

Không có biện pháp, ta chỉ có thể yên lặng xoay người lên lầu, cậu mở mắt theo đuôi phía sau. Đến góc thang tầng thứ nhất, cậu bỗng đi nhanh, đụng bên người ta. Ta bị cậu chấn bị vậy, theo bản năng dừng bước. Đèn cầu thang quá chói mắt, chiếu xuống dưới cũng không hề giữ lại. Nhưng như vậy trong nháy mắt, ta phát hiện rất khó thấy rõ gương mặt cậu.

Chân chừ một lát, tay ta liền bị cậu nắm giữ. Xuất phát từ sinh lý phản ứng, tay ta không chịu được giật mình. Cậu quay đầu liếc mắt ta một cái, tay thoáng rời lỏng ra chút, nhưng rất nhanh lại gắt gao nắm chặt. Cậu xoay người quá mức, đi phía trước hai bậc, mà ta còn ngây ngốc bất động tại chỗ.

Đèn cầu thang chỉ chiếu một phần, nên nửa cầu thang vẫn là một mảnh tối đen. Nửa trên cậu đều mơ hồ trong bóng đêm, chính là cặp mắt kia vẫn sáng ngời trong suốt. Thời gian phẳng phát giao nhau, toàn bộ hình ảnh giống như định rồi cách.

Ta tưởng cậu nói ra suy nghĩ của mình, nhưng lại sợ hãi cậu nói cái gì đó. Ở Vân trấn, cậu có lẽ đã biết. Không, có lẽ là trước nữa, tâm cậu sớm đã hiểu rõ. Nhưng cậu luôn yên tĩnh ngốc, vì thế ta thường làm cái gì cũng không biết. Lâm Tiền đã từng nói qua, ta cùng gia sư trước của Lâm Hủ gần giống

nhau, nên ta nghĩ hẳn đối với ta tín nhiệm cùng ý lại, thậm chí còn là cái loại hồ kính là nguyên như thế. Ta cho tới bây giờ cũng chỉ đem cậu thành đứa nhỏ không lớn, thường thường quan tâm một chút. Nhưng, cũng chỉ có thể.

“Cùng nhị ca ở một chỗ, tỷ khoát hoạt sao?” Tiếng cậu rất nhẹ, lại vô cùng rõ ràng. Cậu lui xuống từng bước, cách ta gần chút, “Ta nhìn ra được, cùng tỷ một chỗ anh ấy thật cao hứng.”

Ta há miệng thờ đốc, thật muốn nói ra, nhưng nỗ lực nửa ngày lại nửa chữ cũng không nói nên lời.

“Ta cũng rất muốn cùng anh ấy, nhưng là không được.” Cậu kính tự nói, “Từ khi bắt đầu đến giờ, ta luôn không có cơ hội, không có. Ta biết tỷ sẽ thích ta, nhưng cũng không phải như ta thích tỷ. Chẳng sợ ta nghĩ thử nỗ lực một chút, lại cũng không có khả năng, bởi vì tỷ căn bản sẽ không tin tưởng.”

“Tỷ luôn luôn xem ta là đứa nhỏ, nên tỷ sẽ không minh bạch ta có bao nhiêu nghiêm cần.”

Cậu trưng khuôn mặt tinh xảo kỳ quái hơn nữa còn nói những lời này, không hề nghi ngờ đem ta đã động không thành hình người, thiên ngôn vạn ngữ trên đầu lười lãn lộn nửa ngày, cuối cùng chỉ một cậu, “Thực xin lỗi.”

Lâm Hủ hé miệng cười cười, “Ta là muốn trả lời không quan hệ, đó là lừa gạt tỷ. Kỳ thực, khi ta biết hai người đi ra, ta rất không cao hứng. Phi thường, mất hứng!” Cậu lại lui từng bước, liền đứng cùng với ta.

“Kia, cái kia tôi cũng không nghĩ tới. Kỳ thực, kỳ thực tôi cũng là ngoài ý muốn. Tôi...” Ta lại, bắt đầu là thật ngoài ý muốn, về sau cũng rất hường thụ. Nếu bản thân đều nhận rồi, cũng đừng đem trách nhiệm đổ lên đầu Lâm lão nhị không hay ho.

Nhìn thấy ta tựa hồ sốt ruột giải thích, biểu tình nghiêm túc trên mặt cậu chậm rãi rút đi, một chút buồn bã trên mặt, “Này ta biết. Nhưng, ta còn muốn trả thù.”

“Trả thù?!” Ta chợt nghe, nhất thời hết hồn.

Xong đời, tiểu thiếu gia muốn luẩn quẩn trong lòng, cậu muốn trả thù xã hội thể nào?

“Tỷ đừng khẩn trương,” cậu lộ ra tươi cười có chút quen, rất ấm áp, “Ta bất quá là cho hai người lữ trình chấm dứt trước thời hạn thôi.”

Ta nhẹ nhàng thờ ra, “Nhưng cậu cũng không phải tận lực a, dù sao trong nhà có chuyện như vậy... Thật sự là ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?” Lâm Hủ ý vị thâm trường nhìn ta liếc mắt một cái, “Chuyện dự kiến bên trong, không coi là ngoài ý muốn đi.”

Không đợi ta phản ứng lại truy vấn, Lâm Hủ đã xoay người tiếp tục hướng lên trên. Xem ra, cậu không nghĩ lại nói thêm. Ta ngay cả tò mò, cũng không dám tiếp tục hỏi.

Đưa đến cửa, cậu còn không có đi, “Mở cửa, đệ nhìn tỷ đi vào.”

Ta yên lặng lấy chìa khóa mở cửa, cũng không biết có phải hay không bởi vì trong lòng bàn tay đỏ mề hôi hoặc tinh thần có chút khẩn trương, ta tra vài lần đều không mở. Cuối cùng cậu thân thủ hỗ trợ, thế này mới mở cửa.

“Tôi đi vào, cậu cũng... Trên đường cẩn thận.” Ta nhẹ giọng nói, “Ngủ ngon.”

Cậu một tay còn khoát lên cửa, nhẹ nhàng gạt đầu một cái. Chính là, lúc ta chuẩn bị nghiêng người đi vào, cậu đột nhiên bắt cánh tay ta. Ta lắp bắp kinh hãi, người còn chưa kịp phản ứng liền bị cậu dẫn ra từng bước. Cửa cũng không nặng không nhẹ đóng lại, tiếng kim loại thanh thúy va chạm nhau trong đêm khuya đột ngột phá lệ.

Cánh tay Lâm Hủ nhìn tinh tế, nhưng lại rất có lực. Kỳ thực cậu so với ta cao hơn rất nhiều, lúc này ta lại không hề không ngẩng đầu nhìn cậu.

Cậu cực thông thả cúi đầu, thật nghiêm cần nhìn ta, “Tỷ thương anh ấy sao?”

Bất quá vài ngày trước, cũng đúng có một nam nhân dùng vẻ mặt này như cây nhìn ta, vô cùng nghiêm cần hỏi ta một vấn đề đồng dạng. Không biết vì sao, đáy lòng thân nhiên dâng lên một cỗ đứng khi. Nam nhân kia lúc trước muốn nghe lại bị ta mơ hồ hồ lộn qua loa, lúc này ta lại không chút do dự đối với một nam nhân khác nói.

“Đúng vậy, tôi thương anh ấy.”

Biểu tình trên mặt cậu bắt đầu buông lỏng, theo mi giác bắt đầu, dần dần lấy một phương thức nhỏ vụn bắt đầu tan rã. Lâm Hủ không phải người phức tạp, cảm tình cậu rất đơn giản, bởi vậy cậu học không xong che dấu hoàn toàn. Thất vọng cùng cảm xúc thương cảm hiện lên trong ánh mắt, mơ hồ có thể nhìn thấy một tia giận tãi vì bị phản bội.

Nhưng, cuối cùng cậu vẫn bình tĩnh.

Cậu hơi hơi vuốt cằm, thanh âm nhỏ không thể nghe thấy, “Ta cũng nghĩ vậy.”

Ta do dự muốn giải thích, nhưng không thể nào nói lên. Chính là lúc ta do dự, hai tay cậu đã khoát lên bờ vai ta, người chậm rãi tiến gần. Mặt cậu gần

trong gang tấc, môi thở ra hơi nóng rực giống như một cỗ gió lốc cuốn lại đây.

Ta biết sẽ phát sinh ra chuyện gì, ta cũng biết tình huống phát sinh dưới trạng thái bình thường thật không nên. Ta nên đẩy cậu ra hoặc lớn tiếng ngăn cậu lại, nhưng không biết vì sao ta lại không thể làm như vậy. Cả người như bị đóng đinh, không nhúc nhích được.

Nhưng, ngay lúc môi cậu muốn chạm vào, chính cậu dừng lại. Một khoảng cách này, đó là vài giây. Ta không biết vài giây đó cậu suy nghĩ cái gì, mà ta thật may mắn cậu dừng lại.

Nhưng là — suất bàn, người nha có thể hay không dừng đến?! — nhưng là ngay tại thời khắc mấu chốt, cửa lại đột nhiên bị người bên trong mở ra.

“Quýnh a...”

Tiếng ‘A’ vang lên, ta cảm thấy trên môi hơi hơi đau, giống như bị người cắn. Trên thực tế, cậu đứng là cắn. Đau đớn trên môi rất nhanh liền rút đi, chỉ để lại ẩm ướt nước miếng. Ta theo bản năng liếm liếm, có chút chua xót.

“Cuối cùng trả thù.” Hắc kè bên lỗ tai ta, làm như trò đùa dai đạt được thị uy, “Ngủ ngon.”

“Hách Quýnh! Đây là có chuyện gì!”

Trong nhà Hách ba cùng Hách mẹ, đang nổi giận dưng dưng đối với ta rít gào tê rống.

Ta ngoài cửa, đối với bóng dáng tiểu bạch thỏ xuống lầu lệ rơi đầy mặt.

Trả thù này, rất ngoan rất đúng chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Lâm Hủ kia cấp lực vừa hôn mang cho ta phiền toái lớn. Sau tao dùng hết lời lẽ càn Hách cha còn có mẹ giải thích, đứa nhỏ kia là lớn lên ở nước ngoài, nên lễ tiết bị tây hóa, cho nên bọn họ nhìn thấy căn bản không phải chuyện gì. Bọn họ đầu tiên là bán tín bán nghi, sau khi biết tuổi Lâm Hủ, hai lão nhân không tiếp tục hồ tưởng loạn biên nữa.

Ta tránh được một kiếp, không quên gọi điện cho Lâm Tiền tố khổ. Hắc không nói được thỉnh cha mẹ ta ra ngoài ăn một bữa cơm, cũng muốn nhận thức một chút. Chính là, trong khoảng thời gian này hắc không thể dành ra thời gian được, chỉ có thể tìm cơ hội nhìn xem.

Ta lí giải được hắc hiện tại bận rộn: tuy rằng Lâm đại ca lâm thời bỏ gánh nặng chạy, bắt quá xuất phát từ trời sinh tập quán thương nhân, hắc vẫn đem công tác an bài đúng chỗ. Lâm Thị muốn quản lí chủ quản người người cũng không phải bao cò, cho dù lão đại trốn chạy, lão Nhị không liên hệ được, vẫn đem công ty để ý gọn gàng ngăn nắp. Nhưng, bọn họ dù sao không phải có thể làm chủ nhân. Bởi vậy Lâm Tiền trở về, liền vội chân không chạm đất.

Ta nhớ tới ngốc đầu lão bản cảm thán: các người là nhìn thấy lão bản kiếm tiền, không thấy bộ dáng lão bản công tác mệt như cẩu. Công ty ngã, các người cùng làm là thất nghiệp, sẽ tìm được công việc khác. Nhưng lão bản liền trực tiếp phá sản, hai bàn tay trắng a. Cho nên nói, không bán mạng được sao?

Vì thế, ta phá lệ thông cảm hắc.

Lần này đại khái là chúng ta từ khi nhận thức tới nay lần đầu tiên cách ra lâu nhất, ngay cả điện thoại gọi thời gian đều thiếu đáng thương. Thắng đến lễ Noel qua đi, hắc mới có chút thời gian riêng. Bất quá đáng chết là hắc có thời gian, ta lại bắt đầu bận rộn. Cuối năm phải làm báo cáo, tăng ca đến mười một giờ đêm là cơm thường. Tuy rằng mệt chết, nhưng trợ cấp tăng ca rất cao. Ta tính cứ làm thế, thường cuối năm thật khả quan, đến lễ mừng năm mới có thể còn có chút cấp cha mẹ.

Lâm Tiền đối với tính toán nhỏ nhặt của ta không cho là đúng. “Em cho cha mẹ tiền, bọn họ chưa hắc sẽ lấy. Chẳng bảo trọng chính mình, thân thể suy sụp bọn họ càng quan tâm.”

“Em đưa về, bọn họ thu hay không lại là chuyện khác.” Ta đem điện thoại để vai cặp lên tai, rút cục giải phóng hai tay bắt đầu ăn cơm, “Hơn nữa, em hiện tại ăn no ngủ ngon, khỏe như trâu, làm sao sinh bệnh.”

“Cả hai tuần tăng ca đến hơn mười giờ đêm, em điều chỉnh thế nào? Không phải thổi phồng lên nói mỗi ngày 9 giờ 30 kiên trì muốn lên giường ngủ sao?” Hắc như đang làm cái gì, tiếng xoạt xoạt truyền tới, “Còn có, cơm tối ăn ở nhà, có thể ăn ngon sao?”

“Thói quen, anh vẫn là quan tâm chút tới chính mình đi.” Ta thờ dãi, “Anh trai anh vẫn không có tin tức sao?”

“Không có.”

Nghe thấy khẩu khí hần buồn bực, ta an ủi hần nói người luôn luôn lẩn quẩn trong lòng, chờ hần muốn mở tự nhiên sẽ trở về. Bất quá, tuy rằng miệng ta nói là vậy trong lòng cũng hi vọng Lâm Trạ từ nước ngoài tiêu điều tự tại. Đừng nói ta không phúc hậu, giống ta loại dân chúng thích nhất chính là nghe chuyện xấu ngôi sao bất quá hảo môn, mà bất quá trong hảo môn kéo dài không suy nhất đó là cô bé lọ lem. Mà Lâm Trạ lần này hoàn toàn chính là chính như vậy mà ra, bất quá kết cục lại có sửa đổi chút. Nhân gia là vương tử cưới cô bé lọ lem giai đại hoan hỉ, hần không rên một tiếng quãng gánh nặng cùng cô bé lọ lem tay trong tay chạy.

Ta thừa nhận, bản thân bị cảm động rồi tỉnh rồi mù, thậm chí là nghiêm nghị khởi kính.

Tuy rằng tiếp xúc không nhiều lắm với Lâm Trạ, mà ta cũng rõ ràng giống hần người như vậy ở tuổi này có thân phận địa vị như vậy, tuyệt đối không dựa vào vận khí. Hần là tâm phúc Lâm thị, nói lớn một chút, là nhân vật trung tâm của Lâm thị. Huống chi hần không còn là thanh niên hai mươi tuổi nhiệt huyết, hần làm mỗi một sự kiện đều trải qua thâm tư thực lực (tính toán chi li), chẳng phải xúc động mà làm ra.

Mà lúc này đây, hần tựa hồ không tính toán cấp bản thân đường lui.

Nguyên Đán qua đi đơn đặt hàng nhà xưởng rốt cục bắt đầu chậm rãi giảm bớt, công nhân cũng lục tục về nhà. Ta lập tức liền thanh nhàn, đến lúc phát tiền lương cùng trợ cấp tăng ca đều cùng một lúc. Ta đem tiền tính toán, phân ra một phần đem gửi Hách cha.

“Con cầm đi, đến lúc có chuyện cần tiêu.” Hách cha đặt một bên, tiếp tục đọc báo, “Lão ba nuôi con lớn như vậy, còn lấy của con chút tiền này?”

Trên mặt ta cháy sạch, chỉ phải chuyển hướng Hách mẹ, “Này cũng không phải tiền kính hiếu, là con trước mượn.”

Hách mẹ cách cách bát đĩa, “Ba con cho con liền cho con, đừng có dong dài. Đem chiếu ra đây, mẹ đi đun canh.”

Biên lai gửi tiền mừng mừng cầm trong tay lần qua lần lại bị mồ hôi tẩm có chút ướt mềm, ta do dự hồi lâu, vẫn là cầm nó thu trở lại. Nếu bọn họ tò về không cần, ta cũng không cần cố chấp. Đổi một biện pháp khác, cũng có thể đạt mục đích. Vì thế ta vụng trộm tặng vợ chồng già này một chuyến du lịch nhàn bốn ngày ba đêm phong tình, bọn họ tuy rằng ngoài miệng ồn ào ta tiêu phung phí tiền, nhưng cuối cùng vẫn cao hứng đi.

Cuối tuần thời tiết đẹp, ta đem chăn đệm trong tủ hay quần áo đều lục ra phơi nắng. Lại quét tước phòng kho cùng phòng bếp, vội đến buổi chiều. Vừa ngồi xuống thờ ra uống miếng nước, bên kia điện thoại Lâm Tiến liền đến đây. Trong điện thoại tiếng hần nghe qua thật mệt mỏi, ta không khỏi quan tâm hần vài câu. Có lẽ miệng ta quan tâm rất thân thiết, chọc đối tượng quan ái bắt đầu được một tác lại muốn tiến một thước, muốn uống canh tình yêu, còn muốn thời hạn nhanh chóng.

Hiện tại ta có thể làm bữa tối đơn giản, nhưng làm canh kỹ thuật việc này vẫn là không có kinh nghiệm. Lần trước mua canh lửa hần nói là chính mình làm, sau lại có lần lừa thật lòng đến thời điểm cực mạo hiểm bộc trực. Khi đó hần đã nói, lần sau muốn uống canh tình yêu chính quy. Hiện giờ đến thời điểm, chỉ có thể kiên trì làm. Cũng may tời nay internet rất cường đại, dựa vào tư liệu tra trên mạng, ta ép buộc gần mấy giờ cũng làm ra một nồi canh xương củ cải.

Lâm Tiến thấy ta ôm hộp giữ ấm xuất hiện tỏ vẻ phi thường yếu đuối vô lực, gần như nâng tay lên chỉ chỉ đồng hồ để bàn bên cạnh.

“Anh đừng nói là chưa ăn cơm luôn luôn chờ em đến đây đi.”

“Em nói sẽ mang canh tới.”

“... Anh cũng quá cố chấp, trước kêu chút cơm hộp sẽ không đói bụng a.” Ta từ trong túi đựng hộp giữ ấm lấy ra bình thủy cùng bát canh, “Em đã nói trước, làm canh phải có kỹ thuật, lần đầu tiên làm thứ này, em không cam đoan là ngon.” Hần như không có nghe thấy, lấy một loại tư thái như sói như hổ đoạt lấy bát canh, bung bát biểu tình cực khát uống một hớp lớn!

Một miếng to!

Hào một ngụm lớn!

Luôn luôn giữ trong miệng, không nuốt xuống.

Ta ngồi trước mặt hần, hai tay chống gối, cằm nâng lên, ánh mắt chớp chớp, “Uống ngon sao?”

Biểu tình hần phức tạp nhìn ta, ta nghĩ hần đại khái là hỏi hạn gọi điện thoại để ta đưa canh đến, càng hỏi hạn là hần còn uống một ngụm lớn như vậy.

Một ngụm lớn như vậy!

Đến bây giờ còn giữ trong miệng!

Cổ miệng hần giống như cá nóc phồng lên, chọc ta cũng cố lấy quai hàm. Cách vài giây, ta chậm rãi bật hơi, “Muốn phun liền phun đi, em ném qua, này này canh cũng không uống ngon lắm.” Ta tạm dừng một chút, còn nói thêm, “Bất quá cũng không phải không thể uống.”

Lâm Tiến gắt gao nhìn chăm chăm ta chừng nửa phút, miệng chậm rãi nuốt xuống. Đến lúc nuốt hoàn toàn, bờ vai hần không nhịn được run run một chút.

Ta mất xem mũi, mũi xem tâm, thật thành khẩn nói, “Chắc, là em cho quá. Gia vị, cũng thừa qua. Bất quá đâu, lúc nấu không thấy lửa tốt, nửa đường bị cạn một lần.” Tươi cười thành khẩn tiếp tục nói, “Nhưng sau, em đổ thêm nước, lại thêm chút gia vị, tiếp tục đun. Trên mạng nói dùng lửa to đun lớn chút sau lại vặn nhỏ lửa, bất quá bài viết không nói đun bao lâu, em đem đun xương đun thêm chút, cho nên liền để thế. Thấy cạn nước em liền cho thêm, nhưng sau lại thành như vậy.”

Lâm Tiễn lấy mu bàn tay chùi trên môi trong chốc lát, hỏi, “Đây là canh gì?”

“Củ cải sụn.”

“... Củ cải đâu?”

“Đại khái là đun lâu, liền tan.”

“...”

“Kỳ thực em đã đem xương bỏ ra, còn thả tỏi vào.” Bưng cái hộp lên, “Này gừng sao, cũng không có mùi gì lạ.”

Quai hàm Lâm Tiễn rõ ràng co rút lại một chút, về sau chậm rãi nói, “Làm tân thủ (người mới), không sai.”

Tuy rằng biết lời này thành phần an ủi tương đối nhiều, nhưng ưu điểm của người mới chính là có thể khiêm tốn nhận, hơn nữa hẳn đến cuối cùng cũng không đem canh nhô ra, ta đã thỏa mãn. Bất quá muốn đem chỗ canh này uống hết vẫn thật khiêu chiến, cho nên sau Lâm Tiễn lại gọi điện kêu đồ ăn ngoài.

“Có đồ ăn ngoài tốt như vậy còn muốn em làm, anh không phải tìm chịu tội sao.” Ta đem bịch xộp mở ra, bên trong đóng gói trên cặp lông com rõ ràng in logo mỡ mỡ khách sạn, “Khách sạn này còn làm đồ đưa ngoài?”

“Gần nhất mới bắt đầu.” Hần vén tay áo lên, bắt đầu đùa nghịch bát đĩa, “Cùng nhau ăn đi.”

Gọi tới rất nhiều đồ ăn, trong đó có một chén tôm chua cay đặc biệt mỹ vị, trứng tôm được làm đồ bùng sáng bóng, tiêu sạch hương tỏi, còn có một chút hạt tiêu. Ta một bên ngao ngao kêu cay chết cay chết, nhưng một bên miệng cũng không ngừng.

Lâm Tiễn một bên cười mắng ta tướng ăn không tốt, một bên bóc tôm. Đến sau, đồ uống trong tủ lạnh uống hết, đồ ăn thừa cũng không có mấy. Ta giờ tay lên nhìn, “Đã trễ thế này.” Nói xong liền đứng lên, nhưng đại khái là ăn uống no đủ phản xạ thần kinh có chút chậm, chân tiếp lão đảo, người liền ngã phía trước. Cặp lông com bị đá đổ, giày cũng bấn một mảnh. Lâm Tiễn chỉ phải dùng tốc độ nhanh thu thập tàn cục, lại thuận tay hướng góc tường chỉ, “Bên trong có toilet, đi rửa chút đi.” Ta cởi giày, đầu óc choáng váng đi vào trong phòng nhỏ. Nói là phòng nhỏ, nhưng bên trong rất lớn. Ta thích có cửa sổ sát đất, nhìn ra bên ngoài chỉ thấy một mảnh đèn đuốc, hoa lệ hoa mắt, cũng có thể bị dẫm nát dưới chân. Có lẽ nhiều người thích ở trên cao, muốn có một loại cảm giác đem phủ hoa đập dưới chân.

Công nghiệp cùng văn minh nhân loại sinh ra quái vật thép, cứ năm này năm khác trên đường chân trời đột ngột từ dưới đất mọc lên, hy vọng tới gần bầu trời. Nhưng nỗ lực thế nào, đến độ cao nhất định liền dừng lại. Này đó vĩnh viễn cũng vô pháp cao thêm, bị tắc trong nhân loại tràn ngập đã tâm cùng cuồng vọng.

“Suy nghĩ cái gì?” Hần không biết khi nào đứng sau ta, “Nhập thần như vậy.”

Ta gõ lên thủy tinh, “Em đang nhìn phong cảnh anh thường nhìn, cảm giác trên cao nhìn xuống thật không sai.” Dừng một chút còn nói thêm, “Thật xinh đẹp.”

Hần tới gần ta, hai tay thật tự nhiên vòng qua thắt lưng ta, cầm đặt trên bờ vai, hô hấp trong ngực phập phồng theo tiết tấu, “Thích?”

“Thích.” Ta không chút do dự, “Bất quá không thể nhìn lâu, đầu sẽ choáng váng, tâm cũng sẽ choáng váng.”

Hần cúi đầu cười rộ lên, “Thoại lý hữu thoại, ân?” (Thứ lỗi cho bạn không hiểu.)

Mặt hần cách thật sự gần, mơ hồ có thể ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, hai tay theo bản năng thu hồi, tiếng cũng mang theo một chút câu nệ, “Không có ý tứ khác, chính là chút cảm khái nho nhỏ.” Ta có chút mê muội nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong bầu trời đêm tối đen chỉ có ánh trăng cô linh linh quái. Mà so sánh với ánh trăng, ngọn đèn xán lạn bên dưới chân lại bắt mắt hơn, “Mỗi ngày xem cảnh sắc như vậy, anh không ngấy sao?”

Mũi hần tiến bên gáy ta, nhẹ nhả mà ngửi, “Anh không lưu ý, bình thường đều làm việc, không có thời gian thường thức phong cảnh.” Tạm dừng một chút lại bổ sung thêm, “Bất quá, anh dám chắc cảnh sắc buổi tối tốt hơn ban ngày.”

Ta cười cười, “Như vậy xác định.”

Hần đem ta vòng vo nửa vòng, mặt đối mặt, lại biểu tình nghiêm cẩn, “Đương nhiên.”

Đêm đó chúng ta cũng không có uống rượu, cho nên không có áp lực như lần trước tình huống rượu say loạn X. Nhưng hết thấy vẫn xảy ra, nhưng lại thuận lý thành chương. (ta nguyên lại tính toán dùng những lời này buông thả một chút, nhưng sau lại trực tiếp đến hừng đông = _=|||)

Ngón tay hắn bò lên mắt cá chân ta, chậm rãi cời tất. Trên lòng bàn chân dính chút mồ hôi, còn có chút ẩm ẩm. Ta theo bản năng rút chân lại, nhưng mắt cá chân bị tay hắn giữ chặt lại, không thu lại được. Rất nhanh liền trơn nấp trong tay hắn, đầu ngón chân ngưng ngừng cuộn tròn. Ngưng ngưng chân bị hắn nắm trong tay quá chặt chẽ, ta la lên, “Còn không có rửa...” Hắn không nói gì, chính là cúi người xuống nhẹ nhàng mà hôn lên lòng bàn chân ta. Tiếng ta như quả cầu lửa nhỏ rơi vào nước đá, nháy mắt liền tiêu thất.

Lại nói đứng đắn, tuy rằng ta qua tay biết bao nhiêu H vẫn không được ngàn cũng chín trăm, nhưng hết thầy đều chỉ là mặt lí thuyết phân tích kĩ thuật. Chỉ có kinh nghiệm thực chiến lần đó là lúc uống say bắt đầu tiến hành, đến bây giờ cũng đem quá trình quên bảy tám phần, cho nên hẳn trương không thể tránh được.

Nhưng hẳn là người rất có nhẫn nại, lúc này từng bước từng bước hướng dẫn thêm cẩn thận, ngay cả tiết tấu cũng đều vừa đúng nhịp.

Mới đầu bắt quá là hôn phớt giống chuồn chuồn lướt nước, môi cùng hô hấp đảo qua có chút ngứa, từ một điểm kia nhảy mắt khuếch tán ra, lan tràn tới toàn thân. Hôn tiếp một cái như vậy, cơ hồ không có cơ hội thở dốc. Ta hô hấp bất ổn, miễn cưỡng cố gắng gượng lui về sau, nhưng khuỷu tay còn không có động mảy mã bị hắn túm xuống dưới mắt cá chân.

Môi hắn vẫn như cũ cố chấp dán tại chân ta, lườn da bên sườn thật mềm mại, cho nên không chút khiêu khích. Nhưng răng nanh hắn hơi lộ ra, hơi ác ý cắn lán da mềm kia. Dưới làn da mỏng manh mềm mại kia là thịt cùng thần kinh phản xạ, cho nên lúc hắn cắn, chân không tự giác giật giật.

Thân thể hắn chậm rãi lên trên, ngón tay nhập vào bên trong áo, nhẹ nhàng mà lay động. Ít khi, hắn cúi đầu mở miệng nói câu, “Em gầy.” Lời này cũng không phải nịnh bợ làm ta vui, sự thật là bởi vì ta tăng ca đây nhanh tốc độ mà gầy đi một vòng lớn. Tuy rằng không đến mức còn mỗi bọc xương, nhưng vẫn rõ ràng so với trước.

Lúc quần áo cởi ra, môi hắn cũng đúng hạn tới. Tựa hồ không vội công thành đoạt đất, mà là tiếp tục dùng tiết tấu chậm làm cảm quan cảm nhận. Đây không phải quá trình dài dòng, bởi vì làm đối thủ của hắn, ta chống cự cơ hồ không chịu nổi một kích.

Tay hắn theo bên hông ta chậm rãi trượt lên, qua bên ngực mềm mại lại bò lên gáy, ngón tay nhẹ nhàng mà đè nặng lên mạch. Yết hầu bắt đầu chuyển động nhanh, máy cũng tự dần bên tai, dần dần nóng lên. Đợi cho động mạch bên gáy đập nhanh, ngón tay hắn tiếp tục di động lên trên, rốt cục trụ lên gò má, mang theo mùi hương lập tức hôn tới.

Cánh tay hắn chuyển động bên người ta, về sau chậm rãi cúi thấp người xuống, dán lên môi ta nhẹ nhàng mà vuốt phẳng, như nỉ non, “Có nhớ hay không lần trước ở Vân trấn, chúng ta ngủ cái giường kia thật sự là tệ hết biết.” Ta nhớ tới buổi tối ở Vân trấn kia, kỳ thực tuy rằng dân tộc hay là trở về chiêu bài nguyên trạng, nhưng chúng ta ngủ chẳng phải cái loại giường ván gỗ mau tán. Chân chính hồngбет là sàn, bởi vì ở gần bờ sông, giữa không trung đi, cho nên tất cả đều là làm từ gỗ. Cũng có rắn chắc, nhưng động tác có lớn hơn chút, khoảng cách tấm gỗ sẽ ma sát phát ra âm thanh xèo xèo. Đêm đó mới bắt đầu vận động hai người cũng chưa lưu ý, đợi cho âm thanh kia sau phát ra càng rõ. Ta khi đó mơ hồ, hiện tại hẳn nhắc mới nhớ tới. Hắn nhớ rõ như vậy, có thể thấy được lúc ấy lưu lại cho hắn bao ấn tượng khắc sâu.

Ta nghĩ liền phốc một tiếng cười, chỉ là chuyển biến như vậy thoải mái, rất nhanh thân thể hắn liền đè xuống, thật sâu tiến vào. Bàn tay đầy mồ hôi vong qua đầu, ôm lấy bờ vai ta, gât gao ôm. Mặt cũng chôn vào vai ta, sườn ngực cứng rắn cọ trên mặt ta, có chút ngứa.

“Anh rất giao hoạt,” ta oán hận từ chối một chút.

“Xuất kỳ bất ý, đánh úp.” Hắn thì thầm vào tai ta, dùng răng nanh nhẹ nhàng mà cắn, “Ai cho em phân tâm.” Tay chậm rãi nói ra, ngón tay cũng theo bờ vai trượt xuống dưới. Lưng bị nhẹ nhàng mà trượt qua, môi lướt qua bên tai, dấu vết ướt át ẩn xuống, trước ngực một mảnh mát lạnh.

Nửa người trên bị đè áp mà nặng nề lên đem mềm mại, ý thức lâm vào trống rỗng. Vừa vận thân thể cũng thành thực, bị lay động nhiệt tình lại chặt vật, chiến chiến tránh né rất nhiều, đã có dục cự còn tư thái ngênh. Thân thể từ chỗ sâu bị buộc chặt, kháng cự xâm nhập. Yết hầu hẳn phát ra một tiếng mơ hồ, trên cánh tay cơ bắp cứng lại, làm cho ta không thể động đậy. Ta chỉ có thể xả giận khắp nhập bờ vai hắn bóp hai khối rắn chắc trên cánh tay, chờ chỗ thật căng kia phát động.

Mồ mồ thần kinh chỗ huyết thái dương nhảy lên không dừng được. Mặt hắn cách càng ngày càng gần, hơi thở nóng như lửa thể hiện khát vọng, nhưng trong mắt vẫn một mảnh bình tĩnh nhu hòa. Trong lúc vô thức, ta ngẩng đầu lên hôn khoe miệng của hắn, về mặt hắn cứng đờ một lát, chợt như là không khống chế được, cự nam công kích thật sâu mà cuồng lược.

Trong phòng máy sưởi mở không lớn, hẳn là tương đối ẩm. Đối với chúng ta nhiệt độ cơ thể lại bắt đầu chậm rãi lên cao, mồ hôi tinh mịn chảy ra, rất nhanh liền ướt một mảnh. Đến về sau, mặc kệ hắn hay ta trên người mồ hôi như thác, làn da khẽ chạm vào nhau thật không chịu nổi. Ta giống cá giầy giữa trong bùn, ngay cả hô hấp đều cảm thấy khó khăn. Có lẽ là ta giầy giữa lợi hại, hẳn rốt cục ngừng động tác, cánh tay lại chuyển động lên trên.

Nhưng, ngừng cũng không được bao lâu. Lúc ta run rẩy phun một hơi sau, hắn không kiềm chế được phục hạ, tiếp tục đẩy lui ôn nhu mà kiên định. Thân thể bị bắt giãn mở ra cảm giác cũng không tốt, ta có chút kháng cự lui về sau, nhưng cánh tay hắn dọc hai bên sườn chậm rãi vận về, lạ ngọt ngào mà lên. Cảm giác chua xót chậm rãi rút, thân thể cùng tâm lý cũng không kháng cự, mà dần dần giãn mở ra, giữa hai chân cũng nổi lên ý triều âm áp.

Hôn mật mật hạ xuống, mềm nhẹ tựa cánh bướm.

Trong phòng cũng không bật đèn, rèm cửa sổ kéo lên hơn phân nửa. Ánh trắng màu bạc từ khe hở chui vào, chậm rãi chiếu trên giường. Rèm cửa sổ bị kéo ra, thủy tinh sát đất phản ánh nhiều ánh đèn neon, trong bóng đêm như ánh mắt quỷ mị lóe ra.

“Còn phân tâm.” Hắn hơi ác ý ngón tay dọc theo thân, cuối cùng lưu lại hoa kính, nhẹ nhàng mà hoa động. Khoái ý giống như tia chớp bất ngờ đánh lại, kích chiến bên dưới ngay cả đầu ngón chân đều cuộn tròn lại. Môi hắn truy lại đây, ngâm duyến nụ hoa, đầu lưỡi nhẹ nhàng mà niệp động. Lòng bàn tay

ướt át cũng phối hợp bên dưới, ma động mà ngiên lực, nóng bỏng lập tức lan tràn tới toàn thân.

Quá trình này lâu dài, đến sau người như hóa thành vũng nước.

Thừa lúc nâng người tay rốt cục thả lỏng rồi rời ra, mười ngón tay dọc theo thắt lưng chậm rãi lên trên. Lúc đầu ngón tay hần rời khỏi người ta cùng lúc ấy, hần một cái mạnh xông tới, mang theo một chút cảm xúc bạo ngược. Dưới tình huống không hề phòng bị, người đã bị hần đánh sâu vào lập tức đỉnh đến đầu giường. Đầu đập vào đầu giường phát ra âm thanh trầm trọng, làm ta đau hô lên.

Hần dừng động tác, nhưng hai tay vẫn ấn bờ vai ta, vẫn như cũ không cho ta nhúc nhích. Ít khi, mặt hần chậm rãi lại gần đây. Khi mắt thích ứng với bóng đêm có thể tình huống nhìn thấy khuôn mặt hần cực lực khắc chế, trong mắt càng dè dặt nhìn không thể nghỉ ngơi.

Ta biết loại sự tình dừng nhanh này, đối với nam nhân mà nói, là thương. Nhưng trên đầu ta cũng sưng lên cái bao, chẳng lẽ sẽ không đau? Vì thế, vì cuộc sống X hài hòa ngày sau, có tạm dừng một chút được không? Ta chưa kịp khách khí biểu đạt ý tứ này, hần ngược lại mở miệng trước,

“Thật có lỗi, giường này có chút nhỏ.”

“Ách, không quan hệ.”

Sát, không đúng, thế nào lại cái loại hình đối thoại này?! Hiện tại ta vật lộn bị thương, cũng không phải trên đường bị người đập cho mấy cước sau một đoạn giải thích đơn giản tiêu chuẩn như vậy!

Quả nhiên là vì đầu bị đụng vào, cho nên biến choáng váng sao?

“Quay ra sau, anh sẽ cẩn thận chút.”

“A...” LÀM một người thật lâu không xem BL tiểu thuyết nhưng cũng có gia nhập hội hủ nữ, ta sau khi nghe lời này liền liên tưởng đến phải dùng cục hoa, lúc này liền lệ rơi đầy mặt từ chối, “Cầm thú! Ô, mau buông em ra...” Ni mã tuy rằng ta thích YY công cùng thụ, nhưng không có nghĩa bản thân có thể nhận ‘Đường đi không tầm thường’ phương thức yêu yêu.

Trong tiểu ngôn mà xuất hiện loại phương pháp XX thực khoa trương lại giả tạo thiên lời tăng sức mạnh bạo!

Hần bị ta đột nhiên phản kháng biến thành có chút không biết làm sao, nhưng tay chân rất nhanh liền dè ép lại đây, miệng càng không ngừng dỗ, “Đổi tư thế, an toàn chút, sẽ không cho em quá mệt mỏi.”

Ta càng rơi lệ đầy mặt, tiếng đều nhanh rụng từng mảnh nhỏ, “Không cần... Ô... Em thật truyền thống... Tư thế mới nhận độ quá thấp! Còn có... An toàn tính cái gì, quay ra sau có thể đau hơn... Sát, anh không có mang áo mưa sao?... Ngao ngao, từ biến thái——” càng về sau càng kích động giờ móng vuốt, “Ra ngoài cho em!”

Hần hàm hồ kêu một tiếng, hai tay chế trụ ta ra sau. Lập tức dùng sức một cái, liền đem ta bật dậy, trực tiếp ngồi quỳ trên người hần.

“Ngu ngốc,” động tác vừa rồi tiêu không ít khí lực của hần, hô hấp trở nên trầm kết mà ngưng trọng, “Em nghĩ người nào vậy?” Ta nghẹn nghẹn, áp a áp úng, “Em... Cho rằng... Sát, em thích tư thế truyền thống.”

“Giường nhỏ,” hần giải thích, “Tư thế này tương đối thích hợp.”

Đích xác, loại tư thế đó quả thật bên ngoài trừ bỏ đứng thẳng tư thế ox chiếm diện tích ít nhất. Như là ở ghế dài công viên hay rạp chiếu phim tình nhân hay linh tinh đều sử dụng tư thế này rất cao, hơn nữa còn thật an nập.

“Em thế nào lại luôn không yên lòng vậy?” Hần làm như oán giận, “Tại lúc này đều có thể thất thân... Anh thật là, bội phục em.”

Ta xấu hổ khụ một tiếng, “Em nào có thất thân.”

Hần khí định thần đem hai tay chống đỡ phía sau, biểu tình thật lười nhác, “Tốt lắm, đổi em lao lực một chút.”

“...”

“Động động đều sẽ không?”

Hần chưa cho ta cơ hội trả lời, tay đặt bên hông ta, bên dưới nặng nề mà hướng lên trên, thậm chí bắt đầu ma sát xoay tròn, Loại tư thế này kỳ thật đối với nam nhân mà nói thật tiện lợi, bởi vì có thể lợi dụng đầy đủ tâm dẫn lực. Phàm là ta muốn lui về sau một tí, chân hần liền cung khởi phía sau ta, hai tay túm chân ta, ngón tay chặt chẽ trụ mắt cá chân, chặt chẽ giữ chặt. Người liền bị cố định lại, không thể động đậy. Nhưng hần lại không ngừng kích thích lên trên, mặt mặt công hợp, nhưng nơi chạm vào nhau mô hôi đều chảy ra. Ta ngồi trên đùi hần, dùng không được thở dốc. Hần ngẩng đầu lên, răng nanh dọc theo làn da mịn nhẹ nhàng cắn, miễn hãm ý tứ hãm xúc cầu hoan.

Chân được thả lỏng ra, cánh tay hần trụ bên hông ta, người ngón tay nhập lại. Hần từ từ nhắm mắt, biểu tình có thể nói là thành kính. Liền như vậy ôm mặt ta, hôn môi một chút.

Này bất quá là thời khắc ôn nhu, nhưng ngực lại như có lửa đốt, thân thể cũng chậm rãi đảo nhanh. Cảm xúc nào đó không thể ức chế giống như muốn

phá ra, thân thể gãy giữa liền thối ra một lượng lớn mồ hôi, một giọt lại một giọt, nhập vào trên giường đã không chịu nổi. Yết hầu hẳn lúc ta gãy giữa khe phát ra tiếng rên, ngay sau đó liền cấp tốc, hai chân ta bị giữ chặt, vô pháp ức chế kích chiến...

Cao triều dâng lên, ta mệt mỏi vùi đầu vào cổ hắn run run, ngửi thấy vị mồ hôi trên người hắn, mơ hồ mang theo chút tanh nồng. Buồn ngủ nhắm mắt xâm chiếm ý thức, vì thế lưu lại trong đầu ta ấn tượng cuối cùng là vòng lưng của hắn. Kia hai sườn cơ bắp đàn hồi hữu lực, phản búng, kia rõ ràng thông thả pháp phòng...

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Xuân sắc khôn cùng sau, đó là một đêm ngủ ngon — đại khái là thể lực tiêu hao quá mức, cho nên đặc biệt mệt mỏi. Người ở trạng thái này đặc biệt ngủ say. Tỉnh lại đã là giữa trưa, rèm cửa sổ sát đất sớm đã mở, ánh mặt trời xán lạn xuyên thấu qua thủy tinh chiếu trên sàn, sắc màu thâm nổi lên như vàng sáng, cảm giác thật ấm áp. Nệm dưới thân mềm mại vô cùng, người nằm trên đó như bám vào, miễn cưỡng không muốn động.

Ta ôm góc chăn tuyết trắng ách xì một cái, chậm rãi chuyển người. Cánh tay áp trên người rơi xuống, nhưng rất nhanh lại tự động đi lên. Nhưng nam nhân kia vẫn ngủ, ánh mắt khép chặt, hô hấp đều đều. Ta dè dặt cẩn trọng xê dịch đầu — đầu còn đè nặng lên cánh tay người ta đâu.

Ân, lần trước tỉnh lại hẳn đã sớm mặt người dạ thú chờ một bên, cơ hội ta gần gũi thương thức tương ngộ nam nhân này. Nếu là ẩn theo miêu tả trong tiểu ngôn, nam nhân sau trạng thái OX là thả lỏng không phòng bị nhất. Ta nheo mắt lại gần sát nhìn hắn, không thể thừa nhận nam nhân này tuy rằng tương đối đen, nhưng làn da thật sự tốt. Long mi rất dài, cái mũi rất cao, trừ bỏ một đôi mắt đen cùng chút nếp nhăn bên mắt, còn lại kính chiếu yêu không chiếu ra được cái gì. A, đúng rồi, lần gần gũi quan sát này ta còn phát hiện gần mũi hắn cư nhiên còn có nốt ruồi son.

Chút bất tri bất giác càng gần, ta thậm chí nấp máy cái mũi bắt đầu ngửi hắn. Tật xấu này từ trong bụng mẹ mang ra, từ nhỏ đến lớn mặc kệ là ăn uống vui đùa, tới tay chuyện thứ nhất làm là nghe thấy người thấy quan sát. Hách mẹ từng nói qua ta tính tình này thật giống cầu, không người thấy lo lắng. Nàng từng kiệt lực muốn sửa tật xấu này, nhưng hiệu quả rất nhỏ. Ta lại cảm thấy thật bình thường, đối với một sự kiện sự vật không hiểu nhiều lắm, trước theo về ngoài cùng người thu thập tin tức phán đoán lần nữa, luôn so với nểm đáng tin.

Bất quá, ta đây chính là lần thứ hai bắt hắn cho ăn luôn, căn bản không cần dùng loại phương pháp này phán đoán tính nguy hiểm. Bởi vậy, này bất quá xuất phát từ bản năng tập quán. Thói quen loại này này nọ thật đáng sợ, nó sẽ làm người đối với một việc nghiện đến tập mãi thành thói quen, thậm chí còn phá lệ mê muội.

Ngay lúc ta hít mất hấp mũi người khoan khoái, lỗ tai nóng lên, ngay sau đó đầu bị tha ra sau mấy cm.

“Em cảm tỉnh con chó a, cái mũi đều ngửi đến rơi xuống.” Hắn đem cánh tay từ đầu ta rút về, đến gần bên tai, khoe miệng một chút cười vô lại, “Anh dễ ngửi sao?”

Ta bĩu môi, “Đều là mùi mồ hôi, hôi chết.”

Hắn dùng sức nhìn mặt ta, như là trả thù, “Cũng phải, vận động một buổi tối.” Hắn nói lúc này ánh mắt gian tà còn trượt lên, thấy ta lộ tay còn thu lại, còn cười, “Chắc, giấu cái gì, không phải nhìn thấy hết sao?”

Ngay cả ta da mặt so với tường thành còn dày, gặp loại nam nhân da mặt còn cứng rắn hơn thép cũng chỉ có thể cam bài hạ phong. Vì thế thật thông minh chuyển đề tài, “Ài, nếu vừa rồi nói đến cảm tỉnh, anh cảm tỉnh con gì?”

“Hồ.”

“À!” Ta kém chút nữa không đứng lên, “Anh cảm tỉnh con hồ?!”

Đại khái hẳn bị tiếng ta đột ngột hét chói tai lỗ tai đau, một bên đề ta một bên xoa lỗ tai, “Cảm tỉnh con hồ như thế nào?” Nói xong lại lộ nụ cười phong tao xấu xa, “Chẳng lẽ em cảm tỉnh con dê? Dương nhập hồ khẩu (dê vào miệng hồ), àn?”

“Mới không phải đâu.” Ta thâm nghĩ căn bản cảm tỉnh không quan hệ với ta, thuần túy là, thuần túy là ta đột nhiên nhớ tới năm kia nằm mơ, trong mộng ta mặc quần hoa + tổ hợp quần áo không nhìn ra, trên chân lại đi một đôi tiểu dép lê tràn ngập hương vị bệnh thần kinh. Nhưng sau, trọng điểm là — đáng sau ta còn một vĩ đại lão hồ hoa văn sắc sỡ theo sau! (Chi tiết xem lại tiết từ)

Chẳng lẽ là truyền thuyết mộng báo trước? Năm kia liền nhắc nhở ta, sẽ hội ngộ gặp trong tay lão hồ ăn thịt người không nhả xương? Bất quá, cho dù như thế, hối hận cũng chậm. Ăn hai lần, tiêu hóa cũng đã tiêu hóa không sai biệt lắm.

“Em suy nghĩ cái gì?” Hắn không kiên nhẫn xoa mũi ta, “Từ tối hôm qua thất thần đến giờ, anh cũng không biết trong đầu em chứa cái gì, tuyệt không nghiêm cần.”

Ta tức giận trừng mắt hắn, đem chăn kéo kéo, che khuất thân thể, “Nghĩ chút chuyện không hay ho.”

Hắn tâm tình tốt đem thân thể ngã ra, tay xuyên mái tóc, “Đầu óc em cấu tạo có phải hay không đặc biệt chút, sau suy nghĩ chuyện không hay ho? Em chẳng lẽ tuyệt không cảm thấy, ả, hạnh phúc ả, ngọt ngào linh tinh...”

“Có ả,” ta thuận miệng đáp, “Cảm thấy thật ảm áp ả.”

Hắn vui vẻ, “Là ảm áp đi.”

“Không sai biệt lắm, gần đây thời tiết lạnh như thế. Một người ngủ, buổi sáng dậy sẽ hắt xì,” ta đem chăn lại kéo kéo lên trên, đến cổ, “Nhà của em đều dùng túi chườm nóng, làm sao xa xỉ mở máy sưởi cả đêm. Quá lãng phí điện... Ngao, anh lại đánh lén! Quá vô si!”

Trên giường đầu sức cho tới bây giờ đều là JQ cùng lạc thú cùng tồn tại, nóng bỏng cùng nhu tình đều khiêu vũ. Bất đắc dĩ thể lực ta tóm lại kém hắn rất nhiều, tối hôm qua càng hào phóng ném thử nữ ở trên, các loại xương sống thắt lưng chân đầu không giải thích. Cũng may hắn cũng không dây dưa, đại khái cũng cảm thấy đối với người mới yêu cầu không thể quá khắc nghiệt, tư thế mới thử xong sau cũng phải kỳ dưỡng thương. Cho nên hắn một trận hôn sau, thật lưu loát xoay người xuống giường.

Tối hôm qua cùng một chỗ không có cái gì mờ, cho nên đều trong bóng tối phát sinh, xem không rõ lắm. Nhưng là, lúc này rõ là ban ngày, hết thấy đều xích lỏa dưới ánh mặt trời ả! Tuy rằng tối hôm qua vừa sờ vừa cắn, xúc cảm cảm nhận nhiều, nhưng có câu, ni mã đánh sâu vào thì giác mới rung động ả! Kia đôi chân thon dài? Kia tấm lưng rắn chắc? Kia cánh tay cùng đầu!!

Ta đem chăn ôm càng nhanh, chỉ cảm thấy đầu cùng mũi một trận nóng lên.

“Em nhìn cái gì?”

Ta ho khan một tiếng, “Không thấy gì, anh nhanh đi tắm đi, tắm xong đến lượt em” Sao có thể giáp mặt nói tự nhiên với hắn, bạn hữu ả người thật sự là nam nhân có dáng người tốt nha — còn không chết với hắn!

“Chắc, em liền như thế, một chút cũng không thành thật.” Hắn xoay người trở lại, “Rõ ràng là chính mình nhìn chăm chăm vào, có cái gì ngượng ngùng.” Vừa nói một bên lại qua đây, “Cũng không phải không cho em xem, chắc... Lấy loại này che che lấp lấp ánh mắt, em có phải hay không muốn bị anh ăn ả.”

Ồ ánh mắt cái gì đều không kịp rồi, bị bắt nhìn hình ảnh cấp hạn chế làm ta trong lúc nhất thời nhiệt huyết sôi trào, không tự giác thốt ra, “Đùa, dưới tình huống này hắn là em ăn anh đi!”

“Em ăn anh?” Hắn một mặt không thể tin, “Kia em có thể lực sao?”

Quả thật, nguyên lai thể lực của ta + sức chiến đấu đã dưới 50 rồi, hiện giờ, đại khái là số âm. Mà thể lực đối lập với tình huống khác xa như thế, ta đương nhiên không có khả năng gục hắn. Vì thế, ta lại một lần nữa bị gục, còn một đường từ trên giường quay cuồng trên sàn. May mắn trên sàn trải thảm, ngã xuống không lạnh không thấy đau. Nhưng là bị nam nhân đè trên người, kia sinh lý áp lực không phải nhỏ.

“Lại một lần thế nào?” Mắt ý cười cong cong, “Vận động có ích cho sức khỏe.”

“Tin anh mới có quý.” Ni mã hưng phấn như vậy như vậy là muốn như thế nào? Toàn lấy cần cù bù vào!

“Chân lý đến thực tiễn,” hắn bắt đầu động thủ kéo chăn, “Được hay không thử xem sẽ biết.”

Ta xả nhanh drap, quay cuồng đến cạnh cửa, “Em phi!”

Hắn không chút nào nổi giận, bụng một khuôn mặt vô tội tươi cười qua đây, thật tà ác giở trò. Ta đương nhiên không có khả năng ngồi chờ chết, hành động thông suốt. Muốn nói nam nhân này gì gì mạnh mẽ, liên tính trước mắt là núi đao biển lửa phòng chừng cũng sẽ là mây không nhấn mắt không nhảy hướng về đây đi. Nay vượt sới đều chụp đến, trên mặt cũng treo vô lại, thể nhưng còn tính trí bùng bùng đến.

Phía sau là cánh cửa, không có đường lui.

Nhưng là — sát, này đúng là cứu tinh tốt nhất — ngay lúc ta cho rằng chạy trời không khỏi nắng, sau cửa đột nhiên truyền đến vài tiếng gõ.

Lâm Tiển động tác lập tức ngừng lại.

Theo đạo lý nói, hắn lên chức vị này, văn phòng sẽ không có người tùy ý vào. Hơn nữa, liên tính người có thể đi vào cũng chỉ giới hạn thư ký hoặc người chức vụ tương đối cao. Nếu là những người này đến gõ cửa, không biết dùng khí lực lớn như vậy.

Kia, có khả năng là người nhà? Là Lâm Trạm hay Lâm Hủ?

Ta thẳng tắp theo dõi hắn, vọng tưởng từ vẻ mặt hắn nhìn ra chút dấu vết gì. Nhưng biểu tình hắn không thay đổi, chính là nhấn mày lại, khó chịu trừng cánh cửa. Nếu ánh mắt có thể đã thương người, kia người gõ cửa hiện tại hắn là đã trên đường đầu thai luân hồi rồi.

“Mở cửa.”

Ta sùng sốt một chút, đầu hướng Lâm Tiễn trong ánh mắt tràn ngập kinh hãi cùng sợ hãi.

Trên mặt hắn cũng lộ ra chút kinh ngạc, môi háp giật mình, nhưng không có phát ra tiếng. Nhưng ta lại thấy rõ ràng, môi hắn mấp máy rõ ràng nói, “Mẹ anh.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Ta thường vào chân trời vồng (tên trang web).

Trên chân trời vồng người đều biết, khu topic bát quái nhất nghị luận ba sự kiện: bát quái tiểu tam căn bã cùng nam ngôi sao, mỗi khi có cùng đề tài thảo luận chỉ cần chút đáng tin là lên đầu trang. Thời gian trước bát quái trên mạng nghị luận nóng hổi là một bà vợ cảm bã bị cận bã nam ruộng bỏ, kéo theo một đám tam cô lục bà đi bắt gian. Lúc ấy còn làm truyền trực tiếp, có hình minh họa khác, xem bát quái là tình cảm quần chúng phần nộ, hô to đã nghiền. Bài post trong vòng một ngày đã lên hơn trăm trang, bao nhiêu người hận không thể vọt tới hiện trường cùng quần chúng bát quái vây xem.

Đầu năm nay, mọi người trên người đều khoác một lớp bọc, trong lồng ngực lại yên lặng chưa một viên bất an xôn xao.

Nhân, sinh mà tịch mịch, cho nên bát quái.

Như là loại chuyện trào gian kính bạo này, lược chỗ nào đều làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, tình cảm quần chúng phần nộ. Nhưng, làm việc này lại xảy ra trên người mình, hơn nữa không sai biệt lắm là bị bắt tại giường, bát quái cảm xúc đều trở thành vật hi sinh. Bất quá, may mắn là Lâm Tiễn chưa cưới vợ, không ta sẽ là tiểu tam chen chân vào. Cho nên ta không bị chân trời vồng làm thịt lột da cả nhà bị hòa tan.

Nhưng là, bị mẹ Lâm Tiễn bắt được, tình huống này cũng không tốt là bao. Tuy rằng nói nam chưa hôn nữa chưa gả, nam nữ luyến ái tự do, 419 đều bình thường. Nhưng ta không chịu nổi ta không có kinh nghiệm a, địa điểm OX tại phòng nghỉ văn phòng a! Bên ngoài chính là sát ngay khu công nghiệp ta làm a ta sát! Ở nơi này OX bị mẹ nhà trai bắt được thật dọa người! Chưa chừng ta vừa đi ra đã bị nâng trên mặt làm mất năm phần, nhưng sau giống như gà bị bệnh đói ta với vừa chửi vừa đánh ta thông đồng con của nàng, làm hại hắn công tư không phân biệt lại dùng phòng nghỉ công cộng lấy ra tàng kieu.

A, không đúng, Lâm phu nhân nghe nói xuất thân tiểu thư khuê các, bá phụ vẫn là ngoại giao. Ách, thực nữ xuất thân như vậy, hẳn là sẽ không đánh người đi. Mà ta nghĩ như vậy, thân thể lại chuyển động trước đầu óc — tay chân cùng dùng hướng bên giường dựa vào — các người bảo chê cười ta, ta là người truyền thống, lúc này chỉ có tìm nơi truyền thống trốn đi mới có thể cảm thấy yên tâm kiên định!

Đáng tiếc phòng này giường to nhìn rõ, nhưng chân giường thì ngắn giống bắp chân ta, cho nên dưới gầm giường không có bao nhiêu không gian. Nhưng không có biện pháp a, tủ quần áo thì nhỏ hẹp, toilet thì trơn ẩm, còn lại cũng chỉ có giường thích hợp. Ai, một ái liền một ái đi, trứng gà đều có thể đánh thành bánh, liền ta thân hình này phò ra vẫn có thể chui cùng chen chen, ôm lại ý tưởng này ta sẽ nhận mệnh chui xuống giường.

Đáng tiếc trời không theo nhân nguyện, ta non nửa thân mình mới chui vào, chân đã bị người kéo ra. Tiếng đập cửa bên ngoài còn tại, không cần quay đầu liền biết là ai kéo ta. Ta cũng nóng nảy, một cước đá hắn, gầm nhẹ, “Buông tay!”

Biểu tình trên mặt ta chưa bao giờ gặp qua, dở khóc dở cười a. Hai tay hắn trời trụ mắt cá chân ta kéo, người liền như củ cải bị hắn nhỏ lên.

“Em trốn cái gì?” Hắn gầm nhẹ, trong ngực phập phồng không ngừng. Dọn dẹp một chút chúng ta đi ra đi.”

囁

Ta cả người đều lạnh lẽo, ánh mắt chuyển từ trên mặt hắn rồi xuống hắn chỉ mặc chiếc quần con, nhưng sau lại nhìn quần áo bừa bãi trên giường hỗn độn. Ta đẩy không được tay đem drap trải lại, lệ rơi đầy mặt hướng chỗ sâu trong giường, “Lâm lão nhị anh đầu óc nuôi cá voi... Liền chúng ta trạng thái này... Anh, anh thật thật là muốn mạng của em a!”

Ta thuyết phục không có gì khiến hắn đồng tâm, mỗi khi ta đi trước một thước, hắn liền đem ta tha phía sau một trượng. Bản khoản người bên ngoài, ta hạ quyết tâm một cước đá vào ngực hắn, đẩy nhanh tốc độ đi về phía trước — các người đừng nói ta hẹp hòi, không đủ hào phóng. Nếu bình thường ta cũng một cảm thán, nhưng tình huống trước mắt không thể nói ném vào mặt người ta rồi xin lỗi là được. Hiện giờ ta đang ngủ cùng con người ta còn bị mẫu thân người ta đổ tội cửa — làm một dân chúng, loại sự tình này mấy đời tài năng gặp lần trước? Tùy cơ ứng biến đều đặc biệt không kịp a!

Tiếng đập cửa bên ngoài bắt đầu hỗn hển, cơ hồ như sét đánh, thùng thùng. Động tĩnh này càng lớn ta càng khẩn trương đem bản thân núp dưới sàn, nhưng là Lâm Tiễn hỗn đản này sống chết không chịu buông tay, cuối cùng ôm lấy thắt lưng ta đem ta cấp xuất ra.

Cũng chính là ở phía sau, cửa đột nhiên ầm một phát bị đá văng ra.

Nhóm đồng chí, thời khắc ấn định đã đến!

Ngoài cửa có: hừ hừ thật thật Lâm lão nhị NND phu nhân một quả cùng nam nhân thoát nhìn là vệ sĩ tư gia một quả.

Trong phòng: nửa thân trần nam một quả cùng nữ dưới sàn một quả.

A, đã quên nói, phía sau Lâm Tiểu vẫn duy trì tư thế ôm thắt lưng ta hướng lên trên, mà ta đâu, nửa người trên nằm trên sàn, hai tay đi về phía trước thân — chỉ nhìn một cách đơn thuần nửa người trên vẫn rất tốt. Nhưng xuống dưới mấy mm, ả, thắt lưng bị ôm, mông đè trên phúc gian của nam nhân (ả, đừng bảo bạn dịch đè lên đâu...) ... Sát, làm sao có thể có tư thế tà ác này! Còn thật đặc biệt tiêu chuẩn!

Sớm biết rằng như vậy, bọc chân đi ra ngoài cũng tốt.

Lúc cửa mở, ta chỉ biết bản thân hoàn toàn bị kịch. Cho nên ta thật tự giác đem mặt giấu trên sàn còn tóc thì che che mặt lại.

Trong phòng đặc biệt yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi tiếng hít thở ta đều nghe rõ ràng. Đại khái hai phương trận doanh nhân đều tương đối trầm khí, cho nên hai phương người ngựa cũng chưa động. Nhưng, phu nhân bọn họ đứng bất động không quan hệ. Ta cũng không thể luôn luôn nằm sấp a, loại tư thế này bất nhả không nói, còn thật dễ dàng sung huyết não.

Sau phu nhân da mặt mông không chịu nổi, đông cứng nói một câu, “Con đi ra cho mẹ.” Liền đóng cửa lại.

Cám ơn trời đất, nàng chỉ nói ‘Con’ mà không phải ‘Các người’.

Ta hận chết Lâm Tiểu, nếu hắn không vội vàng ngắt lời rồi lại kéo, ta làm sao có thể xấu hổ như thế? Tưởng đưa cho mọi người lưu lại một cái ấn tượng tốt thì không có khả năng, vẫn là bị tính toán buộc chia tay, về nhà nhường lão mẹ an bày gặp mặt một nam nhân tương đối thực dụng.

Ta vừa miên man suy nghĩ thông suốt, Lâm Tiểu cũng không biết. Hắn vuốt vuốt tóc ta, lại hôn một cái, ả ừ nói không có việc gì. Nhìn hắn ánh mắt như tình vạn phần, ta ngay tại muốn hắn biết ta đều đem tất cả loại tình ra lựa chọn, có thể hay không kiên dữ phá cửa sổ trực tiếp ném ta xuống.

Cũng may hắn không có thuật đọc tâm, cho nên giả thiết này không thành lập.

Ta một lần lại một lần bình phục tâm tình, rốt cục có thể ra góc tường mặc quần áo đi đến bên cửa, từ sát vách cửa nghe động tĩnh bên ngoài. Tầm cửa dày, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng mẹ hắn lúc to lúc nhỏ, như đang tranh chấp. Ta một lòng thấp thỏm, đầy bụng không yên nhớ tới Lâm Tiểu đã từng nói: Lâm Trầm lần đầu tiên hôn nhân là do Lâm phu nhân cưỡng thế an bày tiếp theo thúc đẩy, điển hình đám cưới buồn bán. Lâm đại ca trời sinh tính lạnh nhạt, thế tử cũng là người tâm tính cao ngạo, tình cảm vợ chồng thật đậm đặc. Sau lại ra đi, nhà gái nhanh chóng tái hôn, mà Lâm đại ca như trước một mình. Nghe qua Lâm đại ca thật thảm, nhưng, thảm còn ở phía sau. Lâm đại ca kết hôn mười năm cũng chưa có con, mọi người nguyên lại đoán cũng là vấn đề nam nữ. Mà nhà gái tái hôn sau liền có thai, sinh cũng là sinh đôi. Mọi người đem ánh mắt đến Lâm đại ca, cường đại nào thúc đẩy, cái gì đều không được a ngay cả ED thật chí đạn giấy tất cả lời đồn đều xuất ra.

Nam nhân a, nặng nhất là trang phục và đạo cụ là mặt mũi, mặt mũi nặng nhất là năng lực công tác cùng năng lực X. Phàm là nam nhân, hắn thà rằng trên công tác là phé sai cũng không đồng ý trên giường làm đào thải lang. Lâm đại ca cái gì cũng hoàn mỹ, nhưng cố tình cái trọng yếu nhất gì gì không được. Hơn nữa loại bị thương tự ả còn làm chuyện cười lúc mọi người trà dư tửu hậu, ai chịu nổi?

Nhưng là, Lâm đại ca bị thương đến đây còn chưa xong a nhóm đồng chí!

Lâm đại ca độc thân sau cũng thật tu thân dưỡng tính, một lòng làm việc. Mấy năm trước thật vất vả coi trọng một nữ nhân khí chất, nghe nói cũng mất không ít tâm tư mới trời được bên người, thấp phần nung tình mật ý. Có thể làm một nam nhân giống giáo đồ không sai biệt lắm đẩy lên ái dục chỉ hóa cơ nào là chuyện không dễ dàng, ni mã đều không cần viên thuốc xanh a!

Nhưng chuyện này, cuối cùng là xấu tại Lâm phu nhân.

Phản đối, kiên quyết phản đối, kiên quyết không đồng ý.

Lâm Trầm tuy rằng không lớn lên bên mẫu thân, nhưng dù sao vẫn hiếu thuận, cũng không muốn nghịch ý tứ mẫu thân. Đã nghĩ kiên trì, chậm rãi để trong nhà nhận. Nhưng là hắn trầm khí, Lâm phu nhân thiếu kiên nhẫn, tìm cơ hội muốn bắt động thanh sắc đuổi nữ nhân kia đi. Nhưng Lâm phu nhân ngàn vạn tính, không tính đến Lâm đại ca người này hướng đến thương thức độc đáo, coi trọng nữ nhân kia, nghe nói một phen lên xuống đem Lâm phu nhân đồ gặt gao. Nhưng người cũng tức giận quá, trở về thu thập về nhà cũ — ta đã nghĩ không rõ tư duy Lâm phu nhân này, nàng có thể ngoan độc để con trên giường làm đào thải lang?!

Lâm Tiểu đã từng nói mẹ mình có một mặt cao nhả quý tộc, cũng có một mặt cố chấp cường ngạnh. Lúc cha hắn còn sống, vợ chồng mỗi lần tranh chấp đa số là Lâm phu nhân chiếm thượng phong. Hắn nói, “Mẫu thân cả đời mạnh hơn, cho nên đặc biệt không chấp nhận ý tứ người khác khác năng.”

Con bị thương tự tôn hậu quả là đi theo khuê nữ người ta chạy, điển hình gà bay trứng vỡ. Nghe nói Lâm Trầm đi rồi Lâm thị mặc dù có hàng ngũ quản lý đặc lực, nhưng vẫn rối loạn. Lâm phu nhân kiên dữ, lại không có mặt mũi tìm Lâm Trầm về, Lâm Hù lại còn nhỏ, liền triệu Lâm Tiểu về nhà chủ trì đại cục. Thời gian trước Lâm thị yên ổn, Lâm Tiểu một bên trấn an nâng một bên lên tìm Lâm Trầm. Tìm kiếm không có kết quả sau Lâm phu nhân thật thất vọng phi về nước, còn quyết tâm nói không nhận thức Lâm Trầm đứa con này.

Nguyên nhân ta bất an không yên như thế: đối với vấn đề Lâm Trầm nàng đã làm phương pháp thế, ta thế nào vọng tưởng nàng sẽ thả ta cùng Lâm Tiểu

một con ngựa?

Đột nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên một tiếng nổ, giống như vật gì ngã xuống đất. Ta kinh hãi một thân mồ hôi lạnh, tâm như bị vật gì vô hình dùng sức đâm, một chút một chút ngạt. Cũng không biết quá bao lâu, cửa nhẹ nhàng đẩy ra, ta theo bản năng xê dịch thân thể. Người vẫn là người dưới đất, ngẩng đầu nhìn. Cái miệng của hắn nhếch, trên mặt có một loại thần sắc tức tặc, mơ hồ còn mang theo chút mệt mỏi cùng bất đắc dĩ. Ngực như cái gì đè nặng đọng phải, ta há mồm, nhưng cái gì cũng không nói ra.

Hắn chậm rãi ngồi xuống, thẳng đến hai mắt cùng ta nhìn thẳng. Ta không nháy mắt nhìn hắn, nhìn hắn nâng tay chải vuốt tóc ta, lại néo néo mặt ta.

Cái mũi đột nhiên liền đau xót, hốc mắt bắt đầu nóng. Mũi ta run lấy bầy, lại cắn nhanh. Ta muốn chứng thực một sự kiện, nhưng lại rất sợ ra đáp án. Vì thế do dự cùng bàng hoàng, hận không thể lập tức liền biến mất, hoặc là cứ tiếp tục trầm lặng xuống.

Nhưng nhân sinh không thể hồ lộng qua, cho nên ta lắp bắp hỏi một câu mẹ anh có phải hay không không đồng ý. Hắn cũng trầm mặc đem đầu ta ấn trong ngực hắn, hồ hấp đều đều trên đỉnh đầu. Tim hắn đập cực bình thản, cùng tiếng hắn trịnh trọng, nghe qua đặc biệt đảm bảo,

“Đừng sợ, có anh ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Ta biết bản thân tuy rằng không phải bộ dạng người gặp người thích hoa gặp hoa nở, nhưng cũng không phải tàn đến độ làm cho người ta ngấm liếc một cái liền quay đầu chạy. Được ta thừa nhận, Lâm phu nhân thái độ thật sự là đem lòng tự trọng ta ít khi sử dụng đâm đến bị thương.

Tuy rằng Lâm Tiễn nói có hắn không có việc gì, nhưng ta không có biện pháp lạc quan được. Tổng hợp lại ngàn năm lịch sử cao thấp với hiện thực, ta không tiếp thu vì Lâm phu nhân sẽ dễ dàng nhận ta. Liên tính Lâm Tiễn dám cùng nàng đối chọi, tiền lệ Lâm Trạ cũng đợi ở nơi nào.

Hiện tại ta lo lắng vài khả năng: Lâm Tiễn cùng mẹ hắn cường, mẹ hắn khả năng thỏa hiệp, khả năng trở mặt. Nếu mà trở mặt tám phần Lâm Tiễn bị giáng, lập tức xuống tầng chót vót làm nhân viên. Nhưng sau khi trải qua một trận hiện thực cùng tra tấn tinh thần sau, hắn hiểu — ni mã người vẫn có tiền có quyền mới tốt! Tiếp theo hắn liền lập tức quay đầu, trở lại Lâm gia làm thiếu gia. Hoặc là, hắn cũng không chịu thua kém, nguyện ý cùng ta quy ẩn điền viên, trải qua cuộc sống nam canh nữ dệt (nam đi cấy nữ dệt vải). Nhưng là bởi vậy, ta lại cảm thấy lương tâm bất an.

Cứ như vậy ép buộc suy nghĩ mấy ngày, rồi rầu rĩ không ngủ ngon.

Nhưng thấy trên mặt ta một đôi mắt to đen, hắn cũng đoán được ta buồn rầu cái gì. Kỳ thực từ lúc nhìn thấy Lâm phu nhân đến giờ, thái độ hắn là nhất quán kiên quyết, làm ta tin tưởng hắn sẽ xử lý tốt chuyện này. Ta cũng tin tưởng hắn sẽ xử lý tốt, hoặc nói, ta nguyện ý tin tưởng. Nhưng trong tiềm thức cũng thật sự bất an, theo ý ta, thủ đoạn của Lâm phu nhân cường ngạnh đến ngay cả Lâm Trạ đều chạy trời chết, hắn lại kiên trì đến bao lâu?

Trong lòng mang gánh nặng, sắc mặt tự nhiên ảm đạm. Ta dùng ống hút đem ly kem quấy tung, lại làm vài cái. Lâm Tiễn ngồi một bên cau mày nhìn, hắn không thích ẩm thực trái mùa, tỷ như mùa hè ăn lẩu, mùa đông ăn kem. Nhưng bản khoản mấy ngày này tâm tình ta không tốt, hắn vẫn sẵn sàng đồng ý, nhưng chỉ cho phép ăn một ly nhỏ.

Ta biết hắn gần đây áp lực cũng rất lớn, nhưng lớn tới trình độ này ta đoán không ra, bởi vì hắn cho tới bây giờ không cùng ta oán giận này nọ. Đại khái cảm thấy bản thân là nam nhân, cho nên có khổ tự mình nuốt. Loại phương pháp này đặt lúc khác ta sẽ thương thức, nhưng tại lúc này cũng thật không ổn. Ta muốn biết tình huống hắn đối mặt, có lúc tất yếu ta muốn cùng hắn đối mặt, như vậy so với hắn một người chịu áp lực mà ta lại hồn nhiên không biết. Đáng tiếc có khi nam nhân cân não thật đáng chết, cảm thấy ta làm như vậy là cho hắn suy nghĩ, khác liền không giải thích.

Ta có chút phiền chán đem ly kem phóng, mười ngón xoay cùng nhau. Hắn ngồi dựa vào ghế, lúc này hai mắt liền dừng bên ngoài cửa sổ xe cộ như nước, không nói một lời. Kỳ thực ta cùng hắn trong nhưng khi ở chung, thời gian trầm mặc rất ít. Hắn nói không nhiều lắm, nhưng đa số là có hỏi tất đáp. Mà ta đâu, am hiểu chính là không nói tìm nói, cho nên lúc này tẻ ngắt cực nhỏ. Loại lạnh nhạt khó có được này làm ta thật không thoải mái, đột nhiên có cảm giác ủy khuất.

Cũng may loại tẻ ngắt làm người ta không vui này cũng không liên tục lâu lâu lắm, hắn bỗng nhiên lấy khuỷu tay huých ta, dùng một loại gần như vui đùa chỉ ra ngoài cửa sổ hỏi, “Hách Quýnh, em muốn ngồi sau xe đạp khóc hắn vẫn muốn trong xe cười?”

Vấn đề cực phẩm này từ chỗ hóa bạo tiết mục thân cận truyền tới, có đột phi thường lưu hành. Nghe nói không ít trường học nghiên cứu vấn đề này rồi sở trạng biện luận, trong lúc nhất thời đạo quang kiếm ảnh, huyết vũ tinh phong vô số. Vấn đề cực phẩm này cực phẩm ở chỗ đem tình yêu cùng hiện thực phân cách lại hỗn hợp, lấy hay bỏ đều tàn khốc đến máu chảy đầm đìa.

Ta không quá nguyện ý suy nghĩ vấn đề Lâm Tiễn hỏi ta có nguyên nhân gì — mặc kệ hắn cảm thấy bản thân có khả năng giống như Lâm Trạ bị đuổi ra, hay là cảm thấy mờ mịt ám chỉ cái gì. Ta chỉ cần biết rằng trước mặt nam nhân này, ta vĩnh viễn chỉ cần chấp ra đáp án chân thực nhất của bản thân là được.

“Thế nào cũng phải là BMW sao?” Trong ấn tượng nam nhân này chưa từng đi BMW, nhưng hẳn ngồi xe so với BMW ngạo kiều hơn.

Ta cũng học bộ dáng hần nâng má lên, “Được rồi, đáp án của em là: em sẽ nỗ lực kiếm tiền, cho nam nhân em yêu mua BMW. Nhưng sau, em sẽ an vị bên người anh ấy, nhìn anh ấy cười.”

Biểu tình trên mặt hần bị kiềm hãm, chợt có chút bất khả tư nghị, “Em mua cho anh BMW?”

Ta trịnh trọng gật đầu, “Àn, mua cho nam nhân em yêu.”

“Đó không phải anh.” Trên mặt hần nhiễm một chút đắc ý, răng nanh cũng lộ ra ngoài, “Nói thẳng mua cho anh là được.”

Ta cắt một tiếng, “Anh làm trò.”

Hần như nổi lên hứng thú, người liền hướng phía ta hơn nửa thân mình, “Mua BMW, em mua được sao?”

Ta ‘Chặc’ một tiếng, “Cho nên mới hỏi anh có phải hay không cũng phải mua BMW a. Muốn em nói mua xe không nên nhìn loại xe, có hoa không quả. Qua lúc thật sự muốn, tiêu hao tiền chưa chắc đã mua được đồ quý. Nếu dưới mười vạn, em nỗ lực chút, sau năm sáu năm vẫn có thể có.” Thân thủ nheo mắt hần, “Em tin tưởng mặc kệ em mua xe gì, anh sẽ cao hứng. Cho nên anh cũng phải tin tưởng em, em nói có năng lực mua, liền nhất định sẽ làm được.”

Khỏe mắt hần ần ần một tia âm mai nhất thời tiêu tán, ngay sau đó liền ha ha cười rộ lên. Một tay khoát qua vai ta, liền một nụ hôn thấu lại đây, “Quýnh của anh a, em thật sự là một tiểu bảo. Chắc chắn chắc... Mua cho anh BMW ha ha ha... Nếu em muốn mua cho anh, ần, chắc nịch lại không quý, anh đây yêu cầu mua xe đây được không? Anh giống nhau có thể ngồi trên cười, đương nhiên, vất vả em phía trước kéo ha ha ha...”

Hần kia thêm một tràng cười dẫn tới vô số chú ý, làm ta đương trường quẩn về mặt đỏ bừng.

Ni mã trước công chúng chơi trò thân ái, nam nhân da mặt dày.

Đại khái là ta trả lời đối với vấn đề cực phẩm này làm hần tâm tình thoải mái, cho nên mấy ngày kế tiếp, phàm là có điện thoại đến, miệng hần đều di thường hoan thoát. Ta không từ trong miệng hần nghe được việc khác, liền đành phải tự an ủi nghĩ, đại khái hần thực nắm chắc đem vấn đề Lâm phu nhân giải quyết hết.

Mà theo cửa ải cuối năm, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh. Lúc này Lâm Tiển đột nhiên mất tin tức, không cần nói gặp mặt, liền ngay cả điện thoại cơ bản cùng tin nhắn đều mất liên lạc. Mơ hồ ta biết hồng ần, gọi điện đến Điều Chính chứng thực khi, hần áp a áp ứng nói bản thân bị điều cương vị, đến bộ quản lý vật tư làm quản lý.

Điều Chính ta thấy qua nhất nhất khó bị tổng giám đốc bức trợ, khi lão tổng phát uy, hần tùy thời có khả năng bị sung quân đi cộ toilet. Khi mẹ lão tổng phát uy, hần tức khắc nhậm chức đi quán giấy vệ sinh chờ phúc lợi phẩm phát.

Trạch nam thích xem truyện tranh, luôn luôn có tâm cơ được dẫn được.

Trông cậy vào Điều Chính đúng là không được, cũng may ta ở Lâm gia còn có người quen. Tuy rằng lần trước bị cậu hại đủ thảm, nhưng đến lúc này ta cũng cố không lên mặt. Lâm Hủ cũng đem tình huống rõ ràng nói cho ta, “Ca ca cũng nẫu thân ần ỉ, nẫu thân rất tức giận.” Tiếng cậu nói thật sự nhỏ, giống như sợ bị người nghe thấy, “Bất quá, đệ nghĩ hần không có việc gì. Ca ca có thể ứng phó được, chính là gần nhất anh... Ách, không có phương tiện cùng tỷ liên hệ. Anh ấy bảo đệ nói cho tỷ, lúc anh ấy không ở đây, tỷ cứ như bình thường. Còn có, mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều để anh ấy giải quyết.”

Ta buông điện thoại, cuối cùng thả lỏng chút. Nhưng hần không ở trận kia, ta thực không hay ho, không phải đi tới đi lui và vào hố liền bị người bóc tiền, ngay cả xe đạp cũng mất. Không có biện pháp, ta đành phải đem tiền Hách mẹ để thật lâu trong bao đỏ trừ tà lấy ra, đặt vào túi tiền ở trong quần. Ta là chờ mong ta cùng Lâm Tiển vẫn xấu sớm đi qua, không nghĩ tới vận xấu còn chưa đi sạch sẽ, phiền toái lại tìm tới cửa.

Đúng vậy, tiết mục khoa trương lại giả tạo dùng tiền mua tình yêu rốt cục đến nga nga đến! Bất quá ta phiên bản này phối hợp thấp chút, có đại boss, nhưng đại boss ngồi ở đây không phải Lâm phu nhân, mà là một nam nhân diện mạo vẻ người lớn. Đại khái là Lâm phu nhân lần trước trước mặt người yêu Lâm Trạm đâm phải đinh, mất mặt, cho nên lần này thông minh không ra mặt. Hoặc là, nàng cảm thấy ứng phó như vậy, còn không có tư cách làm nàng ra mặt.

“Hách tiểu thư, mạo muội. Tự giới thiệu một chút, tên Bi họ Thiệu, cô bảo tôi lão Thiệu là được.” Lời nói tuy nhiên khách khí, nhưng trên mặt lại tràn đầy thần khí, “Tôi chịu Lâm phu nhân phó thác mà đến.”

Ta khách khí cùng hần đánh cái tiếp đón, hỏi, “Ngài tìm tôi, có việc?”

“Hách tiểu thư là người rõ ràng, tôi cũng đi thẳng vào vấn đề, mời cô rời khỏi Tiểu Lâm tổng.” Lão Thiệu nhẹ nhàng bâng quơ, “Tôi nghĩ cô rất rõ ràng, lấy điều kiện của cô, Lâm phu nhân tuyệt đối không đồng ý. Cái gọi là đau dài không bằng đau ngắn... Đương nhiên, cô ủy khuất, Lâm phu nhân cũng biết, nàng sẽ bồi thường.” Nói xong đem ra phong thư trong truyền thuyết phí chia tay.

Ta nhìn lướt qua, nhất thời phần nộ, “Các người cư nhiên dùng tiền vũ nhục tôi!” Thế nhưng dùng tiền mặt, rất quá mức, vừa thấy chỉ biết độ dày khoảng ba vạn. Còn không bằng Lâm Trạm rõ ràng, người ta hay dùng chi phiếu, một tờ giấy mỏng manh lại giá trị mấy chục vạn a!

Trên mặt lão Thiệu tràn ngập trào phúng đem phong thư thu lại, trong mắt viết ‘Ta biết ngươi sẽ già thanh cao’, miệng lại nói, ‘Hách tiểu thư quả nhiên là trọng tình nghĩa, nếu là như thế này cô càng nên vì Tiểu Lâm tổng lo lắng. Cô hiện tại cùng hắn tiếp tục dây dưa đối với cô, với hắn, cũng chưa ưu việt.’

“Nga, tôi đây chính là nên trực tiếp cùng hắn phân, phải đi.”

“Hách tiểu thư quả nhiên ngay thẳng.”

Mặt ta lập tức âm trầm, “Kia thế nào thành? Tôi cùng anh ấy một chỗ lâu như vậy, ni mã điều trị hoàn thành nữ nhân lớn tuổi, hiện tại nói phân li phân, tổn thất của tôi làm sao giờ?”

Lão Thiệu sắc mặt khê biến, phong thư phỉ chia tay vừa bỏ vào túi lại đem ra, “Cho nên này...”

“Sát, các người lại dùng tiền vụ nhục tôi!” Ta một đạp lên xe, “Rất quá mức!”

“Hách tiểu thư,” lão Thiệu sắc mặt thay đổi, miệng cũng trở nên tràn ngập khinh thường, “Thỉnh không cần tự cho là thông minh, tôi nói cho cô, chuyện Lâm phu nhân quyết định không có người có thể thay đổi. Cô đừng tưởng rằng có Tiểu Lâm tổng cho cô chỗ dựa là được, hắn hiện tại bản thân đều khó bảo toàn.” Hắn dừng một chút, mặt mang sắc, “Tôi xem cô vẫn là chuyển biến tốt hay nhận, lấy đến đó. Bản thân có bao nhiêu cân lượng, nên hảo hảo mà suy nghĩ.”

Ông trời làm chứng, ta chưa từng muốn cùng lão nam nhân này cãi nhau thật sự. Từ lúc bắt đầu ta chính là ôm tâm tình đùa giỡn tới, bởi vậy chẳng sợ hắn nói chuyện lại không khách khí, lại khó nghe, ta nghe tai này rồi ra tai kia, thối thối liến tan tác. Nhưng cuối cùng một câu này nghe được thật làm cho người ta khó chịu, có như vậy trong nháy mắt có xúc động muốn cho hắn một quyền, cho hắn biết hoa thế nào lại hồng.

“Bản thân tôi cân lượng, trong lòng tôi đều biết.” Ta đem hồng bao từ ta từ trong túi lấy ra, đặt trên tay thương thức, trong lòng la hét quý lui tán, miệng chậm rì rì nói, “Bất quá, ngài nghĩ không trả giá một chút đại giới liền phải tôi đi, không có khả năng. Ai, ngài cũng đừng nghĩ một túi tiền quảng lại đây xong việc. Cảm tình miệng vết thương dùng tiền là không thể bù lại, lại nói, tôi muốn cũng không phân được. Ngài xem, phu nhân nhà ngài không phải có ba con sao? Chọn một người bồi thường cho tôi là được. Quá già quá trẻ đều không cần, người kia sẽ không lớn không nhỏ.”

Rốt cục biết ta đùa giỡn hắn, lão Thiệu gần như hung tợn nói, “Hách tiểu thư, cô là người trưởng thành, không cần trước mặt tôi làm xiếc. Hừ, tôi nói cho cô, cô cho là luôn quần quít lấy Tiểu Lâm tổng sẽ hữu dụng sao? Nói không xuôi tai một ít, Lâm thị đến bây giờ cũng là Lâm phu nhân ở đương gia tác chủ, từ nàng định đoạt. Tôi nghĩ cô cũng nghe qua chuyện Lâm tổng, lấy phu nhân cái kính, nếu cô luôn luôn dây dưa như vậy, nàng cũng sẽ không nhường Tiểu Lâm tổng. Cô đừng quá lạc quan, phu nhân tùy thời có thể đuổi hắn ra ngoài. Ngắm lại đi, nếu nàng muốn Tiểu Lâm tổng lựa chọn giữa cô và sự nghiệp tiền đồ đầu tiên, cô cảm thấy hắn sẽ lựa chọn cái nào?”

Ta mất lạnh nhìn miệng hắn ba một trương hợp lại, nghĩ rằng bên người Lâm phu nhân là người thế nào. Làm sao có thể phái một người thiếu kiên nhẫn đến làm loại chuyện khoa trương lại giả tạo có kỹ thuật hàm lượng nhất định này, nàng cũng có thể yên tâm?

Nhấn nại chờ lão Thiệu nước miếng văng hết sau khi nói xong ta mới từ từ trả lời, “Này còn phải hỏi, anh ấy đương nhiên sẽ lựa chọn tôi.”

Sắc mặt lão Thiệu trở nên khó xem, như là muốn chửi ầm lên, hoặc như là hỗn hển, tóm là biểu tình quỷ dị kia giống như bảng pha màu, “Cô... Cô, cô...”

“Muốn nói tôi da mặt dày, nói tôi không biết cái gọi là, nói tôi không biết xấu hổ đi.” Ta đem hồng bao từ ta để giữa, kiên quyết ngăn cách khoảng cách ta cùng ta vật này, “Tôi xem Lâm Tiên đã sớm cùng các người ngã bài rồi. Hắc hắc, muốn biết vì sao anh ấy sẽ chọn tôi không?” Từ trên mặt hắn xem biểu tình, ta chỉ biết chân tướng của ta, vì thế tâm tình càng tốt, “Tiền đồ sự nghiệp đích xác có lực dự hoặc rất lớn, nhưng không phải là cái đích mỗi người theo đuổi. Phu nhân nhà ngài ngay cả bản tính cả con mình đều không biết, thế nào đảm được tốt?”

“Tôi mặc kệ cái gì tiền đồ cực tốt hay tiền đồ quang huy. Tôi chỉ biết anh ấy muốn ái gì, tôi có thể cho, này là được.” Ta chắc một tiếng, “Vừa đúng đâu, phương diện cuộc sống ở nhà này, tôi không hề nghi ngờ có tính giới cao nhất. Ngài xem, có biết?”

Lão Thiệu âm trầm nhìn chằm chằm ta hồi lâu, cười lạnh, “Tốt, tôi sẽ đem lời nói của cô thuật lại cho phu nhân.”

Ta gật gù đầu, “Xin cứ tự nhiên.” Xoay người mở cửa xe, xuống xe. Đi được một đoạn đường ngắn, nghe thấy lão Thiệu kêu.

Ta xoay người, chỉ thấy lão Thiệu đứng bên cửa xe, một tay nắm cửa xe, trên mặt tràn ngập phúng, “Hi vọng Hách tiểu thư không cần hối hận vì việc hôm nay.”

Ta chẳng hề để ý nhún nhún vai.

Ta sẽ không hối hận, bởi vì lời nói ta đã suy nghĩ. Ta cũng không sợ hãi, bởi vì hắn đã đáp ứng hắn có thể xử lý tốt hết thảy. Ta cũng không e ngại trở ngại, bởi vì hắn nói hắn sẽ rất nhanh trở về.

Ta tin tưởng hắn, hắn cũng không làm ta thất vọng.

Cho nên, nếu ta rơi lệ, cũng bất quá là vì nhớ hắn.

Lão Thiệu nặng nề mà hừ một tiếng sau vào xe, không quên nặng nề mà đóng cửa xe. Nhưng là, ngẫu lúc tiếng cửa xe đóng sầm một cái đồng thời vang

lên, bên trong xe đột nhiên vang lên tiếng hét thảm, thể lượng đến độ có thể vỡ cửa xe thủy tinh.

Ta bấu môi, nghĩ rằng hán đại khái là đóng cửa xe, quên đem chân rút lại.

Về nhà sau ta rất buồn bực phát hiện, Hách mẹ làm tiểu hồng bao trừ tà bị ta làm rơi xuống trên xe Lâm gia. Hách mẹ một bên quả trách ta không cẩn thận một bên thân thủ đến thùng dụng cụ của Hách cha lấy ra mấy đinh sắt cùng cỡ, dùng giấy đỏ thành hai tầng đưa cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Ta cùng Lâm Tiểu, đại khái là vô duyên với cha mẹ của nhau — lần trước là ta trực tiếp bị bọ thành cái kén bị mẹ hán xem hết cảnh xuân, lúc này đây là cảnh hôn nóng bỏng bị Hách gia cộp mẹ tóm gáy. Bất quá, tuy rằng lần trước ta tình cảnh xấu hổ, nhưng tốt xấu không cùng Lâm phu nhân giáp mặt chống lại, mà Lâm Tiểu trực tiếp đánh vào trong tay Hách gia cộp mẹ.

Lần này không có phòng xếp nhỏ, cũng không có đóng cửa ngăn cách không gian tư mật với bên ngoài. Chúng ta trên hành lang người đến người đi, muốn chạy là không có khả năng. Nếu đôi là ta, ta đại khái liền chọn cách đáng xấu hổ là độn thổ. Nhưng ta nghĩ Lâm Tiểu sẽ khinh thường dùng, bởi vì hán sau khi nghe một tiếng gầm lên, lập tức dẩu đi về mặt mặt môi, thay một bộ biểu tình tỉnh thần. Nghênh hướng Hách ba mẹ thân thể hán cũng hơi hơi nghiêng về phía trước, thoát nhìn biết vâng lời. Ngay lúc ta khiếp sợ không nói ra lời, người này một miệng há ra, ‘Thức thức a đi’ đối với tục từ này xuất ra, trông mà ta đều lời cả ra.

Người này, sức chiến đấu thật cường a, lúc này còn có thể có một biểu tình thật tự nhiên, có phải hay không nhân cơ hội tiến dần từng bước?

Sự thật chứng minh đích xác hán nghĩ như vậy, hơn nữa, còn đặc biệt thành công!

Lên lầu thời điểm Hách mẹ đi tuốt lên đứng trước, Hách ba ở bên trong, phía sau chính là ta cùng Lâm Tiểu tiểu uyên ương bị bức khổ. Lầu ba nói cao không cao, đã có thể lên được ta đã thật gian nan. Hán đại khái thấy được ta khẩn trương, thật săn sóc đi cùng ta, nhẹ nhàng mà kề bên. Đương nhiên, loại động tác nhỏ này không trốn khỏi ánh mắt Hách mẹ. Nàng đèn chân nghĩ cầu thang quảng một đôi mắt đảo lại đây, sợ tới mức ta kén chút nữa chân mềm nhũn quỵ trên mặt đất.

Các người không cần chê cười ta, tuy rằng ta có khi sẽ cùng người trong nhà đùa giỡn chút cái kinh nhỏ, mà bọn họ cũng nhường. Nhưng nếu ta phạm vào sai lầm lớn, bọn họ thu thập ta cũng tuyệt đối không vì nuông chiều chùn tay. Lâm cái suy luận đi... Tỷ như, đầu tháng ba ta xem AV bị tóm gáy. Hách mẹ không có kêu to hét lớn, mà là nhẹ nhàng mặt lạnh nhạt xoay người đi ra ngoài đem gậy trở lại. Tiếp theo liền khóa trái cửa phòng... kia lần sửa chữa trình độ thảm thiết ta suốt đời khó quên.

Không tự giác nắm chặt tay hán, hán nhìn ta một cái, môi khẽ động. Ta nhìn cẩn thận, hán đang nói ‘Đừng sợ’. Ta lại một lần muốn lệ nóng doanh tròng: ta không phải sợ bản thân sẽ có chuyện, ta lo lắng người a Lâm lão nhị! Tuy rằng nói mẹ vợ xem con rể càng xem càng thú vị, nhưng hết thầy điều kiện tiên quyết là bình thường a. Nhưng hôm nay mở màn bằng một màn gấp mặt không bình thường, tình huống về sau rất khó nói.

Về nhà sau ta không dám có động tác lớn, đợi Lâm Tiểu ngồi ở phòng khách sau, ta dùng tốc độ nhanh nhất pha trà bùng lên. Hách mẹ quét ta một cái, trong lỗ mũi tựa hồ hừ lạnh một tiếng. Ta không dám hữu ý, chính là bồi ngáy ngó cười.

Khác với ta Lâm Tiểu một bộ mặt bình thần ung dung, không kiêu ngạo không siểm nịnh tự giới thiệu sau cũng rất thành khẩn, nói lần đầu gặp mặt đường đột luống cuống, thỉnh các trưởng bối không cần để trong lòng blabla... Cho nên nếu không nói hán gặp tình huống đột phát, ứng phó nguy cơ có một bộ đầu. Ngay cả trường hợp hòa giải nói đều nói phá lệ êm tai, Hách ba một bên nghe đầu đều nhẹ nhàng gật.

Ta nhìn Hách ba phản ứng cảm thấy mừng thầm, tuy rằng Hách ba là cả nhà tốt nhất hồ lộng một người, nhưng hiện tại bốn người, có thể tranh thủ một người đều được. Vì tò về quyết tâm của bản thân, ta thừa dịp Lâm Tiểu nói chuyện chen một câu, ‘Vừa rồi đừng trách anh ấy là con — a!’

Biểu tình trên mặt Lâm Tiểu không chút sứt mẻ, phảng phất không phải hán vừa mới nghiền ta một cước. Nhưng theo khóe mắt hán tiết ra tin tức phân tích ra, ta đại khái nói lỡ lời.

Quả nhiên, Hách mẹ ánh mắt sắc bén lập tức liền đảo qua đây, ‘Người khác là lần đầu tiên đến không rõ ràng lắm, con ở nơi này còn không biết ngoài hiên là mở ở đâu?’

Ta ghen ghen, nghĩ rằng quả nhiên vừa rồi không nên mở miệng. Lúc trước nói chuyện còn gọi vài tiếng Tiểu Lâm, như thế rất tốt, trực tiếp làm thành người khác. Lâm Tiểu khóe mắt bất đắc dĩ, nhìn ta hận không thể lắc lắc đến ruột trảng dạ dày nôn ra một chậu máu, đầu cùng mặt mày đồng loạt đập kéo xuống.

Không có ai nói chuyện, không khí thật sự lạnh. Dưới ánh mắt chim ưng của Hách mẹ, ta cực kỳ không được tự nhiên. Nếu loại không khí tẻ ngắt này tiếp tục duy trì, kia hậu quả chắc không chịu nổi. May mà ta mặc dù có một người mẹ lợi hại, nhưng cũng có người cha thương con. Tại thời khắc mấu chốt, người đứng đầu Hách gia thanh thanh yết hầu, ngăn đề tài, ‘Tiểu Lâm, tiểu khu này dễ tìm đi.’

Ta bà vai vừa trượt, kém chút nữa không nghiêng người ngã vào ghế, Hách mẹ không chút che dấu ném hai cái xem thường. Nơi này lại khen ngợi Lâm Tiền một chút, nhân gia chẳng những thay đổi sắc mặt, ngay cả lông mi cũng chưa động, “Phi thường dễ tìm”

Hách ba ‘Nga’ một tiếng, lập tức nhìn ta chớp mắt vài cái. Ta biết hán ý tứ gì, tiểu khu này là từ lúc phá bỏ rồi đi nơi khác an trí, ngăn không tính, nhưng ra vào thì rất nhỏ hẹp, không dễ tìm, người bình thường gọi vài cuộc mới chuẩn xác định vị. Lâm Tiền nói chém đinh chặt sắt nói dễ tìm, trong lời nói chỉ lộ ra một tin tức: ta đến mất trăm lần, nhắm mắt lại đều đụng đến.

“Lâm tiên sinh cùng Tiểu Quýnh nhà chúng tôi quen nhau bao lâu.” Hách mẹ phiết ta một cái sau, ánh mắt liền nhanh nhìn chăm chăm Lâm Tiền, “Hai người quen nhau thế nào?”

Lâm Tiền mỉm cười, “Chúng cháu quen nhau hai năm, chính thức kết giao cũng gần một năm.” Hách mẹ dừng một chút, “Quen nhau là vì đệ đệ cháu. Lúc ấy hán ra ngoài ngoài ý muốn, Hách Quýnh tới giúp. Vì muốn cảm tạ, tại nơi này liên lui tới. Sau số lần lui tới nhiều hơn, liền cảm thấy hai người đều thích hợp.”

Lâm Tiền đưa lý do thoái thác này quy củ, bằng phẳng, không có kích thích khuếch đại. Ta nhẹ nhàng thờ ra, hai mắt sáng lấp lánh nhìn về phía Hách mẹ. Nhưng nàng mi vẫn như cũ gắt gao nhìn, không có chút dấu hiệu mềm hóa, “Các người đều kết gia đã hơn một năm,” ánh mắt bắt mắt đảo đến ta, “Miệng thật kín.”

Sau lưng ta nhất thời hàn khí bao phủ, “Con, con...” Lúc này nói ta đã quên là tìm chết, nói tìm không thấy thời cơ thích hợp để bộc trực cũng là tìm đánh, “Con là...”

“Kỳ thực chúng cháu muốn chờ công tác chuẩn bị làm không sai biệt lắm, lại cùng ngài còn có thúc thúc nói.” Lâm Tiền nắm tay ta, “Thật xin lỗi, hiện tại là cháu lo lắng chưa đủ.”

“Công tác chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì?” Hách mẹ hừ lạnh, “Tôi nghĩ đến nhóm người sẽ tiếp tục công tác đấu giết đâu.”

Hách mẹ nói chuyện không tốt ta đã quen, cũng thói quen nàng không tốt nói ta hai câu, nhưng lần này rõ ràng nàng hướng về Lâm Tiền, trong lúc nhất thời ta có chút khó chịu. Hách ba đại khái cũng cảm thấy không ổn, vì thế lấy khuỷu tay huých lão bà mình.

Ta nắm chặt tay Lâm Tiền càng không ngừng đỏ mồ hôi, tim đập loạn, sợ hãi tiếp theo Hách mẹ nhảy lên chỉ vào mũi hán trách móc. Ta cảm thấy có chút ủy khuất, năm trước cùng hán mất liên lạc đến bây giờ, thật vất vả nhìn thấy mặt, tương tư khổ chưa tở hết, lại không thể không gặp phải tình cảnh xấu hổ như vậy.

Ta không khỏi ngửa mặt lên trời: ni mã ta một người qua đường Giáp đàm luyện ái dễ dàng không? Muốn hay không chinh phục khổ như vậy!

“Cháu thật sự thật xin lỗi.”

Ta quen hán lâu như vậy, chưa thấy hán bày ra tư thái thấp như thế. Có cổ xúc động muốn kéo hán rời đi nơi này, mà ta không thể. Hiện tại phía sau không thể nghi ngờ tràn ngập xấu hổ cùng dày vò, ta lo sợ bất an nhìn hán, lại nhìn hai vợ chồng Hách gia.

Đại khái là ánh mắt ta lộ liễu ý bảo hộ với ‘Người khác’, Hách ba nhẹ nhàng lắc đầu, miệng khẽ động, có thể đang nói ăn cây táo, rào cây sung, Hách mẹ lại dùng ánh mắt đao muốn trăm ta.

“Đã hơn một năm nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không tính ngắn. Khác không nói, từ ta lão thái bà này xem ra, thật không có biện pháp lý giải ý tưởng người trẻ tuổi các người. Đây một tháng hai tháng ta có thể lý giải, trước nửa năm ta có thể thông cảm, nhưng các người giấu giếm hơn một năm... Nói thật, ta không có biện pháp nhận. Hách Quýnh là nữ nhi của ta, ta hiểu nàng. Nàng tuy rằng đùa giỡn chút thông minh, nhưng cấu kinh lại rất thẳng, có khi lời nói không đề trong lòng.” Hách mẹ ánh mắt lợi hại bắn lại đây, “Cho nên bản khoản cái gì, hơn nữa khẳng định không đối với cậu cái gọi là công tác chuẩn bị có điều bản khoản.”

Gừng càng già càng cay, nước mắt giàn dụa.

Hách mẹ nói đúng, ta cùng hán kết giao từ lúc bắt đầu còn có bản khoản a. Đầu tiên là Phạm Tập tiếp đến Lâm Hủ, lại đến từ địa vị xã hội trình tự, cuối cùng là từ ham muốn cá nhân đến tư nhân tình thú. Cho nên ngay cả hai người quan hệ theo thời gian càng ngày càng ngọt, ta đáy lòng còn chút lo lắng cùng do dự.

Đợi cho lúc sau lời tri bắt đầu linh sắc hợp nhất, lại toát ra một Lâm phu nhân. Được rồi, ta thực cho rằng này đó thêm một chỗ chính là trên trời cho ta cùng Lâm Tiền lịch luyện lớn nhất, lại không dự đoán được sau Lâm phu nhân còn có cộp mẹ nhà mình.

Quan hệ bà bà cùng con dâu, quan hệ nhạc mẫu cùng con rể.

Này hai quan hệ đều ảnh hưởng tới tương lai tiểu gia đình hài hòa ổn định nhân tố trọng yếu, nửa điểm không thể qua loa. Ta cấp Lâm phu nhân lưu lại ấn tượng như vậy, muốn vẫn hồi lại chỉ sợ càng khó. Lâm Tiền cũng vậy, hán hiện tại nỗ lực về ấn tượng ban đầu.

Đáng thương, chúng ta này đối tám lạng nửa cân...

“Lâm tiên sinh, ta còn trực tiếp chút đi. Nữ nhi ta ta biết, nếu một chuyện nàng có năng lực hoàn thành, nàng sẽ sớm vài ngày liền bắt đầu ồn ào. Cần làm nàng phải buồn đầu không vang làm một chuyện mà không nói, kia cuối cùng tám phần chính là làm vô dụng.” Hách mẹ giọng điệu bắt đầu sắc bén.

Ta quả tìm rừng mình, người có chút cứng ngắc.

Xem bộ dạng này, nói muốn ngôn tuyệt. Thực đến bước kia làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ta học Lâm đại ca bỏ trốn? Ni mã mới qua năm mới có thể hay không đừng ép buộc, chính vui mừng một chút a!

Mắt xem xét sự tình sắp hỏng việc, thỉnh linh Lâm Tiễn tiếp nhận nói: “Đây là do cháu làm chưa đủ, chưa cho nàng cảm giác an toàn. Bất quá, cháu cam đoan từ giờ trở đi, cháu sẽ không đối với ngài cùng thúc thúc có gì giấu diếm. Cũng sẽ không để cho Tiểu Quýnh cơ hội do dự,” hần nhìn ta một cái, chợt nhìn về phía bọn họ, “Tựa như cháu vừa nói, công tác chuẩn bị đã làm tốt. Lúc trước đối với hai người có giấu diếm, hành vi kia xác thực không quang minh chính đại. Nhưng từ giờ trở đi thỉnh ngài tin tưởng cháu, tin tưởng thành ý của cháu, cũng tin tưởng cháu có năng lực có thể hảo hảo chiếu cố nữ nhi ngài.”

Trong nháy mắt ta liền hoảng loạn, đỏ mặt tím tay hần một cái hoảng, “Lâm, Lâm Tiễn, anh, anh... Qua năm mới, anh còn muốn làm gì?”

Hần quay đầu, trấn an vỗ vỗ tay ta, thanh âm ôn nhu lại mang theo cường thế,

“Đừng âm ỉ, không thấy anh cầu hôn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Không biết là ai nói: nam nhân nghịch sa bàn lớn lên, nữ nhân nghịch búp bê lớn lên. cho nên thời điểm đánh giáp lá cà, nam tính luôn chiếm thượng phong. Ta tuyệt đối tin tưởng cách nói này, bởi vì bước vào gia môn ta đến bây giờ hần mới thôi biểu hiện lạnh nhạt, thậm chí còn câu vừa rồi ‘Âm ỉ Ha Mì a, không thấy ta cầu hôn a’ đầy đủ thuyết minh nội tâm hần cường đại.

Trong lòng ta một trận buồn vui đan xen, bi là bi tại đây cầu hôn; vui sao, các người biết. Xem! Lao tư đem Lâm lão nhị đều có! Tức thời vui vẻ, còn kém không trực tiếp nắm tay Lâm lão nhị chạy vội đến con đường hạnh phúc thênh thang.

Hách mẹ lúc này phục hồi tinh thần, nhàn nhạt quét ta, “Ngài đây là hướng nữ nhi của ta cầu hôn nha, còn nhân tiện suy nghĩ trưng cầu chúng ta hai miệng đồng ý?”

Lâm Tiễn hơi hơi cúi đầu, khóe miệng cong giống như ngượng ngùng mỉm cười quả thật kỹ thuật diễn rất đạt, “Thỉnh tin tưởng cháu trải qua suy nghĩ sau, mới hướng ngài đưa ra thỉnh cầu. Chúng cháu kết giao mấy ngày nay, đối với nhau đã đủ hiểu biết. Đương nhiên, cháu không dám trước mặt hai vị nói, cháu đối với nàng hiểu biết so với hai người nhiều. Nhưng ít nhất chúng cháu đối với khuyết điểm của nhau không đủ, đều thực với lòng mình. Mà cả nhân cháu xem, đối với hai người lâu dài mà nói, ở giai đoạn sơ kỳ mà hợp nhau lẫn khuyết điểm đều so với về khai quật ưu điểm đối phương đều thật sự.”

“Hai vị có lẽ cảm thấy cháu lúc trước làm việc lén lút, khả năng trong lòng hai người đã đối với cháu tin tưởng đánh chiết khấu, nhưng cháu nguyện ý lấy hành động bù lại,” tay hần cầm tay ta, âm điệu vững vàng mà trấn định, “Chỉ hy vọng gắn liền với thời gian không muộn.”

Không thể không thừa nhận, Lâm Tiễn lời nói tuy rằng ta bị sét đánh không nói ra lời, nhưng người thế hệ trước nghe tới vận động lòng người. Không từ mà biệt, chỉ nhìn một cách đơn thuần Hách ba đã bắt đầu không ngừng chà xát tay gậy đầu bộ dáng muốn đứng lên, ta chỉ biết lão nhân nội tâm mềm mại một chỗ đã bị người tà ác bên người ta công hãm. Vì thế, nhân tố không ổn định tại thêm một.

Ta cõi lòng đầy ngọt ngào chờ mong lại không an hướng Hách mẹ nhìn lại, chỉ thấy nàng cau mày, biểu tình nghiêm túc, nhưng khóe miệng đường cong sắc bén hoặc như có buông lỏng. Ánh mắt nàng dạo một vòng trên mặt Lâm Tiễn, lại chuyển tới trên mặt ta. Ta bị ánh mắt nàng sắc bén như dao đâm trúng, tức thời lỗ tai đỏ bừng. Được là cổ không có cúi xuống — hần đã đủ tích cực chủ động, ta liền tính phụ họa không ra tiếng, cũng không thể tha nàng chân sau a.

Hơn nữa... Qua năm mới bị người tới cửa cầu hôn, loại đãi ngộ này ta mấy đời có thể ngộ? Xem xét xem xét trước mắt, hôm nay, địa vị người đều có, còn thiếu cùng một người.

Ân, gần thiếu ‘Cùng’ một người, việc này liền tính thành công.

Ngao ~ ta rốt cục có thể không làm nữ thanh niên lớn tuổi chưa hôn a!

“Con gái lớn, chung quy là không khỏi cha mẹ.” Hách mẹ thu hồi tầm mắt, “Từ xưa liền nói vậy, không phải không có đạo lý.”

Xem ra là thành!

Ta cảm thấy mừng thầm, còn không quên khoe mẽ, “Kia có chuyện này thôi, mẹ ~ “

Nàng phết ta một cái, “Con khuấy tay thật nhanh hướng ra ngoài.”

“Hắc, chính là cánh tay thôi, mẹ cũng là đùi sao,” ta chân chó hề hề, “Cánh tay tổng không so được với đùi, con còn đi theo ý chí mẹ đi tới.”

“Thật không.” Nàng giống như vô tình nhìn lướt qua tay chúng ta nắm chặt, “Ta đây ý kiến ta, đối với hai người giữ lại thái độ.”

Lúc ấy ta liền sững sốt, cái gì sự từ tuyệt hơn lửa nháy mắt liền tan, cái gì đá đập nát phiêu tán, thậm chí còn nửa đông cứng bán quả sương đều không đủ hình dung một cái chớp mắt đến cảm giác kinh ngạc.

“Vì sao?” Ta ngốc lăng lăng hỏi, “Vì sao giữ lại thái độ? Giữ lại thái độ có ý tứ gì?”

Đại khái nghe ra trong giọng ta cứng đờ cùng đông cứng, Lâm Tiễn trấn an vỗ vỗ tay ta, chuyển hướng Hách mẹ, “A đi ý tứ là...”

“Cậu vừa rồi nói tôi đều nghe rõ ràng. Nhưng là, liền như cậu nói. Tín dụng của cậu ở chỗ tôi đã đánh chiết khấu — đương nhiên, này không hoàn toàn là nguyên nhân cậu, Hách Quýnh bản thân cũng phải phụ trách trách nhiệm rất lớn. Về cậu nói ưu cùng khuyết điểm, tôi đồng ý. Hai người cùng một chỗ, khẳng định có tình huống cần nhân nhượng lẫn nhau. Liền hai người tính cách xem ra, về sau muốn vượt qua còn có rất nhiều. Thành cậu không cần để ý tôi nói nhiều một câu, tôi biết nữ nhi của tôi, nàng tâm nhãn không xấu, chính là có khi sẽ ngốc hồ hồ. Xử lý một ít quan hệ họ hàng thân mật khi, tồn tại là không đủ.” Hách mẹ dừng một chút, “Tôi thật lo lắng nàng.”

Nếu nói vừa rồi ta còn vì nàng tức giận vì cảm giác lật lọng bất bình, lúc này ta hoàn toàn an tĩnh lại.

Biết nữ chi bằng nẫu (Mẹ hiểu con gái).

Huống chi trước khi làm mẹ đều đã làm nữ nhi, cho nên đối với thân phận hoá chuyển mang đến vấn đề miễn cảm, luôn trước một bước nghĩ đúng chỗ. Bởi vậy đối với người mẹ có con gái mà nói, trừ bỏ xem nhân phẩm con rở bên ngoài, con rở nàng càng là đối tượng trọng điểm khảo hạch.

Đáng tiếc a, nàng không hiểu được là, ta sớm đã cùng Lâm phu nhân chống lại, nhưng lại không hay ho là ám hiệu đúng sai cái loại này...

Ta đứng trong góc gió lạnh mưa thảm, Lâm Tiễn cũng định liệu trước.

“Nếu ngài chỉ gia đình của cháu, kia ngài có thể yên tâm” Hần giọng điệu nhanh bất khoái không chậm, cực có tấu cảm, “Huynh trưởng cháu cùng đệ đệ đều gặp qua nàng, ấn tượng hai bên đều tốt. Hách Quýnh... Nàng thật làm người thương.”

—

Lâm lão nhị, lời nói này, rất êm tai!

Xe đẩy tay ở đâu?

Ta yêu cầu người lập tức đem ta kéo về nhà đi! Khả kính nhi đau! (Trên kính dưới nhường)

Hách mẹ gật gật đầu, “Kia ba mẹ cháu đâu?”

“Cha cháu đã qua đời, mẹ cháu đã gặp qua —”

“Gặp qua?!” Hách mẹ mắt dao phóng lại đây, làm ta một thân đầy máu.

Lâm Tiễn không rõ chân tướng, “Là gặp qua... Ách.”

Ta thật sự nhún nhường hướng trên tay hần cầu một phen, thế nào cũng phải là nhà trai đến nhà gái bái phỏng trước, nhà gái lúc này mới chính thức gặp người nhà trai. Về phần nguyên do trong đó, ta không hiểu nhiều lắm, nhưng có một chút hiện tại ta đã minh bạch — nếu ta sau nói thật, nàng biết chỉ càng tức giận. Vì thế ta vội vã xoa tay, “Không phải chính thức gặp mặt, không phải chính thức gặp mặt, là không cần thận dụng tới... Ách, vô tình... Là lúc ăn... Lúc ăn cơm không cần thận gặp!”

Sắc mặt của nàng thế này mới hoãn một chút.

Lâm Tiễn tuy rằng không rõ chân tướng, nhưng nghe ta bỏ cứu, vì thế nói chuyện càng cẩn thận, “Tuy rằng là thế, nhưng mẹ cháu đối với nàng ấn tượng rất sâu sắc.”

Biểu tình ta phức tạp nhìn hần một cái, cảm thán bản thân cùng nam nhân này chênh lệch. Nam nhân này nói dối đều có thể thành thực như vậy... Ách, hần thật đúng là thành thực, Lâm phu nhân đích xác đối với ta ấn tượng rất sâu sắc a, về nửa thân vai trần sau thêm vài con số...

“Cuộc sống gia đình thôi, dù sao lấy hai người bản thân làm chủ. Hai người cảm tình tốt, khác liền không có gì.” Hách mẹ hoãn hoãn giọng điệu, tránh nặng tìm nhẹ, “Quan trọng là người tin cậy.”

Ta hai mắt sáng lấp lánh, “Mẹ, kia ý của ngài là có thể...”

Hách mẹ khoe miệng run rẩy một chút, đại khái tâm bóp chết ta đều có, “Có thể cái gì?”

Nghe âm thanh kia ta liền ngưng ngừng, “Không phải mẹ nghĩ như thế nào a?”

Hách mẹ lại không nhìn ta, mà hướng về phía Lâm Tiểu, “Tiểu Lâm, a di cảm thấy làm việc luôn có quá trình. Giống cậu nói, biết ưu khuyết điểm lẫn nhau linh tinh cái gì đều tất yếu.”

Ta nhẹ nhàng thờ ra, cùng hấn nắm lòng bàn tay mồ hôi một mảnh.

“Chính là, tôi cùng Tiểu Quỳnh ba nàng đối với cậu, ha ha, hiểu biết còn thật phiền diện a.” Hách mẹ về mặt ôn hòa đột nhiên đứng lên, loại hòa nhã này theo ý ta, ==, có cảm giác da đầu run lên, “Chúng ta là gia trưởng (đứng đầu), lo lắng chuyện tình đứa nhỏ luôn hi vọng có thể đem công tác chuẩn bị làm tốt. Thật giống như cậu, làm đủ công tác chuẩn bị mới tới cửa. Cho nên đầu, cậu cũng phải cho chúng tôi thời gian, làm chúng tôi đối với cậu cũng có đủ nguyên vẹn hiểu biết về sau, lại đưa ra phán đoán cuối cùng.”

Ngụ ý là, qua nguyên ý, qua gian nan còn lâu lắm. Chờ xem!

Cứ như vậy, Lâm Tiểu trên người dán nhãn ‘Tạm gác lại quan sát’ đi trở về.

Ta lòng tràn đầy áy náy bởi hấn đến dưới lầu, đi đến bên cạnh xe, ta lúng ta lúng túng nói nhỏ, “... Bọn họ, cũng không biết là như thế nào. Khả năng, có thể là thật giật mình... Anh đừng lo lắng, không có việc gì. Em, em trở về có thể nói với hai người, không được việc...” Ta cắn cắn môi, “Không được việc... Ai nha!”

Hấn thu tay không quên phóng bên miệng thổi thổi, “Lại muốn loạn thất bát tao.” Hấn chỉnh chỉnh sắc mặt, “Bọn họ nói đúng, chỉ bằng qua vài lần gặp mặt cùng em cam đoan bọn họ liền gạt đầu đồng ý, đương nhiên cũng không tránh khỏi. Hơn nữa, anh hôm nay quả thật là liều lĩnh.”

Ta chắc một tiếng, “Được rồi được rồi, các anh là lo lắng chu toàn làm việc ổn trọng, em ý tưởng đơn giản xử sự khinh suất. Toàn bộ chính là Trư Bát Giới soi gương, trong ngoài không được lòng người.”

Hấn từ trên xuống dưới liếc ta vài lần, âm âm cười xấu xa, “Em còn không nói sai, cũng chỉ là tiểu trư sao? Kia nhiều thật...”

“... Anh đồ lưu manh!”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Năm này so với năm rồi đến, có quá chút hạp hạp ba ba. Ta thường xuyên thấy Hách mẹ nhìn chăm chăm ta, đặc biệt lúc gọi điện, ánh mắt kia quả thực chính là nóng bùng, Lâm Tiểu đầu bên kia âm thanh cũng không quá đúng, cũng tận lực đè thấp âm lượng, “Thế nào? Không có phương tiện nói chuyện sao?”

Ta một phen lau mồ hôi, “Em hiện tại ngồi ban công, vừa rồi ngồi trong phòng khác mẹ em nhìn chăm chăm vào.”

Đầu dây bên kia trầm mặc trong chốc lát, “Em có cùng nàng tán gẫu qua sao?”

“Trước kia có a, hiện tại em nào dám cùng nàng tán gẫu, ta ngay cả đi phía trước cũng chưa có dũng khí.” Ta nín chặt góc áo cuộn cuộn, “Nàng mấy ngày nay luôn luôn sinh khí, em cũng không dám nhiều lời.”

“Là anh không tốt...”

Ta trầm nghĩ cũng không phải đúng sao, nếu không người không có việc gì chơi trò trốn tìm, ta cũng sẽ không thể luống cuống như thế. Nhưng quay đầu ngẫm lại trách nhiệm bản thân cũng rất lớn, dù sao đều ngồi cùng một thuyền, gặp nạn phải cùng làm, “Không có chuyện gì, em cũng quen. Bất quá...”

“Em lo lắng anh a. Sợ anh không xong kỳ quan sát?”

“Àn. Em lo lắng.”

“Em cảm thấy anh nơi nào không tốt? Sẽ làm em lo lắng.”

“Em chính là cảm thấy anh không có chỗ nào không tốt, cho nên mới lo lắng.”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười vô lực, “Quỳnh a...”

“Em cũng không phải cùng anh đùa giỡn.” Ta day thái dương, “Ở phương diện này trực giác em luôn chuẩn, chuẩn đến bị kịch.”

“... Em hiện tại không phải muốn cùng anh nói, phàm là em đồng ý, mẹ em sẽ phản đối.”

“Cũng không thể nói như vậy...” Ta vắt óc tìm ví dụ, “Nhưng cũng có chút ý tứ này... Ách, nói như thế. Tỷ như có chuyện này đi, em các phương diện đều nhìn không sai. Nhưng nàng luôn theo góc độ của nàng móc ra lỗi sai, mà mấy vấn đề này hoàn toàn chính là em cuối cùng muốn ứng phó.”

Điện thoại nơi đó lần này trầm mặc càng lâu, lâu đến nỗi ta cho rằng hắn đang ngủ.

“Lâm Tiễn, anh có đó sao?”

“Anh đang nghe.” Hắn chậm rì rì, “Em vừa nói như vậy, anh cũng có chút lo lắng.”

Góc áo đều bị cuốn nhàu, ta dứt khoát đặt mông ngồi xuống, “Ài, em cũng chỉ nói vậy thôi. Mẹ em điển hình là mạnh miệng mềm lòng, cho nên anh không cần lo lắng quá.” Trên miệng tuy trắng nói là vậy, nhưng giọng điệu lại mang theo tự ti.

Tiếng cười hắn truyền đến, “Hách Quýnh, anh cá không quá lo lắng nàng đối với anh kết quả quan sát như thế nào. So sánh với, anh càng lo lắng em”

“Em?”

“Đúng vậy.” Hắn nhẹ nhàng mà thán, “Anh lo lắng em sẽ bỏ anh lại chạy.”

“...”

“Nàng nói em có bản khoản mới có giấu diếm, mà nguyên nhân bản khoản lại không phải vì anh.” Nghe được tiếng vãi mả sát vào nhau, “A di thật sự hiểu em”

Ta nao nao miệng, không hiểu cảm thấy có chút buồn bực, “Anh muốn nói cái gì?”

“Hách Quýnh, em đối với anh không tự tin, hay là đối với chính mình không tự tin?”

Ta ghen lời, cách thật lâu mới phun ra một câu tối nghĩa, “Em không tự tin.” Tuy rằng hiện tại nói ra thật buồn cười, nhưng ta cũng hiểu được đây là rối rắm nhất của bản thân. Chân chính miệt mài theo đuổi, từ lúc ta cùng hắn nhận thức kết giao đến bây giờ, trong lòng ta đều tồn tại nghi hoặc — chúng ta rốt cuộc có thể cùng một chỗ bao lâu?

Có hẳn rõ ràng là nước, ta cố chấp cho rằng bản thân có thể bảo toàn lối thoát, nhưng lại không dự kiến đến bất tri bất giác hắn dĩ nhiên thâm thấu dần. Càng về sau càng nghiêm cẩn, nghi hoặc dần dần thành nghi ngờ. Loại cảm xúc nghi ngờ này làm ta luôn luôn do dự, lo sợ nghi hoặc bất an. Có khi sẽ đột nhiên có cảm xúc cô đơn, rõ ràng liền từ từ nhắm mắt nắm tay hắn luôn luôn đi, không thêm nghĩ chuyện khác nữa. Nhưng dưới cảm xúc này, lý trí lại thật phần rõ ràng, lúc nào cũng làm ta mờ mắt hão hão nhìn hiện thực.

Hiện thực như thế nào bất quá ta lại rõ ràng, thật có chút này nọ cũng đã hoàn toàn không thu trở lại.

Tiếng ta trong bóng tối phá lệ, “Lâm Tiễn, anh xem, em không phải là một thương nhân, bởi vì em cho tới bây giờ không nghĩ kiếm đồng tiền lớn. Không có thiên phú tham lam, em cũng tuyệt đối không dám đương nổi một dân cờ bạc. Nhưng em còn muốn đồ một phen, bởi vì em không nghĩ liền chấm dứt như vậy.”

Hắn trầm mặc trong chốc lát, thờ dãi, “Không nghĩ tới phía sau nghe được em nói, anh thật sự là... Cảm thấy an ủi.”

“Anh chẳng nói thẳng đối với em nhìn với cặp mắt xưa.” Ta háp háp cái mũi, “Ài, có phải hay không cảm thấy còn uất ức a.”

“... Là có chút.”

“Anh có khóc không a?”

“Còn đùa.” Hắn cười mắng, “Nói đúng đấy.”

“Nói đúng đấy chính là hiện tại em cực không tự tin, mấy ngày nay mẹ em luôn luôn nói em bản thủ tứ chi không cần ngũ cốc chẳng phân biệt được, khuyết điểm một đồng lớn,” tuy rằng hắn khuyết điểm cũng một đồng, nhưng tổng thể mà nói quả thật khuyết điểm không che lấp được ưu điểm.

“Mẹ em rất khoa trương, mỗi người đều có thời điểm lười lại vờ ngớ ngẩn,” hắn ách xì một cái, “Lại nói, em khuyết điểm lớn nhất rõ ràng là thích ở trên giường đá người.”

“...”

Rất nhiều chuyện chỉ kém một tầng cửa sổ giấy, tầng này đậm, cho dù nhiều cổ kị cũng liền không có.

Năm sau, Lâm Tiễn hướng nhà của ta càng chịu khó chạy đến. Mà đối với hắn cứ mỗi cuối tuần sẽ nhắn tin chờ ta đi ra ngoài, vợ chồng Hách gia thống nhất áp dụng thái độ tình liếc mắt một cái. Tuy rằng ta còn đắn đo không chừng hai vợ chồng ý kiến cụ thể, nhưng trước mắt xem ra, tương lai đều tốt.

Hôm nay ta tan tằm liền trực tiếp về nhà, com nước xong liền lên mạng đánh quái. Hách ba bung chén trà đi đi vào vào vài phen, chờ ta ăn xong đồ ăn vặt dè dặt cẩn trọng hỏi, “Quỳnh a, đêm nay không đi ra ngoài sao?”

Ta ăn khoai tây chiên hồi đáp, “Không có a.”

“Nga.” Ngài bung chén trà do dự trong chốc lát, “Thế nào không đi ra?”

“Thế nào?” Ta một lòng một dạ đặt vào trò chơi, căn bản không chú ý tới ba trong giọng nói nghi hoặc cùng chút cảm giác mất mát, “Ba có việc a?”

Hách ba lắc đầu, đi ra ngoài.

Ta tiếp tục chuyên tâm đánh quái.

Hách mẹ chớp lấy chỗi, soạt soạt quét nhà. Ta không có nhìn nàng, miệng nói thẳng, “Buổi sáng con vừa quét tước, sạch sẽ. Hiện tại con mỗi ngày đều quét phòng, hôm nay còn thu thập tủ quần áo!”

Nàng không để ý ta, chỉ để ý cái vẻ soạt sần, một bên quét một bên lẩm bẩm, “Lúc này còn ngốc ở nhà... Làm cái quỷ gì?”

Ta rút cục cảm thấy có chút không thích hợp, “Hôm nay hai người rút cuộc thế nào? Đã trễ thế này còn muốn con đi ra ngoài.”

Hách mẹ xem xét ta, tức giận, “Ai quản con nhiều như vậy, không muốn đi ra ngoài không đi.” Xoay người liền ra cửa.

Ta không hiểu ra sao, dứt khoát trò chơi cũng không đánh, mặc quần áo liền lên đến trong phòng Hách ba, quản hai người đang xem tivi làm nũng. Hách ba hoàn hảo, tuy rằng biểu tình hoang mang, nhưng miệng vẫn nói nhỏ. Hách mẹ liền không che dấu kiên nhẫn, một chân đem ta ra, “Tìm lắm đối tượng.”

Tuy rằng da mặt ta dày, khá vậy không bằng bản thân lão mẹ thẳng thắn, đương trường liền ghen đỏ thắm mặt. E lệ cuốn thành một đoàn cấp tốc lẩn về phòng mình sau, ta ủy khuất trên mạng tổ khổ cùng Lâm Tiễn, nói ta hôm nay thật xấu, bị bắt ra ngoài. Nhân tiện oán giận một chút lão nhân lão thái hôm nay biểu hiện khác thường, đoán bọn họ có phải hay không đồng loạt mất kinh.

Lâm Tiễn một tay day thái dương một tay dùng chuột, điểm ra một chuỗi biểu tình quỷ, “Quỳnh a, hôm nay thứ mấy?”

“Thứ năm.”

“Ngày mấy.”

“Ngày 14.” Ta hậu tri hậu giác, “A, hôm nay là lễ tình nhân.” Khó trách bọn họ nhìn thấy ta ở nhà cảm thấy kỳ quái, hiện tại lúc này là mọi đối tình nhân đang đi chơi, không đi ra thật không bình thường.

“Ngượng ngùng, anh đang đi công tác.” Hắn gửi đến một bó hoa hồng, “Trở về tiếp tế tiếp viện em.”

Ta chặc một tiếng, “Không cần, bệnh hình thức không cần.” Nghĩ lại nghĩ đến chuyện tình khác, “Đúng rồi, anh trai anh thế nào?”

Lâm Tiễn trên mặt khó lộ ra tia mỉm cười, “Người tìm được, chẳng qua đùa giỡn câu kinh không chịu trở về.”

Ta quần một chút, nào bỏ Lâm đại ca đùa giỡn câu kinh bộ dáng ngạo kiều, lạnh không khỏi rung mình, “Anh trai anh, còn có thể đùa giỡn câu kinh a.”

“Là người còn có câu kinh,” hắn xoa thái dương, “Hơn nữa, đại khái thời gian này hắn cuộc sống quả thật thư thái, muốn trực tiếp lui.”

Ta há miệng thờ đốc, cuối cùng không đem ý tưởng trong lòng nói ra: nguyên nhân Lâm Trạ không đồng ý trở về, trừ bỏ ngày quen thư thái, ước chừng đối với Lâm phu nhân thật thất vọng. Đương nhiên, lời này trước mặt Lâm Tiễn ta không thể nói thẳng, tuy rằng trong lòng hắn khả năng cũng nghĩ như vậy.

“Em có thể lý giải tâm tính của anh ấy, bất quá, anh ấy tình huống hiện tại có thể trực tiếp lui sao?”

“Đương nhiên không thể.” Hắn uống một ngụm nước, “Cho nên còn tại cùng anh ấy thương lượng.”

“Vậy anh... Thái độ người trong nhà đâu?” Lâm phu nhân có thể hay không thỏa hiệp?

“Hiện tại quan trọng là thái độ anh ấy, cái khác... Có thể xem nhẹ.” Hắn nói hàm hồ, áy náy rõ ràng, mờ hồ lại có ý tức giận xúc phạm, “Trở về anh chậm rãi nói cho em.”

Trong lòng ta ủng hộ — mấy ngày hôm trước thời điểm ăn điểm tâm Hách ba từng lơ đãng hỏi ta, “Kia con tiếp xúc người nhà họ, cảm giác thế nào a?” Ta lúc ấy cả kinh mồ hôi lạnh mồ hôi nóng chảy liền tiếp, nói qua loa có lẽ còn đi còn đi. Hách mẹ một bên ánh mắt như mũi nhọn, quát ta đa mặt đồ đậm. Trong lòng sợ hãi nghĩ, nếu bọn họ trực tiếp muốn gắp, kia nên làm cái gì bây giờ?

Hiện tại xem ý tứ Lâm Tiễn, tình huống tựa hồ chuyển biến.

Liên tiếp vài ngày tâm tình ta đều tốt.

Nhìn trời không phá lệ xanh, liếc mây phá lệ trắng, chẳng sợ mỗi ngày tăng ca đến bảy tám giờ, nhưng cũng khoan khoái trong miệng ca hát không ngừng, cảm xúc có vẻ phá lệ cao vút. Bất quá, lão tổ tông từng nói qua, vui quá hóa buồn. Làm người cảm xúc H đến cao triều, tổng sẽ xuất hiện loại phá âm bàn chuyển biến. Vì thế, sau một ánh nắng tươi sáng giữa trưa. Làm ta ở tiệm com nhỏ ăn xong mì xào trên đường trở về nhà xường, một chiếc xe màu đen điện mạo ác tặc lại cực bực phát khí chất đến gần đây, trực tiếp ngăn ta lại.

Cửa xe vừa mở, ta lập tức liền cảm thấy một trận đau đầu, “Hi... Lão Thiệu.” Lão bi tình một người, ta đối hần luôn luôn áy náy, “Thật lâu không thấy, ngài còn tốt lắm?”

Lão Thiệu như trước một bộ mặt phác khắc, chính là khoe miệng run rẩy bỏ qua đường cong thông khô, “Hách tiểu thư, phu nhân muốn gặp cô.”

Ta không lo lắng vài giây liền cúi người ngồi vào xe — đến lúc đến cần phải đến, trốn là vô dụng C

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Một đường chạy như bay, xe cuối cùng dừng trước Lâm gia chủ trách.

Nơi này thật lâu không tới, lần này phát hiện trong nhà nhiều gương mặt mới, ngay cả quản gia có hơi có chút tổ chất thần kinh cũng không thấy.

Lão Thiệu đưa ta đến bên ngoài thư phòng lầu một.

Gian thư phòng này là Lâm Trạ chuyên dụng, ở Lâm trách là nơi trọng yếu. Ta từng có phúc đi vào một lần, thừa dịp Lâm Trạ không ở đây, Lâm Hủ vụng trộm mở cửa mang ta vào bên trong tìm bản sách cổ. Lúc ấy liền cảm thấy phòng kia nặng nề mà đè nén, ở bên trong không thoải mái, trong hoàn cảnh này, đi vào người liền tự động mất nửa phần khí thế.

Tuy rằng lòng không yên, nhưng đều đến nơi đây, ta cố lấy dũng khí gõ cửa. Kỳ thực ta đối với dung mạo Lâm phu nhân sớm đã không nhớ rõ, ấn tượng lưu lại là thân đẹp đề quý giá, còn có mang theo miệng ân giận. Hiện tại nhìn Lâm phu nhân đang ngồi trên vị trí, hình tượng cư nhiên cùng ta tương tượng bộ dáng xấp xỉ. Nàng ung dung cao quý, mà mi mày mơ hồ có khiếu ngạo.

Đối với ta đi đến, nàng không có bao phản ứng. Gần ngẩng đầu nhìn ta một cái, liền cúi đầu tiếp tục xem văn kiện trên tay. Ta khô cần đứng vài phần chung, cảm thấy cả người đều không thoải mái. Trong lòng cũng thật không thoải mái, Lâm phu nhân tám phần là muốn đem ta đè áp, hiển hiển khí thế.

Nghĩ như vậy, người quyết đoán không thoải mái.

Dựa vào cái gì nha, ta cũng là bảo bối trong tay cha mẹ. Đi ra ngoài nhận lời mời kiến tiền bị chèn ép còn chưa tính, hiện tại tính gì nha.

Rốt cuộc không vững vàng, ta mở miệng trước, “Ngài tìm cháu có việc?” Ta mới không gọi nàng là phu nhân đâu, hiện tại lấy quần chúng nhân dân làm cơ sở hải hòa xã hội, không thịnh hành phu nhân nọ phu nhân kia.

“Hách tiểu thư trong lòng đều biết, làm gì lại hỏi?” Lâm phu nhân buông văn kiện trong tay, không nhanh không chậm nói.

Không thể không nói, Lâm phu nhân khí tràng cũng rất cường đại, bị nàng cặp mắt kia nhìn, trái tim ta liền ầm ầm nhảy dựng lên, cố chống lại, “Nếu ngài mục đích tìm cháu chính là sự kiện lão Thiệu đã đề cập qua, kia cũng không cần bàn lại.”

Lâm phu nhân mi giác tinh xảo khẽ nhướn, bộ dáng thế nhưng có vài phần giống Lâm Tiễn. Nhưng trong ba đứa nhỏ, kế tục dung mạo nàng nhất là Lâm Hủ. Ta có chút nghĩ, Lâm phu nhân ba con trai đứa lớn nhất đều đã gần hoặc qua trung niên, mà nàng hình thể lại còn chút hiện phúc thái, có thể thấy được khi còn trẻ như thế nào.

“Nga.” Nàng trên thân hơi hơi khuyhnh, khẽ nâng cằm, “Kia Hách tiểu thư muốn cùng ta nói chuyện gì?”

Ta ngần người, trong lúc nhất thời lại ngại. Bất quá, tốt xấu trước khi đến đã củng cố tâm lý, ta rất nhanh hỏi ngược lại, “Ngài tìm cháu đến, hẳn là không phải muốn hỏi cháu vấn đề này đi.”

Lâm phu nhân khoe miệng khẽ nhếch, mơ hồ lộ ra một tia trào phúng, “Tựa như Hách tiểu thư nói, cô nguyên ý biểu đạt thật rõ ràng, chẳng sợ nói chuyện nhiều một câu cũng lãng phí thời gian.” Ánh mắt nàng đảo qua ta, “Bất quá lúc lâm thời, cho nên muốn mời cô đến giải thích chút, này.”

Tuy rằng Lâm phu nhân khẩu khí lạnh nhạt như trước, nhưng ta rõ ràng cảm giác được địch ý của nàng. Theo ánh mắt nàng, ta nhìn về một góc bàn, nơi đó để một hộp nhỏ có chút quen mắt. Ta mơ hồ nhớ lại, đó là quà sinh nhật Lâm Hủ đưa ta. Một cái dóa sen kim loại tinh xảo, đó là bộ phi hành. Lâm Tiễn lúc ấy đưa tới khi ta tùy tay nhận, sau lại cảm thấy thứ này rất quý trọng, lại trần trọc đưa trở lại.

Nhìn hộp nhỏ kia, trong lòng ta có chút chột dạ: Lâm phu nhân đại khái đem phòng này dọn sạch một lần, chuyện xâm phạm riêng tư này phỏng chừng làm được thất thất bát bát. Chỉ cầu Lâm Hủ không viết cái gì ái muội không rõ ở bên trong cho nàng thấy được, muốn thực như thế ta chính là há mồm to cũng không giải thích rồi.

Trái tim ta đập thình thịch, bên tai lại vang lên tiếng Lâm phu nhân, “Hách tiểu thư, ta cũng không ngại mình bạch nói cho cô. Đối với chuyện cô cùng Lâm Tiến, thái độ ta cũng như thái độ cô đều rõ ràng, không cần nói chuyện nhiều. Hôm nay tìm cô đến, ta muốn biết cô ở trước mặt Tiểu Hủ, hoặc là trước mặt huynh đệ bọn họ sắm vai nhân vật gì?”

Một cổ nhục nhả thật lớn vang lên trong lòng.

Ta rõ ràng bản thân là người gì, ngây ngốc ngang ngược mỗi thứ đánh một chút, tham ăn ham chơi muốn nhân hạ, có khi mở miệng nói khéo như rót mật, có khi yếu đuối khiếp đảm tâm như thủy tinh, người thường có tật xấu lớn nhỏ ta đều có. Nhưng, phạm là gặp vấn đề dính dáng đến nguyên tắc, ta cho tới bây giờ một là một, hai là hai, tuyệt đối không hề lộng có lệ, vui đầu trốn tránh. Mặc kệ người xử sự, có sai phải nhận lỗi, có tật phải sửa — đây là cha mẹ dạy, ta luôn luôn trung thực quán triệt thực hành.

Ta có thể dễ dàng tha thứ Lâm phu nhân nói ta bộ dạng không lên mặt bàn, không có khí chất khí tràng không đủ tao nhã hào phóng, thậm chí nàng nói ta nỗ lực mười đời cũng cần không nổi tiêu chuẩn nhà nàng. Nay soi mói ta đều có thể nhận, bởi vì sự thật, mọi người cũng không phải ngốc tử. Nhưng ta không có cách nào dễ dàng tha thứ bất luận kẻ nào chửi bới nhân cách tôn nghiêm của ta, bại hoại đạo đức nhân phẩm của ta.

Nói nghiêm trọng chút, là phải là gà trống nhân sâm a người muội!

Đặt trong xã hội phong kiến, hoàng hoa khuê nữ toàn gia cùng người liễu mạng!

Ngay cả trong lòng có một cỗ trụ hóa oán niệm, ta cố gắng khắc chế cảm xúc, hít sâu một hơi, “Cháu nghĩ ngài đại khái là hiểu lắm, cháu cùng Lâm Hủ chính là bằng hữu bình thường.”

Lâm phu nhân bên miệng lướt qua nụ cười lạnh, “Hiểu lắm? Cô thật ra đem bản thân phui sạch sẽ.”

Ta cố nén lửa giận, nỗ lực làm thanh âm nghe qua bình thản, “Ngài muốn nghe sự thật, cháu liền nói cho ngài sự thật, ngài có thể lựa chọn tin tưởng hoặc không tin. Tuy rằng cháu cảm thấy ngài khả năng càng có khuynh hướng bản thân cho rằng mới là sự thật, mà xem nhẹ cháu trả lời. Mà như vậy, cũng không ngạc nhiên.”

Nàng hừ lạnh một tiếng, “Cô thật ra có thể biện hộ.”

“Nói nào, cháu bắt quả là trần thuật sự thật.”

Lâm phu nhân yên lặng nhìn ta sau một lúc lâu, “Hách tiểu thư, chúng ta không ngại rõ ràng một điểm, cô nghĩ muốn cái gì?”

Ta cười cười, “Cháu muốn cái gì ngài đều cấp sao?”

Lâm phu nhân sắc mặt không thay đổi, “Vậy xem cô muốn cái gì?”

Ta nhún nhún vai, “Không có.”

“Àn?”

“Thực không có.” Ta thật thành thật nhìn nàng, “Lại nói, không có việc gì cháu quản ngài muốn này nọ làm chi.”

Lâm phu nhân như là không kiềm chế được, “Hách tiểu thư, nói rõ ràng liền không có ý nghĩa. Mà nếu cô thái độ này, ta cũng không thể không đem lời nói khó nghe chút. Ta muốn cô cách xa hải tử của ta, mà căn cứ trước khi cô trả giá, ta nguyện ý bồi thường.”

Ta nghe vậy cứng lại, sau tức độ lệ bồn...

Nhóm bằng hữu, thời khắc cò kè mặc kệ kích động lòng người đã đến! Nhân gia đề ta mở điều kiện a, không có điều kiện tiên quyết cùng phần ngoại lệ, hình như là tùy tiện đưa đều được a!

Nhóm bằng hữu, nhóm bằng hữu thích đọc ngôn tình, các bạn đừng tưởng rằng đoạn nhấp nhón vĩnh viễn không phát sinh trong hiện thực. Không cần bởi tình tiết trong tác phẩm tục khí dẫn động mà vội vàng lướt qua, người xem, thời điểm chân chính dùng đều là sách giáo khoa a sách giáo khoa!

Đã từng làm chủ hàng hiệu sách ngôn tình (= =, không phải chủ hàng hiệu sách bình thường sao?) qua tay ta tiểu ngôn tục khí cùng TXT đâu chỉ mỗi hơn trăm một ngàn? Ta chỉ cần tùy tiện lấy mấy bản cùng loại tình tiết trong tác phẩm nhớ lại, lập tức có thể học hơn phân nửa.

“Chỉ cần không phải yêu cầu quá mức, ta đều có thể đáp ứng cô.” Nàng như nhớ tới cái gì dường như cười xuy một tiếng, “Đương nhiên, giới hạn vật chất.”

Ta nghĩ Lâm phu nhân nhất định là không thích ứng phó ta, cho nên lúc trước mới chỉ là phái người cùng ta đàm. Kia hiểu được ta không tiếp thu dụ hoặc — khả năng nàng nhận thức, ta vẫn có thể bị vật chất dụ hoặc, cho nên cũng không bị dụ hoặc, là vì độ mạnh yếu không đủ. Hiện tại lại phát hiện bảo bối tâm can lão nhân tử cò lệ cũng đưa dây vào, xuất phát từ lo lắng cẩn thận, bắt đặc dĩ mới phóng

Chương 59

Ra ngoài Lâm trạch, sớm đã qua thời gian đi làm. Ta gọi điện thoại muốn nói lại bị cho là bỏ bê công việc, cũng không biện giải, dứt khoát bảo lái xe trực tiếp đưa ta về nhà.

Trong nhà không có người, ta đi vào trong phòng, chậm rãi hồi tưởng lại cùng Lâm phu nhân giao phong. Ta thừa nhận, hiện tại nhớ lại trong lòng có chút nghĩ mà sợ. Vừa rồi đứng trước mặt Lâm phu nhân, chân đều có chút phát run. Tốt là về sau không có luống cuống, cuối cùng không làm thất vọng Hách gia giáo dục, ít nhất không mất mặt.

Nhưng hiện giờ ta trong đầu rối thành một mảnh, mặt Lâm phu nhân, mặt Lâm Tiễn còn có Lâm Hủ như đèn kéo quân lượn qua lại. Đối với khả năng Lâm phu nhân sẽ tìm tới ta, ta cùng với Lâm Tiễn cũng sớm đoán trước, chính là lúc ấy cũng không ngờ.

Lâm Tiễn nói ta không cần để ý thái độ Lâm phu nhân, nàng cho tới bây giờ đều tự phụ, đối với người ngoài, đối với đứa nhỏ của mình đều giống nhau. Hắn nói nhẹ như vậy, phảng phất cùng hắn mặc kệ, thậm chí còn nửa vui đùa hỏi ta nếu tình huống không tốt nguyện ý hay không cùng hắn cùng đi Vân trấn ở một thời gian. Ta biết hắn không hẳn vui đùa, có lẽ hắn cũng từng cùng Lâm Trạ một loại ý tưởng, tránh không được bỏ chạy. Ở hắn nhận thức, loại chạy này không phải chạy trốn chết, chính là rời xa thị phi nghỉ phép một thời gian — Lâm thị không có Lâm Trạ, Lâm phu nhân một người khó chống được đại cục, nàng sẽ không mạo hiểm mất đi Lâm Tiễn — tình thân cùng lợi ích đều cùng một thuyền, nàng nhất định sẽ thỏa hiệp chút.

Ta đoán cuối cùng được Lâm Tiễn chính mồm thừa nhận — hắn tin tức rất nhanh, tính thời gian ta về nhà mới dám gọi điện thoại tới.

“Anh có biết em bị mẹ anh chộp tới cũng không cứu em? Anh an cái gì tâm nha!” Ta trên miệng nói vậy, nhưng sinh khí không phải vì cái này. Nhớ lại Lâm phu nhân thái độ ngạo mạn, giờ ngấm lại cả người không thoải mái, “Nếu có ý tưởng anh liền sớm làm rõ ràng, vỗ hai tán không chậm trễ.”

Hắn đại khái chuẩn bị tốt bị ta trách móc, chính là câu kinh cười, “Bị nàng làm sợ hãi đi, nói chuyện đều hồ đồ.”

Ta nhe răng nhếch miệng, quyết đoán mạnh miệng, “Nói hươu nói vượn, nàng có thể dọa chết em? Em xem nàng bị em làm tức giận quá.”

“Em sẽ không.”

“Ai nói em sẽ không? Làm nàng dám trêu chọc em.”

Hắn cười rộ lên, “Quỳnh a...”

“Làm chi!” Ta hung dữ, “Em đều chọc tức, làm trò!”

“Em muốn người hồng rồi, còn có thể nhận điện thoại?” Hắn nói, “Anh nhận được tin tức lúc họp, liền tính lập tức trở về nhà cũng không kịp. Mẹ anh nói chuyện thật không khách khí, nhưng không đến mức vô lễ luống cuống. Em có thể ứng phó.”

Ta cảm thấy cảm giận, “Nói thật linh hoạt. Anh cũng biết mẹ anh miệng không khách khí, sẽ không sợ chúng ta một lời bất hòa bắt đầu a.”

“Sẽ không.” Hắn thật chắc chắn, “Mẹ anh lúc chuyển biến tốt hãy thu, không cần dẫn lửa thiêu thân.”

= =, nói cách khác đánh không lại bỏ chạy, đây là di truyền gia tộc a.

Ta hừ hừ, “Anh nói, lần trước anh tới nhà của em, ba mẹ em đối với anh thế nào? Cho dù có chút không hài lòng, nhưng vẫn khách khí đi. Lại nói, như thế nào lúc ấy em cũng ở bên cạnh cổ vũ, phân tán lực chú ý bọn họ.” Nói xong liền tức giận bất bình, “Nhìn nhìn lại em đãi ngộ, mẹ anh một điểm cũng không khách khí, còn em một người tự ứng phó... Thật không công bằng.”

“Sự tình ngoài ý muốn, anh cũng gạt mình.” Lâm Tiễn khẩu khí đồ chút chân tướng như vậy, “Bất quá liên tính như vậy, em cũng chưa ăn một.”

“Đó là em khảo nghiệm kinh nghiệm chiến hỏa, kinh nghiệm phong phú.” Trừ bỏ nói chuyện giả cao quý ta không quá thích ứng, Lâm phu nhân bảo nổi so với sức chiến đấu của Hách mẹ kêu một cái cận bã, “Bất quá, anh cũng phải chuẩn bị tâm lý tốt. Xem thái độ nặng, tiền đồ hai ta xám xịt.”

“Này em không cần lo, từ anh đến.”

“Từ anh đến? Em chính là tin tưởng anh, lần trước anh cũng nói có anh ở đó. Lần này thời khắc mấu chốt người chạy đi đâu?” Ta oán giận nói, “Xem ra em cùng nàng không hợp, chúng ta vẫn là về nhà, tìm mẹ đi.”

“Quỳnh a...”

“Được rồi a, anh đừng học mẹ em.” Ta chà xát da gà, “Buồn nôn chết.”

“Em không cần quá để ý thái độ nàng, chuyện này để anh giải quyết.” Hấn khầu khí nhàn nhạt, nhưng thái độ kiên quyết, “Sẽ không phát sinh chuyện như hôm nay.”

Ta gãi gãi đầu, “Lâm Tiễn, có thể hay không hảo tâm nói chút cho em, anh tính toán giải quyết thế nào? Mẹ em nói, người một khi có thành kiến, kia cũng không phải tùy tiện có thể xoay được.”

Hấn trầm mặc không nói, nhưng cuối cùng ta cảm thấy hấn giống như cười xấu xa ở đầu dây bên kia.

“Lâm Tiễn...” Ta nuốt nuốt nước miếng, “Anh có phải hay không cũng muốn học anh trai anh: đánh không lại ta chạy.”

Lần này hấn thật sự trả lời mau, “Em lại biết.”

“Dựa vào, anh còn thật muốn như vậy a!”

“... Không được nói thô tục.” Hấn có chút bất đắc dĩ, “Đừng hưng phấn như vậy.”

“Ai hưng phấn a,” ta thẳng thắn, “Em có chút kinh ngạc anh dần dần! Một anh nghĩ ra.”

“Không phải nói bỏ trốn thật lãng mạn sao? Không muốn thử xem?”

“Thử cái đầu anh a!” Ta nâng trán, “Đây là bất đắc dĩ, huống chi chiêu này anh trai anh trước đã dùng.”

“Chúng ta theo tiếp bước sau.”

“... Lâm Tiễn, trong đầu anh có cá voi sao? Thực không thể tin được anh sẽ nói loại này.” Ta tròn mắt vòng vo chuyển, “Loại thời điểm này anh còn có tâm tình đùa giỡn em a.”

“Anh nào dám đùa giỡn em,” hấn cười ra tiếng, “Là em trước tiên nói đánh không lại bỏ chạy.”

“Em nói cách khác a, bỏ trốn dễ dàng vậy sao? Còn sánh với lúc diến.” Ta tức giận, “Muốn chạy cũng chỉ anh một người chạy, thử cho em ở nhà sẽ không phụng bồi.” Lâm Trạ bỏ trốn với đối tượng tình huống cụ thể thế nào ta không biết, nhưng ta biết ta tuyệt đối không thể giống bọn họ.

Từng nam nữ chưa hôn phía sau đều có một gia đình thậm chí một gia tộc, huyết thống là quan hệ không thể dao động không có khả năng tùy tiện tan rã. Lâm Trạ tuy rằng ra một chiêu, nhưng hấn nhất định cũng biết có một số việc không thể né tránh phải đối mặt. Trừ phi hấn nguyện ý buông tha cho hết thảy, mà nữ nhân kia cũng nguyện ý nhìn hấn buông tha cho. Bằng không, bọn họ chung quy vẫn phải trở về.

“Em đều ở nhà, anh đây làm sao bây giờ?” Hấn có chút tức giận, “Em nói chuyện có thể tức chết anh.”

Ta bĩu môi, “Em không phải cố ý... Thực xin lỗi a. Nhưng mà Lâm Tiễn, tình huống hiện tại xác thực không tốt. Em suy nghĩ muốn hay không cùng người trong nhà thông báo trước a, vạn nhất mẹ anh tìm đến nhà em... Hậu quả kia, thật thảm thiết a.”

Hách mẹ tuy rằng là mẫu chủ xuất thân nhân dân lao động, nhưng nàng lòng tự trọng cũng khá cứng rắn. Nếu nàng biết ta bị người cấp khinh mạn, khẳng định trước đem ta bạo chà xát sau tiến hành tẩy não — cô nương, người thế nào cũng phải tha thiết mong về sau sao? Mẹ hấn tính tình này a, nửa đời sau người cùng hấn liên chịu khổ hiểu không! Trên đời này nơi nơi đều có nam thanh niên độ tuổi hôn nhân, ta tìm đứa khác, cần gì tìm con của nàng? Có tiền? Có tiền như thế nào? Chạy nhanh chia tay cho ta! Còn khinh thường người là như thế nào? Quả thực là... Cái thái độ gì! Người cũng là, cư nhiên nàng gọi người đi người liền một người đi? Người có còn chút tự trọng hay không, có hay không có chút ý thức tự bảo hộ a khuê nữ! Người có phải hay không do ta sinh a? Không tiền đồ!

“Em cũng đừng nghĩ nhiều.” Hấn trấn an nói, “Trước anh sẽ cùng mẹ anh đàm, chờ thời cơ không sai biệt lắm lại đi gặp thúc thúc a di.”

“Khi đó không sai biệt lắm là đợi đến lúc nào?” Đối mặt với một cái không biết bao nhiêu lần làm cho người ta bất an, “Có thời gian chuẩn xác không?”

“Anh cam đoan, tốc độ nhanh nhất, thời gian ngắn nhất.”

Ta nghĩ kỹ, cảm thấy hấn thành ý có đủ, “Kia đi đi, chỉ cần mẹ anh không tìm tới cửa. Trong nhà từ em đến, hai ta phân công nhau hành động.”

“Quýnh,” tiếng hấn đột nhiên đề thấp, “Cảm ơn em tin tưởng anh.”

Trong lòng ta nóng lên, ánh mắt có chút ẩm, “Được rồi, còn nói gì nữa...”

Dập máy, ta trở lại trên giường phát ngốc. Lúc trước hỗn loạn suy nghĩ này một chút chậm rãi làm theo, ý nghĩ cũng dần rõ lên. Tuy rằng nói tiền đồ khó khăn trùng trùng, nhưng đường là người tự đi, khó khăn cũng là vì khảo nghiệm ý chí cùng kiên định tín nhiệm bản thân.

Khó khăn thôi, ai không gặp vài cái, vượt qua là tốt rồi.

Tự mình khuyên giải thông suốt sau, ta vực lại tinh thần, tính toán xuống bếp làm bữa cơm trước mặt cha mẹ thêm ấn tượng.

Nhưng là — vô lực, vừa tới cửa đột nhiên — cửa vừa mở ra ta liền tròn mắt, Hách mẹ đen mặt đứng trước phòng ta. Mặt nàng cùng rau xanh trên tay nàng giống nhau, xanh mượt.

Ta vạn phần kinh sợ nhớ tới, bản thân mới vừa nói tiếng không nhỏ.

“Mẹ...”

“Đều nghe được.” Nàng đem rau xanh để bên cạnh, đem ta đẩy vào phòng, “Muốn tìm con biết chút tình huống.”

T—T

Một ngày đánh hai trận, dù còn sức chiến đấu cũng thành cạn bã. Ta không đợi bao lâu liền đem sự tình triệt để nói một lần, bắt đầu ta còn đem thái độ Lâm phu nhân đối với ta nói hàm hồ, nhưng Hách mẹ ở phương diện này tâm tư tinh tế, hỏi thêm hai câu, ta liền lòi ra.

Nàng tà liếc ta một cái, biubiu hướng ta nã pháo, “Không tiền đồ! Con có phải hay không do ta sinh ra a? Con có còn chút lòng tự trọng hay không, có hay không một chút ý thức bảo hộ a khuê nữ! Nàng cứ nhiên gọi con đi con liền một người đi? Nghe nàng nói một chút... Cái thái độ gì! Còn khinh thường người là như thế nào? Trên đời này nơi nơi đều có nam thanh niên độ tuổi hôn nhân, ta còn cần gì tìm con của nàng? Liền nàng có con? Liền nàng có tiền? Có tiền như thế nào? Có tiền muốn làm gì thì làm?”

Lời này ta nghe thật quen thuộc, hết hồn rồi thập phần sợ nàng câu tiếp theo chính là ‘Người chạy nhanh chia tay cho ta, do dự phút nào ta liền đánh gãy chân của người!’

Phát giận sau nàng thấy ta bộ dáng sợ hãi, thập phần véo cánh tay ta một phen, “Nói, con hiện tại ý tứ gì?”

“Lâm Tiễn bảo con chờ tin tức anh ấy.” Ta ăn đau ôm cánh tay, dè dặt cẩn trọng trả lời, “Anh ấy sẽ xử lý tốt.”

“Chờ tin tức? Ai chờ hần tin tức!” Hách mẹ ánh mắt trừng, “Con đem hần gọi đến, hôm nay phải đem tình huống nói rõ ràng cho ta!”

Ta sắp chết giãy giụa suy nghĩ tranh thủ thời gian, “Hôm nay thật sự không có thời gian... Nếu không, ngày mai được rồi.”

“Ngày mai để cho hần mang theo mẹ hần đến.”

Ta như bị lừa thiêu mông bắn lên, “Hôm nay liền hôm nay! Con gọi điện thoại! Con bắt anh ấy lập tức đến!”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Kế hoạch căn không nổi tình huống biến hóa, nói như vậy chỉ cần bình tĩnh ứng phó, hậu quả tổng sẽ không tệ lắm. Nhưng tình huống lần này hiển nhiên phức tạp hơn nhiều, quả thực có thể nói là biến đổi bất ngờ. Đầu tiên là điện thoại Lâm Tiễn gọi không được, quanh co lòng vòng liên hệ Điều Chính sau mới biết Lâm thị ở Lâm thị có chuyện, tính thể hình như rất nghiêm trọng. Lâm Tiễn đã đi qua. Ta lắp bắp giải thích, sợ bọn họ không tin. Hách mẹ không nói gì, nhưng Hách ba liếc ta một cái, “Quýnh a, lão tử tông nói môn đăng hộ đối không phải không có đạo lý.” Hần vỗ vỗ đầu ta, “Chính con cũng phải nghĩ nhiều, không cần xúc động. Hôn nhân cho tới bây giờ không phải chuyện tình của hai người, không cần bắt nó nghĩ đơn giản lại.” Bởi vì Hách ba nói những lời này, ta cả một đêm đầu lộn không có cách nào ngủ ngon. Đợi cho đến rạng sáng thật vất vả mới ngủ, lại bị điện thoại Lâm Tiễn âm ỉ gọi dậy.

Ta ý thức ý hỗn độn báo cáo hần tình huống đại khái, cuối cùng nói, “... Ba em nói, môn đăng hộ đối là chân lý, em không phải cùng anh một người kết hôn... Mua trư đều xem chân, vạn nhất nhất tiến hổ lủi ra tốt đều biến thành phé phẩm... Lâm Tiễn, em đối với anh có tin tưởng, nhưng không biết vì sao em bị bọn họ nói như vậy chột dạ... Mẹ anh thật sự không thích em, em cũng không có biện pháp làm nàng lập tức thích... Em thực muốn lấy lòng nàng, nhưng hiện tại em làm thế nào phỏng chừng sẽ ra bị kịch.” Ta nói năng lộn xộn, nói xong còn rơi nước mắt, cảm giác giống như bị chia rẽ, “Cha mẹ em đối với anh ấn tượng cũng không tệ, quan sát kỹ bọn họ nói cái gì bất quá đều là nói mà thôi. Anh cái gì cũng tốt, cô tình cái kia không được... Bọn họ liền cảm thấy anh cùng chuồng heo là một, không có biện pháp mở ra, bọn họ không thích cái chuồng heo kia ô ô ô...” Đến về sau thương cảm càng bùng nổ, ta một về ô ô, thể cho nên Lâm Tiễn tài bên kia nói gì đó, ta căn bản không nghe vào.

Ngày hôm sau rời giường mắt thũng kém chút không rơi ra, mắt cũng bị bàn phím di động in lên. Hách mẹ chỉ xem xét ta một cái liền dừng đũa, hằm hừ trở về phòng. Ta không rõ chân tướng nhìn về phía Hách ba, “Ba...”

Ba lắc đầu thờ dài, “Con đứa nhỏ này... Con bộ dáng này không phải rõ ràng muốn nàng đau lòng con sao, thực không hiểu chuyện...”

“Con không phải...” Thực oan, ta bộ dáng này hoàn toàn là di chứng cảm xúc bùng nổ, nhưng không phải giả bộ có ý uy hiếp đến bọn họ, “Con chính là

ngủ không tốt... Là thật!”

Đáng tiếc, không có người tin tưởng.

Mang một đôi mắt thùng đi làm làm người ta nhìn, bắt quá ta thuộc loại dễ tiêu hóa bị kịch, thừa dịp ngủ trưa một hồi sau đôi mắt thùng liền tiêu rất nhiều.

Trên báo cũng đưa tin Lâm Tiễn đến xử lý nguyên nhân đột phát, quản lý cuỗm tiền lẫn trốn, tuy rằng bị bắt trở về nhưng tiền bị tiêu xài hầu như không còn. Công ty con của Lâm thị không đồng ý chi tiền trả, vì thế có tranh cãi. Một bên các huynh đệ công dân tụ tập hơn trăm người đi đến cửa ZF ngồi, một bên là các bà vợ của họ mang theo đứa nhỏ đứng ở thương trụ vừa ngừng phát triển trên tầng muốn nói lý lẽ. Động tĩnh này, hơn phân nửa thành thị đều oanh động.

Báo chí ước chừng tốn ba trang báo, văn hay ảnh đẹp đều đưa tin chuyện này. Ở trên bìa ta không nhìn thấy Lâm Tiễn, chính là trong báo có nhắc tới Lâm Thị hôm nấy sẽ mời dự hội họp chiều dài ký giả, hướng công chúng thuyết minh.

Lúc tan tầm đột nhiên trời mưa to.

Ô ta đặt ở văn phòng không biết bị ai thuận tay lấy đi mất, chỉ phải đến chỗ bảo vệ mượn ô cũ. Tuy rằng mở ra đến loi lỏi, nhưng tốt xấu cũng có thể kiên trì đến nhà ga. Chính là mới đi không được hai bước, liền có chiếc xe từ xa xa chạy nhanh mà đến, ngay cả trong làn mưa cũng không có cách này giấu đi thân bá vương khí của nó.

Ta lẳng lẳng nhìn xe kia từ xa chạy đến gần, cuối cùng xoát một tiếng đậu bên người ta. Ta hậu tri hậu giác hướng bên cạnh xe nhảy dựng, lau mặt đầy nước, quát, “Ni mã có thể hay không lái xe chậm a! Mưa lớn còn chạy nhanh như vậy, bắn tung tóe một thân lão tử a người muội!” Một bên gào thét một bên làm bộ muốn đá, “Xuống dưới, cấp lão tử xuống dưới!”

Chủ xe dừng một chút đến lượt ta liền tròn mắt, “Lâm Tiễn?!”

“Nhìn cái gì vậy,” hấn không dung dừ, bị mưa tạt vào ít, “Còn không mau lên xe!”

Ta khò hò hò lên tiếng, tay lưu bát kéo cửa xe ra. Vững vàng ngồi xuống sau, ta phục hồi tinh thần, “Anh sao trở lại? Chuyện bên kia làm sao bây giờ?”

Trên mặt hấn có giọt mưa, “Có đại ca.”

“Nga.” Ta không khỏi tò mò, “Anh ấy đã về rồi.”

Hấn rầu rĩ lên tiếng, nửa nghiêng người, “Lau cho anh.”

Ta rút khăn giấy lau mặt hấn, “Trời mưa to vậy còn chạy xe nhanh, không muốn sống nữa.”

“Tôi hôm qua là ai khóc sống khóc chết với thiên hạ?” Hấn liếc trắng ta một cái, “Nhìn mắt em xem, thùng như mắt cá.”

Vô lực... “Em đây là, là không ngủ ngon.”

Hấn cười xuy một tiếng, “Lừa ai đâu.”

“...” Ta có chút buồn bực, “Mẹ em muốn tìm anh đàm.”

“Vừa gặp mặt,” hấn đưa tay nhu nhũ tai ta, “Không có việc gì, chúng ta tán gẫu rất tốt.”

“Tán gẫu rất tốt có ý tứ gì?” Ta ngoài cười nhưng trong không cười, “Mọi người tán gẫu gì?”

“Chuồng heo.” Hấn phết ta một cái, “Em có ý đi, biết rõ anh cảm tình con hổ.”

“Ách... Kết quả đâu?” Ta nhanh chuyển sang chuyện khác, “Bọn họ nói thế nào?”

“Nói một nửa bên ngoài mưa to, anh đến đón em.”

=|||

Biết hấn cố ý dụ ta khẩu vị, lại vẫn nhịn không được phát điên, “Anh nói trọng điểm cho em a!”

“Bọn họ kiên trì muốn xem mặt nói chuyện.” Hấn cong khóe miệng tiết ra một tia bốn cột, “Anh đã đáp ứng rồi, ngay cuối tuần này.”

“Mọi người... Bọn họ là chị, ba em, mẹ em, còn có... Mẹ anh sao?” Ta tuy rằng thử miệng, nhưng âm thanh đã phát run.

Hấn gật gật đầu, “Bọn họ tổng muốn gặp mặt.”

“Nhưng là, anh không biết hiện tại gặp quá nhanh sao?” Ta nỗ lực thuyết phục hấn, “Thời cơ còn không thành thực a.” Ta thật sự sốt ruột, mẹ mình câu kinh đương nhiên đã quen, nằng tuy rằng thường xuyên ở nhà khi dễ ta. nhưng nghe không được người khác nửa điểm nói ta không phải. Mà Lâm phu

nhân đối với ta đã có bất mãn, tự nhiên sẽ không đối với ba mẹ ta vài phần kính trọng. Lâm phu nhân lời nói có chút minh trào ám phúng, Hách mẹ tuyệt đối sẽ không ăn loại mặt này.

Nghĩ đến hai lão thái thái cãi nhau, chúng ta đều có chút sợ sệt.

“Em suy nghĩ quá nhiều, anh nói rồi anh sẽ xử lý tốt.” Hấn lại duỗi tay nhéo mặt ta, “Đừng để mặt như ăn phải mướp đắng, cười cười.”

Ta cũng thật cười không nổi.

Cuối tuần cuối cùng trong các cảm xúc không yên đã đến.

Ta từ sáng sớm dậy liền bị bao vây trong cảm xúc tùy thời không yên, mà đến buổi chiều còn có chút thất hồn lạc phách. Hách mẹ một bên quở trách ta giống như thất tâm điên một bên chọn quần áo giày dép cho ta, đột nhiên trong mũi có chút cay, ta lập tức bắt tay nâng, tiếng cũng có chút khàn, “Mẹ, ừ... Nếu nâng nói có chút không xuôi ta, mẹ...” Dứt khoát khề cần mồi, “Mẹ cũng đừng khách khí.”

Động tác trên tay nâng dừng lại, lập tức nở nụ cười, “Bắt quá gấp mặt ăn một bữa cơm, cũng không phải đánh giặc. Lại nói, người ta thật muốn nói như vậy, còn có cái gì ồn ào, trực tiếp chạy lấy người là được.” Tuy rằng khẩu khí thoải mái, mà ta lại không có biện pháp lạc quan.

Đến giờ Lâm Tiến liền tới đón.

Dọc theo đường đi hấn cùng Hách ba trò chuyện vui vẻ, bất quá ta cuối cùng cảm giác hấn đang giả vờ — ta liền không tin hôm nay có khả năng phát sinh hóa tinh đọng địa cầu, hấn thật sự có thể lạnh nhạt thong dong. Bất quá, lúc cửa mở ra trong nháy mắt, ta lập tức liền minh bạch Lâm Tiến vì sao có thể biểu hiện như thế.

Nói thực ra, đang nhìn đến Lâm Trạ, trong lòng ta cũng buông một tảng đá. Cũng đừng nói, Lâm lão đại chính là có loại khí tràng này, trấn được. Bất quá, Lâm Trạ tuy rằng hiện tại đã trở lại, nhưng chính hôn nhân của anh ấy giải quyết sao? Tình huống hiện giờ, anh ấy có thể đắc thủ? Ta lo lắng không liên tục vài giây, bởi vì rất nhanh ta liền nhìn thấy nữ nhân ngồi bên cạnh Lâm Trạ. Lâm Trạ giới thiệu nàng, trực tiếp nói ‘Người yêu cháu’. Ta nhìn thấy Lâm phu nhân ngồi bên cạnh khóe miệng run rẩy một chút, sắc mặt còn có chút nhìn không tốt lắm, nhưng tổng thể mà nói nàng vẫn bình tĩnh.

Lâm Tiến tay giấu dưới bàn nắm tay ta, ngón tay trên lòng bàn tay viết viết hoa hoa một lúc sau, hấn nhìn ta một cái, dường như đang nói, hiểu chưa? Ta lẳng lẳng nhìn hấn, lắc đầu — ta đối với cách viết như vậy, cho tới bây giờ không tinh thông a!

Mặt hấn, quả nhiên quẫn.

Ta muốn nói, lần này không khí gấp vẫn tốt. Tuy rằng Lâm phu nhân sắc mặt không tốt lắm, nhưng tốt xấu không thối nghiêm mặt. Bất quá trừ đã trả lời cùng phụ họa, nâng ít nói chuyện. Ta mở hồ cảm thấy nâng hôm nay sao lại yên tĩnh vậy, thậm chí nâng còn đến cũng không xuất phát từ bốn ý của nâng. Nhưng ai có thể có ảnh hưởng lớn như vậy, có thể làm cho Lâm phu nhân ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ?

Ta mắt nhìn thấy vợ Lâm Trạ đang chia đồ ăn, một người nam nhân như vậy đối mặt với vợ mình lại ôn ngôn mềm giọng. Vợ chồng hai mắt giao nhau tràn miên tình ý, ngay cả ta người tri độn đều nhìn có chút đỏ mặt.

Tình yêu a, tác dụng phụ là đàn độn.

Hách mẹ đối với Lâm Trạ một đôi vợ chồng ấn tượng thật tốt, vợ Lâm Trạ An Khang đầu tha mắt duyên.

An Khang chính là nữ tử mặc sườn xám bên cạnh Lâm Trạ lúc trước (Chương 39). Lần này nâng so với lúc trước béo hơn chút, mặt mày diễm đạm. Lần này nâng mặc một áo khoát đậm chất dân tộc, tóc dài rũ phía sau lưng, có một loại dịu dàng quyến rũ không nên lời.

Bằng tâm mà nói, nâng cũng không thập phần xinh đẹp, nhưng trên người nâng có loại khí chất vừa nhìn đã thấy. Không cần nói Hách mẹ nhìn thích, ngay cả ta đều nhìn không được nhìn nâng thêm vài lần. Càng xem càng cảm thấy uể oải, ta phẩm chất cùng người ta so không cần nói thua kém chị em, quả thực khác nhau một trời một vực. Chính là... Ta không dấu vết nhìn Lâm Tiến, thấy hấn không chút để ý bóc tôm, bóc xong liền để vào trong bát ta, cảm thấy an ủi. Các hạ nhìn mắt đầy sao, ta cũng không thiếu người yêu.

“Ngài thật là có phúc khí.” Hách mẹ từ đáy lòng khen ngợi, “Con trai bản sự không nói, ngay cả con dâu cũng xuất sắc như vậy.”

Lâm phu nhân đột nhiên liền cười lạnh một tiếng, “Này nhiều phúc khí ta cũng tiêu thụ không nổi.”

Nàng thanh âm không lớn cũng không nhỏ, giọng điệu có chút lạnh thấu xương, nguyên bản trên bàn không khí thân thiện lập tức liền lạnh. Lâm Trạ sắc mặt không thay đổi, nhưng đáy mắt ngưng tụ một tầng băng, liền ngay cả Lâm Tiến cũng nhủ mảy. Mắt thấy không khí muốn ngọt ngào, An Khang đột nhiên mở miệng, “Ngài nói phải. Cái gọi là thịnh cực tất suy, vẫn là thích hợp tương đối tốt.” Nàng thần thái tự nhiên, cử chỉ cũng tao nhã tự nhiên. Chợt nghe nâng vừa nói là phụ họa Lâm phu nhân, nhưng chỉ cần cân nhắc kỹ biết hàm ý trong đó. Như vậy nghĩ lại, lời này còn có chút không khách khí, nhưng nâng ôn nhu mềm yếu lại thực không thấy nửa điểm công kích.

Lâm phu nhân hừ một tiếng, “Kia cũng phải nhìn xem là phúc khí gì.” Nàng ngón tay dài thon mềm bụng chén trà, móng tay sơn màu sắc tiên diễm phá lệ dễ nhìn. Nàng nhìn về phía Hách mẹ, tựa tiểu phi tiểu, “Mẹ Hách Quýnh, ngài nói có đúng không?”

Ta không nghĩ tới nâng sẽ đem lời lại đây, một lát khăn trương, cầm tay Lâm Tiến một mảng mồ hôi. Ta lúc này vạn phần hy vọng Lâm gia huynh đệ hoặc An Khang có thể hóa giải xấu hổ, nhưng câu hỏi lại chỉ hướng rõ, không cần nói bọn họ, ngay ta cùng Hách ba đều không mở miệng được.

“Đương nhiên,” Hách mẹ cười tủm tỉm, “Muốn tôi nói, giống ngài tuổi như vậy, hiện tại trong nhà nào nhiệt, cùng hòa thuận. Nên hưởng phúc nhất chính là con cháu,” nàng nhìn về phía vợ chồng Lâm Trạ, “Nhìn con trai ngài cùng con dâu, cảm tình tốt làm người ta đỏ mắt. Qua hai năm nữa thêm mấy đứa... Lâm phu nhân a, ta nói ngài phúc khí nặng không phải không đạo lý nga.” Mẹ ta nói lên khen ngợi người cũng khoe đưa đẩy giọt nước không rỉ, An Khang ngồi đối diện mỉm cười cúi đầu, Lâm Trạ sắc mặt cũng tươi tỉnh. Lúc này mang đồ ăn mới lên, đề tài này thật tự nhiên dỗi đi. Lâm phu nhân tuy rằng sắc mặt không tốt lắm, nhưng chung quy không có mở miệng nữa.

Nói thật, bữa cơm này tuy rằng có áp lực, nhưng là không khí cũng tính hòa bình. Mặc dù Lâm phu nhân hỏi câu hỏi ý đồ rõ ràng sau dạ dày ta ần ần có chút đau, nhưng so với lúc trước tưởng tượng khả năng gà bay chó sủa, như hiện giờ đã tốt lắm.

Ra khỏi phòng ăn ta cùng Lâm Tiến cùng Hách ba đi cuối cùng, đi đâu là Lâm Trạ cùng Lâm phu nhân, mà Hách mẹ tự nhiên cùng An Khang đi một đường. Đến bãi đỗ xe còn một khoảng, ta nhìn không được lòng hiếu kỳ hỏi, “Mẹ em thế nào lập tức quen thân nhanh vậy?”

“An Khang là người Vĩnh Nam.” Lâm Tiến giải thích, “Cùng a đi là đồng hương.”

“Mẹ em không phải người Vĩnh Nam a.”

Hách ba bổ sung, “Kỳ thực cũng không xem như đồng hương, chính là dì của mẹ trước kia cũng ở gần đó, mẹ con hồi nhỏ cũng có ở đó một thời gian.”

“Kia cũng coi như tám gậy tre mới đánh tới đi,” ta có chút ăn dấm chua thấy Hách mẹ cùng An Khang tán gẫu thật vui, “Nhanh như vậy cảm tình liền tốt lắm.”

Lâm Tiến có chút dăm chiêu nhìn bóng dáng các nàng, “Đại khái là thật tán gẫu đến đây đi.”

Về nhà ta liền rống rống đem Hách mẹ kéo dài tới trong phòng, mặt thật đáng khinh chà xát tay nàng. Nàng chỉ chọc chọc trán ta, “Ngốc.” Ngay sau đó liền thở dài, “Liền con cháu kính, gà đến nhà người đều lo lắng.” Ta ngượng ngùng, “Rốt cuộc là có ý tứ gì.” Hách ba nơi đó không nói ra, ta chỉ có thể kiên trì hỏi.

“Có mẹ như vậy ài,” Hách mẹ cời áo khoát, “May mắn nàng không chỉ sinh một đứa con trai, bằng không ai gà ai bị kích.”

= =|||

Nàng khẳng định là lấy từ chân trời vòng của ta! Khẳng định!

“Vậy mẹ rốt cuộc có ý tứ gì?” Ta phe phẩy cánh tay nàng, “Tốt xấu cấp một câu a.”

Nàng bỏ tay ta ra, “Mẹ không đồng ý, con có phải lập tức liền phân hay không?”

Mặt ta quay một chút, ngay sau đó nhăn nhó, “Mẹ...”

“Không tiền đồ a!” Nàng đau lòng gõ đầu ta, “Mẹ cho rằng chính là con cưới con dâu liền quên mẹ đâu, không nghĩ ngay cả cô nương đều vậy.”

Ta chạy nhanh làm nũng một trận, nàng mới chậm rãi tan, “Kia lão thái thái ai...” Nàng vừa nói lão thái thái ta liền cười phốc ra tiếng, Lâm phu nhân tuy rằng bảo dưỡng rất tốt, nhưng luận tuổi cũng thật là lão thái thái. Hách mẹ trừng ta một cái, thế này mới tiếp tục nói, “Con không có biện pháp ứng phó. Người ta nhìn liền không thích con, con làm thế nào, nàng cũng không thích, cho nên con khó khăn lấy lòng nàng.”

Ta yên lặng gật đầu, “Con cũng không nghĩ lấy lòng, thậm chí chung sống hòa bình thôi.”

Nàng PIA một chương, trách mắng, “Con không lấy lòng nàng, không chịu nổi nàng đến trêu chọc con a! Con có thể chịu được?”

Ta nhụt chí hơn phân nửa, “Dù sao cũng không ở cùng nhau. Ai nha... Lỗi tai muốn rút!”

Hách mẹ thở hồng hộc, “Con muốn tồn tâm tư này, sớm cùng người tan tác. Thế nào đều dưỡng khuê nữ, ta dưỡng ngọc như vậy?”

Ta nhớ tới An Khang, chạy nhanh, “Mẹ, mẹ vừa rồi cùng lão bà Lâm Trạ nói gì vậy?”

“Con còn dám nói tới người ta.” Nàng tức giận, “Con có nửa điểm bản sự của người ta, mẹ có thể buông tay mặc kệ.” Ta ngăn người, chột đứng lên hào hùng vạn trượng nắm tay, “Thành, con đêm này thu thập một chút, sáng mai tìm Lâm Tiến bỏ trốn.” Vừa dứt lời đã bị Hách mẹ cầm áo khoát đánh cho ngao ngao kêu, “Con sai lầm rồi, con sai lầm rồi, con đùa thôi, đùa thôi!”

“Con cùng Lâm gia lão nhị xem như may mắn, có lão đại một đôi ở phía trước,” nàng đánh đu an vị đến bên giường, “Nói lại, bọn họ cũng thật không dễ dàng.” Nghe lời này ước chừng là đồng ý, tuy rằng đồng ý không quá cam nguyện.

Ta ôm đầu dè dặt cẩn trọng, “Kia người ta hiện tại cũng không tu thành chính quả?” Xem bộ dáng lão bà Lâm Trạ, Lâm phu nhân khẳng định mỗi ngày đá thiết bản.

Hách mẹ liếc ta một cái, “Người ta so với con linh thanh, liền tính lão thái thái soi mói nàng cũng có thể ứng phó, con đâu?”

“Học! Con không tin con ứng phó không được.” Ta ưỡn ngực, “Mẹ đừng con có tin tưởng a!” Nam nhân che chở là một chuyện, bản thân cũng không chịu thua kém.

“Con a...” Nàng đột nhiên liền thân thủ sờ sờ đầu ta, khẩu khí lập tức mềm xuống, “Mẹ hảo hảo có một nữ nhi, làm gì phải vất vả?” Nàng khó có được bộ dáng nuông chiều ta ta chớp mũi cay cay, động tâm liền lên đến bên người nàng, kê lên đùi nàng, ôm tai tình thâm, “Nếu không mẹ nuôi con cả đời!”

“... Con đừng có mơ!”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Hách mẹ từng tổng kết về ta: tính tình cấp, ăn không hết khổ, không quá không thể nói, không thể nén giận. Ta một bên cam chịu một bên biện giải, mẹ thể nào không nhìn ưu điểm của con, ngay thẳng, không nói dối, không thích đeo vòng cổ, ở lúc máu chốt có thể săn sóc người. Hách mẹ cười, “Khuyết điểm trước là đừng cho bà bà tương lai của con, ưu điểm mặt sau là đừng cho lão công.”

Lúc ấy ta tuổi còn nhỏ, vẫn là đứa ngốc một tay truyện tranh một tay coke không biết lớn. Chỉ biết luyến ái kết hôn sinh con là chiến tranh hai người, do đó đã quên trong cuộc sống gia đình còn có bà bà loại sát khí quan trọng tồn tại này. Sau tuổi lớn hơn kiến thức nhiều hơn, đặc biệt vài năm nay gia đình luân lý kịch gặp may, hai mặt nhìn, bà bà đến, nhà chồng nhà mẹ đẻ vẫn vẫn, tất cả đều là đối với cô nương chưa kết hôn đối với bà bà thông dụng này không biết là sinh vật đáng sợ cùng khủng bố. Đương nhiên, phim truyền hình trước khi chiếu đều phải thêm một đoạn ‘Nội dung hư cấu’ ‘Nhất định nghệ thuật gia công’.

Nhưng, nghệ thuật vĩnh viễn là cái nôi của cuộc sống, mà cuộc sống vĩnh viễn cao hơn nghệ thuật.

Điểm ấy, mọi người đều biết!

Cho nên liền ngay cả ta loại vô tâm vô phế nữ nhân chưa lấy đều đối với bà bà loại sinh vật này có tâm lý ‘Kính nhi viễn chi’, cũng không quái Hách mẹ khi chọn đối tượng thân cận cũng là thân quen, nói xấu trước tiên là nói đằng trước: tốt nhất là hai miệng hoặc một người — vẫn là nàng làm đầu nhìn xa trông rộng! Giống ta loại này chính mình tìm đối tượng yêu, đang yêu liền thói quen hai mắt tối sầm, chỉ nhìn đối tượng không nhìn hoàn cảnh. Giống như lần đầu mua thịt lợn buồn lậu, chỉ nhìn chăm chăm heo quên không nhìn chuồng heo. Định tình yêu này lớn làm áo giáp chống đạn, cho tới bây giờ sẽ không lo lắng đến bà bà tính năng so với đạn xuyên thép còn cường đại tồn tại.

Từ lúc Hách ba bọn họ cùng Lâm phu nhân gặp mặt sau, ta kỳ thực luôn luôn trong trạng thái không yên do dự, tuy rằng Lâm Tiễn bảo ta không cần lo lắng mọi việc đã có hắn. Nhưng hắn không có khả năng vì ta mọi chuyện đều xuất đầu, hắn cũng không có khả năng thời khắc theo dõi mẹ hắn. Hơn nữa suy bụng ta ra bụng người, bản thân cũng là đứa nhỏ nhà người khác, ta muốn cùng Hách gia bọn họ nháo như vậy, trước bất luận lý do đúng sai, trong lòng đều tự khó chịu.

Ta một bên rộn lòng, Lâm Tiễn này lúc đi gặp mặt lại tuyệt không để ý. Đại khái là lão đại ca đã trở lại gánh nặng nhẹ, áp lực nhỏ, gần nhất hắn có vẻ phá lệ thần thanh khí爽, càng tư duy thoát lên, “Bằng không liền định tháng bảy đi, em cảm thấy sao?”

“Gi?” Ta cắn láp xùn, “Tháng bảy như thế nào?”

“Làm việc.” Hắn nói rất nhẹ, “Đi Maldives tuần trăng mật em cảm thấy thế nào?”

“...” Ta cực lực không để láp xùn trong miệng mình phun ra hết, cổ chết nuốt vào trong bụng hậu quả là bản thân bị sặc. Hắn một bên đưa khăn ăn một bên nhú mày, hơi oán giận, “Gấp cái gì? Lại không cùng em cướp...”

Ta ngừng ho khan, một phen nắm lấy tay hắn, “Tháng bảy làm gì? Làm chuyện gì?”

Hắn kỳ quái nhìn ta, “Việc vui.”

Ta há hốc mồm, kém chút nữa phun ra một búng máu, âm thanh đều biến đổi, “Việc vui?”

Hắn nhăn mày, “Không phải đâu? Em nghĩ chậm tới khi nào?”

“Đại ca, không mang theo anh như vậy,” ta vỗ ngực, “Này bất tự cùng chưa so đâu...” Nhìn hắn hung trừng lại đây, chạy nhanh xoay đầu lườm, “Kia vừa mới đặt bút, đừng gấp như vậy a.”

“Đêm dài lắm mộng, tốc chiến tốc thắng.” Hắn nhắc đùa, “Đối với tiệc cưới em có ý tưởng gì, hiện tại có thể khai thông, áo cưới anh có thể đặt —”

“Đừng,” ta giữ chiếc đùa của hắn, “Chuyện này bất thành.”

Hắn trừng ta.

“Mâu thuẫn nội bộ nhân dân còn không có giải quyết, anh liền như vậy cấp rống rống... Không nên là muốn lừa hôn đi.”

“Lừa hôn?!” Cũng không biết chạm tới dây thần kinh nào của hắn, lập tức liền rống lên. May mắn một mình đặt một phòng, không phải thật đúng là tự táng dương.

“Ý tứ của em là, chính là mẹ anh bên kia còn không có bãi bình, vội vã kết hôn như vậy về sau càng thêm mâu thuẫn, quan hệ gia đình chuyển biến xấu.” Ta nhẫn nại giải thích, “Anh nói thế nào cũng là con nàng, lại cùng nàng phạm quật phạm trục cãi nhau đùa giỡn câu kinh đều không quan hệ, em không được a.”

Hắn mỉm môi không nói lời nào.

“Nàng không thích em anh cũng biết, lần trước gặp mặt bất quá anh trai anh trấn bải. Tuy rằng em không biết vì sao nàng sợ anh trai anh, nhưng là tình huống của chúng ta cùng bọn họ không giống, em cùng chị dâu anh không giống,” ta dừng một chút tiếp tục nói, “Em bây giờ còn không có biện pháp cùng nàng giống nhau đối phó mẹ anh... Hôn nữa, hôn nữa em cũng không muốn mỗi ngày đều cùng người giương cung bạt kiếm...”

“Chúng ta không ở cùng một chỗ,” hắn đánh gãy ta, “Đại ca chị dâu ở chủ trạch, chúng ta ở bên ngoài. Mẹ anh bắt quá hàng năm trở về vài lần, cũng chỉ ở chủ trạch.”

Ta nâng trán, nam nhân ý nghĩ quả nhiên đơn giản, “Kia cũng không được.”

“Nói lý do.”

“Mâu thuẫn cơ bản không có trừ tận gốc, liên tính xa gần cũng khó.” Ta giải thích, “Anh không biết, nữ nhân...”

“Anh biết, biết em không có việc gì cấp bản thân ngọt ngọt.” Hắn có chút không kiên nhẫn, “Anh không rõ, nếu không ở cùng nhau, còn có mâu thuẫn gì.” Ta cúi đầu, “Đương nhiên là anh nhìn không tới, cũng không thể tưởng được.” Kính nhi viễn chi chẳng phải biện pháp tốt giải quyết mâu thuẫn gia đình, cũng không thể làm phai thành kiến, có khi ngược lại làm mâu thuẫn sâu sắc. Dù sao cũng là người rõ ràng, sẽ không giống nam châm cách xa liền tính. Lâu dần, cái nhọt liền biến thành bọc, bọc liền thay đổi thành vết thương, vết thương liền ỉ thành độc.

Tóm lại là không phải cái biện pháp a.

Hắn đề thái dương, “Vậy rốt cuộc em nghĩ như thế nào? Cho anh cái kế hoạch, hoặc là, cho anh cái cách nói tổng đi.”

Ta nghĩ nghĩ, “Nếu không, thừa dịp mẹ anh còn chưa đi. Em đi... Cho nàng vuốt móng ngựa.”

Về mặt của hắn vận vẹo một chút, thuận thế ngoáy lỗ tai, “Em? Em sẽ vuốt móng ngựa?”

Ta cười mỉa, “Này có thể học.”

Hắn một mặt bất đắc dĩ, “Hách Quýnh, có khi anh thật sự nghĩ không rõ. Chính em nói nàng nhìn em không vừa mắt, làm cái gì nàng khẳng định đều không thích. Em cũng không phải cái loại này... Đặc biệt có thể chịu, sẽ không sợ gặp chuyện không may?” Thấy ta không nói lời nào, hắn lại bổ sung thêm, “Hôn nữa, anh cũng không có biện pháp nhìn em tự đưa lên cửa. Lại nói, nếu mẹ em biết, kia hậu quả! Chính em nghĩ!”

Ta cảm thấy hắn nói nhiều như vậy, đơn giản là nhấn mạnh câu cuối cùng, lấy hiệu quả xông lên cùng chấn nhiếp, nhưng chủ ý đã định, “Anh cũng đừng khuyên, em biết bản thân có thể làm tới trình độ nào. Em cũng không sợ lời nói thật cùng anh, đặc biệt em nếu không đặc biệt muốn gả cho anh, mới không làm cái này đâu.” Nói ta nào tàn cũng tốt, dùng mặt gặp trở ngại cũng thế. Ta không muốn bản thân luôn như chân tay co cứng một cục phía sau hắn, có lá gan đem con người ta ăn, cũng phải đường đường chính chính gánh vác một phần trách nhiệm cùng nghĩa vụ. Ít nhất, ít nhất cùng người ta nói một câu, “Tôi có tin tưởng cũng có năng lực có thể chiếu cố tốt con ngài, đem gia đình nhỏ làm tốt, thỉnh ngài yên tâm.” Về phần người ta có thể từ đáy lòng nhận hay không, lại là một chuyện khác.

Ngay cả vận phần không tình nguyện, Lâm Tiển cũng đồng ý ý nghĩ của ta. Ngay cả phi thường không cam lòng, hắn nghe nói Lâm phu nhân muốn khởi hành trở về Pháp, ở Lâm trạch an bày một lần gặp mặt.

Lần gặp mặt đó, ta suốt đời khó quên — kỳ thực ngày đó cùng Lâm phu nhân nói chuyện nội dung ta nghĩ không ra, đại khái nàng nói chút về trình tự a tổ chất a giáo dục a còn có một chút hoàn cảnh khách quan còn có đề cao tự thân tu dưỡng cùng tự mình hiểu lấy tự a tỉnh lại linh tính, mặc dù có cao cao tại thượng thuyết giáo ý tứ hàm súc, bất quá cẩn thận cân nhắc còn có chút đạo lý. Đương nhiên, nếu nàng không cần lấy 65 độ nhìn người, ta khẳng định sẽ thập phần nhiệt tình vỗ tay phụ họa.

Sau lại sao, sau lại tình cảnh chính ta suốt đời không quên. Ngay lúc Lâm phu nhân gia giáo không sai biệt lắm bắt đầu phái người đi, ta vì mờ lon coke mà lưu lại hơn mười giây. Liền mười giây này, xảy ra một chuyện đủ để ảnh hưởng đến chuyện tình nửa thân dưới Lâm phu nhân — nàng từ trên cầu thang lần xuống.

=_|||

Thật là dùng lần xuống dưới...

Thật là lần...

Lần...

Vì thế ta thật sự không hiểu nữ nhân ở nhà này còn đi giày cao gót, các nàng rốt cuộc là nghĩ thế nào? Còn có chính là thiết kế thang lầu cho biệt thự, thật sự không thể rất xoay người...

Làm ta thét chói tai khi, người đã phản xạ có điều kiện bỏ lon coke chạy tới tiếp cầu. Lâm phu nhân tuy rằng bảo dưỡng tốt, nhưng vẫn thuộc về lão thái thái, vẫn là lão thái thái xương nhỏ thịt nhiều đáng người mượt mà rất có phân lượng. Bởi vì vị trí địa lý, ta không hề khi ngờ bị đập sâu vào người, nganh sinh sinh làm đệm thịt cho Lâm phu nhân.

Tuy rằng ta cũng rất có thịt, bất quá nhiều cùng nhiều thịt đối lập quá mạnh mẽ. Lâm phu nhân thân thể khi đập vào đây, vừa vặn chính giữa bụng ta. Ta chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, ngay sau đó dạ dày nhanh rút, yết hầu trào lên một cỗ tinh ngọt...

Trước khi ngất, cả đầu ta đều là: báo ứng a, thật thật là hiện thể báo ứng. Trước đó vài ngày ta có cùng con người ta ép tới oai thích thích, hiện tại bị mẹ hấn phản lại đè ép!

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Lâm phu nhân phát đạn pháo này đích xác rất có lực sát thương, ta ở bệnh viện tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Vừa tỉnh lại ý thức còn mơ hồ, mơ hồ nghe thấy vợ chồng lão Hách đang nói chuyện, Hách ba hỏi Lâm phu nhân đang trị liệu ở tầng trên, muốn hay không đi lên xem. Hách mẹ đáp lời ần tức giận, nói khuê nữ nhà mình còn bị ép tới nội tạng lệch chưa tỉnh lại, nào có lúc nào đi xem xét nàng vân vân... Nói chuyện chột nghe có người tiến vào, tuy rằng âm thanh ép tới rất nhỏ, nhưng ta biết Lâm Tiễn đến. Bọn họ nhỏ giọng nói chuyện với nhau trong chốc lát, vợ chồng Hách gia trước đi ra ngoài.

Người ngồi xuống cạnh ta, thường thường nâng tay sờ trán ta, lại dịch dịch chân. Tay hấn như một khắc cũng không nhàn, luôn luôn có động tác nhỏ. Làm tay hấn phát quá chớp mũi ta, ta nhìn không được giạt mình hít vào.

“Còn giả vờ a,” hấn xoa chớp mũi ta, “Anh nhìn em còn giả vờ tới khi nào.”

Bị phát hiện giả vờ cũng rất ngốc, ta bắt tay hấn, dứt khoát ngồi dậy, “Bỏ được rồi.”

Hấn cười tủm tỉm, “Bỏ được tỉnh.”

Ta liếc trắng mắt, thân thủ lấy quả lê đặt đầu giường. Hấn nhanh tay nửa đường chặn, cũng không biết từ chỗ nào lấy ra dao gọt hoa quả chậm rãi gọt, gọt xong liền tiến đến bên miệng ta. Ta không khách khí, há mồm to, răng cắn xong còn đứng đến đầu ngón tay hấn.

“Ăn chậm một chút,” hấn cau mày, “Đều của em”

Ta nghẹn nghẹn, khụ một tiếng, hỏi, “Mẹ anh thế nào?”

“Hoàn hảo,” hấn chuyển quả lê, “Không có chuyện gì lớn.”

“Vô nghĩa, đem em đến độ học máu!” Ta tức giận bắt bình ăn lê, nước miếng phun khắp nơi.

Hấn thần sắc quái dị nhìn ta, “Em học máu?”

“Mẹ anh có nhiều phân lượng a, giống như núi đè lên, em tuyệt đối là học máu, miệng đều đầy tinh ngọt!” Ta một quyền đánh trên chân, “Đến bây giờ dạ dày còn đau, vừa kéo vừa kéo. Kiểm tra qua đi, có xuất huyết trong hay không?”

Lâm Tiễn nhìn ta sau một lúc lâu, chậm rãi đem dao để bên cạnh, gần từng tiếng, “Em không học máu. Mẹ anh áp lên thân em, em đem coke phun đến,” về mặt hấn thật bình tĩnh, bình tĩnh đến quý dị, “Vừa vặn văng lên nàng một đầu một mặt một thân.”

=_||

“...” Lâm phu nhân thoát nhìn tựa như có chút khiết phích, cũng không biết việc này có thể hay không lưu cho nàng tâm linh bị thương, “Em không phải cố ý.”

“Ân, anh biết.” Lâm Tiễn đem một bàn tay của ta niết nhẹ, nhẹ nhàng mà bọc, “Chính là không thấy em cư nhiên anh dừng như vậy.”

“Phản xạ có điều kiện a,” ta nhức đầu, “Lúc ấy adrenalin đỉnh điểm.” Hôn nữa, kia lúc nhìn tư thế đó, thế nào cũng làm không lên hai chữ anh dũng a!

Hắn đem tay của ta nắm lại, lại một ngón một ngón đan vào, “Em có hay không nghĩ tới vạn nhất bản thân bị ép tới ngạt, nên làm gì bây giờ?”

Ta ngẩn vài giây sau, thành thật trả lời, “Không nghĩ tới.”

Hắn chặc một tiếng, “Về sau đừng xúc động như vậy, phạm là chuyện gì đều phải trước hết nghĩ tới hậu quả.”

“Ài, anh nói linh hoạt, có khi động tác thân thể so với đầu nhanh a, điều này sao đoán trước.” Ta cảm giận, “Lại nói, nếu lần này em không làm đệm cho mẹ anh, nàng sẽ ra bộ dáng gì a?”

Hắn mỉm môi, sau một lúc lâu mới nói, “Lần này ngoài lệ.”

Đây là khác biệt a!

Này nam nhân hồn đạ! (Hồn nhiên + đạ mạc)

Ta cầm lấy gối đầu liền ném lên người hắn, “Lăn!”

Hắn cười hi hi đè lại ta, “Đừng kích động, đừng kích động.”

Ta ấn bụng, ngửa mặt thở dài, “Không biết nhìn người a không biết nhìn người.”

“May mắn không trở ngại,” hắn sờ sờ bắp chân ta, lại sờ sờ thắt lưng ta, “May mắn.”

Ta chụp tay hắn, “Thích, dễ nghe nói ai sẽ không nói a, có năng lực thỏa mãn nguyện vọng lâm chung của em kia mới gọi có thành ý đâu.”

Hắn sắc mặt rùng mình, thật không hình tượng hướng bên cạnh phun một ngụm, “Đồng ngôn vô kỵ, đại cát đại lợi.”

“A, anh cũng tin này a.”

“Anh đây là tôn trọng truyền thống.”

“Thiệt, xem quý phiến đều phải che mặt nam nhân còn dám đồng dục như vậy,” ta cười xấu xa muốn xoa lỗ tai hắn, thỉnh thoảng thấy Lâm Hù đứng ngoài cửa, tay cầm cửa đang do dự có nên tiến vào không. Ta nhanh đem móng vuốt thu trở về, Lâm Tiên sau đầu như có mắt, cũng không quay đầu liền nói, “Em tới.”

Lâm Hù nhẹ nhàng mà lên tiếng, bốn hoa nhỏ trong tay đặt đầu giường ta, “Đây là bạc hà.”

Ta gật gật đầu, “Khi nào thì trở về?” Lâm phu nhân sau khi trở về không lâu liền đưa cậu đi du học, Lâm Hù tính cách ôn hòa hơn hai anh cậu rất nhiều, bởi vậy chẳng sợ chính cậu dù không cam nguyện, cuối cùng nghe theo mệnh lệnh đi. Lúc du học cậu vẫn duy trì liên hệ với ta, bất quá thời gian khoảng cách dài.

“Ngày hôm qua,” cậu kéo ghế bên cạnh Lâm Tiên ngồi xuống, trượt ánh mắt dạo trên mặt ta một vòng sau rơi xuống tay ta cùng tay Lâm Tiên đang nắm, “Nhiều sao?”

Ta tự nhiên rút tay ra, nhân thế cong cong lỗ tai, “Kỳ thực tỷ căn bản không có việc gì. Ách, nhưng thật ra mẹ đệ tay bị trật, đang trị liệu ở trên.”

“Àn, đệ vừa thăm nàng mới xuống dưới.” Cậu đem ánh mắt chuyển trên mặt ta, “Quýnh, lần này thật sự cảm ơn tỷ. Nếu không có tỷ, mẹ đệ khả năng sẽ chịu thương rất nặng.”

Ta là người không chịu nổi được khen, nhất là bị người khích lệ liền dễ dàng đỏ mặt, “Hắc hắc, kỳ thực cũng không có gì, nhắc tay chi lao thôi.” Vừa dứt lời liền nghe thấy Lâm Tiên cười phốc ra tiếng, nhất thời có chút cảm giận, “Anh cười cái gì?”

Lâm Tiên chỉnh chỉnh sắc mặt, “Anh thâm nghĩ sửa đúng một chút, em này không xem như nhắc tay chi lao, mà là thẳng lưng tương trợ.”

“Thẳng lưng... Tương trợ?” Mắt xem xét Lâm hù cũng xoay người cười trộm, ta nhất thời thẹn quá hóa giận cầm gối đầu ném qua, “Lâm Tiên, anh không châm chọc không thoải mái à, phải không!”

“Anh nói sự thật.” Hắn một phen giữ gối đầu, “Lại nói, ai cũng so bắt em sẽ châm chọc, nằm mơ đều la hét để mẹ anh đem anh cho em thiêu qua!”

“...”

“Không tin a? Không tin hỏi thúc thúc a đi đi, bọn họ cũng nghe được.”

Thậm, cái này chết chắc rồi.

Lâm Hủ tò mò, “Quýnh, vì sao tỷ muốn thiêu anh đệ?”

Ta nghen nghen, áp a áp ứng, “Nhân, bởi vì, ách, bởi vì... Kỳ thực tỷ không phải muốn thiêu anh ấy, tỷ chính là... Nằm mơ thôi ha ha ha, đệ có biết, một người nằm mơ liền thích nói mê sảng.” Vừa nói một bên trừng mắt Lâm Tiễn, để tránh hẳn lại nói rõ chỗ yếu. Chắc là ta trừng lợi hại, Lâm Tiễn quả nhiên thật thức thời câm miệng. Ta liền mượn cơ hội chuyển đề tài, hỏi Lâm Hủ một ít chuyện du học, Lâm Hủ cũng rất phối hợp có hỏi có đáp. Mà Lâm Tiễn ngồi ở một bên nghiêm cần nghe, lại không chen vào. Cuối cùng, Lâm hủ trước khi đi đưa cho ta một tấm các nhỏ, trừng mắt nhìn, “Đây là mẹ đệ đưa cho tỷ.” Lời vừa nói ra, không chỉ có ta tinh thần đại chấn, ngay cả Lâm Tiễn trừng mắt cũng trợn lại đây.

Ta mở phong thư ra tay đều phát run — nhóm đồng nghiệp, tử phá tư đến! Kinh thiên nghịch chuyển đến! Ni mã khổ tận cam lai! Ta nếu biết trước biết rằng biến thân thành đậm thịt một lần có thể cảm động Lâm phu nhân, ta lúc trước còn rồi rằm gì a!

Làm ta vui sướng mở ra vừa thấy, lập tức liền trừng mắt. Trái xem, phải xem, trên xem, dưới xem, bên ngoài phong thư thậm chí đem tất cả mở ra xem — đều không phát hiện một chữ! Ngay cả một công văn tiếng anh dày đặc cũng không phát hiện một chữ!

“Nàng rớt cuộc có ý tứ gì?” Ta không hiểu, “Là không nói với em, vẫn là dối em thật không nói gì?”

“Không,” Lâm Tiễn đem tập card cầm trong tay lẩn lộn lại nhìn sau một lúc lâu, “Nếu là lời nói, kia căn bản không cần gửi đến.”

Hay là... Ta cùng Lâm Tiễn ngẩng đầu nhìn nhau một cái, ánh mắt trao đổi: này có phải hay không đại biểu cho ý tứ Lâm phu nhân ngầm đồng ý?”

—————ta là đại biểu kết cục sắp xảy ra phân cách tuyến—————

Ta đánh giá sai Lâm phu nhân.

Không chỉ có ta đánh giá sau, ngay cả Lâm Tiễn cùng nhìn nhầm.

Chúng ta đều bị Lâm phu nhân cấp cái card trống rỗng làm chập chòn, lừa gạt...

“Mẹ anh, tuyệt đối là nữ nhân tà ác nhất em đã thấy.” Ta đỡ đầu gối, “Em chưa thấy qua người so với nàng cũng có tâm cơ, cũng có thành phủ, cũng có thù đoạn, càng cố tình gây sự.”

“Quýnh, em đừng như vậy.”

“Đừng như vậy?” Ta cười lạnh, “Vậy anh muốn em ra sao?”

Lâm Tiễn ăn bở vai ta, “Bình tĩnh một chút, đừng quên để sau còn chụp ảnh.”

“Vỗ vỗ chụp, chụp cái lông ảnh a!” Ta lập tức đứng lên, “Lão từ hôm nay không đính hôn! Ni mã em một người sống còn thế nào cũng phải treo cổ lên một cái cây không thành? Sát!”

“Hách Quýnh!”

“Làm chi!” Ta đỏ mặt tía tai, “Em liền cảm thấy kỳ quái, năm đó thế nào nàng sẽ mặc danh kì diệu đưa một phong trống rỗng đến, anh nha còn đặc chí nói chính là ngầm đồng ý. Từ lần trước đến bây giờ đến bao lâu? Nàng trở về một lần còn không có? Tốt, hôm nay trở về tham gia đính hôn điển lễ, vừa tới liền cùng em nói lúc này nàng hoa mắt bị che tai, thời gian trước sửa sang lại lực ra... Ni mã, anh xem nàng vừa cho em viết trên đó nội dung học tập... Còn nói phía trước liên tính, làm em từ giờ trở đi nỗ lực. Em sát! Muốn bắt em đi thi GRE, đi học quản lí xí nghiệp, còn muốn đi học MBA! Ni mã nàng thế nào không bắt lão tử đi đánh NBA*! Em không phải một người đính hôn sao? Liên này cũng phải khảo cấp chứng thực a, ni mã em muốn khảo bắt quá chẳng lẽ còn chờ đến đây sao? Đánh tổng boss cũng không khó khăn như vậy!”

*NBA: giải bóng rổ chuyên nghiệp Mỹ.

Lâm Tiễn kia khuôn mặt bị ta trách móc cùng lễ phục trên người hẳn đặc biệt tương xứng, trắng xanh trắng xanh.

“Em mặc kệ anh làm dâu Lâm gia có phải hay không đều phải như vậy, vẫn là nói nàng tận lực khó xử em.” Ta dứt khoát đem tiểu lễ phục hướng lên trên mặt đất, ngồi xếp bằng dưới sàn, “Đọc sách câu tiến tới là chuyện tốt, em cũng sẽ nỗ lực thay anh chia sẻ chuyện tình, em sẽ hảo hảo học. Nhưng là, nàng đừng nghĩ lấy này cùng em đàm điều kiện. Đây là vấn đề nguyên tắc!”

“Nàng chưa nói không cho em đi học,” Lâm Tiễn thả lỏng, cũng ngồi xếp bằng dưới sàn, “Chính là đề nghị. Lại nói, nàng trước kia không trở về, không phải sợ em nhìn nàng đến khản trương sao? Lần này cũng là bởi vì chúng ta muốn đính hôn, nàng mới trở về.”

Ta vù vù thở hổn hển trong chốc lát, người dần dần bình tĩnh. Muối nói Lâm phu nhân lần này trở về, đối với ta thái độ quả thật so với lúc trước thân mật rất nhiều, mặc dù có khi biểu tình khó tránh khỏi cứng nhắc. Nhưng cha mẹ ta cùng nàng bởi vì đính hôn vấn đề chi tiết tiếp xúc vài lần, đều cảm thấy có cải thiện lớn. Hách mẹ lên nói, Lâm phu nhân nhất định là thừa dịp áp tính. Ta từng hoang mang, bằng Lâm phu nhân nhân sinh lịch duyệt cùng thiệp duyệt, không quá khả năng làm cho một sự kiện mà thay đổi tính cách bản thân. Hách mẹ lại nói với ta, Lâm phu nhân tính cách luôn không đổi, chân chính biến đổi chính là cái nhìn nàng đối với con, không hơn.

“Dù sao, dù sao em sẽ không vì nàng chà xát viên niết hải.” Ta rầu rĩ, “Em cũng có ý nghĩ của chính mình cùng quy hoạch nhân sinh, hơn nữa MBA cái gì, em thật sự không có thực lực...”

Lâm Tiễn sờ sờ đầu ta, hàm răng trắng như tuyết lộ ra, “Muốn hay không anh cho em đi cửa sau, đi cái tiếp kính?”

“Tiếp kính?”

“Nhất lao vĩnh dật kiêm chứng chỉ đầy đủ hết.”

“Này tiếp kính nghe không đáng tin... Muốn làm như thế nào?”

“Hiện tại liền cùng anh thân một chút ngô —”

“Hồn đạm, mau cắt ra ngoài cho em chụp ảnh gia đình!”

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Phiên ngoại

Ngoại truyện Phạm Táp – Dịch Tổ – Hứa Thận Hành

Đem canh đổ vào trong hộp giữ ấm, đem bên ngoài hộp lau sạch sẽ nước canh dính bên ngoài, ta dè dặt cẩn trọng đặt nắp lại, thở dài một hơi.

“Hôm nay còn muốn đi?” Tiếng Lâm Tiễn từ phía sau vang lên, “Đã nửa tháng, em còn không dứt.”

“Anh lại tới nữa” ta lầu bầu, “Không phải dùng phòng bếp của anh nấu canh sao, xem anh dạng keo kiệt.”

Hắn trực tiếp liền nhăn mặt, “A, em đem phòng bếp ép buộc chương khí mù mịt sau vỗ vỗ mông bước đi, anh còn phải cảm ơn em?”

“Anh cũng không phải không ăn vụng.”

“Uống một chén cũng kêu ăn vụng?”

“Vậy anh muốn uống mấy bát?”

Hắn bĩu môi, “Ba hắn rút cuộc khi nào thì trở về?”

“Phạm thúc đi công tác một tháng đâu,” ta kéo hắn đến gara, lái nhai liên miên, “Ba mẹ em muốn làm việc này, nhưng đúng lúc trời nóng, lại nấu lại đưa bọn họ ép buộc tốt thế nào... Lại nói, người ta còn là vì nhân dân quần chúng chịu thương, là anh hùng nhân dân.”

“Đi, đi, hắn là anh hùng nhân dân.” Hắn khởi động xe, “Hiện tại anh sẽ đưa em tới thăm công bộc của nhân dân.”

Phạm Táp ở tại bệnh viện tỉnh một phòng công vụ, theo lý thuyết lấy hắn cấp bậc này là chịu không nổi đãi ngộ này. Nguyên lai hắn vừa mới vào viện cũng là nằm một phòng có ba người, sau Hách ba nhờ người tìm quan hệ cấp phòng đơn. Cũng không quá vài ngày bên cục tới, thông báo rồi chụp ảnh sau liền cho hắn lên phòng công vụ. Phạm Táp đối với việc thường xuyên chuyển giường tỏ vẻ bất mãn, sớm nói ở phòng ba người rất tốt, có người có thể nói chuyện. Hiện tại ở phòng công vụ, ngay cả người đi lại bên ngoài đều thiếu, hắn thật không quen.

“Phòng công vụ rất là thanh tĩnh chút.” Dẫm trên thảm mềm nhũn, ta theo bản năng sờ tai, “Đừng nói hắn, em cũng không quen.” Lâm Tiễn quay đầu nhìn ta một cái, một mặt biểu tình ‘Anh thực lười nói em’. Nhưng lúc đến lúc đến hắn đột nhiên ngừng lại, ta không cẩn thận, đụng vào lưng hắn. Hắn tốc độ rất nhanh quay người che miệng ta hướng một bên tha đi, ý bảo ta chớ lên tiếng.

Từ cánh cửa nửa khép nửa mở trong phòng thấy được một bóng dáng quen thuộc, cơ thể ta bỗng cứng đờ, tay chân đều có chút lạnh lẽo.

Hứa Thận Hành?

“Chuyện của anh, Tổ Tổ còn không biết.” Từ góc độ ta nhìn, lưng hắn thẳng tắp, tiếng hắn lạnh như băng mà kiên cường, “Tôi hy vọng nàng vĩnh viễn sẽ không biết.”

“Hứa tiên sinh ngài làm việc cho tới bây giờ đều là giọt nước không rỉ, tôi tin tưởng lần này cũng giống nhau,” tiếng Phạm Táp thật mỗi một, “Về phần Tổ Tổ, tôi so bất luận kẻ nào đều hy vọng nàng khỏe.”

“Nàng tốt lắm.”

“Thật vậy chăng?”

“Phạm cảnh quan, tôi không thích anh quá mức quan tâm phu nhân của tôi.”

Phạm Táp đột nhiên nở nụ cười, đại khái là cười đến lợi hại, lúc sau còn ho khan vài tiếng, “Phu... Phu nhân, ha ha a, Hứa tiên sinh, nếu tôi nhớ không lầm, các người, các người còn không có kết hôn đâu.”

Ta nắm chặt hộp giữ ấm tay ẩm ướt, tuy rằng miệng bị che, nhưng người đã không tự chủ được liền kích động: nói cho cùng Phạm ca a, họ Hứa cận kề nên kích thích như vậy!

“Ý tứ Phạm cảnh quan, chớ không phải là còn muốn cùng tôi so sánh?” Hần nhẹ nhàng mà phui phui tro bụi trên vai căn bản không tồn tại, “Vì một nữ nhân hoài hài tử của tôi.”

Dịch Tổ mang thai?!

Ta bị tin tức này làm cho chấn động có chút vững hồ, còn không kịp phản ứng lại, liền nghe tiếng Phạm ca phần hận bất bình vang lên. “Người còn dám nói đến đứa nhỏ, người cư nhiên còn có mặt mũi nói đến. Nếu không bởi vì người tự đại cuồng vọng, Tổ Tổ cũng sẽ không thống khổ như vậy. Mà cho tới bây giờ người còn cố chấp cho rằng bản thân không có sai, ... Người cho là một nữ nhân có thể trong dày vò chờ đợi kiên trì đến bao lâu? Nàng tinh thần đã sớm suy sụp, là người làm cho suy sụp.”

“Người im miệng cho ta.” Âm thanh Hứa Thận Hành mất đi bình tĩnh tự chế lúc trước, ngay cả khinh mạn vốn có cũng biến mất vô tung, chính là nỗi giận cùng chập vật.

“Hứa Thận Hành, ta thật hâm mộ người, người thật sự so với ta mạnh hơn rất nhiều. Người còn so với ta sớm nhận thức nàng hơn mười năm, mà trong lòng nàng luôn luôn có người. Nàng có lẽ có chút ý định giữ mình lại tùy hứng, nhưng tất cả tình cảm của nàng đều chân thành.”

“Chân thành?” Hứa Thận Hành cười lạnh, “Ta sẽ đem kích lệ của người chuyển cáo nàng.”

Phạm Táp cũng không sinh khí, “Hứa tiên sinh, ngài thừa nhận là ngài trước lợi dụng nàng, nhưng sau nàng mới tính kế ngài. Liền trình tự trước sau cùng hai người làm những chuyện đối lẫn nhau như vậy thương hại mà nói, ngài chịu ủy khuất xa xa muốn đưa nhỏ nàng.”

Hứa Thận Hành trầm mặc sau một hồi lược có chút oán hận mở miệng, “Nàng cư nhiên ngay cả điều đó đều nói cho anh.”

“Hứa tiên sinh nếu luôn luôn quan sát tôi, nên biết có một đoạn thời gian tôi cùng Tổ Tổ thật thân mật, cơ hồ không có gì giấu nhau,” Âm thanh Phạm Táp trở nên nhẹ, “Tổ Tổ là người biết đại thể biết tiến biết lùi, một điểm quan trọng nhất là nàng biết lấy hay bỏ, hiểu được buông tha cho, tuy rằng nàng chưa hẳn sẽ lựa chọn thời cơ tốt, nhưng đến thời điểm lựa chọn nàng sẽ không do dự.”

Hứa Thận Hành hai tay chống đầu gối chậm rãi đứng lên, thoát nhìn như mất rất lớn khí lực, “Anh có tư cách nói lời này sao?” Khẩu khí hần nghe qua tuy rằng cường ngạnh, nhưng so với lúc trước thiếu đến lo lắng.

Phạm Táp mỉm cười, “Chẳng phải chỉ ngài có khả năng bảo hộ nàng.”

“Nàng sẽ không rời tôi đi, anh đừng si tâm vọng tưởng.”

“Phải không?” Phạm Táp ngửa đầu nhìn hần, tươi cười dần dần đậm xuống, ánh mắt dĩ nhiên ngưng tụ thành băng, “Hứa Thận Hành, si tâm vọng tưởng chính là ngài. Lúc Tổ Tổ mất đi đưa nhỏ ngài chỉ biết, cơ hội cuối cùng vẫn hồi cũng mất đi, ngài lại không thể trở lại.”

Cơ hồ là một khắc Phạm ca dứt lời kia, Hứa Thận Hành giống như một sư tử bị một roi lao đến, hung hăng bóp cổ anh, gần như rít gào, “Người cầm miệng cho ta cầm miệng!” Hần cả người đều áp lên giường bệnh, hần kích động như thế, thân hình cao lớn dường như không được run run. Một loại cảm xúc tuyệt vọng từ trên người hần tràn ra, hỗn hợp bạo ngược cùng đau đớn.

Ta lại không có cách nào bảo trì trầm mặc, một bả vau cùng tránh nam nhân ở phía sau, giường tay liền đem hộp giữ ấm ném ra.

Ầm một tiếng, nước canh văng khắp nơi.

Ta còn ngại không đủ, một bên đánh đi một bên thét chói tai, “Phạm ca huynh đi mau — mang theo di động, nhanh báo nguy —” đáng tiếc ta khoa chân múa tay mềm nhũn không một chút lực sát thương, rất nhanh đã bị đối phương một phen bỏ ra. Hứa Thận Hành trượng khuôn mặt cực mị hoặc lúc này dữ tợn vô cùng, trong mắt cũng tràn đầy tơ máu, mặc cho ai nhìn đều biết hần lúc này bị vây trong trạng thái thịnh nộ, giết người cũng có thể.

Ta thành linh đánh cái rùng mình, bị dọa. Lâm Tiễn hợp thời đứng ra, kéo ta ra phía sau, “Hứa đại ca.”

Ước chừng là thịnh nộ sau nháy mắt bình tĩnh, có lẽ là Lâm Tiễn kêu tiếng ‘ca’. Hứa Thận Hành cuối cùng bình tĩnh lại, ánh mắt lạnh như băng lại bao hàm thịnh nộ lưu lại trên người ta một lát sau lại nhanh chóng chuyển đi, bộ dáng đáng ghét kia, nhìn ta như một sâu lông.

Hứa Thận Hành đập cửa mà đi sau ta chạy nhanh xem thương thế Phạm Táp.

Phạm Táp tỏ vẻ nói cảnh sát nhân dân là chúng anh đừng, cho tới bây giờ không chịu vũ lực hiếp bức, “Quái không được hấn, là huynh hôm nay miệng đen, nói chuyện nói qua đầu. . . Hiện tại huynh cũng chỉ có thể trên mồm mép cường đại.” Phạm ca quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Xin lỗi muội tử a, hôm nay cảm xúc huynh không tốt, có thể để huynh yên tĩnh một lát sao?”

Chủ nhân đều lên tiếng, khách nhân phải thức thòi chút.

Ta xám xịt bị Lâm Tiền nắm về nhà, dọc theo đường đi hấn trầm mặc không nói. Ta trực giác hấn là vì ta và rồi thiếu kiên nhẫn, luống cuống với Hứa Thận Hành. Nhưng ta nghĩ như thế nào cũng cảm thấy bản thân không có làm sai, hơn nữa ta cũng thật tò mò đối với cậu giả mạo hiện giờ, nhìn không được mở miệng hỏi.

Lâm Tiền trầm mặc một chút, “Bọn họ hiện tại anh cũng không rõ ràng, bắt quá nghe đại ca nói, hôn lễ bọn họ thật chậm lại.”

“Cùng một chỗ với người như thế sẽ đoán mệnh,” ta hồi tưởng lại bộ dáng hấn vừa rồi, quả tim rung lên, “Em muốn nói Dịch Tổ nghĩ thoáng chút, quãng nam nhân này là được rồi. Phạm ca nhà em thật tốt, bộ dáng suât, tinh thần thương người, chính nghĩa bạo bằng ôn nhu lũy thừa phá băng biểu, quả thực là một nam nhân hoàn mĩ! Đáng tiếc ai lỡ mất ai!”

“Hách Quýnh.”

“Ân?”

“Em đây là khen người, vẫn là đẩy mạnh tiêu thụ?”

“Khen người chính là quảng cáo, đăng quảng cáo đương nhiên chính là đẩy mạnh tiêu thụ!”

“Trong xe có hai người chúng ta, em nha quản ai đẩy mạnh tiêu thụ?”

“Đứng nha!” Ta giật mình, lập tức cúi đầu lục túi.

“Hách Quýnh, em lại làm gì?”

“Gọi điện thoại đẩy mạnh tiêu thụ.”

“Cái bà tám Quýnh, em có thể hay không quan tâm nhiều đến anh a!”

Ta rút đầu nhún vai, không quên lộ ra một chút tươi cười đáng khinh dâm dăng tới cực điểm, “Đương nhiên có thể, đêm nay em trước hết dụ dụ anh, dụ xong sau lại dụng tâm đa dụng.”

“...”

Ngoại truyện Lâm Hủ. Hôn lễ là chuyện liên quan nhiều thứ, vợ luận là trung thức hay kiểu dáng Tây Âu. Mà giống ta cùng Lâm Tiền vậy, làm hôn lễ Trung Tay kết hợp, càng là các loại đau đớn không dậy nổi.

Ta đương thời hóa trang (nì mã cái hóa trang, càng là hóa trang càng nhiều thuốc màu trên mặt a lật bàn!), tinh thần cường đại thay hỉ phục thời xưa. Trong lòng là vạn phần hồi hấn lúc trước không có học Lâm đại ca kia, kiên trì chỉ cần lĩnh cái chứng nhận sau một người một nhà tự cùng nhau ăn bữa cơm là tốt rồi. Hiện tại động tĩnh lớn như vậy, vừa tốn tiền lại lãng phí tình lực. Từ buổi sáng hơn bốn giờ rời giường ép buộc đến bây giờ, người đã sớm sức cùng lực kiệt. Hơn nữa liên mệt mỏi đi, còn không có thời gian ăn điểm tâm, sáng sớm ăn một bát mỳ nhỏ đến bây giờ đã sớm tiêu hóa hết.

“Tứ Nhi, hảo đối a hảo đối,” ta ấn bụng kêu thảm, “Chị muốn ăn a muốn ăn.” Đây khách sạn năm sao, cư nhiên ngay cả cái giỏ cũng không đưa một cái!

“Chị liền nhẫn nhẫn đi, đi cho chị đối xong quần áo đã đi xuống đi,” phù dâu Tiểu Tứ Nhi thay ta nắm chặt cổ áo, “đi đặc biệt giao đãi cho em, tốt xấu liền một buổi tối này, ngoan ngoan.”

Ta ghé trên giường, mỗi một, “Chị đối a chị đối a! Nhân viên hóa trang đều có ăn chị không có a không có!”

“Chị tỉnh tỉnh đi, cũng không ngấm lại tý phụ. Anh ấy cả ngày nay cũng không ăn cái gì, bây giờ còn ở phía dưới tiếp khách,” Tiểu Tứ Nhi tuyệt không khách khí, “Chị liền không chịu thua kém chút đi.”

“Em nói linh hoạt, bản thân bắt tài ăn hai trứng gà cùng một Big Mac! Ngao ~ chị đối a!” Ta rít gào, “Nào có quy định tân nương trong hôn lễ không thể ăn này nọ!”

Tiểu Tứ Nhi sửa sang lại làn váy thật lưu loát, mồm mép cũng không nhàn rồi, “Đương nhiên, đương nhiên không có quy định này. Ai có thể cho người thích trang điểm quần áo đỉnh đá nhỏ, không giữ mình đồ sẽ không mặc được không? Chị muốn ăn nhiều một chút ít cổ chống, đến lúc đó khó chịu chính là chị nga! Em nói xấu trước, nếu chống được dạ dày vẫn là chuyện nhỏ. Đến quần áo bị phanh nút bạo thất lưng, kia có thể coi phản kích!”

“Tứ Nhi a, em thương chị một chút đi, cho chị viên chocolate được không?” Ta tội nghiệp, “Một viên là được rồi.”

Tứ Nhi nhìn ta nửa ngày, thờ dài, “Chị miệng động nghiệp chừng đâu?” Nói tới nói lui, nàng vẫn đi tìm chocolate cho ta.

Chờ a chờ, thật vất vả đợi một tiếng đập cửa vang lên. Ta cao hứng phấn chấn mở cửa ra, ngọt ngào, “Tứ Nhi a ~ a ~ Tiểu Hủ!” Lâm Hủ đứng trước cửa, đưa nhỏ này một bộ âu phục Dior Homme càng suât.

“Ca ca bảo để đến xem tỷ chuẩn bị xong chưa,” cậu cười nhợt nhạt, vui lòng khen, “Bộ quần áo này thật đẹp.”

Ta lão bánh quẩy vụn năm mặt đột nhiên liền đỏ, thật ngượng ngùng lắc đầu, “Có khỏe không, hắc hắc hắc, hoàn hảo... Quần áo này là tỷ chọn, tỷ đã nói hiệu quả tuyệt đối tốt ha ha...” Đang lúc đắc ý bụng đột nhiên thì thâm kêu, ta có chút nan kham lui tường bước, oán thâm Tứ Nhi thật ốc sên, lấy một viên chocolate cũng lâu như vậy.

Lâm Hủ ánh mắt sáng lên, “Tỷ đói bụng?”

Ta gật đầu, “Rất đói bụng a, nhưng xuống dưới không có biện pháp ăn.”

Lâm Hủ nhìn trái phải, lộ một nụ cười quen thuộc lại giao hoạt, “Tỷ liên chỗ này chờ đệ, 2 phút, không, 1 phút là tốt rồi.” Nói là một phút đồng hồ, kỳ thực bất quá mấy chục giây sau cậu trở lại. Nhìn trong tay cậu cầm một túi đồ ăn, ta nhất thời lệ nóng doanh tròng — bắp ngô thật to thật to a, vẫn là hai! Ta mới đầu còn rụt rè, nhưng hạt ngô thơm ngào ngạt, hình tượng rất nhanh liền vụt ra sau. Cậu ở bên cạnh nhẹ giọng, “Ăn từ từ, còn có.”

Một bắp ngô xong, người liền thoải mái hơn. Ta lau miệng, “Rất cấp lực, tỷ vừa rồi để Tiểu Tứ Nhi chính là phù đầu kia đi tìm chocolate, nha đầu chết tiệt kia bây giờ còn không có trở về, cũng không biết bị trôi đến cổng thoát nước đi.”

Lâm Hủ chân chờ một chút, nói, “Đại khái là lạc đường.”

Ta nghĩ nghĩ, lại nhớ đến Hách mẹ nói qua Tứ Nhi là cái lộ si, cảm thấy lưu luyến, “Trở về được tỷ cấp nàng một cái kim chỉ nam”

Lâm Hủ phốc cười, lắc lắc bắp ngô trên tay, “Còn muốn sao?” (=, câu này... Ta cảm thấy là lạ? ... Nhất định là tà ác!)

Ta liếm liếm môi, do dự một chút vẫn lắc đầu, “Xuống dưới ăn chút cùng được.”

Cậu giống như có chút thất vọng, nhưng rất nham liền vực dậy tinh thần, “Hiện tại xuống dưới sao?”

“Àn, bên dưới thục giục.” Ta nhanh chóng trở về nhấn tin cho Lâm Tiểu, đem chân đi bộ giày cao gót, “Đi thôi.”

Lâm Hủ ở phía sau lên tiếng, cũng không thấy cậu theo kịp, ta quay đầu nhìn cậu kính ngạc nhìn hộp trang sức trên bàn, “Tiểu Hủ, như thế nào?”

Cậu từ trong hòm lấy đồ ra, hướng ta cười, “Tỷ đã quên này.” Đó là một đôi khuyên tai lưu ly hoa mỹ, vừa vặn để trên ngón trỏ cậu, dong đưa sinh động.

“Tứ Nhi thần kinh thô này...” Ta đang định tiếp nhận, tay cậu rụt trở về, người lại lên phía trước từng bước, “Đệ đến đây đi.”

Ta chỉ hơi phân thần, ngón tay cậu liền nhẹ nhàng nắm vành tai ta, cẩn thận đem khuyên tai xỏ vào. Đột nhiên trong lúc đó không tìm thấy thanh âm, cảm thấy hơi nước trong không khí tất cả đều ngưng tụ trên người, làm ta không thể động đậy. Chính là thính giác trở nên phi thường sâu sắc, có thể nghe thấy hạt châu lưu ly nhẹ nhàng va chạm phát ra âm thanh, còn có tiếng hít thở giao thoa, thô thô thiên thiên. Ta nghĩ trái tim ta lúc này đập thật sự nhanh, trên má cũng có cảm giác nóng hổi. Nhưng khi cậu đem khuyên tai xỏ xong lui về sau từng bước, ta nâng tay vỗ về lỗ tai, lại chỉ cảm thấy đến một mảnh lạnh lẽo.

Lâm Hủ ánh mắt loạn loạn, tươi cười quen thuộc hiện lên, ánh mắt lại âm đạm đi, “Tốt lắm”

Ta nuốt nước miếng, gật đầu.

Cậu lại đi lên trước từng bước, nâng tay lên như là xoa bóp lỗ tai ta. Đầu ta theo bản năng né sang bên cạnh, tay cậu hơi hơi tạm dừng, cuối cùng vẫn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng mà chạm đến một chút.

Ta không dấu vết lui về sau từng bước, “Chúng ta nên đi xuống.”

Cậu chân chừ vài giây sau mới có chút giật mình gât gât đầu, nhẹ nhàng mà ‘Àn’ một tiếng. Ta mở cửa ra, hít sâu một hơi, đang muốn cất bước lại nghe thấy cậu nhẹ nhàng một câu, gần như nỉ non gần như thán, “Tỷ hôm nay thật sự thật đẹp.”

Ta chợt ngẩn ra.

“Quỳnh, đệ thật sự —”

Cậu thật sự hạ quyết tâm muốn nói cái gì đó, tâm can ta lập tức liền giật giật, ót run lên liền nghe một tiếng xa xa, “Hách Quỳnh!” Tứ Nhi hỗn hển lại đây, một bên hướng một bên chửi bậy, “Đưa nào trời đánh thiếu đạo đức đem lão nương khóa ở phòng kho, ni mã em đá chân mau gãy mới đá văng ra... Vừa rồi em còn tưởng rằng chị đi xuống, liền trực tiếp xuống tìm chị, bị mẹ chị em một trận trách móc, chạy nhanh chạy nhanh, đi mau mau — a, này không phải chú em sao?”

Ta chạy nhanh ngăn trở tầm mắt nàng, “Đệ ấy cũng lên tìm chị xuống, đều thức giấc, đi nhanh đi nhanh.”

Từ Nhi kéo váy mình lên lại thay ta sửa sang lại quần áo, tinh thần chợt lóe, “A, thế nào lại dùng khuyển tai này? Không phải nói dùng trăn châu kia sao?” Chị đại khái...” Nói xong liền muốn vào đi tìm, ta nâng tay ngăn nàng lại, “Chị cảm thấy cái này rất tốt.”

Từ Nhi có chút nhụt chí, “Nhưng cái kia là lão công chị đưa.”

“Hiện tại không kịp thời gian,” ta thúc giục nàng, “Nhanh chút đi.”

Từ Nhi giúp ta lưu ý lần vậy, không quên đưa giỡn Lâm Hủ, “Chú em năm nay bao tuổi? Có bạn gái không? Muốn điều kiện gì? Tỷ tỷ giúp chú tìm nha, đừng thẹn thùng... Ai, thực nhất gan đáng yêu a ~”

“Từ Nhi!” Ta cảnh cáo nhìn nàng một chút, thân thủ kéo Lâm Hủ, “Đừng để ý nàng.”

Cậu chính là cúi đầu mỉm cười, không nói lời nào. Lòng bàn tay cậu một mảnh nóng rực mơ hồ còn có chút run run, nhưng thời điểm cậu nắm tay ta một chút cũng không dùng sức.

Dòng khí rất nhỏ sát bên người mà qua khi âm thanh rất giống người than nhẹ, ta không cách nào xem nhẹ.

Cách yến hội thỉnh còn một đoạn đường, lúc này còn vài bước đến, ta nắm tay cậu đi trước, “Tiểu Hủ, tỷ đã đến điểm cuối.”

Tay cậu chậm rãi nói ra.

Từ Nhi gào to liền dắt ta đi phía trước, trực tiếp sát nhập trong đám người.

Ta không có quay đầu, chỉ nghe cậu nói câu, “Đệ thật sự thật cao hứng...” Về sau, tiếng cậu liền chôn vùi trong tiếng người ồn ào, lại không nghe thấy.

Ngoại truyện sau cưới Ta tin tưởng trên thế giới này tuyệt đại đa số vợ chồng tân hôn, đều hi vọng có thể có được chính mình độc lập mà ngọt ngào hạnh phúc. Nhưng căn cứ vào tình hình cơ bản trong nước, các loại quan hệ phức tạp giao thoa lẫn nhau cùng quan hệ giữa người và người, muốn bảo trì trạng thái người rảnh rỗi chứ quấy rầy, từ đầu mà nói không có khả năng.

Sau tuần trăng mật trở về, ta cùng Lâm Tiễn đều tự trở về cuộc sống trạng thái bình thường. Hắn đi làm, ta cũng đi làm, hắn tăng ca, ta ngay tại taobao mở một quán nhỏ trên mạng, ý vào quan hệ cũ mở quán truyện tranh, mua giùm tiểu thuyết, kiêm bán đồ lật vặt. Thời gian trước phong trào túi xách, ta cần răng xuất huyết nhiều làm một đám túi oa oa, định giá chắc rồi bán ra, buồn bán lời. Tiền nhiều, đã tâm liền lớn. Kết quả ý nghĩ nóng lên liền cấp chỉnh cái FF7 (Final Fantasy ??) — sephiroth* trong quan tài trong suốt.

*sephiroth: Chi tiết xem tại đây

Kết quả đồ còn không có vào cửa Lâm Tiễn liền cùng ta tranh cãi một trận âm ỹ, “Không có việc gì mua cái quan tài trở về em là muốn đòi ra sao? Quan tài còn chưa tính, vì sao lại lấy cái trong suốt? Ni mã còn có màu lam trong suốt? Màu lam trong suốt còn chưa tính, trong quan tài còn có cái bất nam bất nữ là y túr gì? Ngủ liền ngủ, ni mã rất nóng mặc cái áo ngủ a, đeo dây lưng là để sờ? Vì dễ tháo sao? Cũng là em muốn cho anh ED!”

Ta mất một phen lí lẽ, kém chút nữa điều khiêu thoát y vũ mới đem Lâm Tiễn trấn an. Cuối cùng song phương đều nhường một bước, Lâm Tầm lại không đem cái quan tài đó ném ra cửa, mà ta trừ bỏ đem quan tài từ thư phòng chuyển tới kho bên ngoài nhà, còn nhận lời phải trong một tuần bắt nó rời tay.

Trên thực tế ta vừa đem ảnh Sephiroth chụp đăng lên mạng, lập tức đã bị người đưa giá cao đem đi. Hôn nữa, thật may mắn, người mua Sephiroth chính ở Lân thị, ta mừng rỡ như điên còng võ ngực phụ trách bao bưu (đóng gói, vận chuyển). Nhưng chính thuận lợi như vậy, vẫn đến lúc cuối cùng có đường rẽ — trước một ngày đưa tiền Lâm phu nhân đại giá quang lâm đến nhà chúng ta.

Từ lúc cưới sau, Lâm phu nhân đến nhà chúng ta tần suất luôn bảo trì một tháng ba lần, thời gian không cố định. Mỗi lần đến nàng tổng muốn phê bình trang hoàng cùng bài trí còn có trình độ thanh khiết tiến hành một phen giáo dục, mà lúc này đây cũng không ngoại lệ. Kết quả ta lúc đó đi pha trà, nàng tự mình ở cửa phòng kho. Đang lúc thất lưng trong quan tài được sạc điện phát ra ánh sáng lam đem Lâm phu nhân sợ tới mức hoa dung thất sắc, đương trường thét chói tai đến té xỉu.

Ta tự biết xông vào đại họa, lập tức gọi 120 đem người đưa đến bệnh viện. Về sau, vợ chồng Hách gia, Lâm Tiễn còn có Lâm Hủ lần lượt tới, đến sau ngay cả Lâm Trạ cũng kinh động. Mà Lâm phu nhân trong lúc hôn mê luôn nói lời vô nghĩa gia môn bất hạnh a, con ngay tại dưới mí mắt mình bị đội nón xanh vân vân... Một phen nói ta nghe được mồ hôi ướt đầm, hoàn hảo Lâm Tiễn kịp thời giải thích nói day lưng nam nhân kia là Boss Sephiroth trong FF7, còn đặc biệt cường điệu nó là buos bê chân thực nhất — kỳ thực ta cảm thấy hắn nói câu này thật hoàn hảo, nếu không nói nữa thì búp bê là được, cô tình muốn thêm cái chân thực. Hiện tại nói thế này, loại tiền tố chân thực thật sự là không thể tùy tiện dùng a! May mà mọi người tư tưởng còn thương đối thuần khiết, hôn nữa ta không có tiền án bất lương nào, mới đem chuyện nào chìm xuống.

Hách mẹ đối với ta sầm họa lần này cảm giác rất sâu sắc, Lâm phu nhân sau khi tỉnh lại liền đem ta đến để cho người ta giải thích. Lại nói tiếp, ta thật ra cảm thấy Lâm phu nhân cùng Hách mẹ ở chung so với ta thân thiện chút. Cũng không biết là vì tuổi vẫn là quan hệ tính cách, dù sao ta cảm thấy các nàng gần một chỗ không sai.

Giải thích rất nhanh làm hai lão thái thái đối với ta bất mãn, ta không dám làm hai lão thái biết ta trừ ngoài việc làm bây giờ còn lên làm nghề phụ. Hách mẹ sẽ trách móc ta sao không tìm việc, thích nhàn ếp buộc. Lâm phu nhân sẽ càng nói ta không đem trọng tâm lên gia đình, không chiếu cố tốt con nàng.

Vì thế trong nỗi đối cùng che giấu, ta càng đuối lý. Cuối cùng hai lão thái này sinh ác độc, sùng ổng vừa thông suốt qua đây, ta lại không có biện pháp nhẫn nại, chỉ có thể đem vũ khí hạt nhân ẩn dấu hồi lâu đã đánh mất mang ra:

“Con chinh như vậy một người ngẫu nhiên trở về còn có thể làm gì a? Không vì trông đẹp mắt! Hiện tại là lúc phi thường, con được nhìn nhiều thứ đẹp gì đó, nhìn mới hữu ích cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh a! Con đặc biệt đều là vì dưỡng thai a dưỡng thai! Hai người cũng không muốn cháu của mình bộ dáng giống dưa vẹo táo nứt đi!”

Cái này có thể đình chỉ đi, ta đều đem tình tức muốn giữ lại cho đến sinh nhật Lâm Tiễn tháng sau mới thả ra, cái này làm các nàng có thể yên tĩnh.

“A, a...” Lâm phu nhân vỗ về ngực chia vào ta nói không ra lời, “Con... A... Con, con thế nào...”

Hách mẹ càng trực tiếp một phen giữ chặt lỗ tai ta, tuy rằng vô dụng, nhưng ánh mắt kia đều có thể giết người, “Con là đầu heo sao? A! Dưỡng thai! Xem thử không đứng đắn con cho ta xem bằng quan (quan tài bằng)... Con, con này cũng gọi dưỡng thai! Xem thử này một đầu tóc trắng gì đó con gọi dưỡng thai? Nhìn từ trên xuống dưới, rốt cuộc là nam hay nữ? Dưỡng thai, một con nói ra! Một con nói còn cảm thấy đẹp! Con con con... Ta, ta này nếu không xem... Ta thật đem bóp con!”

Xong rồi... Tĩnh sai... Ta quên mất cùng các nàng thăm mỹ chênh lệch...

Căn cứ ta hiện tại mang theo hàng lậu đặc thù bên người, hai lão thái không dám giáo huấn ta nhiều, vừa nghiêng từ cảnh cáo sau liền ném ta cho Lâm Tiễn.

Nói đến Lâm Tiễn biết chuyện này phản ứng cao hứng — muốn thăng cấp có thể mất hứng sao, cao hứng sau là khó chịu — thế nào anh lại không phải người thứ nhất biết, thật không có thiên lý; khó chịu sau lại tiếp tục cao hứng — mặc kệ anh là người thứ mấy biết, anh là cha đứa nhỏ; cao hứng xong lại khó chịu — đồng giường cộng chằm lâu như vậy cư nhiên có thể giấu diếm lâu vậy, này em thật tâm cơ a!

Tóm lại nam nhân này cứ trong rồi rầm lạp đi lạp lại đem ta đuổi về nhà, nấu điểm tâm cho ta, lại xả nước tắm. Chờ ta tắm sạch sẽ xong đi ra, trong phòng một ít đồ trang sức lật vật đều đã thu thập, lúc này Lâm Tiễn cầm băng dán dán lại ngăn tủ cùng các góc bàn.

“Đừng đừng nhúc nhích,” hần chỉ chỉ bên cạnh, “Thay.”

Ta cúi đầu vừa thấy, nguyên lai dép lê gia dụng đã đổi thành dép mềm, không khỏi có chút đứng hình, “Không cần khăn trang như vậy”

Hần nhếch miệng không nói lời nào, chờ làm xong mới vẫy tay, “Lại đây.”

Ta ngoan ngoãn đi qua, ngồi kê bên hần. Hần đưa tay ôm ta vào trong ngực, thật lâu mới nói, “Anh, anh khăn trang, em cũng biết chị dâu nàng từng... Anh không thể không cẩn thận.”

Ta ngạc nhiên.

“Thực xin lỗi.” Trầm mặc sau một hồi ta chỉ có thể giải thích, “Nguyên bản vốn định chờ sinh nhật anh mới nói cho anh, ách, xem như kinh hi đi. Khác em không nghĩ nhiều, ... Thực xin lỗi.”

Hần nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu ta, “Về sau đừng làm chút kỳ quái gì đó ở nhà, mấy ngày hôm trước anh nửa đêm dậy cũng bị dọa.”

Ta tròn mắt vòng vo chuyển, tập quán tò mò, “Nửa đêm dậy đi toilet sao? Chẳng lẽ dọa rụt?”

Hần vỗ mông ta một cái, “Miệng quạ đen! Buổi sáng hôm trước em chẳng phải vừa thử sao.”

Ta hắc hắc nở nụ cười tặc trong chốc lát, nhớ tới, “Đúng rồi, Sephiroth đâu?”

“Người ta tới cửa tự đem đi.” Hần tức giận, “Đem đi rồi.”

“Tự mang? Bọn họ có thể?”

“Hai chị em cùng nhau mang đi.” Lâm Tiễn nghĩ nghĩ, “Đệ đệ kia thật quá dị, tuổi không lớn nhưng thật có khí lực, anh nhìn không sai biệt lắm chính là hần một người nâng.”

Ta quần quần, lập tức chạy vội đến máy tính mở trang web ra, cấp cái lên ‘Gió mùa thường thường biến mất’ nhấn lại,

‘Nói sẽ bao bưu tốt còn làm người tự tới cửa mang thật sự là ngưỡng ngưỡng ~ ta trả lại cho người năm điểm làm bồi thường, người trực tiếp đem đi bảo bồi tốt sao thân? Lấy được sau phải kịp thời gian xác nhận nga thân, còn có, thỉnh nhất định nhất định phải nhớ khe ngại nga thân ~’

Nhớ phải khen ngại nga thân ~

Nhớ phải khen ngại nga thân ~

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Người Qua Đường Giáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

